

Barlas'la habere güven

Elif Çakır 20.03.2008

Olurdu olmazdı, tutardı tutmazdı tartışmaları geride kaldı. Mehmet Barlas, yazar kimliğinin yanında atv haber anchormanı olarak da hayatımızda. Geçen hafta Mehmet Barlas'la atv Ana Haber'e konuk olarak katıldım. Mehmet Barlas'ın olanca telaşsızlığına rağmen stüdyoya ben girince bir telaştır aldı gitti. Zira Allah nazarlardan saklasın –hep kıskanmışımdır selvi boyluları- Barlas uzun boylu olunca, ben yanında küçücük kaldım. Boy kısa olunca kamera denkliği sağlanamadı; durumu iki yüksekçe minder kurtardı. "Heehey" dedim, 'Bir tek ölüme çare yok', asıl boyumu bilmeyenler ekranlarda selvi boylu birisi sanacaklar. Beş dakikalık da olsa uzun boyluymuş gibi görünme mutluluğunu yaşadım. Ben bunu anlatırken bir de duydum ki koltuğa sadece minderle oturan ben olmamışım. Mesela Ahmet Hakan anchorman olduğu dönemde, minderi bulunamadı diye yedi dakika geç girmiş habere. Bu da kayıtlara düşüle. Dönelim asıl konuya. Haber saatine yakın, "Abdullah Öcalan'ın sevgilisi yakalandı" flaş haberi geldi. Bir haber istişaresine tanık oldum kamera arkasında. Haberi "Abdullah Öcalan'ın sevgilisi" şeklinde hazırlayan haber editörüne, "Herkes böyle verebilir, ama bizim bir farkımız var" dedi Barlas, "Kızın, sevgilisi olduğu kesin değil, ne olursa olsun bu bir özel hayat... Ayrıca biz magazin değil haber sunuyoruz" diyerek habere olan güvenimi tazelemiştir. Her yerde "Abdullah Öcalan'ın sevgilisi" olarak çıkan haber, atv'de Mehmet Barlas farkıyla yayınlandı. Ne yani, bu kadın Öcalan'ın sevgilisi olduğu için mi yakalandı sanki... Bu haber tartışmasına şahit olurken, aklıma, şimdilerde AKP'nin kapatma davasına olan katkılarından dolayı sevinçten ağzı kulaklarına varan Ali Kırca geldi. Bir hastanede çalışan temizlikçi kadını gizli kamera ile kaydettirip "İşte kamusal alanda türbanlı" diyerek habercilikten ziyade "türbanlı avına çıkmış" izlenimi veren Kırca'nın kulaklarını çınlattım.

18.03.2008

</div>

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Başbakanın zihninden yansıyanlar

Elif Çakır 20.03.2008

Tayyip Erdoğan, geçen hafta yine özlü sözlerine yenilerini ekleyerek geçirdi. Gerçi "çocuk doğurma" konusunu geçtiğimiz yıllarda da işlemişti ama bu kez revize ederek söylediğinden yeniden gündeme geldi. Çocuk doğurma ve doğurmama hususu ülkemizde garip bir çatışma konusudur. Sanırım Batılılaşma ya da "muasır medeniyet"e ulaşma hevesinin etki ve tepkisi halen sürüyor. Bir Başbakan'ın çıkıp halka "en az üç çocuk doğurun" demesinin sebebi hikmeti ne olabilir? Ya da bu tür sözleri hangi tip liderler dile getirir? Bu tür sözler bana, yirminci yüzyılı etkileyen "vecizeler çağı"nın liderlerini hatırlatır. İtalya'da Mussolini, İngiltere'de Churchill, Almanya'da Hitler, Rusya'da Lenin, Stalin... gibi vesair örneklerle çoğaltabileceğimiz liderler, dünyanın sancılı bir döneminde ülkelerinde iktidarı ele geçirip yeni bir çığır açma tutkusunu yaşayan örneklerdir. (Günümüzde bunun tek örneği sanırım Fidel Castro kaldı. Artık Ortadoğu'da bile insanlar bu düşünceden uzaklaştı.) Sanki bütün halk ona ram olmuş gibi çıkıp birtakım sözler söylerler ve bunların hepsi adeta birer vecize olmak zorundadır. Ulusunun ne kadar kutsal olduğuna vurgu yapan bu zihniyet, diğer ikinci sınıf milletleri de savaşlar

yoluyla azaltmaya ya da kendisine benzemeye mecbur bırakmak ister gibidir. “Liderimiz üç çocuk doğurun dedi” diye heyecana garkolup yatak odalarına hücum edecek insanlar var mıdır, bilmem. Hani Çin’de çıkıp bir lider, “birden fazla çocuk doğurmayın” dediğinde anlamlıdır, doğurmak neredeyse artık gücüne giden kadınların yaşadığı, Batının yaşlı nüfusuna sahip bir ülkesinin lideri çıkıp “nüfusumuz yaşılanıyor, bu gidişle yirmi yıl sonra hepimiz ölünce geride bizden eser kalmayacak” diyerek nüfus artışına teşvik etse, anlamlıdır –ki Batıda yer yer yapılmaya başlandı. Fakat Türkiye’de çocuk doğurmakla veya doğurmamakla ilgili bir cümle ne kadar anlamlıdır? “Bu kadar genç var ve siz ne kadar istihdam yarattınız” türünden bir itirazla karşı çıkmıyorum bu tür sözlerle. (Çıkanlar da haksız değildir.) İsteyenler bir, isteyenler üç, isteyenler beş veya on çocuk yapabilirler. Türkiye’de şimdilik bir nüfus problemi yok. İnsan böyle bir durumda, arkasındaki düşünce nedir diye aramaya başlıyor. Acaba “ben bu ülkenin biricik lideriyim, çıkıp her yerde istediğim konuda bir şeyler söyleyebilirim” (söz buraya gelince değerli büyüğümüz sayın Kenan Evren’e selam göndermeyi bir borç bilirim) düşüncesiyle mi konuşuyor, yoksa daha başka saikler mi var? Mesela aklıma gelen ilk şey, Başbakan’ın bu sözü ülkenin batısında (Uşak’ta) söylediğini dikkate alarak, “Kürtler çocukları beşer onar doğuruyorlar, Türkler yakında bu ülkede azınlıkta kalacak” düşüncesinin etkisiyle söylenmiş olabileceğidir. “Hadi ya, o kadar da değil. Başbakan bu düşünceyle söylemiş olamaz” diyenlere de, A. Ya bu düşüncenin rast gele söylenmiş olduğunu B. Ya da belirttiğim niyetle söylendiğini, bilmek gerekir diye karşılık vereceğim. Olamaz mı yani, Türk nüfusunu arttırmak bir devlet politikası haline getirilmek istenemez mi?

Başbakanın tartışılan ikinci cümlesi de, affetme yetkisinin maktulün ailesine ait olduğunu belirten ifadesiydi. Başta CHP olmak üzere bir kısım hızlı laikçiler bunun İslam hukukunun yaklaşımı olduğunu söyleyerek (kısmen haklı) Başbakanın şeriatçı bilinçaltının gün yüzüne çıktığını vurguladılar. Evet, vatandaşların birbirine yönelik işlediği suçları affetmek, İslam hukukuna göre tarafları ilgilendirir. Bunlar “kul hakkı” kapsamındadır ve hukukçular bu hakkı karşılamakta yetersiz kalırsa “ahirete havale edilen” işlerdendir. Devlet bu suçları cezalandırır ama affedemez. Ancak “devlete karşı işlenen suçlar” yöneticilerin affına kalmıştır. Dilerse affedebilir. Nitekim AKP Hükümeti de bu hususta pek maharetlidir. Her nevi vergi kaçırma, naylon fatura, yolsuzluk vesair suçları, neredeyse yılda iki defa çıkarttıkları düzenlemelerle affederek, “affedici devlet” olma yolunda büyük bir çaba (!) sarf etmektedir. Eğer iktidar sahipleri “düşünce suçlarının” affından ziyade “akçalı suçların” affına fazla mesai harcamakta ısrar ederse, seçimle işbaşına gelinen bir yönetim şeklinde, vatandaşın bunu affedip affetmeyeceği başka bir tartışmanın konusudur.

11.03.2008

</div>

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

“Kapatma”

Elif Çakır 20.03.2008

Cuma akşamı AKP ile ilgili haberi duyduğumda dışarıdaydım. Önce inanmadım. Hadi ya, akıllarının terazisi bu kadar da bozulmuş olamaz, dedim. Geçmişten hiç mi ders almıyorlar, dedim. Dedim ama, doğru olduğunu öğrenince, nutkum tutuldu. Sahiden de “kapatma istemiyle” dava açmış Sayın Başsavcı. Demek iş gerçekten ciddi ki, bu davayı açma cesaretini gösterdi. Yoksa, işin dönüp dolaşıp Tayyip Erdoğan’ın siyasetteki gücünü artıracığını ve ömrünü uzatacağını bilmiyor olamazlar. Bu iş burada kalacağı benzemiyor. Bir sonraki adımı

düşünmeden atılmış bir adım ise, “tanrıçıklar çıldırmış olmalı” dedirtecek bir girişim bu. Buna rağmen Cumhuriyeti koruma adına yapılanları gördükçe, artık neredeyse AKP’nin iktidardan düşmesini istemeyenler var diye düşünmeye başlayacağım. Dilime dolanan “kapatma” sözcüğünü kekelemeye başladım. Bilmiyorum neden, Türk Dil Kurumu sözlüğüne baktım hemen... Kapatma: 1. Kapatmak işi. 2. Metres. 3. sıfat. Yolsuz olarak değerinden aşağı elde edilmiş (mal). 4. spor. Basketbolda, elinde top olmayan bir oyuncunun pas almasına veya ilerlemesine engel olma. Aklıma takıldı ya. Kapatma ile birlikte cumhuriyet sözcüğü geldi aklıma. Sözü uzatmayalım... Ülkemizde, Cumhuriyetin bir kapatma rejimi olduğuna artık iyice kanaat getirdim. Saltanatı kaldırıp cumhuriyet ilan ettik. Egemenlik kayıtsız şartsız milletindir, denildi. Ama bu sözün de ne anlama geldiğini yeni yeni öğreniyoruz. “Kapatma” formülüyle birlikte, “Cumhuriyet birilerinin kapatmasıdır” şeklinde bir manzara da ortaya çıkıyor. Ona sahip olan her kimse, Cumhuriyetin, kendisini “halk” ile aldatmasına hiç rıza gösteresi değil. Her şeyden evvel bunu bilmek gerekiyor zannımca. Bu ülkede darbe özlemini açıkça dile getirip, asılan devlet adamlarını büyük bir iştahla bugünkü Başbakanı hatırlatanlar pervasızca ortalıkta geziniyorlar... Cumhuriyet tehlikede değilse... AKP, şu veya bu partinin önemi yok. Nasılsa demokrasiden anladığımız “açık”sa kapatmak, “kapalı”ysa açmaksa, gerisi teferruattır. Kapatılsın gitsin. Boşuna cumhuriyetçilik, demokrasicilik oynamayalım. Belki de Anayasa Mahkemesi’ne, partileri her akşam kapatıp ertesi sabah yeniden açmak kolaylığı sağlanabilir. Mesai biterken koridorlarında “Abdurrahman, çıkarken partileri kapatmayı unutma!” nidaları yankılsın. Ne güzel olur.

18.03.2008

</div>

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Hukuk kuşu, devlet kuşu!

Elif Çakır 25.03.2008

AKP’nin kapatılma istemiyle dava açılmasının hemen akabinde, İlhan Selçuk, Kemal Alemdaroğlu ve Doğu Perinçek’in gözaltına alınması, iktidarın karşı hamlesi olarak yorumlanmaya müsait bir gelişme oldu. Ergenekon konusu Türk siyasi hayatının önemli bir vakası olarak tarihteki yerini alacak ama henüz nasıl alacağına ilişkin bir fikir yürütmek de mümkün değil. Nasıl sonuçlanacağını, hiç şüphesiz tarafların (darbecilerin ve siyasilerin) mücadelesi belirleyecek ki onu içinde bulunduğumuz zaman diliminde yaşıyoruz.

Bu süreç içinde karşılıklı hatalar yapılıyor. Hiç kimse kendi hatasını düşünmeden karşı tarafın hataları ile meşgul oluyor.

Ergenekon süreci belirsizleşir ve ne amaca yönelik olduğu belli olmayan gözaltılar ve serbest bırakmalarla, basına birtakım telefon görüşmesi içerikleri sızdırmalarla sürüp giderse, kısa sürede “hariciler” de (her iki taraftan da olmayan, bu mücadelenin suyunu çıkaranlara karşı taraf olmayı da istemeyenler) ortaya çıkacaktır. Çünkü, bunun bir sonuca bağlamak amaçlı olmayıp karşılıklı ayak oyunlarına dönüştüğünü hisseden kamuoyunun bu zannı galip gelirse, siyaset de yara alacaktır. Maalesef ülkemizde her konu böyle belirsiz süreçlere sürüklenip bıktırışıya yürütüldüğünden dolayı insanlar bir süre sonra “aman ne haliniz varsa görün” durumuna getiriliyor. Sızdırılan birtakım belli belirsiz bilgilerle medyalar savaşı haline dönüştürülünce de işin tadı hepten kaçıyor.

İşin içinde kimler varsa sorgular, delillendirir, yargılsın.

Yoksa, bu böyle dedi, bak benim elimde şöyle belge var, telefon kayıtlarını dinledim gizli gizli bunları demişsin,

evinde kroki buldum gibi mahalle dedikodularına dönüşen bir süreç kısa sürede ciddiyetini de yitirir, inandırıcılığını da. Dünya hukuk sistemi artık Nasreddin Hoca'nın su almaya gönderdiği çocuğuna önceden attığı tokat gibi, suçu işlenmeden önce engellemek hususunda kafa yorarken, bizde işlenmiş kabahatlerin bile çözümü yok denilecek düzeye gelmişse, bundan istifade edecekler hiç şüphesiz hukuk tanımayanlar olacaktır. Hukukçular ne derse desin, şu bir gerçek ki, Türkiye'de kimse hukuka güvenmiyor. Yargıtay ve Anayasa Mahkemesi gibi hukukun güzide kurumlarında alınan kararlar, ülke insanlarının büyük çoğunluğunca mesnetsiz bulunuyorsa, bunu düşünmesi gerekenler önce kendileridir. "Halk bundan ne anlar" demeyin. Evet halk karışık kanun metinlerini bilmez ama, alınan bir kararın "hukuki" olup olmadığını bilir. Haklı ile haksızı ayırt edip etmediğini anlar.

Yargıtay ve bilhassa Anayasa Mahkemesi'nin önünde çok önemli bir yol ayrımı bulunmaktadır. Ya ülkeyi sabote etmek için hukuku istediği gibi kullananların dümen suyuna girecek, ya da hukukun üstünlüğünü sağlayacaklardır.

İnsanların en büyük sorunu olan "bu ülkede hiçbir mesele hukuk yoluyla çözülmez, güç ile çözülür" kanaatini değiştirmek için devletin temel organlarından biri olan Yargı'nın bağımsızlığını sağlamak gerekli her şeyden önce.

"Herkes hukuki sürece saygı gösterecek" denilmesine gerek kalmayacak kadar hukuka güvenimizin olduğu bir ülkede yaşamak istiyoruz, hepsi bu aslında.

25.03.2008

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

"İlhan Abi!"

Elif Çakır 25.03.2008

Eh, madem ki herkes size "İlhan Abi" diyor, aynı görüşleri paylaşmasak da "Size İlhan Abi diyebilir miyim?.." Diyeceğim şu ki İlhan Abi... Ne kadar batılı olmaya çalışsak da bizi bırakmayan doğulu yanlarımız vardır. Bunların en başında da "yaşlılara karşı saygılı olmak" gelir. Yaş hatırlatması yapılırken aslında gençler, insana bir ayağı çukurda muamelesi yaparlar. 83 yaşındaki birisi artık evine çekilir, tecrübelerini anlatır, yol gösterir falan filan... Bunları bu kadar rahat yazdığımı göre ben size öyle bir muamele çekmemekteyim. Bugüne kadar yaşınızla hiç ilgilenmedim... Bilakis, siz yazdığınız yaştasınız. Enn tecrübeli gazeteci yazarlarımız dahi sizin öngördüklerinizi tahmin edip de yazamadılar. O yüzden içten içe hayıflandığınızı, sağlığınıza endişe edenlere, bir şey olursa görürsünüz, diyenlere öfkeli olduğunuzu tahmin ediyorum. Ziverbey'den akrostişle çıkmıştınız, buradan da müthiş espriyi patlatarak çıktınız... Hani Genel Yayın Müdürü İbrahim Yıldız, "Siz gözaltındayken gazete iki kat tiraj aldı" deyince, "O zaman geri döneyim istersen" demenize istinaden söylüyorum... Yoksa... Madalyonun diğer yüzünü düşünecek olursak... 83 yaşındaki birisi değil sekiz yaşındaki birisinin de, gece yarısı baskınıyla alınıp götürülmesini elbette tasvip etmiyorum. Ama İlhan Abi... Bu, ülkemizde hiç yapılmayan şey midir? 28 ?ubat sürecinde bir kadın –Merve Kavakçı- nasıl baskına uğramıştı hatırlıyor musunuz? Karşısında büyük bir iştahla bu haberi sunan medya vardı o zaman. Binlerce insan "toplanma korkusu" yaşadı, belki de Cumhuriyetten bu yana milyonlarca insan. Cumhuriyetimizi "toplanma korkusu" olmayan bir hale getirmek bu kadar zor mu? Hani seçim öncesi MHP ile bile barış yapmıştınız. Bir de

bu toprakların bin yıllık İslam kültürüyle barış yapsanız. Başbakan'a yaptığınız "itidalli olmak" çağrısını ben de size yapıyorum. Hep birlikte itidalli olursak hiçbir sorun kalmayacak... Çok mu zor!

25.03.2008

</div>

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Anayasa Mahkemesi'nin iddianameyi kabulü

Elif Çakır 01.04.2008

Bu yazıyı yazarken bir gözüm de televizyonda, Anayasa Mahkemesi'nin kararını açıklamasını bekliyordum ki, iddianamenin kabul edildiği açıklandı. Cumhurbaşkanı da yargılayan bir davamız oldu. Böylece ve bir "ilk"imiz daha oldu. 367 konusundaki kararından sonra Anayasa Mahkemesi'nin üzerine düşen siyasi gölge, bu karar ile daha koyulaşırken, dava sürecinde neler yaşanacağı ve Ahmet Necdet Sezer yedilisinin ahde vefa gösterip göstermeyecekleri de bu yılın en önemli tartışma konusu olacak. Ne mi olacak? Her şeyden evvel, medyaya iyi bir malzeme çıkmış olacak. Yorumlardan, tahminlerden gına gelecek. Medyumlar medyanın gözbebeği olacak. Kapatılacak mı, kapatılmayacak mı falları açılacak. AKP belki yıllardır yapmadığı Anayasa değişikliklerini yapmaya çalışacak. Olur muydu olmaz mıydı denilecek. Abdullah Gül istifaya zorlanacak. Ara rejim gelecek. Buna hevesli olanlar bir bir ortaya dökülecek. "Halk hiçbir şeydir" diyenler kazanacak. Tabii halk yine hiç sesini çıkarmayacak. Yeni bir parti kurulacak. Avrupa Birliği yolu kapanacak. Afganistan ve İran meselesinde yerimiz belli olacak Ekonomi zaten iyi gitmiyordu. Gelecek kriz için AKP'nin de bahanesi olacak. Bu hengâmede, unutilan birtakım dosyalar olacak. Kapatılması ve iktidardan uzaklaştırılması muhtemel bir partiye güvenemeyen savcılarımız Ergenekon soruşturmasını askıya alacak. Böylece hepsi güven içinde yaşayacaklar. Gökten üç elma düşecek. Falan filan... Bu hususta benim favori cümlem: "Görelim Mevla neyler"dir. Bu arada... "Eşimin bile haberi yok" mevzuunu, araya giren bu bölümden sonra şöyle bağlayabiliriz. Muhtemelen Anayasa Mahkemesi'nin kapatma kararı da bir süre önceden muhtelif ortamlarda konuşulacak ve başkanı da medyaya şöyle beyanat verecek: "Partiyi kapattığımdan eşimin bile haberi yoktu." Öyle ya "eş"lerinin haberi olursa nazara gelir maazallah.

01.04.2008

</div>

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

"Parti kapatıyorum, eşimin haberi yok!"

Elif Çakır 01.04.2008

?u "karı-koca"lar çıkıp da birbirlerine "eş" demiyorlar mı, işte o zaman zıvanadan çıkıyorum. Neden hoşlanmazlar birbirlerine "karım" ya da "kocam" demekten de, sakil bir ifadeyle "eş" demeyi tercih ederler

anlamıyorum. Modernliğin bir dayatması mıdır yoksa kibarlığın bir göstergesi midir, karı-kocaların ısrarla “eş” diye hitapları. Kadın erkek ne zamandan beridir birbirine “eş”tir ki. Bırakın kadını erkeği, hiç kimse kimseye “eş” değildir kanımca, olamaz da. Mübarekler sanki birlikte klonlanmışlar. Erkeği eşim diyor, kadını eşim diyor. Bu konuya niye girdim. Yargıtay Başsavcısı da, iddianamenin Anayasa Mahkemesi’nden önce başkalarına ulaştığı iddiaları hakkında Nuray Başaran’a “Eşim dahi bilmiyordu, televizyondan öğrendi” demiş. Aman ne şirin. Daha önce Cumhurbaşkanlığı seçimi döneminde de Tayyip Erdoğan söylemişti, “Adayın kim olduğunu eşim bile bilmiyor” diye. Başbakanıktan sonra sayın savcı da böyle bir beyanda bulununca, asker, siyasetçi ve bürokrat “eş”lerinin nelerden haberi oluyor, nelerden olmuyor hususu iyiden iyiye ilgimi çekmeye başladı. Esnaf veya sanatkârların kadınları, işyerinde olan biten her şeyden haberdar olur da, bürokratların kadınları haberdar olmazlar mı? “Kendi işini” yapanlar ile “devlet işi”nde çalışan karı kocaların birbirleriyle diyalogları farklı mıdır? “Nasıl geçti günün” sorusunu birbirine sormuyorlar herhalde devlet işinde çalışanlar. “Aman nasıl olsun, elin işi işte” diye mi düşünüyorlar, yoksa “devlet meselesi” olarak görüp işin içine fazla girmek mi istemiyorlar? Bir kaymakamın hatıralarında, bir vali tiptemesi okumuştum. ?oförü kırmızı ışıktaki geçip geçmemekte tereddüt ederken, trafik lambalarını biraz geçip durmuş. Arabayı geriye almaya çalışırken, arka koltukta oturan vali kızmış: “N’apıyorsun oğlum, devlet hiç geri gider mi!” Sonuçta asker sivil bürokratların hepsi teker teker birer “devlet” sayılırlar. “Devlete günün nasıl geçti diye sorulur mu” diye düşünüyorlar mıdır acaba karı-kocalar? “Eşimin bile haberi yok” cümlesi, devlet katında muteber olsa gerek ki, ilk fırsatta dile getiriliyor.

01.04.2008

</div>

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Mardinkapı Şen Olur, Ergenekon olmasa

Elif Çakır 08.04.2008

Asık suratlı gündemlerden bıktım, gerilim senaryosu yazılardan da. Çocukken evcilik oyunları oynardık ama bir sahiciliği vardı. Ama bu demokrasicilik oyunu da, oyuncularını da, oyuncakçıları da kabak tadı vermeye başladı. Herhangi bir gazetenin yaptığı kıyırık bir haber, bir köşe yazarının kaleme aldığı kışkırtıcı vehimler, parti kapatma sebebi olarak iddianamelere girebiliyor. Yanlış anlaşılmasın, AKP’nin kapatma davası ile üzülp duruyor değilim. Bilakis en çok AKP eleştirisi yapanlardan biriyim. Her zaman söyledim, şimdi de söylüyorum ki, üniversiteler kapılarını başörtülü kızlara kapatma ayıbını taşıırken, eşi başörtülü bir cumhurbaşkanının köşke çıkması diğer örtülü kadınları mutlu etmemiştir. Yani ne cumhurbaşkanlığı bir kaledir ne de bir kalenin fethi filan söz konusudur. Asıl mesele, ömrünü cuntacılığa adanmış insanların, hiçbir katakulliye başvurmada kendi halinde yaşayan milyonlarca insanı bir anda nasıl bölüp parçaladığı, nasıl yaraladığıdır. Özgürlüğü, kendisinden farklı olanları türlü hilelerle baskı altında tutup, yeri geldiğinde aşağılayarak, yeri geldiğinde boğazını sıkarak sadece kendisine ait bilen, aslında gerçekten küçük bir azınlığın ülkeyi ne hale getirdiğidir asıl mesele. İşin garibi, bunlar egemenler. “Benim istediğim gibi olacaksın” olmazsa olmaz şartı ile ülkeyi yönetmek istiyorlar. Ama işin burasında içimi rahatlatan bir husus var ki, bunlar hep korkularıyla, vehimleriyle yaşayacaklar ve her an huzursuz olacaklar. ABD’den korkacaklar, AB’den korkacaklar, Ermeni’den korkacaklar, Kürt’ten korkacaklar, İran’dan korkacaklar, Rusya’dan korkacaklar, Sünni’den korkacaklar, Alevi’den korkacaklar... Nereye kadar? Bilmiyorum. Bildiğim bir şey varsa, korkuyla yönetmekte ısrar edenlerin günden güne kendilerini öfkeleriyle harap ettikleridir. Fakat. Ergenekon’dan hâlâ çıkamamış, kendilerini oraya kısıtılmış hissedenele karşı da

anlayışlı olmak lazım. Dışarı çıkmalarına yardımcı olmak, ülkeyi gezdirip göstermek lazım. Yeis yüklü değilim. Fakat bu ara bıkkınım.

Bütün bu bıkkınlıklar arasında duyduğum en güzel şey, bugünlerde ihmal ettiğimiz “İyi misin” şeklindeki tek sözcüklü soru cümlesiydi. Her hafta sosyal bir konuya değinen Kanal 7’nin en çok reyting alan programı Mahmut Tuncer Show’un Mardin’deki çekimlerine, yine Tuncer’in o melodik tarzdaki “İyi misen?” sözünü duyunca ben de katıldım. Peşlerine takılıp Mardin’e gittim. Gözümü Mardin’de açtım, Diyarbakır’da kapadım. Bedenime sığamayan ruhumu teskin etmiş olarak geri döndüm.

Günde üç kez çan seslerinin, beş kez ezan seslerinin yükseldiği ve dinler savaşının olmadığı Mardin bütün ülkeye açık hava mektebi olmalı, hatta bütün dünyaya... Mardin’de Süryani, Müslüman, Hristiyan, Ermeni, Türk, Kürt, Arap kimi gördüysem, hangi olta soruyu sorduysam, insanların ilk birkaç saniyelik tuhaf bakışları cevap oldu bana. Sonrasında kâh soru cevap kâh muhabbet esnasındaki satır aralarında da farklı bir şey duymadım. Kim olursanız olun, huzurun anlamını Mardin’de içselleştirirsiniz. 1969 yılında vefat eden Hanna Dalabani’nin hem Müslümanlar arasında hem Süryaniler arasında en güvenilir din adamı olarak iki kültür arasında köprü vazifesi görmesi ve bölgedeki kan davalarında aracılık yapması, kûs olan insanları barıştırması, --eskiden dağlarında yetişen safran bitkisinden adını alan- Deyrulzafaran’ın muhteşem yapısı kadar etkileyici... Mardin halkı kötü nefeslere kem gözlere ve bütün uğursuzluklara karşı “üzerlik otu” yakıyor evlerinde, dumanlar gökyüzüne çıktıkça kötülüklerin de onunla birlikte dağılacağına inanıyorlar. Ben de Mardin’den bir tutam “üzerlik otu” getirdim ve yetinmeyip ve erinmeyip birilerine lazım olur diye kına taşı da getirdim.

08.04.2008

</div>

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

İfrat tefrit tehlikesi

Elif Çakır 15.04.2008

Çok “renkli” bir ülkede yaşadığımızı söylemek hiç de parlak bir laf değil, biliyorum. Bu renklerden oluşan tabloya dışardan baktığımızda karşımıza nasıl bir manzara çıktığı ile ilgiliyim daha çok. Hafta içinde meydana gelen ilginç olayları derleyip baktığımda ülkemin tam bir “cinnet hali” yaşadığına –her ne kadar temenni etmesem de- inanıyorum ve akıl sağlığım için sıkça dua ediyorum. Bir bakıyorsunuz, “annesini kesenler” haftası, bir bakıyorsunuz eşini çoluk çocuğunu topluca katledenler haftası, bir bakıyorsunuz kanını yerde komayanlar haftası, bir bakıyorsunuz tecavüzcüler haftası... (Darbecileri, cuntacıları, çeteleri, mafyaları, rant şebekelerini, yolsuzluk/hırsızlık peşindekileri bu tabloya eklemiyorum daha.) Sanki belli bir odaktan (!) alınmış talimatları yerine getiren androitlere dönüşüyor insanların bir kısmı. Görevlerini hiç aksatmamacasına her hafta başka türden çılgınlıklarla karşımıza çıkıyorlar. İnsan öldürmenin bu kadar sıradanlaşması, uygarlığımızın yüksek mucizesi olsa gerek. Fakat bütün bunların yanı sıra, adeta suç hacmini artırmak istercesine ikiyüzlü tavırlar içinde hayatını sürdüren birtakım insanlar da var. Bahar mevsiminden sonra havaların günlük güneşlik olmasıyla birlikte, görüntülü ve resimli medyalarda “kim nasıl da frikik vermiş”, “kimin üstü yok”, “hangi turist Türk erkeklerine ne kadar bayılmış” haberleriyle ortalığı iğrenç hale dönüştürme gayretleri had safhaya

varacak. "İtalyan Gelin" tecavüz edilip öldürüldü ya, şimdi utanç haberleri yapanlar, kısa bir süre sonra turistlerin Türkiye'ye Türk erkeklerini test etmeye! geldiğini anlatacak, çıplak fotoğraflı, plaj görüntülü haberler yapacaklar. Bu gazetelerin, televizyonların yöneticileri de toplumda "seçkin" insanlar olarak dolaşacaklar. (Bu arada, olayla ilgili olarak bir İtalyan gazetesinde, Pippa'nın "riskli provokasyon" yaptığının farkında olduğunu yazması tuhaf olduğu kadar düşündürücü geldi bana. Üzerinde gelinlikle otostop yaparak İsrail'e kadar gitmek istemesi üzerine İtalyan gazetesinin bu yorumu da acaba canı için hafifletici sebep olabilir mi Türkiye'de?) "Nedir bu hal!" diye korka çekine sormak isteyenlere de "ortaçağ"dan bahsedecekler. Kadın hakları ve özgürlüklerden bahsedecekler. İrtica, laiklik haberleri yapacaklar belki de, buraya vardırımdan da utanmayacaklar. Çıplaklığı yüceltenler, ruhlarının bütün çıplaklığıyla arzı endam edecekler. İnsanlar plajlara gidebilir, o ortam içinde istediği gibi davranabilir. Benim derdim bununla değil... Plajlara kameraları, fotoğraf makineleri ile dolu olanların, bu ortamı günün büyük bölümünde bütün herkese gösterme gayreti iledir. Plajlara giden insanlar, adeta röntgencililiğin başka bir şekliyle, görüntülenip medya malzemesi olmak istiyor mudur? Bunu tartışmalıyız. Diğer yandan, bunlar, belirli aralıklarla hapishanelere koşup "kader mahkûmları" edebiyatı yapacaklar, "af, af" çığırkanlığına soyunacaklar. Sonra Başbakanın, bireysel suçları affetmenin devletin işi olmadığını vurgulamak için söylediği "Katilin affedilmesi maktulün ailesinin bileceği iştir" sözlerini alıp yaygara koparacaklar. Aslında bu cümle, "Başbakan, suçluyu affetmeyiz dedi" şeklinde sunulsa belki de suç makinesi haline gelmiş kitleler nezdinde caydırıcı bir unsur olarak kullanılabilecekti. Ama yok. Buradan çıksa çıksa şeriat çıkar, irtica çıkar. Öyle ya, Deniz Baykal çok mühim bir cümle sarf etti Barroso'ya ithafen: "Laiklik şakaya gelir bir şey değildir." Meğer laikliği Batıya rağmen getirmişler bu ülkeye, yine Batıya rağmen koruyacaklarmış! (Harbi komedyen bu adam ya.) Öte yandan, Ece Temelkuran önemsenmesi gereken bir yazı yazdı geçen pazar, "Müstehcenleşme" başlığı altında. ?eriat gelecekse bunda Ertuğrul Özkök'lerin (şahsında laiklerin) payı bulunacağından hareketle, "Bu ülkede yıllardır özellikle popüler kültür düzeyinde hayat müstehcenleştiriliyor." tespitini yaparken, onunla aynı dili konuşuyoruz. Belki ben özgürleşmeyi tesettürde buluyorum, o farklı düşünüyor. Ama kadınlar özgürleşmeyi çıplaklıkta bulmuyor. Ya da çıplaklığının pazarlanmasında. "Kadınları siyasal İslamın başlattığı muhafazakârlaşma ne kadar kapattıysa onları yalnız bırakan ve bacakları açıldığında resimlerini basan "laik" kültür de kapattı." derken Ece Temelkuran, cümlenin birinci önermesini pek hakkını vererek kurmasa da (çünkü siyasal İslam kadını hayata açmaya çalıştı ama ona hayatı dar etmek isteyenlerin engelini aşamadı) laik kültürün kadın algısına ilişkin eleştirisine "az bile" diyorum. Hani hep kendine yontar şekilde yorumlamak istemiyorum ama gerçekten de laik elitlerin Müslüman kadına sosyal hayatta ördükleri duvarları görmeden (ya da göstermeden) salt örtünme üzerinden değerlendirme yapılmasından da hazzetmiyorum. Örtülü kadınların her biri de, diğer hemcinslerinin yapabileceklerini hakkıyla icra edebilecek zekâ ve kabiliyete sahipken, bunu onlara layık görmeyenlerin kimliği hususunda Temelkuran'ın tekrar düşünmesini öneririm. "İnsanlık tarihi, ifrat ve tefritin tarihidir" diyordu Ali ?eriatî. İşte bu ifrat ve tefrit herkesi bir yana savuruyor.

15.04.2008

</div>

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Türkiye Büyük Millet Meclisi

Elif Çakır 26.04.2008

'Türkiye Büyük Millet Meclisi' güzel bir isimdir. 'Büyük millet' Meclisi değildir, 'büyük' Millet Meclisi'dir. Birinci Meclis'in açılışına baksanız. Kurtuluş yoluna birlikte baş koymuş insanlardan müteşekkil bir ortak zemindir. Henüz bir ikilik yoktur. 88 yıl sonra yeni bir TBMM açılışının yıldönümünde, bugünkü Türkiye'nin haline bakacak olursak... Bölgesel konjonktürün bu karışık döneminde bütün aygıtları uyumlu çalışan bir devlet yerine, partileriyle, etnik kimlikleriyle, askeriyle, yargısıyla, didişip duran bir görüntü arz ediyoruz. 23 Nisan gibi sembolik bir kenetlenme gününde, cumhurbaşkanının davetine ülkenin siyasal partileri ve ordusunun katılmayacakları yönünde temayül bulunan bir ülkedeyiz. Düşünün ki, cumhurbaşkanı ordunun da komutanıdır ama davetine katılmamayı düşünebilen genelturmay mensupları var. Erman Toroğlu'nun 'kodu mu oturtan' genelturmay başkanının karşısında bir de 'kodu mu oturtan' bir cumhurbaşkanımız, yine 'kodu mu oturtan' hükümetimiz ve muhalefet partilerimiz oldu mu, seyreyle manzarayı... Siz mesela Amerika olsanız, birbirlerinin gözünü oymakta yarışan ve bunun yapabilmek için de dönüp ikide bir sizin gözünüzün içine bakan insanların/kurumların bulunduğu bir ülkeyi nasıl isterseniz öyle öpmez misiniz? Tabi ki Amerika stratejik ortağımız... Ama uyumlu bir bütün halinde çalışan Türkiye Cumhuriyeti Devleti'nin değil de, yeri ve zamanına göre çeşitli kurumlarının stratejik ortağı olarak algılanıyor gibime geliyor. Garabete bakınız ki: Ülkenin kurumları birbirlerinin stratejik düşmanı olarak pozisyon alırken, 'stratejik ortak' hep dışarıdan oluyor.

Onuncu Yıl Marşı ve AKP

AKP'nin Gençlik Kolları 2. Olağan Kongresi'nde '10. Yıl Marşı' çalınması, kapatma davası ertesinde çok mu anlamlıydı, türlü şekillerde yorumlamak mı gerekir, emin değilim. AKP'nin 'kurucu aklı' mı bunu organize etti yoksa gençlerin işgüzarlığı mıydı bilmiyorum. Ama parti tabanında pek hoş karşılanmadığını, gittiğim yerlerde konuşulduğunu duyunca daha iyi anladım. 28 Şubat sürecinde Refah-Yol iktidarı döneminde de, önce "Kininizi kaybetmeyin" diyen Kayseri Belediyesi Şükrü Karatepe sonrasında cumhuriyet balosunda 'vals' yapmıştı. Bana bunu çağrıştırdı. Belki çok ilgisi yok gibi görünüyor ama, 'laiklik karşıtı faaliyetlerin odağı' olmakla itham edilerek kapatma davası açılan bir partinin 'laik faaliyetlerin odağı' bir marşı hemen gündeme alması ne işe yarar ki! Tamam, Çelik bu marşı yeniden güzel yorumladı, coşkulu bir hale getirdi ama, 10. Yıl Marşı yine de o günleri özleyen bir sınıfın marşı olmaktan çıkamadı. Cumhuriyetin 10. yılı için söylenmiş bir marş olmasının ötesinde, tek partici totaliter zihniyetin sahiplenmesinden dolayı hiç hazzetmediğim bu marşın en çok 'demir ağlarla ördük anayurdu dört baştan' kısmını beğeniyorum(!). Öyle bir demir ağıla ördüler ki gerçekten, buradan Ergenekoncular bile çıkamaz duruma geldi.

İmparator

Şevket Kazan'ın Mine Şenocaklı röportajında ettiği o büyük lafın peşine düştüm günlerdir. Hani neredeyse partinin sloganı 'AKP eşittir iktidar olup da muktedir olamayan parti' olarak anılacak, başbakanın her fırsatta dilinden düşürmediği laftan bahsediyorum. Meğerse o dönemlerde ağabey olan Şevket Kazan bu muhteşem sözü bulmuş ve 1998 yılında bu sözün kaynağı kitabı da kardeş Tayyip Erdoğan'a önermiş. Vayy, dedim demek ki her şeyi anlayabilmek için bütün maharet bu kitapta. Başbakanlığa giden yol da, iktidar olmak da, derin devleti görmek de. Bu kitabı okursan bütün oyunlardan haberdar olacaksın. Bırakın kitapçıları neredeyse bütün dağıtımçıların depolarında arar oldum. Başbakanımız neler öğrenmiş bir göreyim istedim. Ben ki okuma konusunda batıl inanışları olan birisiyim, başladığım kitabı yarıda bırakırsam, unutkanlık yapacağına inanırım. İşte bu inancım olmasa 15. sayfadan sonra fırlatıp atacağım kitabı, 'okumalısın, okumalısın' diye kendimi ikna ederek zoraki bitirdim... Başbakan kazara bu kitabı okumaya niyetlendiyse de üçüncü sayfasında bıraktığına dair iddiaya giriyorum. Eminim ki bu kitabı okumamıştır, tahammül edememiştir. Yazılmış ancak kitap olamamış bir şey bu İmparator. Benim gibi meraklılar sayesinde hemencecik yeni basımı da yapılan bu kitabı, harf, kelime ve, cümle hatalarına rağmen okuma konusunda ısrarcı bir inatlaşmaya girdiyseniz, bir NLP kuralı olarak söylüyorum, hayatta başaramayacağınız bir şey olmaz. Aziz Nesin'in bu kitapla ilgili "Bu romanı okumak, okurun başına gelebilecek büyük felaket" sözünden sonra, sayın başbakan, 1998'de okumadıysanız, 2008'de

de okumayın. Boşa vakit harcamış olursunuz. (Ben harcadım çünkü.) Yazarı (Ülkü Tamer'in deyimiyle) Erol 'Tolstoy' falan da değil, basbayağı Toy.

22.04.2008

</div>

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Dini medyadan öğrenmek

Elif Çakır 29.04.2008

Her sabah güne 'acaba bugün hangi ilginç olaylar yaşanacak, kimler garip beyanatlar verecek' tedirginliğiyle başlıyorum.

Her hafta o kadar çok konu dönüp dolaşıyor ki, birisi hakkında yazarken, yenileri çabucak o konunun üzerini örtüyor. Gerçi her konuda kendimi mutlaka bir şeyler söylemek zorunda hissetmekten hiç mi hiç hazzetmiyorum ama maalesef 'devrana' girince 'seyran' etmekle yetinmek gazeteciliğin doğasına aykırı düşüyor. Çünkü yaşadığımız dünyada birçok cürüm önce 'söz' ile işleniyor.

Dostluklar, düşmanlıklar, hep sözün gücüyle tesis ediliyor.

Bir konuyu –eskilerin deyimiyle- efradını 'cami'ya da 'künhüne vakıf' olarak bütün yönleriyle bilip de konuşanlara diyecek bir sözüm yok, –ki zaten öyle olanları can kulağıyla dinliyorum.

Ama her hususta yarım yamalak bilgilerle, candan da dinden de edecek (yarım hoca dinden eder, yarım doktor candan eder –bu deyme konjonktüre uygun olsun diye 'yarım laikçi' ifadesinin de eklenmesini öneriyorum) şekilde konuşabilme cesaretinin yalnızca ahmaklara verilmiş bir özellik olduğuna inananlardanım.

Mesela...

Gaziantep'te başlayıp kısa sürede Konya, İzmir ve diğer illere sirayet eden ve güzide medyamızın ifadelendirmesiyle 'korku filmi gibi din dersi' başlıklı konuyu geçen hafta boyunca takip ettim. Özellikle değil, sürekli bir haber ya da köşe yazısı vesilesiyle karşıma çıktığı için.

VCD'nin öğretmeninin kontrolünden geçmeden izlettirilmiş olması konusu öğretmeni ilgilendiren bir husus, buna bir şey diyemem. Beni ilgilendiren şey, haberin kurgulanması esnasında kurulan cümleler ve televizyon ekranlarında dönüp duran birkaç saniyelik görüntüler.

'Korku filmi gibi din dersi.'

'Azrail ve ölüm konulu şiddet içeren VCD.'

'Kadın öğretmen, öğrencilere Azrail ve ?eytanlı dehşet sahneleri izletti.'

Bir de haberin sonunda beni gülümseten husus, (ki kurgu doğal olarak böyle bir sonuca bağlanır) bu filmi izleyen öğrencilerde davranış bozukluğu görülmesi ve travma yaşanmasıydı.

Bu haberin değerlendirilmesine nereden başlamalı, bilemiyorum. Gerçekten zorlanıyorum.

Azrail ve ?eytan'ı hayatlarında ilk kez duyuyormuşçasına haber kotaran haber merkezlerinden mi başlamalı? Hadi eleştireceksen, (ekranlarda gördüğüm birkaç saniyelik görüntülere bakarak konuşuyorum) filmin sahnelerindeki korku öğelerinin 'komik' kaçtığını dile getir. 'Azrail ve ?eytan gibi aslında insanlık tarihiyle iç içe geçmiş figürleri nasıl da komik bir şekilde resmetmişsiniz' diye belirt.

Hani 'The Exorcist'in Türk yapımı taklidini insanlar nasıl korku ve dehşetten ziyade gülümseyerek izledilerse bu da öyle bir şey.

Oysa bu haberleri okuyunca, dinin gençlere korkutularak değil sevdirilerek öğretilmesi endişesi taşıdığını

hissetmiyorsunuz.

?eytan ve Azrail çocuklarda davranış bozukluğuna sebep olmuş, travmaya sebep olmuş diye yazılıp söylendiğinden dolayı bunu hissetmiyorsunuz.

Tabii ki ideal olan, insanların sevgi yoluyla ikna edilmesi ve Allah'a kulluğun da bu şekilde yapılmasıdır. Ancak gerçek hiç de böyle değildir.

Ve ne yazık ki gerçekler de hep acı olagelmıştır.

İnsan, doğası itibarıyla sadece sevgi yüklü, çiçek böcek edebiyatı ile meşgul olup her şeyi güzel gören ve güzel düşünen bir mahlûk değildir.

Bakara suresinde (30. ayet) anlatılır ki; "Allah insanı yaratma düşüncesini meleklere duyurduğunda, onlar, 'yeryüzünde bozgunculuk çıkaracak ve kan dökcek birini mi yaratacaksın' diye sormuşlardır."

'Kan' kokan haberlerin her gün bin bir türlüyle karşılaştığımız dünyada, 'korku' içermeyen bir öğretinin varolabilmesi mümkün görünmüyor. Çünkü insanların tesis etmiş olduğu 'iktidar'ın bizatihi kendisi de korku ile besleniyor, varlığını sürdürüyor.

Dolayısıyla, dinin bütünlüğüne bakılarak üretilmeyen hiçbir düşüncenin, haberin yerini bulmadığını, yerini bulmaktan öte saçmalık boşluğunda sallandığını düşünüyorum.

Evet, Allah'ın rahman ve rahim (çok bağışlayan ve esirgeyen) olduğu günde 40 defa namazlarda okunan ayetlerde dile getirilir.

Ama 'cehennem' de bir vakıdır.

Bunlar inananları ilgilendirir.

Severek ya da korkarak inanabilir bir insan.

Dinî eğitimin nasıl verileceği, Milli Eğitim'in çözebileceği, ya da çözmek istediği bir husus değildir.

Bizim tartışmamız gereken şey, insanların dinî eğitim talepleri varsa, bunu nasıl ve nerede karşılayabileceklerine yönelik sağlıklı bir yöntem bulmaktır.

Din öğretmek okulların işi değildir diyebilirsiniz.

Öyleyse buna uygun çözüm üretmelisiniz.

Yok, ben öğretirim diyorsanız.

Dinin sahibi siz değilsiniz.

Buna göre kafa yormalısınız.

29.04.2008

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Sizce de mahzuru yoksa!

Elif Çakır 23.05.2008

"En demokrat yayın yönetmenine" sahip gazetede kinaye ustası, gazeteciliğin duayenlerinden Hasan Pulur'un 7 Mayıs 2008 tarihli "Siz kimi kandırıyorsunuz" başlıklı yazısı, adından dolayı şaşırtırken, gazetenin yürüttüğü politika açısından şaşırtmadı. Soner Yalçın'ın kitabından alıntılanarak kaleme alınan bu yazıdaki "Siz kimi kandırıyorsunuz" sorusunun asıl muhataplarının başı örtülü kadınlar ve eşleri olduğu konusunda hemfikir olduğumu söylememi beklemiyorsunuz sanırım. Ülkedeki kadınların yüzde 60'ı başörtülü iken, örnek olarak

seçilen 10 tane bürokrat/siyasetçi eşine bakarak "bunlar okudu da ne oldu, evlerinde oturuyorlar" değerlendirmesi yapmak, en hafif deyimle, komiklidir. Her şeyden önce, yakın zamana kadar, üst düzey görevlere gelen erkeklerin yanında yer alacak eğitimli kadın bulmak bile zordu. Birlikte payla acakları bir hayatı eğitimsiz, köylü kadınlarla mı geçireceklerdi? Asıl önemlisi de, ülke 550 milletvekilinden ibaret değil ve "orta sınıflar" artık kadın erkek çalışmadan geçim standartlarını belli bir düzeye getiremiyorlar.  nemli olan, herkesin fırsat eşitliğine sahip olmasıdır. Bunu nasıl değerlendirdiği kimseyi ilgilendirmez. Hasan Pulur  stadımız, "acaba yanlış mı düşünüyorum" diye bir daha dönüp baksa, bence hiç fena olmaz.

13.05.2008

</div>

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Tayyip Erdoğan yine gömlek mi değiştiriyor!

Elif akır 23.05.2008

Öyle sanıyorum ki, her şey bir AKP toplantısında 10. Yıl Mar ı alınmasıyla ba ladı. AKP gemisindeki rota değişikliğinden bahsediyorum. (10. Yıl Mar ı'nın bir cumhuriyet mar ı olmaktan çıkıp darbecilerin ya da cumhuriyeti kendi malı görüp halkın büyük kesimini a ağılayan –seçkin demek istemiyorum- bir zümrenin mar ı haline geldiğini düşünüyorum, en azından son 10 yıllık konjonktürde.) Geçtiğimiz 1 Mayıs'taki tavrı da bunun devamı mahiyetinde bir politikaydı: "AKP bir devlet partisi olacak!" Eğer Ak Parti'deki bu tavır değişikliği "köprüyü geçene kadar" (kimseye bir şey dediğim yok, bu bir te bihtir) yürütülen iten pazarlıklı bir tavır ise, sırtıttığı besbelli. Yok eğer parti içindeki birtakım "devlet geleneği" (bu da neyse, bir türlü anlamamı ımdır, en belirgin geleneği darbedir) yanlıları tarafından Erdoğan'a giydirilen yeni bir gömlek ise (ki Erdoğan, gömlek değiştirmek hususunda kendi beyanlarıyla sabit maharetli bir liderdir) ve Sayın Başbakan partisini kurtarmak ve iktidarda kalmak için bu deli gömleğini giymeye razı ise o zaman durum ciddi demektir. Cumhuriyet rejimini kurduğundan beri halkın çeşitli katmanları ile sorunlu olan ve bu sorunların çözümünü beceremeyen siyasi partilerden ötürü her türlü müdahaleyi askerî yetkililerden bekleyen (ki cumhuriyetin koruyucusu olarak konu lanmış bir ordudur ve bu da kendi mantığı içinde doğaldır) geleneksel devlet mekanizmasının çarkları Erdoğan'ı da  ğ tecek gibi görünüyor. Parti kapatma davası açıldığından bu yana Erdoğan oldukça tela lı ve ne yapacağını bilmez bir halde, karmaşık mesajlar veriyor. İlk günlerdeki ateşli nutukların yerini daha sakin bir bekleyi in aldığı görülse de, bu kez de bekleyiş sürecindeki birtakım icraat ve söylemlerin belli bir yöne kaydığı endişesi hissedilmeye ba landı. Tabi ki tekerlek kırılınca yol gösteren çok oluyor. Buradaki mesele, kırılmış bir tekerlek ve önünüzdeki engebeli yolun nasıl açılıp menzile y r neceğinden ziyade, yolu bahane edip menzilin değiştirilmesi gayretidir. Ak Parti içinde, bu partinin Türkiye için ne anlam ifade ettiğini bilmeyenler, ya da bilmek istemeyenler var. Hatta bu yolun doğru olmadığını düşünenler bile olabilir ki son dönemde parti içindeki önemli isimlerden gelen beyanatlar bunu teyit eder mahiyette. Türkiye'nin sivil ve demokratik bir dönüşümünü gerçekleştirme umudu olan Ak Parti de, sanki kaderini Anayasa Mahkemesi'nin türban konusunda vereceği karara bağlamış görünüyor. Kapatma davasının iki türlü sonucu olacağı malum: Ya kapatılacak, ya kapatılmayacak. Hangi karar çıkacak olursa olsun, bundan sonra "siyasette yeni bir dönem" ba layacak diye söze ba lıyor kimileri. Bu yeni dönem, AKP'yi eski dönem partilerinden biri haline getirmek mi diye merak ediyorum. Öyle ya. Yeni dönem ne olabilir ki başka? Zaten AKP ile yeni bir dönem ba lamamı  mıydı? Hiç kimse istiyor diye değil, Türkiye halkı artık demokratik ve sivil bir cumhuriyet istediği için,

yapılacaktı her şey. Her ne kadar Başbakan "Ayaklar baş olunca kıyamet kopar" dese de, ben bunu, içinden yükseldiği kitlenin iktidara gelmesiyle birlikte kopan kıyamete yorarak hüsnü zanda bulunuyorum. Evet, Erdoğan yaşadı ve gördü ki, ayaklar baş olunca kıyamet kopuyor. Baş olmanın gereği devletin yanında yer almaksa, "baş"ların arasına girebilmek, geçmiş politikaları aynen benimsemekten geçiyorsa, elimizdeki göstergeler Tayyip Bey'in de kendini "baş" hissetmeye başladığına işaret ediyor. Zor bir şey olduğunu anlayabiliyorum. Devlet öyle yedi başlı bir ejderha ki, Yargı'daki "baş"lar, Genelkurmay'daki "baş"lar Üniversitedeki "baş"lar Medyadaki "baş"lar İş dünyasındaki "baş"lar Bir olmuşlar, sizin (yani "yürütme"nin) "baş"ınızı yemek istiyorlar. Devlet denilen aygıtın "baş"ları bir yandan birbirleriyle uğraşırken, bir yandan "ayak"lar uğraşmak zorunda kalıyorlar. "Ayak"ların yaptığı da iş değil yani.

06.05.2008

</div>

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Tersane terörü

Elif Çakır 23.05.2008

İki yetim çocuk, nasıl anlayacaklar bunu acaba? Ya henüz annesinin karnında dünyaya gözlerini açmayı bekleyen çocuğa aklı ermeye başlayınca ne anlatacak annesi? "Babamızın kafasına sac düştü!" "Babam gece karanlığında çalıştırılırken ambar kapağından içeri düştü!" Buna karşılık, gücü, parayı, iktidarı elinde bulunduranlar ne yapıyorlar, 750 YTL'ye kelle koltukta hayatını sürdürmeye çalışan, ailesine, doğacak çocuğuna kuruşuna kadar helal lokma yediren bu mustazaflar için? Güvenliğin sağlanmasından falan geçtim, "tersane terörü" sonucu hayatını kaybeden bu işçilerin ailelerine, çocuklarına sahip çıkılıyor mu? Yoksa, "devlet" de fırsattan istifade tersane sahiplerine ceza kesip kendi kasasına gelir yaratmak peşinde midir? Mevlana'nın Mesnevi'de anlattığı bir hikâye geldi burada aklıma. Hükümdarın biri amansız bir hastalığa yakalanır. Mahir tabiplerinden biri der ki, "Ben bu hastalığı iyileştirecek bir ilaç yapabilirim ama bunun için bana şu şu nitelikleri haiz bir çocuğun ödü gereklidir. Bir çocuk bulup öldürerek ödü almak gereklidir." Padişah derhal ülkesinde aratıp taratır, gerekli nitelikleri taşıyan çocuğu buldurur. Annesine babasına yüklü ihsanlarda bulunup, çocuklarını öldürmeye razı eder. Kadı efendiden de, "padişahın yaşaması için bir çocuk öldürmek caizdir" fetvasını yine ihsanlar karşılığında alır. Çocuğu getirip cellâdın önüne koyarlar. Padişah da gizlice sahneyi izlemektedir. Çocuk cellâdın yanında ellerini kaldırıp bir şeyler söyler, ve buruk bir gülümsemeyle cellâdına bakar. Bu esnada padişahın yüreğine bir kıvılcım düşer. Hemen ortaya çıkıp cellâda "Dur" der. Çocuğa da, "Kendi kendine bir şeyler söyleyip sonra gülümsedin, bunu niye yaptın" diye sorar. "Padişahım," der çocuk. "Bir çocuk olarak nazımı çekecek olan annem ile babam, dünya malına karşılık benim öldürülmeme göz yumdu. Hakkımızı aramak için kapısına koştüğümüz kadı efendi benim öldürülmeme fetva verdi. Adaleti yerine getirmesi için huzuruna gideceğim padişah da, kendi hayatı için benim hayatımı almayı uygun gördü. Ben de ne yapayım, halimi Allah'a arzettim. Ana babamı gördün, kadı efendiyi gördün, padişahı gördün... Senden başka kimden hakkımı arayabilirim ki dedim ve gülümsedim." Hikâyenin sonu için, "Rivayet ederler ki," der Mevlana, "Padişah çocuğu öldürmeyi vicdanına sığdıramamış. Büyük ihsanlarda bulunarak onu göndermiş. Öldü ölecek denilecek padişah sağlığına kavuşmuş ve uzun yıllar yaşamış." Keşke her hikâye böyle bitse... Fakat "Tersanedeki 11 işçi" hikâyesini (böyle giderse rakamın artmasından endişe etmek de yersiz) yüzyıllar sonra anlatacaklar olsa, sonunu nasıl bağlarlar bilemem. Ama alın teriyle emeğini yoğuran bu işçilerin hikâyelerinin

nihayeti, ne “Adalet” ne de “Kalkınma”ya sığacak gibi değildir. Tersane sahipleri konuya hemen “dikkatsizlik”ten girip, “eğitimsizlik”ten çıkıyor. Cana malolacak ve geride kalan ailesinin yüreğini yakacak bir riske sahip bu işte “hayati” sorumluluğu taşıyacak bilinç ve vicdana sahip olmadıkları kanaati verdi bana. Tabii ki tersane sahiplerinden hiç kimsenin, “aman canım ne var, dikkatsiz bir işçi işte. Öldüyse yerine geçecek bir sürü var” diyebileceğini zannetmiyorum. Ancak, kimse bu hadiseden böylesi (eğitim, dikkatsizlik) bir pişkinlikle sıyrılmamalı. Bunun adı eğitimsizlik, tedbirsizlik değil, cinayettir. Çalıştırılması yasak olan gece karanlığında bir işçiyi “salıverenler”, ihmal ya da tedbirsizlik cezalarıyla, ihtarlarla bu işi sürdürememeli. 750 YTL’ye hayat mücadelesi veren bu insanların (hiç olmazsa çoluk çocuğunun) sesini duyacak birileri olmalı. Bu insanların haklarını arayıp soracakları bir “adalet” yoksa, koyuverin bu ülkeyi gitsin.

20.05.2008

</div>

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

“Cinsel istismarın” istismarı

Elif Çakır 23.05.2008

Geçen hafta en çok soruya muhatap olduğum konulardan biri, Hüseyin Üzmez vakasıydı. Gazetelerden, televizyonlardan “yorum” almak için arayanların haddi hesabı yoktu. Öncelikle şunu söylemeliyim ki, ciddi bir “cinsel istismarın” istismarı vakasıyla karşı karşıyayız. Vakit gazetesinin tavrını oldum olası tasvip etmemişimdir. Bırakın laik yaşam tarzını benimsemiş olanları, kendi halindeki dindarları bile rahatsız eden manşetlerle “gazetecilik” yaptığını sanmaktadır. Mustafa Karahasanoğlu ve Hasan Karakaya’ya samimiyetle sormak istiyorum, Üzmez’in daha önce defalarca kez “Müslümana yakışmaz, gün yüzüne çıkar rezil olursunuz abi” şeklinde uyarıldığından habersiz olarak mı ısrarla gazetede yazmasına göz yumdunuz? Pek çok vaaz kasetleri ve kitapları bulunan vaiz efendi! Abdullah Büyük’ün Üzmez’i ayetlerle savunmasının arkasında acaba ne tür bir ironi yatmaktadır? Bu hususta Hürriyet’in tavrı da Vakit’ten aşağı değildi. Hürriyet’ten görüş almak için aradıklarında, bu tartışmaya girmeyeceğimi söyledim ve ertesi gün haber çıktığında ne kadar isabet etmiş olduğumu anladım. Çünkü Hürriyet, dindar camiadan kadınlardan aldığı görüşlerin üzerine “tecavüz bahaneleri” olarak haber yapmıştı. İnsanda biraz insaf olması lazım. Böyle çirkin bir fiile kim niye bahane üretsinsin! Kaldı ki Üzmez hiçbir zaman –öyle bir camia da yok ya- camianın adamı filan değildi.

06.05.2008

</div>

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

“Türkiye’nin gelecekteki partisi”

Elif Çakır 23.05.2008

TESEV Başkanı Can Paker'in evindeki yemek, Başbakanlık ile gazeteciler arasındaki tartışmalarla gündemi epeyce meşgul etti. "Öyle dedin", "Demedim" türünden tartışmaların arasında, Paker'in "sosyal sınıflar" ve "Türkiye'nin gelecekteki partisi" hakkındaki değerlendirmeleri güme gitti sanki. Oysa bana çok parıltılı gelmişti bu ifade. Paker'in, zamanında "havuz problemleri"ni pek kolay çözdüğü intibai veren "sosyal sınıflar" değerlendirmesi, meselenin ne kadar kolay çözümlendiğini göstermesi açısından sevindirici. Çünkü mesele önemli. Artık "Türkiye'nin geçmişteki partileri" bir yana, "gelecekteki partisi" bir yana. "Türkiye'nin yüzde 85'i orta sınıf ve altıdır" diyor Paker. Bunu desteklemek için de, ekseriyeti oluşturan bu sınıfın "nasıl zengin olurum, nasıl daha iyi yaşarım" sorusuna "daha iyi eğitim ve daha çok çalışmak" cevabını verdiğini belirtiyor. (Hâlbuki bu "orta sınıf", zengin olmanın yolunun hiç de bunlardan geçtiğini düşünmüyor bana sorarsanız. Meselenin, "memlekete hizmet"! amacıyla kıyısından köşesinden siyasete girip "ihale"den pay kapmak olduğunu gayet iyi biliyor. Çünkü bu "orta sınıf" da Türkiye'de sermayenin ancak siyaset yoluyla el değiştirebileceğine inanıyor.) Sonra da, daha genel bir bakışla Türkiye'nin yüzde 30'unu "elit", yüzde 70'ini orta sınıf olarak belirliyor. Yüzde 30'luk elit kesimin yüzde 10'u da "ulusalcı" imiş. Yüzde 70'lik orta sınıfın da yüzde 10'u "şeriatçı". Yüzde 10'luk "ulusalcı" elit "Türk'ün Türk'ten başka dostu yok" derken, yüzde 10'luk orta sınıf "şeriatçı"nın ne dediğine ilişkin Paker'in bir beyanı yok. Ama "orta sınıf şeriatçı" olduklarına göre onlar da "nasıl daha iyi yaşarım" demekle birlikte, "nasıl şeriatı getiririm" diye de ek bir yük taşıyor görünüyorlar. Elitlerin yüzde 20'si karşı tarafı anlamaya çalışan "demokrat" olduğu halde, yine de içten içe laiklik elden gider mi endişesini paylaşıyormuş. (Anadolu orta sınıfının "demokrat" olup olmadığına ilişkin herhangi bir yorumda da bulunmuyor Can Paker.) ? eriatçılardan sonra artakalan yüzde 60'lık "Anadolu orta sınıfı" da, "bu laikler ellerine fırsat geçse namazı da yasaklar mı" diye zaman zaman iç geçirmiyor da değilmiş. ?imdi bu "Anadolu orta sınıfı" da nasıl bir şey, onu anlayamadım, bir. ?eriatçılar Anadolu orta sınıfından değiller mi, elitler Anadolu eliti değiller mi, iki? Peki, Anadolu orta sınıfı "daha iyi yaşayabilmek" isterken, yüzde 30'luk elitimiz ne istiyor? Onlar da herhalde mevcut durumlarını korumak istiyorlardır ki, bu durumda Anadolu orta sınıfının durumu ne olacak? Öyle ya, mevcut durumlarını korumak için bunları aralarına almamaları lazım. Yüzde 100'ü elit olan bir memleket olur mu! Bu durumda, ülke yönetiminde elitlerin tavrı mı etkili olacak, Anadolu orta sınıfının tavrı mı etkili olacak sorusu ortaya çıkıyor. Yanlış anlamayın. "Türkiye'nin gelecekteki partisi"ni anlayabilmek için bu denklem üzerine kafa yormaya çalışıyorum. Bu "çok bilinmeyenli sosyal sınıflar denklemi"ni çözmekten geçiyor her şey, kolay değil. Ama Paker'in sonuçta söylediği cümle, beni döndü dolaştırdı yine başa getirdi. En önce son cümleyi okusaydım, bütün bu yüzdelerle kafamı karıştırmaya değer miydi diye düşündüm. "Bu iki bloku (yahu ben saydım dört blok var!) beraber yaşatabilmeyi başaran parti, Türkiye'nin gelecekteki partisidir". Bu AKP de olabilir, olmayabilir de. Erdoğan'la da olabilir, Erdoğan'sız da... Peki, Can Paker, Deniz Baykal'a da bir akşam yemeği ısmarlayacak mı acaba?

13.05.2008

</div>

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Lübnanlı İslam âlimi Fethi Yeken, İstanbul'daydı

Elif Çakır 27.05.2008

Erbakan Hoca'nın "kayıp trilyon" davasından dolayı aldığı ev hapsi cezasının pazar günü gece yarısından itibaren başlayacağını, ne yalan söyleyeyim, hiç takip etmemiştim.

Bunu cumartesi günü, Lübnan'dan gelen tanınmış İslam âlimi ve Lübnan İslami Amel Partisi Genel Başkanı Fethi Yeken'le özel görüşmemiz esnasında öğrendim.

Hemen hepsi (15'den fazladır) Türkçeye çevrilen ve yıllar öncesinde birkaçını okuduğum kitapların yazarı Fethi Yeken'le görüşmemizde bu konuyu gündeme getirince, "vefa"nın nasıl bir duygu olduğunu daha iyi anladım. Kendisi de Erbakan Hoca ile aynı yaşlarda olan bu zatın, infazın başlamasından önce Lübnan'ın karışık ortamındaki işini gücünü bırakıp Başbakan ve Cumhurbaşkanı ile bu konuyu konuşabilmek için koşup gelmesini takdir etmemek mümkün değil.

"Hoca'nın talebeleri olarak, bu ayıp Tayyip Erdoğan ve Abdullah Gül'e yeter" diyor Fethi Yeken. "Abdullah Gül'ün af yetkisini kullanması çok mu zor" diye soruyorum.

28 Şubat sürecinde Refah Partisi'nin aldığı hazine yardımı hakkında açılan dava, Anayasa'ya aykırı bir şekilde Maliye Bakanlığı tarafından yürütülmüş ve Ağır Ceza Mahkemesi'ne gönderilerek ceza verilmesi sağlanmıştı. Partilerin mali denetimini yapmaya yetkili tek kuruluş Anayasa Mahkemesi iken, dönemin maliye bakanları ve Yargıtay Başsavcılığı hukuka rağmen bunu yapmışlardı. Yakın dönemde aynı husus CHP için söz konusu olunca hukuk doğru işlemiş ve konu Anayasa Mahkemesi'ne havale edilmişti.

(Yazıya başladığımda tekrar aradım, randevu talebine cevap gelmediği için Lübnan'a dönmüş.)

Her şeyi çabucak unuttuverdiğimiz için, konuyu kısaca özetledim.

Yoksa, Fethi Yeken'le Ortadoğu merkezli bir konuşma yaptık.

* * *

Avrupa Birliği macerasını Türkiye için zillet olarak görüyor Yeken, "Bir zamanlar Batı'nın kapısında dilendiği Türkiye, Avrupa kapısında dilenmemeli" diyor. "Gücünün farkına vararak, bölgede ağabeylik yapmalı. Bunu ancak Türkiye yapabilir."

O heyecanla anlatırken, Erbakan Hoca'yı dinlemiş gibi oluyorum.

Konuyu Lübnan'a getirmek istiyorum, o halen Türkiye'nin yapması gerekenleri anlatıyor.

Lübnan'daki Türk askerlerini soruyorum, gülümsüyor. "Onlar bizim misafirimiz, diğer yabancı askerler de." Kısa bir nefes arası verip ekliyor: "Güvenliğimizi sağladıkları sürece."

"Ama eğer NATO'nun çeşitli yerlerde yapmak istedikleri gibi bir görev üstlenirlerse, 1980'de Amerika'nın bölgede bulunan gemilerine yaptığımızı yaparız!"

Türkiye'ye bu kadar muhabbetle bakan bir insan, söz konusu Lübnan'ın bağımsızlığı olunca, büyük bir ciddiyete bürünüyor. İsrail ve Amerikan politikalarına eşlik edecek hiçbir güce tahammüllü olmayacaklarını vurguluyor.

Fethi Yeken ve partisi Sünni cemaatin öncüsü.

Hizbullah ise ?ii.

Aralarında bir ayrılık olup olmadığını soruyorum. Çok net cevap veriyor:

"Aramızda bazı ihtilaflar olsa da, ?ia'ya karşı mücadele eden bir grup olmayacağız. Ortadoğu oyunlarında Amerika ve İsrail'e karşı hep birlikte olacağız. Lübnan'da Dürziler, Hristiyanlar ve başka gruplar da Hizbullah'ı destekliyorlar. Dünyada Amerikan politikalarına karşı olan ülkelerle de aynı tutum içerisindeyiz. 2006 Hizbullah zaferinden önce Lübnan'da mezhep farklılıkları hiç konuşulmazdı. Irak'ta olduğu gibi Lübnan'da da aynı oyunu oynuyorlar ama bilsinler ki bu oyun asla tutmayacak. Lübnan'daki direnişi 80'lerde biz başlattık ama arkamızda destek yoktu. Hizbullah'ın arkasında destek var. Bizi desteklemesi gereken Sünni Arap ülkelerinin hükümetleri zaten Amerika'nın destekçisi."

Nasrallah veya Fadlallah ile görüşüp görüşmediğini merak ediyorum. "Tabi ki görüşüyoruz" diyor. "Ancak yakın zamanlarda yüz yüze görüşmeye fırsat bulamadık. Ama telefonla sık sık görüşüyoruz."

Lübnan'daki karmaşanın sebebini ise Fethi Yeken şöyle yorumluyor:

"Lübnan'da şu anda gelişmekte olan olaylar yeni değil. Amerikanın uzun yıllardan beri Lübnan üzerindeki oyunlarının bir neticesi olarak kabul edebiliriz. Lübnan'daki İslami gücü silip kendisini hâkim kılmak

istememesinden başka bir şey değil. Lübnan'ın kurtuluşundan bu yana bir çatışma sürüyor."

Bugünlerde Türkiye'nin arabuluculuk yapmasıyla gündeme gelen Suriye-İsrail anlaşmasını soruyorum: "Suriye, Golan tepelerini alıp, Hizbullah ve Hamas başta olmak üzere bölgedeki direnişe desteğini keser mi?"

"Bölgedeki Amerikan/İsrail karşıtı direniş güçlerine desteğini çekmek karşılığında Golan'ı alacak bir anlaşma yapmak, Suriye'nin sonu olur. Bunu düşünmek bile istemiyorum. Suriye'yi yakından tanıyorum ve böyle bir şey yapacaklarına ihtimal vermiyorum."

Son olarak İran'ın vurulması hususunda ne düşündüğünü öğrenmek istiyorum.

"Amerika, kendine boyun eğen ülkeler dışında kimsenin nükleer silah üretmesini istemiyor. İran, bölgedeki gücünü kullanmayı da biliyor. Amerika Rusya'da oyunlar oynadı, Irak'ta oynadı. Amerika dünyanın ilahı olmak istiyor. Bunun önündeki engel İran'dır, bu nedenle vurmak istiyor. Ama İran'da bu oyun başarılı olamayacak."

27.05.2008

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

İstanbul'a "yerleşmek"

Elif Çakır 03.06.2008

Geçmiş yıllarda Milli Görüş'ün "fetih kutlamaları"nda epeyce bulunmuş biri olarak bu kutlamaların aleyhinde değerlendirilebilecek şeyler söylemek kolay değil.

"Kutlanmasın, nedir bu saçmalık" şeklinde değil ama, artık İstanbul'un herhangi bir kutlamayı kaldırmaktan uzak olduğuna işaret etmek istiyorum.

Ak Parti döneminde her türlü kutlamanın abartıldığını görüp bunu zaman zaman dile getiriyorum. Mesela geçen 29 Ekim'de, hiçbir cumhuriyet hükümetinin aklına gelmeyen şekilde Boğaz trafiğini üç saat boyunca kapatarak görkemli bir kutlama yapmışlardı. O akşam, Boğaz trafiğinin kapanacağından haberi olmayan arkadaşlarım, saat 6'dan 9'a kadar Sirkeci'den Beşiktaş'a kadar avare avare dolaştıklarını anlatmışlardı.

Geçen haftaki 29 Mayıs kutlamalarında da, aynı trafik keşmekeşi yaşandı.

Bu tür kutlamalar, yıldan yıla İstanbulluya eziyet haline gelmeye başladı ve insanlar artık her bir şeyden illallah diyecek duruma geldiler.

İstanbul'un fethi kutlamalarıyla ilgili olarak İlber (Ortaylı) Hoca'yı aradım. Osmanlı Devleti'nde İstanbul'un fethi kutlamalarının yapıp yapılmadığını sordum. Cevap, aslında beklediğim gibiydi: "Hayır."

İstanbul'u fetheden Osmanlı, her yıl tuhaf eklemelerle curcuna haline gelecek şekilde hiçbir kutlama yapmamış.

"Bize ne oluyor peki?" diye düşünmeden edemedim.

İlber Hoca da, "Kutlansın ama böyle köylüce değil" dedi.

Araştırdım, yine Demokrat Parti'nin hediyesiymiş bu fetih kutlamaları. İlk kez 1953 yılında fethin kutlanmasına başlanmış.

Evet, fetih kutlamalarını istisnasız büyük bir coşkuyla kutlayan kitlelerin haletiruhiyesine baktığınız zaman, yenilmiş, horlanmış, cumhuriyetle birlikte daha da kenara itilmiş olan insanların "şehre tutunma" faaliyeti, gayreti olarak görürsünüz.

Kutlama mekânında "Bakmayın bu halde olduğumuza, biz eskiden neydik!" edasıyla gezen insanların yüreğine bir parça gurur, biraz da güven aşıl原因an aktivitelerdir bunlar.

Yurt dışında bir süre bulunmuş bir akademisyen arkadaşım, bir yabancı akademisyenin "Türkler İstanbul'u 1453'de ele geçirdiler ama hâlâ yerleşemediler" dediğini aktarmıştı.

Evet, her yıl coşkulu fetih kutlamalarını gerçekleştiren hükümetler ve yerel yönetimler, İstanbul'u nasıl yönettiklerini çıkıp anlatsalar, daha iyi olur.

Her bir yönetim döneminde İstanbul yağmalandı, kaçak yapılar ve gecekonduyla dolduruldu.

İnsanların nefes alacakları, çoluk çocuğuyla gidip hafta sonunu değerlendirecekleri mesire alanları kalmadı. Elde kalan birkaç yer hafta sonlarında hücumu uğruyor ve trafik keşmekeşinden zaten geriye yorgunluktan başka bir şey kalmıyor. Kalan üç beş parça (onların da içlerine, nasıl yapıldığının hesabı verilmesi güç villalar dolmuş) ormanlık alan da 2B kapsamında yağmalanmayı bekliyor.

Son dönemde de ne kadar tarihi mekân varsa yabancılara satılıp oteller ve iş merkezleri yaptırılmak isteniyor. Birkaç dönümlük boş alanlar, hemen ihale açılıp yeni yüksek binalarla doldurulmak üzere kaderine boyun eğiyor.

Bazen parti dayanışması, bazen hemşeri dayanışması şeklinde İstanbul yağmaya açılmış. Milyonlarca insanın dar sokaklarda, yeşil alanı kalmamış semtlerde yaşamaya mahkûm edildiği İstanbul'da fetih kutlaması yapmak, artık beni mutlu etmiyor. İlber Hoca da aynı düşüncede.

"Tamam, bir geçitresmi yaparsın o kadar, ama her yıl 29 Mayıs, şehri yönetenlerin bu şehir için ne yaptıklarını anlattığı bir hesap verme günü olmalı" diyor.

Gül, Gencer, kül

Türkler'de gelenektir ölünce kıymete binmek. Üstüne bir de herkesin muhteşem anıları çıkar ortaya, düne kadar hatırlamadıkları, gördüklerinde selam vermedikleri bu "kıymetli kişilere" ilişkin.

Büyük soprano, opera sanatçısı, aslında Türktü, bütün dünya hayrandı başlıklarıyla "öldükten sonra kıymete binen" Leyla Gencer de tam da böylesi sanatçılarımızdan.

Fortune'un editör yazısında Murat Sabuncu, Gencer'le ilgili hiç gündeme gelmeyen, Gencer'i yakından tanıyan bir arkadaşıyla buluşmasındaki konuşmayı aktarıyor:

"Leyla Gencer'i kaybettik diye üzülenler onun özellikle İtalya'daki son yıllarda yaşadığı maddi güçlüklerden habersizdi. Daha doğrusu ilgisizlerdi. Çok zor günler geçirdi. Ve o günlerde ona hiç ummadığımız bir yardım eli uzandı. O zaman dışişleri bakanı olan Abdullah Gül, Leyla Hanım'ın hem sağlık problemlerinin tedavisi için hem de ona bir bakıcı tutulup bakımının sağlanması için maddi destekte bulundu."

Sabuncu konuşmayı aktarırken “Bir anda gözümün önünden Gencer ile adını yan yana koyan isimler, şirketler, cenazesine katılanlar geçti; sonra Abdullah Gül...” diyor.

Abdullah Gül, Gencer’e yardımlarından dolayı bravo, yaşa, demek istemiyorum. Zira o olması gerekeni, doğru olanı yapmıştır.

Yoksa Nuh Gönültaş’ın (kendisine hiç yakıştıramadığım şekilde) “Külleri denizimizi kirletiyor” demesi oldukça abestir.

Geriye kalan ikiyüzlülerin sahiplenmesi değil, Abdullah Gül’ün “denize attığı” iyilik olacaktır.

Yoksa iyilikler de mi denizi kirletir Sayın Gönültaş...

03.06.2008

</div>

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

“Bir kısım üzülecek, bir kısım sevinecek”

Elif Çakır 10.06.2008

Ey yeşil sarıklı ulu hocalar bunu bana öğretmediniz Bu kesik dansa karşı bana bir şey öğretmediniz Kadının üstün olduğu ama mutlu olmadığı Günlere geldim bunu bana öğretmediniz Hükümdarın hükümdarlığı için halka yalvardığı Ama yine de eşsiz zulümler işlediği vakitlere erdim Bunu bana söylemediniz (Hızır’la Kırk Saat, Sezai Karakoç)

Derler ki, gazetecilik tarafsızlığı beraberinde getirir. Olaylara gazeteci gözüyle bakmak aynı zamanda tarafsız bakabilmektir. Ben bu sözün samimiyetine hiçbir zaman inanmadım. Nereden bakarsak bakalım, baktığımız kendi tarafımızdır. Düşüncelerimiz. İnançlarımız. Bakışımız. Gülüşümüz. Hepsi taraflıdır. Toplum, farklı inançlardan, görüşlerden insanlarla oluşur. Böyle olunca toplumdur. Kızımı kucağıma aldığımda endişeye kapılmışım. Ama yine de bir ümit, o büyüyünceye kadar bu ayıbın biteceğine inanmak istemiştım. “Mutlaka örtünmelisin” demeyecektim kızıma elbette. ?imdi... Siyasal bir simge olmaktan öteye, örtünmenin, inancın bir “yük!” olduğunu anlatmaya çalışacağım, onun şaşkın bakışlarının düğümlediği kelimelerim ve kıstığı sesimle... Bu ülkede yaşamanın çok zor olduğunu. Örtünmeyi tercih ettiğinde, bu ülkenin kızı olmanın çok ama çok zor olduğunu bilmesi gerekiyor. “Başı bağlı okumak istiyorsan Suudi Arabistan’a git” diyen bir cumhurbaşkanı gördü kızım. Örtülü kadınların kocalarının ülkeyi yönettiğini de gördü. Nasıl yönettilmediğini de...

Duygusal bir yazı olacak farkındayım. Ama “sevinenler”den değilim ben bugün. İsmet Özel’in dediği gibi, “Keserle yontulmuş bir ağzı var sabahın...” benim için. Ama sağlık olsun. Ne diyordu geçen gün televizyondaki bir tartışma programında, “sevinenler”den birisi: “Anayasa Mahkemesi karar aldı, bakın halkta hiç tepki var mı?” (Güya Ak Parti’nin tepkisini eleştiriyor.) Evet, yok. Tesellimiz var ama: Örtünmek değil yasak olan, çok şükür. Sadece üniversitede eğitim yasak. Camilere gidenleri yoldan çevirmiyorlar ya! Oruç tutanın ağzına zorla lokma da sokmuyorlar! Zekât da verebilirler iş güç sahibi olunca, kamusal olmayan bir alanda! Varsın, doğdukları ülkede okula gidemesinler. Dünya Türkiye’den ibaret değil ya. Dağılırlar dünyanın dört bir yanına. Kimi zaman

gururlanırlar, inançlarına saygı duyulduğu için. Kimi zaman hüzünlenirler, ülkelerinden utanıp. Çünkü onlar, ülkesinde okul beğenmeyip büyük bir iştiyakla gitmediler, Sorbon'larda, Kembriç'lerde okumaya. Döndükten sonra halka tepeden bakanlar gibi. Ama gitmeleri de iyi olacak. Dünyayı tanıyacaklar. Fazıl Say kadar olmasa da! Hem oralarda "kaosa kalkan eller" de yok. Yeter ki Türkiye'de kaos olmasın. Adalet olmasın. Demokrasi olmasın. Halk olmasın. Laiklik her dem varolsun. ("Bu yapılanlar sadece laikliğe kan kaybettiriyor" diyen sayın profesörü de saygıyla selamlıyorum.)

10.06.2008

</div>

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Seviyor sevmiyor

Elif Çakır 19.06.2008

Siz kendinizden göremediğiniz şeyleri sevebilir misiniz?

Sakın ha, yanarsın dediğiniz şeylere yaklaşabilir misiniz?

Kaçarsınız, hem de alabildiğine.

Oysa bu ülkede tam tersi yapılıyor, yıllardır dayatarak, korkutarak, cezalandırarak sevdirmeye çalışılıyor.

İnsanların ne düşündüğü önemsenmeyerek...

Bunu din adına yapanlar da var, Atatürk adına yapanlar da.

Değişen bir şey yok.

İnsanların türlü vehim ve korkularla yaşatıldığı bir ülkede, tabularla kuşatıldığımız yadsınamaz bir gerçek.

Oysa... Tabulaştırdığınız anda uzaklaşırsınız ve sevemezsiniz.

* * *

İlkokul dönemlerimde, oturduğumuz mahallede bir komşu çocuğunu hatırlıyorum hayal meyal. İsmi dahi hatırlamadığım ancak bunca yıl zihnime kazınan bu komşu çocuğunu bütün mahalleli konuşuyordu.

Öğretmeni ayıplayarak. Hatta bu ayıplama neredeyse yerini nefrete bırakacaktı. İkinci sınıfta okuyordu.

Çalışkan, başarılı, derslerini çok seven bir çocuktü.

Öğretmen sınıftaki herkese teker teker "Atatürk'ü seviyor musun" diye sormuş. O çocuk "Ben sevmiyorum" diye cevaplamış. Sebebini bir türlü izah edememiş.

Atatürk'ü sevmeyen çocuğa sevdirmek, anlatmak o çocuğu kazanmak yerine ceza verdi öğretmen, sınıfta bıraktı.

O çocuk bu cezadan sonra Atatürk'ü sevmiş midir? Hiç zannetmiyorum.

Mutlak itaat altına alarak korkutabilirsiniz, ancak sevdiremezsiniz.

Bütün ünlüler "dinden nasıl soğudukları" hikâyelerini anlatırlar malum eli sopalı cami imamları üzerinden.

Benim de böyle bir hikâyem var. Çok sevdiğim öğretmenimin fotoğrafını Elif Ba cüzünün içerisine koyduğum için hem sopa yemişliğim hem de fotoğrafımın yırtılmışlığı... Ayrıca da o yaşlarda, ateşlerle dolu cehennemde yanmakla tehdit edilmişliğim var.

Bu beni dinden soğutmadı ama bütün cami imamlarından uzunca bir süre uzak durmama sebep olmuştu.

Fatih Altaylı'nın programına çıkan hiç tanımadığım iki örtülü genç kadını izlerken bunları düşündüm.

Altaylı sunduğu ana haberlerde gerekli atraksiyonu gösteremeyip, reytinglerde dibe vurmaya başlayınca bütün

marifetini ekran acemisi iki örtülü genç kadın üzerinden Teke Tek'te göstermeye çalıştı. Her ne kadar amacının Türkiye'de 'türban' ve üniversite sorununu tartışmak olduğunu söylese de maksat belli...

Tam da Anayasa Mahkemesi'nin yasağı sürdürme kararının üzerine iyi giderdi.

"İyi ki yasaklıyorlar, bak bunlar nasıl insanlarmış" düşüncesi kamuoyuna hâkim olursa, hepsini ters köşeye yatırırız diye hesabı kitabı yapılmış gibi geldi bana.

Niye böyle düşünüyorum? Çünkü televizyon programının ertesinde kaleme aldığı "Humeyni'yi sever, Atatürk'ü sevmez" başlıklı yazısında konuyu bağladığı yer, kanaatimin pek de haksız olmadığını gösterdi.

?imdi bu iki örtülü genç kadın üzerinden, her ne kadar 'İnsanlar bana Atatürkçülük adına zulmediyorlarsa...

Benden Atatürk'ü sevmemi bekleyemezsiniz' diye dertlerini anlatmaya çalışsalar da, tartışmalar yürütülüyor.

Humeyni'yi gerçekten tanıdıkları bildikleri için mi sevdiğini söylemiştir bu kadınlar? Zannetmem!

"Başını açacaksın" ile "başını örteceksin" zihniyetinin birbirinden farkı olmadığını bilincinde olması gerekirdi.

* * *

Klasik geyiktir, "Atatürk olmasaydı" diye başlar kimileri hep bu tür tartışmalara.

Hatta geçenlerde bir arkadaşımın kardeşi, acemi eğitimini yaptığı askerî birliğinden izne geldiğinde, akşamları eğitim aldıkları dershanedeki panolarda "Atatürk Olmasaydı..." başlığı altında sergilenen resimlerden bahsetti.

Cübbeli Ahmet Hoca...

Çarşafli kadınlar...

Dünya savaş halinde, ortalıkta insan kalmamış savaşıacak, her şey yeniden şekilleniyor, sefalet gırtlığa kadar...

Bu "Atatürk Olmasaydı" panolarına göre, Atatürk'ün tek derdi var, kadınların örtüsünü çıkarttırmak, erkeklerin sakallarını kestirmek...

* * *

Üç yıl kadar önce, ?emsi Belli'nin "Ağabeyim Mustafa Kemal" isimli Makbule Atadan'la yaptığı özel röportaj kitabını yayınevimde yeniden neşrettik.

Çok da severek yaptığımız, herkese ulaştırmaya çalıştığımız bir kitapçıktı.

Bunca yıldır Kemalistlerin bir türlü sevilmesine izin vermedikleri Atatürk'ün tamamen insan halleriydi.

Oğlu Orhan Belli, Tempo dergisine verdiği röportajda "kitabın ilk baskısı yayımladığında, bazı askerler babama gelip 'Atatürk'ü sıradanlaştırıyorsunuz' diyerek kitabın ikinci baskısını yapmamasını istediler" diye anlattığında hiç de şaşırmamıştım.

"Atatürk'ü sıradanlaştırıyorsunuz!"

Onun korkularından, üzüntülerinden, aşklarından, rakı sofralarından bahsetmek sıradanlaştırmak oluyor.

Malum, sıradan insanlar sevilmez.

Sevecekseniz tabulaştırmanız gerek.

Bizim gibi yiyorsa, içiyorsa o zaman nesini seveceğiz ki?

Atatürk'ün bu milletten kopartılmasının tek müsebbibi Kemalistlerdir.

Sevdirmemek için ellerinden geleni yaparlar, sonra da "vay Humeyni'yi sever, Atatürk'ü sevmez" diye ortalığı velveleye verirler.

Paylaşmak istemediğiniz, sevilmesine izin vermediğiniz Atatürk hakkında bu insanlardan nasıl bir davranış göstermesini bekliyordunuz ki?

17.06.2008

Futbolda "mucize" arayışı

Elif Çakır 24.06.2008

Milli Takım vesilesiyle birkaç maç daha izleyerek futbol dünyasına iyice dahil olmaya başlıyorum. Birilerinin Fatih nefretinin aksine bende Terim sempatisi oluşmaya başladı. Öyle ki 90 dakika boyunca sadece bir kamera sürekli Terim'i görüntülese köşede bir kare içerisinde, onu seyretsek... Açık havada seyrettiğimiz maç, Terim'in hareketleri olmasa ilk başlarda epeyce hareketsiz ve heyecansızdı benim için. Ancak son dakikalarda bir taraftan bu kadar heyecana dayanamayacağım hissine kapıldım, diğer taraftan "stadyumda olmak vardı şimdi" diye hayıflandım. Bütün bunlar bir tarafa... Türk Milli Takımı'nın mucizevî galibiyetlerinden sonra, Sayın Yargıtay Başsavcımız Abdurrahman Yalçınkaya'nın da maçları izleyip izlemediğini, izlediyse futbolcuların alenen "laik yaşam tarzına" aykırı söz ve davranışlarından dolayı neler düşündüğünü merak edip durdum bu sürede. Öyle ya, AKP'nin kapatılması için ileri sürdüğü delillere bakıldığında, aynısının milli maçların öncesinde ve sonrasında yaşandığını görüyoruz. Çek galibiyetinin ardından, röportaj yapan spiker Arda'ya soruyor: "Bu gece ne yapacaksınız. Eğlenecek misiniz." Arda "Hayır," diyor, "bu gece şükür gecesi, Allah'a şükredeceğiz". Hırvatistan maçının penaltı atışları esnasında Tuncay ve Uğur Boral ellerini açmış herkesin gözü önünde dua ediyorlar. Zafer kazanılınca Fatih Terim de ellerini yukarı kaldırmış gökyüzüne bakıyor. Pazar günü Milli Takım antrenmanı canlı yayınlanırken futbolcular televizyon kameraları karşısında Türk halkından "dua" beklediklerini söylüyorlar. Bunların kimilerinin eşleri başörtülü, kimilerinin anneleri... Bunlar ne tür simgelerdir ve futbolda yeri var mıdır sayın savcı? Milli Takım kamusal alan değil midir? Milli Takım hakkında da bir şeyler düşünmenin vakti gelmiş midir? Belki bunlar bazılarına bayağı gelmiş olabilir. Ama ne yapayım, elimde değil, maçları izlerken bunları düşünmeden edemedim.

Eylem planı

Genelkurmay'ın "resmî" olmayan kesin sonuçlarına göre, yeni bir eylem planına geçilmiştir. Kimileri göz bebeği olacak, kimileri gözden düşürülecek, kimilerinin gözü oyulacak, kimileri gözlerinin görmeyeceği yerlere gönderilecektir. Yukarda Milli Takım'dan bahsettim ya, şimdi aklıma geldi. Başbakan, başındaki onca gaileye rağmen tribündeydi. Ancak Genelkurmay'dan herhangi bir yetkili maç izlemeye gitmediğine göre, acaba onlar da mı gözden çıkarılmışlardır? Ülkeye döndüklerinde, "laiklik sen bizim her şeyimizsin" diye üç kez gür sesle bağırımlarsa bu konjonktürde işleri zor gibi görünüyor. Sayın "Başkomutan" bu eylem planı hakkında ne diyor acaba? Yok yok, bir şey diyemez. Ona tek ayaküstünde durma cezası verdiler... Meseleyi fazla sulandırmak istemiyorum ama artık bu tür konuları ciddi ciddi konuşmaktan da sıkılıyorum. Nasıl bir ülkede yaşıyoruz? Niçin böyle bir ülkede yaşamak zorundayız? Kiminin işine gelmeyince, "demokrasi çoğunluğun tahakkümü değildir" diyor, "azınlığın tahakkümü" hiç değil. Eee, geriye ne kalıyor? Türküyle, Kürdüyle, Çerkesiyle, Lazıyla, Ermenisiyle, Yahudisiyle, sağıcıyla, solcusuyla, İslamcısıyla herkes bu ülke için çalışmak, vergi vermek, gerekirse ölmek zorundadır. Ama bu ülkede "korumak ve kollamak" denilen bir saplantının içinde günlerini garip planlar yaparak geçirenler var. Kimi koruduklarını anlayan var mı? Atatürk'ü mü, cumhuriyeti mi, demokrasiyi mi... Peki, bu halkı kim koruyacak ve kollayacak? Yasama mı? Yürütme mi? Yargı mı??? Kim kimden daha değerli bu ülkede? Kim vatansever? Niye bu ülkenin bütün kurumları birbirine karşı? Niye herkes Amerika'ya ya da Avrupa'ya bakarak bir işaret bekliyor? Biz kendi ittifakımızı kendimiz sağlayamaz mıyız? Kimler oturup "bu ülke hepimizin, haydi işbirliği yapalım" diyor, kimler "bu ülke benim, kimseye yâr etmem" diye diyor. İçimizdeki mızıkçıları belirleyip hizaya gelmeye zorlamadıkça, bu düzenin ne cumhuriyetle ne de demokrasiyle hiçbir ilgisi olmayacağını bilmeyen var mı? "Çamurdan olsun ama yeter ki benden olsun" mantığıyla bu ülkeyi dünya sahnesinin aktörlerinden biri yapacağına inanan var mı? Bakmayın

Milli Takım'ın ortalığı sakinleştirdiğine, önümüzdeki hafta maçlar biter bitmez kendi çöplüğümüze döneceğiz. Bir kısım medya yine dinî simgeler kovalayacak. Bir kısım medya iktidarın her yaptığını güzel görecektir. Bir kısım medyanın gözü de "son dakika" açıklamaları için Genelkurmay sitesinde olacak. Halkın huzur ve refahı kimsenin umurunda olmayacak. Yeminler edilse de, Antlar içilse de, Böyle olacak. Yeni siyasi planlar yapılacak. Mesut Yılmaz yine ileri geri konuşacak, hiç ileriye gidemeyecek. Derviş gelecek... Ama bir gün. Bu halkın da canı sıkılacak...

24.06.2008

</div>

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Genelkurmay "açıklıyor"

Elif Çakır 01.07.2008

27 Nisan'dan bu yana, Genelkurmay Başkanlığı'nın internet sitesi, hemen her konuda yaptığı açıklamalar sayesinde herhalde alexa sıralamasında Türkiye'de ilk 100'e girecek tıklanma oranına ulaşacak gibi görünüyor. Bu başarısından dolayı Genelkurmay'ın internet ekibini kutlamak gerekiyor. Her sabah güne başlarken ne var ne yok diye epeyce vakit ayırdığımız internet aleminde artık Genelkurmay sitesine de göz atmadan edemez hale geldik. Gerçi onlarınki farklı, "akşam postası" niteliğinde, gün bitiminde devreye giriyor. "Genelkurmay'dan sert açıklama" veya "Genelkurmay'dan çok sert açıklama" şeklinde medyaya yansıyan açıklamalar, artık hayatımızın önemli bir gerçeği haline geldi. Kimi zaman Kutlu Doğum haftasında müsamere yapan çocukları hedef alıyor bu açıklamalar, kimi zaman siyasi partileri, kimi zaman da basını... Bu açıklamalarında Genelkurmay genellikle muğlak ifadeler kullanarak herkesin bu açıklamadan "hisse"sini kendisinin almasını gözetiyor. "bazı çevrelerin ucuz propagandaları" "maksatlı ve seviyesiz bir karalama kampanyası" "bu saldırılar, hainlerden fazla zarar vermektedir" Alper Görmüş'ün Nokta ile başlattığı ve son dönemde de Taraf'ın sürdürdüğü gerçek demokrasi yanlısı gazetecilikten en çok rahatsız görünen de yine Genelkurmay.

[Yazının devamını okumak için tıklayın.](#)

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Parayı veren...

Elif Çakır 01.07.2008

Latife Tekin'in söylediği sözler, niyet okuması yapmaya kalkarsak pek elle tutulur değil ama, Karabük Belediye Başkanı'nın çirkin tavrı hiç göz ardı edilmemeli. "Benim param" dediği, belediyenin, halkın parası. Nereden senin paran oluyor diye sorarlar adama. Sanki cebinden para verip kültür festivali yaptırmış hayrına. Ülkenin önde gelen yazarlarını, sanatçıları çağırıyorsunuz. Doğaldır ki içlerinde sizin politikanızı beğenmek, yiyecek ve yatacak yer verdiniz diye size etrafınızdakiler gibi yalakalık yapmak zorunda olmayan insanlar vardır. O çıkar eleştirir, siz çıkar eleştirilene diliniz döndüğünce cevap verirsiniz. Gidip mikrofonunu kapatmak, "benim paramla bana hakaret edemezsin" demek, hani nasıl derler, angutluktan başka bir şey değildir ve böyle bir belediye

başkanı olması bir parti için “kayıp”tır. Tamam, Latife Tekin’in sözleri de bir edebiyatçıya yakışır cinsten değil. Enerji politikası “aşağılık” sözcüğüyle eleştirilmez. Sonuçta içinde türlü dalavereler dönse de, ülkenin enerji ihtiyacını bir şekilde karşılamak zorundasınız. Nükleer santraller yapan dünyada bir sürü ülke var ve eminim ki oralarda bunu yapmak “aşağılık” sözcüğüyle eleştirilmemiştir. “Yanlış” denilebilir, “hatalı” denilebilir, “zararlı” denilebilir, ama “aşağılık” enerji politikasını eleştirmenin doğru sözcüğü değildir.

01.07.2008

</div>

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

“Ölüm bize ne uzak, bize ne yakın ölüm”

Elif Çakır 08.07.2008

Geçen cumartesi akşamı, iki ölüm haberiyle şaşırdım, sarsıldım. İlki TFF Başkanı Hasan Doğan, diğeri de şair Erdem Bayazıt...

Ölümü ne kendimize ne de sevdiklerimize yakıştıramayız.

Sevdiklerimizin ölümü hep vakitsizdir, anidir ve erkendir.

Ama dünyanın kuralı böyle sanki, “iyiler önce gider”.

Hasan Doğan’ı tanımam “göz açıp kapayıncaya kadar” tadında oldu.

Yaklaşık bir yıldır, her ay Fehmi Koru’nun evsahipliğinde düzenlenen fasıl gecelerinde tanıdım kendisini. Bu zorunlu ayrılık olmasaydı, çarşamba günü (yarın), her ay buluştuğumuz fasılların yenisinde bir araya gelecektik. Futbolla aram çok iyi olmadığından, fasıllarda birlikte olduğumuz Hasan Doğan’ın TFF Başkanı olduğunu ise bir televizyon röportajında öğrendim. “Aa,” dedim “bizim fasıldaki Hasan Bey, Futbol Federasyonu Başkanı’yymış!” Sonra, Euro 2008’deki görüntülerde, karısının başının örtülü olduğunu gördüm.

Bu ülkede Başbakan’ın karısının, Cumhurbaşkanı’nın karısının başlarındaki örtü hep sorun oldu. Sanki ülkeyi onlar yönetecekmiş gibi.

Aysel Doğan’ın ekrandaki görüntüleri, Türkiye’deki Cumhuriyet mitinglerinin ne kadar yersiz olduğunu kanıtlar gibiydi adeta.

Kendisini çok çabuk sevdiren insanlar vardır hani. Karısıyla birlikte Hasan Doğan da ekranlardaki görüntüleriyle kısa sürede bütün Türk halkının sevgilisi oldular. İşte budur dedirten, o samimi coşkuları, Başbakan’a, Cumhurbaşkanı’na sırtlarını döndüren karşılıklı muhabbetleri herkesin yüreğinde bir sıcaklık bıraktı.

Ölüm haberini aldığımda ağızımdan ilk dökülen cümle “Onlar birbirlerini çok seviyorlardı ama!” oldu.

Ne Türk futbolunun kaybı ne de başka bir şey.

Beni asıl etkileyen şey, birbirilerine coşkuyla sarılan bu iki insanın ‘erken’ ayrılığı oldu.

Ne kadar üzülürsek üzülelim, hiçbirimizin acısı, hayat arkadaşı Aysel Doğan’ın acısı kadar olmayacak.

Hiçbir teselli sözü yeterli gelmeyecek.

Samimi, mütevazı, güleryüzlü biriydi Hasan Doğan.

Velhasıl “İyi bilirdik” demeyi de “dualardan eksik etmemeyi de” fazlasıyla hak ediyordu.

Pazar akşamı Fatih Camii’nin avlusundan geçerken, Hasan Doğan’ın son yolculuğuna hazırlık çalışmalarını gördüğümde bir kenarda oturup bunları düşündüm.

Hasan Doğan’ın ani ölümü, hastalığını önceden işittiğim Erdem Bayazıt’ın vefatını biraz arka plana itti sanki.

Şair Erdem Bayazıt’ı yıllar öncesinden tanıyordum ve gıyabi bir muhabbetim vardı kendisine. Çeşitli vesilelerle

düzenlenen şiir gecelerinde onun "Sana, Bana, Vatanıma, Memleketimin İnsanlarına Dair" şiirini okumasını isterdim en çok. Okurdu da.

Gerçi Bayazıt'ın milletvekilliği yönüyle siyasetçiliği de vardı ama o bizim için her zaman şair Erdem Bayazıt'tı. Onun mısraları yıllarca her toplulukta okundu, mitinglerde slogan oldu.

Herkesin ezberinde olan dörtlüğünü, bugün kendisi için yazmak varmış:

"Ölüm bize ne uzak

Bize ne yakın ölüm

Ölümsüzlüğü tattık

Bize ne yapsın ölüm."

***

Ölüm ile zihnim haşır neşirken, Bülent Arınç'ın, katıldığı bir cenaze töreninde kendisine mikrofon uzatanlara, Yargıtay Başsavcısı'nın şahsında "devlet büyükleri"ne ölümü hatırlatması geldi birden aklıma. Bu vesileyle de, yıllar önce Ulvi Alacakaptan'ın oynadığı, tanınmış yönetmen Muhsin Mahmelbaf'ın yazdığı "Başkasının Ölümü" adlı tiyatro oyununu hatırladım.

Mahmelbaf, oyunda insan benliğinin ikiyüzlülüğüne vurgu yapıyordu. Başkasının ölümü bizi üzüyor gibi görünse de, aslında herkes içten içe ölümün kendisine gelmeyip bir başkasını bulmasına sevinir demeye getiriyordu.

İlginçtir, Mahmelbaf'ın hikâyesi bir karargâhta geçiyordu ve başrolde bir general vardı. Emrinde ölmeye hazır binlerce askerin bulunduğu bir generale Azrail'in gelmesiyle yaşanan trajedi çok güzel işleniyordu.

Kendimi yokladım ben de. Sonucu mu?

Herkes kendini test etsin, ne diyeyim.

Birkaç gün hüznün, ondan sonra "Ölen ölür kalan sağlar bizimdir" diyerek yoluna devam eder insanlık kervanı...

***

Evet, pazar akşamı Fatih Camii avlusundan geçerken bir köşede oturdum ve aklımdan da bunlar geçti.

Hasan Ağabey ve Erdem Ağabey.

Rahmet yoldaşınız olsun.

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Tren gelir hoş gelir

Elif Çakır 15.07.2008

Abdüllatif Şener, bir siyasi partinin MKYK üyesi iken yeni bir parti kuracağı yönünde açıklamalar yapmak suretiyle düştüğü hatayı kısa sürede telafi etti ve "trenden indi".

Telafi etmiş görünse de, siyasi etik açısından bir hata ile işe başladı.

Bu “tren” metaforunu ortaya atan Başbakan’ı da ayrıca kutlamak gerekiyor. Kısa sürede herkesin diline dolanacak sözcükler, deyimler üretmekte hayli başarılı. Bunu daha önce “gemiyi terk etmek” olarak bilirdik, şimdi trenden inmek, trene binmek olarak kullanıyoruz. Hani, gemiyi en önce fareler terk ederdi, gemisini kurtaran kaptandı falan gibi...

Tayyip Bey, Abdülatif Şener’in istifası ile ilgili olarak da “trenden inenle işimiz olmaz” diyerek bu defterini kapattığını kısa ve öz bir şekilde ifade etti.

(Tayyip Bey’deki tren tutkusu belki de AKP’nin ilk iktidar yıllarında büyük bir heyecanla “Allah Allah” diyerek atıldığı, trenin devrilmesi sonrasında “Allah Allaah?!” şeklinde hayret nidasıyla geri adım attığı hızlı tren macerasından mülhem olsa gerek.)

* * *

Siyasette belirsizlikten istifade etmek suretiyle kararsızlık gösterileri hiç revaç bulmadı bugüne kadar. Eğer kararlı iseniz de (Abdülatif Şener için söylüyorum) hemen yola koyulup gerekli adımları atarsınız. Hem seçimlerde partinin içinde yer almayacaksınız, hem Merkez Karar Yönetimi’nde bulunacaksınız, hem de garip açıklamalar yapıp ortamdan istifade etmeye çalışacaksınız.

Doğan medyasının cumhurbaşkanlığı seçimi sürecinde parlattığı ve belki de beklenti içine giren Sayın Şener, Fazilet Partisi Kongresi’nde desteklediği Abdullah Gül’ün çalımıyla iteklenmiş olmanın verdiği can sıkıntısını yaşıyor olabilir.

Milli Görüş’ün Refah ve Fazilet partilerinde doğrudan üst düzeyde siyaset yapmaya başlayan Abdülatif Şener, daha sonraları “Hayatımda hiç Milli Görüşçü olmadım. Refah Partisi’nde misafir gibiydim” açıklamasıyla şaşırtmıştı partiye gönül veren tabanı.

Geçen yılki cumhurbaşkanlığı seçimi sürecinde de “Eşimin başını örtmesini hiç istememiştim”, “Şarabın tadı dışında her şeyini bilirim” gibi ilginç(!) cümleleriyle tartışılmıştı.

Refah ve Fazilet partilerinde “misafir” olarak (Ak Parti’de ne olarak bulunduğunu henüz açıklamadığından bir şey söylemek istemiyorum) bulunan Abdülatif Şener, nihayet hayatını bir yerlerde misafir olmaktan kurtarıp ev sahibi olmaya karar vermiş görünüyor.

Uzun yıllar kendini oraya ait hissedemeden bir yerlerde bulunmak zor olsa gerek.

Gerçi Türk insanının kaderi bu aslında.

Herkes hasbelkader bir şeyler yaşıyor. İstemedenden de olsa ömrünü ait olmadığı işlerde geçirebiliyor.

AKP ile birlikte Türk siyasetindeki sağ-sol anlayışında kırılmalar yaşandı ve bunun neticesinde çeşitli partilerdeki “misafirler” çoğaldı gibi geliyor bana. (Hangi partiden kaç misafir milletvekili çıkar diye bakacaktım ama konuyu dağıtmamak adına vazgeçiyorum.)

Ancak önümüzdeki siyasal süreçte Abdülatif Şener’i misafirliğini bitirmeye ikna edecek şekilde neler yaşanabileceğini bütün Türkiye merakla bekliyor.

Osman Paksüt’ün “kıyamet kopacak” şeklindeki açıklaması, kapatma davası hakkında Anayasa Mahkemesi’ndeki tavır değişikliğinin habercisi gibi görünmüştü bana. Sanki “kapatılmayacak” gibi bir izlenim edinmiştim. Gerçi Paksüt “Karar ne olursa olsun, her iki kesimde de” şeklinde vermişti bu demecini. Fakat, bu ikinci cümle Ak Parti cephesi için pek de öyle olmadığına göre, en çok partinin kapatılmaması halinde kıyamet

kopacak gibi görünüyor. Zaten Ak Partililer, partinin kapatılmasını beklemekten öte istiyorlar gibi, çünkü hemen erken seçime gidip "mağdur" olarak parayı toplayacaklarını düşünüyorlar. Aksine, kapatılmaması onları zor durumda bırakabilir. Piyasaların hali pek parlak değil ve kapatılmamak, seçimde Ak Parti'yi seçmenle yüz yüze getirecektir. Bu seçenek, Ak Parti için kıyamete daha yakın bence.

Ancak Abdülatif Şener'in "trenden inmesi", yeni bir siyasal oluşumun da kapatma davasının (ne şekilde olursa olsun) sonuçlanmasından sonra başlayacağına işaret ediyor.

Bunun "hazırlanılmış" bir süreç mi, yoksa Abdülatif Şener'in Doğan medyasının gazına gelerek aldığı bir karar mı olduğunu göreceğiz.

Şimdilik, siyaset peronuna bir "tren" daha katılıyor gibi: Şener'in treni. (Şener'in treninde de "misafirler" olacak mı acaba!..)

Şener'li trenin sonu bence Pamukova trenine benziyor ama Şener'in davranışı bende partinin kapatılacağı inancını kuvvetlendirdi. (Öncesinde, partinin kapatılmayacağını düşündüğümü söylemiş miydim? Kapatılmaması gerektiğinden değil, kapatılmama halinde Ak Parti'nin daha zor duruma düşeceğinden dolayı...)

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Klasörler bitmez, vatan bölünmez

Elif Çakır 22.07.2008

Gündem o kadar yoğun ki, yarısı geçti yazdan bir şey anlamadım. Her gün yeni belgeler, yeni bilgiler, maşallah Ergenekon deryasına oltasını atan boş çekmiyor. Tuncay Güney'in evi basıldığında altı çuval belge bulunmuş ya hani vakti zamanında, şimdi her gazetenin yazı işlerinde 66 çuval belge oldu neredeyse. Gazetelerde, adliyeden ayrı olarak birer takım daha dosya fotokopisi bulunuyor –46 klasör mü, 246 klasör mü her neyse- ve "Ergenekon hatırası" olarak arşivlere kaldırılıyor.

Konuyu sulandıranlardan değilim ama en çok da "konuyu sulandırıyorsunuz" diyenlere sinir olduğumu da söylemeden geçemeyeceğim.

Ülkenin en önemli meselesi, yazarlar arasında nazire yarışına dönüşünce gerçekten gayri ciddi bir hal almaya başladı. *Taraf* konu ile yakından ilgileniyor ve başarılı bir gazetecilik yapıyor. Meselenin bunun dışına taşıp köşe yazarlarının belgelerin içeriği konusunda lüzumsuz tartışmalar yapmasını yadırgıyorum sadece.

Sanki bilgi ve belgelerin doğru ve yanlışlığını belirleme yeri gazete köşeleri. Öyle dediysen böylesin, böyle diyorsan şöylesin gibi mantık dışı bir atmosfere girdiğimizi kabul etmek lazım. Konu hakkında söz söylememek bile insanı tedirgin ediyor, mutlaka bir şey söylemelisiniz.

Nereye gitsem, nerde otursam, tanıyanlar hemen Ergenekon'dan giriyorlar, kapatma davasından çıkıyorlar.

Ve gariptir, artık halk arasında Ergenekon ve Ak Parti davası kesinlikle ilişkilendirilmiş ve tartışma "Başbakan askerle anlaşır, parti kapatılmaz Ergenekon da biter" düzeyine indirgenmiştir.

* * *

Öte yandan Ergenekon konusunu ciddiye almayarak, alay konusu ederek yaklaşanların da aslında demokrasi diye hiçbir dertlerinin olmadığını fark edebiliyoruz.

Hani meşhur bir söz vardır "Ben diyorum hadımım, sen diyorsun çoluk çocuktan ne haber"...

Ahmet Altan günlerdir "Neden Susurluk'a karşı çıktınız da, şimdi Ergenekon'u destekliyorsunuz," sorusunu yöneltiyor ve "yüzlerine bakmanız yeterli, çok eğleneceksiniz" diyor.

Ne kadar ciddi soru yöneltirse yöneltilsin bir grup gazeteci bütün arsızlıklarıyla işi "sulandırma" tarafındalar. Bu belli. Tuncay Güney, "köyün delisi ben miyim" diyor ya hani, bazı gazeteciler Ergenekon konusunda fikir yürütenleri "köyün delileri" olarak lanse etmeye çaba sarfediyorlar. 'Ergenekon'u, darbeyi, çeteyi boşverin Sorosçular, Fethullahçılar, sermayenizi açıklayın, alooo' diye bağırıyorlar, laftan anlamayan çocuklar gibi.

Ama, gece gündüz yatıp kalkıp yorum yapmakla da, buna malzeme vermemek lazım, öyle değil mi? Her gün gazetelerde bir yenisi manşet olan belgeler zaten yargının elinde var ve bunları değerlendireceklerdir. Oturup bu belgeler üzerinde bitip tükenmek bilmeyen yorumlar yapmak da neyin nesi?

'Ya, bir öyle bir böyle diyorsun,' diyecekler için tekrar edeyim, ben aş a ne su ne de un katmak yanılsıyım. Kıvamında olması lazım.

Çünkü biliyorum ki, 1990'lardan beri faili meçhullerin katillerini yakalamak uğrunda yılda bir iki kez operasyonlar yapılır, bir sürü örgüt elemanı gözaltına alınır, birkaç yıl hapiste kalırlar ve sessiz sedasız tahliye olup giderlerdi. Yakalandıklarında gazeteler aylar boyunca hangi cinayeti nasıl işlediklerini, örgütün mazisinin nereye uzandığını falan yazıp dururlardı. Ama hiçbirinin birkaç yıl sonraki beraat haberleri gazetelerde görünmezdi.

Medya yargısız infaz yapardı. Tutuklananların cezaevlerinde yatmaları yanlarına kâr kaldı sadece.

* * *

Eğer sulandırma hikâyeleriniz bittiyse bakın ben size bir sulandırma hikâyesi anlatayım en "yaşanmışından", hiç değilse daha sahici olur.

Bir arkadaşım –yok başı kapalı değil- arkadaşlarının önerdiği birisiyle tanışma yemeği yemek için buluştu. Gayet heyecanlı gittiği yemekten inanılmaz demoralize olmuş bir şekilde döndü.

Arkadaşımın karşısındaki adama ilişkin öğrendiği tek detay "Kürt kökenli Alevi olması" olmuş. Yemek boyunca "Ergenekon" konuşmuşlar. Aslında konuşmamışlar arkadaşım sadece dinlemiş.

Bir "Ergenekon uzmanı" olarak döndü o akşam yemekten. Fakat daha ilginç olan şuydu, yemeklerini Şişli tarafında bir restoranda yemişlerdi. Arkadaşım "Yemekten çıktıktan sonra bir tabela dikkatimi çekti. Bir ok aşağıya doğru Ergenekon caddesini gösteriyordu, yukarıya bakan ok ise Kurtuluş caddesini. Ergenekon çarptı beni sandım, gözlerimi ovuşturdum bir müddet. Hayal görüyorum sandım ovuşturmaktan kızaran gözlerimle defalarca kez baktığımda aynı şeyi gördüm, oklar aşağıya işaretle Ergenekon caddesini, yukarıya işaretle Kurtuluş caddesini gösteriyordu. Allahtan bizim yemek yediğimiz restoran Kurtuluş tarafındaydı da rahatladım" diye anlattı.

"Galiba beni beğenmedi onun için Ergenekon meselesine daldı" diye düşünmüş.

Biz her ne kadar bu konunun artık diğer kişisel mevzuları geride bırakacak önemde olduğunu anlatmaya çalışsak da yeterince ikna edemedik...

Aslında sadece şunu demek istemiştik ki, parti kapatılmaz, Ergenekon'dan da bir şey çıkmazsa, yani sokaktaki adamın dediği gibi olursa, Tayyip Erdoğan efsanesi kısa sürede tarihteki yerini alacaktır. Vatandaş da,

devletinde her şeyin “pazarlık usulü” yürüdüğüne inanmaya devam edecektir.

(Ahmet Altan da, sağcısını da solcusunu da “demokrasi” diye bir araya getirmek çabasıyla anılacaktır.)

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Menderes Çıkmazı’ndaki bomba!

Elif Çakır 29.07.2008

Pazar gecesi yapılan bombalı eylemi (katliamı), gazeteler apar topar haberleştirip baskıya yetiştiriyorlar. Ortada henüz ne eylemi üstlenen var, ne de emniyetten yapılan bir açıklama var. Bugün (pazartesi) gazetelere bakıyorum. Sadece *Hürriyet* gazetesi “PKK’dan sivil katliam” manşetini atmış.

Ne kadar çabuk çözdünüz gece yarısı?

Sizi arayan mı oldu?

Ne bu telaşlı haber!

Birkaç gündür o bölgede polis aramalarının sıklaştığı, Başbakan’ın da çok yakındaki bir programını iptal ettiği biliniyordu.

Menderes Çıkmazı’nda bomba patlatıp masum insanları öldürmek, kim yaptıysa yapsın lanetlenecek türden adi bir girişim.

Ancak PKK mı, bir hesaplaşma mı, ortaya mutlaka çıkarılmalı.

Ergenekon ve parti kapatmanın gündeminden çıkıp, yeni bir Türk-Kürt çatışması mı planlanıyor?

Bu hain saldırıda ölen çocuklar, hamile kadınlar, masum insanların hakkı için, bu olay karanlıkta kalmamalı.

Eeeeeee?!.

Fehmi Kuru'nun deyimiyle "pop sosyolog"un Başbakan'la yaptığı röportajının bende yarattığı izlenim bu.

Hülya Avşar'ın Başbakan'la yaptığı röportaj dahi bu "s k tu hayal" yaratan r portajla neredeyse mukayese kaldırmayacak kadar başarılıydı.

Röportajın yayınlanmasından önce gazetesinden reklama da başlayınca, "eh, ne de olsa amiral gemisinin kaptanıdır, tuttuğu balık büyük olmalı" diye merakla bekledim.

Herhangi bir muhabiri bu "malı" getirseydi eminim "bunları zaten kimi görse anlatıyor, sen ne s yletebildin" diye elinin tersiyle iterdi.

Ağzından kerpetenle laf alınan bir başbakanımız yok Allah nazarlardan saklasın.

Partisinin grup toplantılarında bile daha önemli nutuklar atıyor.

O zaman bu röportajın başarısı nerede?

(Hakkını yememek lazım, Başbakan'ın elindeki tespihi fark eden  zk k' n, bunu daha önce hiç kullanmadığını da vurgulaması, röportajın akıllara yerleşmesini sağladı.)

Dolmabahçe de Ertuğrul  zk k' n görmediği bir mekân değil, hani güzelliğin seyrine dalıp konuşmayı unutsa.

 ki ihtimal var.

Ya  zk k konuşmanın şehvetine daldı, Başbakan onu dinledi.

Ya da daha başka önemli konular konuştular da, bunlar amiral gemisi ile Başbakan'ın arasında kalacak şeylerdi. Biz sadece artığıyla yetinmek zorunda kaldık.

İslami cemaatlerin Ergenekon’la imtihanı

Lawrence’dan bu yana tartışılan bir husus, Tuncay Güney’le birlikte yeniden gündeme geldi. İslami topluluklara sızmalar eskiden beri kullanılan bir yöntemdir ve hiçbir cemaat de bu sızmalara karşı bir savunma mekanizması geliştirebilmiş değildir.

Çünkü gelene samimiyetle yaklaşılır. Hidayete ermesinin mutluluğu paylaşılır.

Hemen aralarına alırlar ve kaynaşırlar. Hele ihtida edenin geldiği yerde sözü geçen, itibar edilir biri olması durumunda, aynı itibar ortamı hemen oluşturulur.

Ne var bu İslami cemaatlerin içine sızmada, pek anlamış da değilim.

Kanaatim odur ki, hiçbir Müslüman, böyle bir işe tevessül etmez. Hıristiyanlar’ın ya da Yahudiler’in arasına karışıp, onlardanmış gibi görünerek yıllarını geçirmiş bir Müslümana tarihte rastlamış değiliz.

Bu, Müslümanlar’ın saflığından kaynaklanıyor olsa gerek.

Tuncay Güney’in de, İslami cemaatlerin içindeki seyri bana bunları hatırlattı. *Samanyolu* televizyonundaki haberciliği (Erol Mütercimler de ilk kez *Samanyolu TV*’deki Tarih Yargılanıyor programıyla tanınmıştı), Fatih Çarşamba’da İsmailağa cemaati içindeki sıkı ilişkilerinin ardından, Kanada’da Yahudi olarak ortaya çıkması garip değil mi sizce de?

Öyle ki, Çarşamba’da cemaatin içinden bir kızla evli olduğunu ve Amerika’ya, oradan da Kanada’ya kaçtıktan sonra eşini burada bıraktığını öğrendim ve şaşırdım.

Hatta birkaç yıl içinde İslami içerikli “Kadınların Kaleminden Kadın Erkek Herkes İçin” sloganlı *Mektup* dergisinde de (karısı Rabia Güney’in bir hayli yazıları var ancak o daha çok kadın erkek ilişkileri ve evlilik üzerine yazılar kaleme almış) yazılar yazdığını haber aldım ve ilgili yazıları hemen buldum.

Kendisini tanıyanlar, Tuncay Güney’in namazını kıldığını, orucunu tuttuğunu, iyi bir Müslüman gibi göründüğünü, ancak zaman zaman “Biz de bir örgüt kuralım” dediği için çevresindekilerin mesafeli davrandığını söylüyorlar.

Milli Görüş hareketi içinde de bu tür sızmalar eskiden beri dile getirilmiştir. Son Ergenekon operasyonunda gündeme gelen, Milli Görüş içinde yer edinmeye çalışan ve *Milli Çözüm* dergisini çıkaran Ahmet Akgül de, –her ne kadar son dönemde dışlansa da- bu çevrede iş tutmaya çalışmıştır.

***

Bu arada *Milli Gazete* içindeki sıkıntıyı da dile getirmeden geçmeyelim. Bu farklı bir husus belki ama, Afet İlgaç’ın Ergenekon davası sürecindeki tavrı tabandan büyük tepki görüyor ve gazeteyi de sıkıntıya sokmuş durumda. Zaten geçen yılki e-muhtırada ismi geçen Hasan Ünal’ın *Zaman* gazetesinde yazılarına son verilmesinden sonra *Milli Gazete*’de yazmaya başlaması belli bir tepki oluşturmuştu, Afet İlgaç’ın –Erbakan’ı da içine kattığı- bu tavrı da Milli Görüş’ün kan kaybına sebep oluyor.

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

18 cenaze sıfır şikâyet!

Elif Çakır 05.08.2008

“Balcılar” beldesinde 18 küçük kız, hazin bir kazaya kurban gittiler.

Onlar belki yoksuldular, gariptiler, dağ başında eğreti bir kovanda toplanmışlardı.

“Kaçak Kur’an Kursu” haberlerine konu oldular ancak. Ya da “18 cenaze sıfır şikâyet” türünden şaşkınlıklara.

Bu ülkede, dinî eğitim verecek mekânlar oluşturmak isteyen insanlar, devletten tek kuruş yardım almadan, cebindeki beş kuruşun birini ikisini vererek o binaların tuğlalarını oluşturdular.

Evet, kimisi sağlam olmamıştır, kimisi kontrol dışı yapılmıştır.

Camiler de öyledir, Kur’an kursları da, tekkeler ve dergâhlar da öyledir.

Başlarında onlara yol gösteren, yaptıkları binaları sağlam temeller üzerinde kurmalarına yardımcı olanlar bulunsaydı, hiç şüphe yok ki karşı çıkmazlar, hoşnutlukla karşılardı.

Çünkü onlar bu binaları hep “suç işliyormuş” psikolojisi içinde, kaçak göçek yapmak zorunda kaldılar.

Bu sonucu kimse istemezdi ama oldu.

Belki, geride kalanlar için ibret olsun diye.

O yavrucaklar cennet çiçeklerinden yapadursunlar ballarını...

Buradakiler için, daha dikkatli olmak sorumluluğu halen devam ediyor.

Çünkü, dinin önemli sorumluluklarından biri, "emanet"i korumaktır, hıyanet etmemektir.

Bu çocukları emanet olarak alanlar, mutlaka büyük bir sorumluluk aldıklarını da bilmelidirler.

Her türlü tedbiri büyük bir ihtimamla almamışlarsa eğer, –giden canları geri getirmek mümkün değil ama- cezai sorumluluğuna da katlanmalı, "Allah rızası" kavramının arkasına sığınmamalıdır.

Ancak bu hususta konuşurken, Ertuğrul Günay gibi, konu hakkında asgari bir "kültür" edinmeden "sorumsuz" beyanlar savurmak da abestir.

"Çocukların dağ başında ne idüğü belirsiz yere hapsedilmesine göz yumanlar takip edilmeli ve cezalandırılmalıdır. Bunlar ortaçağ artığıdır. Bunlar çağdaş devlet denetimi dışında olmaz..."

Sayın Günay... Bahsettiğiniz takip ve cezalandırmalar, uzun yıllar hizmet ettiğiniz CHP'nin tek partili dönemindeki "çağdaş devlet" tarafından bugüne kadar bütün ağırlığıyla yapılmıştır. Anadolu'ya çıktığınız zaman, oralardaki yaşlılarla biraz sohbet edin. Size Kur'an kurslarıyla ilgili anlatacakları çok şey vardır, eminim.

Ortalıkta cenaze namazı kıldırarak insan kalmayınca, "çağdaş devlet" İmam-Hatip formülünü üretmiştir ama onu da yine çok yakın zamanda "sosyal demokratlar" eliyle dinamitlemiştir.

Hazin kazanın yaşandığı kurs bir "Süleymancı" kursudur.

Sayın Günay, size Süleyman Hilmi Tunahan'ın hayatını kısaca okumanızı salık veririm.

"Böyle giderse Kuran okuyan kimse kalmayacak" endişesiyle hayatını Kur'an kurslarına adanmış bu hoca efendi, cebinden para verip okuttuğu talebeler için bahsettiğiniz takiplerden payını fazlaca almıştır. Tren vagonlarını Kur'an kursu haline getirmiş, öğrencilerini devlet demiryollarının banliyö trenlerinde okutma formülünü dahi geliştirmiştir.

Yine İmam-Hatipler vesilesiyle çıkartılan kanuna göre, ilköğretimi bitirmeden bir çocuğun Kur'an kurslarına gönderilmesi yasaktır.

O "kaçak göçek" Kur'an kursları olmasa, "hafız" olmayacak bu ülkede, haberiniz var mı?

Yetişen hafızların çoğu kaçaktır.

Ortaokuldan sonra çocuğu oturtup Kuran'ı ezberletmek kolay mıdır?

Lise eğitimi var, üniversite eğitimi var, bu dönemde çocuk bunlara yoğunlaşmalıdır.

Küçük yaşta eğitimini tamamlayan hafızların hepsi lise ve üniversite eğitimine devam etmek için can atmaktadırlar.

"Laik cumhuriyetin" okullarında okumak istemektedirler.

Ama önlerine bin türlü engeller çıkarılmak suretiyle bu haklarından mahrum edilmektedirler.

Niye?

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Diyet

Elif Çakır 05.08.2008

Anayasa Mahkemesi'nin kararı, bana Ömer Seyfettin'in *Diyet* hikâyesini hatırlattı.

Haşim Kılıç, bir yandan parti kapatma ve özgürlükler konusundan anayasa değişikliğine vurgu yaparken, öte yandan, Yargıtay Cumhuriyet Başsavcısı'nın, AKP'yi izlemeye devam edeceğini de söyleyerek, sopayı da cübbesinin altından alenen çıkartmış oldu.

Bu büyük bir ihtarmış, Erdoğan bundan gerekli mesajı almalıymış, hükümette değişiklikler yapmalı, partisindeki kimi unsurları temizlemeliymiş.

Başörtüsü meselesine ise bir daha asla yanaşmamalıymış.

* * *

Kitlelerin AKP'ye niçin oy verdiğini iyi bildiğimi sanıyorum.

Türkiye'de cumhuriyet tarihi boyunca dışlanan, hor görülen, eğitimi ve yaşantısı (irtica bahanesiyle) engellenen kitleler AKP'ye yöneldi ve onu iktidar yaptı.

Bu kitlelerin, yeni bir toplumsal mutabakat üzerine büyük beklentileri var.

Giyimi kuşamı yaşantısı her ne şekilde olsun, devletin ona eşit davranmasını talep eden kitlelerdir bunlar.

Ve ne gariptir ki, büyük bir çoğunluğa erişmesine rağmen, hak taleplerini dile getirmekle bile "suçlu" muamelesi gören insanlardır bunlar.

Bu halk Ertuğrul Özkök'ün, Bekir Coşkun'un istediği gibi bir partiye oy vermedi.

Vermeyecek de.

Özgürlüklerden yana olanlara, bu milletin köklü bir hoşgörü kimliği olduğunu bilenlere, devleti yaşatmanın insanı yaşatmaktan geçtiğini bilenlere oy vereceklerdir.

Ama eğer AKP bundan sonra sadece borsa ve faiz piyasasını, yabancı sermayeyi sevindirecek bir parti olacaksa, Amerikan politikalarını Ortadoğu'da yerine getiren taşeron bir ülke olmaya devam edecekse... Değişe değişe sonunda bir "devlet" partisi olacaksa...

Bu halk da AKP'yi izleyecektir.

Tıpkı Yargıtay Cumhuriyet Başsavcısı gibi.

Erdoğan, tıpkı Beyoğlu patlamalarında olduğu gibi, "mesajınızı alıyorum ama... ayaklarımın altına" diyebilecek midir?

Bu ülkede Müslümanıyla, Hristiyanıyla, Yahudisiyle, işçisiyle, memuruyla, esnafıyla, işvereniyle, Türk'üyle, Kürt'üyle temeli "adalet" olan bir hukuk tesis edebilecek midir?

Yoksa bu kuşatmaya teslim olacak mıdır?

Mesele budur.

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Çok şükür olimpiyat başladı

Elif Çakır 12.08.2008

Reytinglerde birinci sıralardan neredeyse düşmeyen "Yaprak Dökümü" dizisinin yeni yayın dönemindeki tanıtım cümlesiydi "Bu kış çok zor geçecek".

Ergenekon davasıydı, AKP kapatılacaktı kapatılmayacaktı diye girdiğimiz yaz aylarında pek çok kişinin tatil programı da bu davalara kilitlenmiş durumdaydı.

Fehmi Kuru'nun ağız tadıyla yapacağı tatilin ancak dörtte birini yapıp apar topar yazıya başlaması bunun bir göstergesi değil de nedir?

Küresel ısınmayı dahi sollayacak bir hararet içindeydi ortalık.

Anayasa Mahkemesi'nin "AKP kapatma karar sonucunu" beklerken, Avrupa şampiyonasındaki milli takımın maçlarını izliyormuş kadar oldum desem herhalde abartmış olmam.

Her gün ekranlarda, gazete sayfalarında kapatılacak, kapatılmayacak yorumlarından gına gelmişti. O bitti çok şükür.

Ergenekon'un da harareti düştü, telefona takılanlar geyiğinden sonra "kaç sayfasını okudun"a bağlandı.

Herkes bir yana tatile gitmiş, eş dost tatil yörelerinden arıyor, başbakan, cumhurbaşkanı bile ortadan kaybolacak fırsat arıyor, gazeteci milleti harıl harıl iddianame okuyor.

Hani bu ülkede herkes biraz antrenör, herkes biraz başbakandır ya, çok şükür Yargıtay ve Anayasa Mahkememiz sayesinde herkes biraz da hakim ve savcı olma yolunda epey mesafe katetti.

Bütün bunların arasında eğlenecek şeyler bulabilmiş olmama kendi adına şaşırmıyorum.

Malum Ergenekon'dan beri *Penguen* ya da *Leman* okumak pek güldürmüyor.

Ben de karşıma çıkan eğlenceli fırsatları değerlendiriyorum.

* * *

Haftamı renklendiren konu...

Milli Gazete

'deki aile sayfası oldu. (Öncelikle *Milli Gazete* yayın yönetmeni Necdet Kutsal ağabeyin affına sığınıyorum ama yazmamak mümkün değil böyle bir şeyi.)

Dün akşam da bir arkadaşım *Leman*, *Penguen* almaktan vazgeçip *Milli Gazete*'ye abone olmaya karar verdi.

İnanın Necdet abi, kendi gazetem yok çantamda, kaç gündür 7 Ağustos 2008 tarihli *Milli Gazete* ile dolaşıyorum.

Gazetenin bir tek sayfasının hatırına.

O gün yayınevinde Meksika Sınırı ekibiyle (İsmail Kılıçarslan, Tarık Tufan, Selahattin Yusuf) kahvaltı yapıyor, laflıyoruz.

Sohbet döndü dolaştı, medya dedikodularına vardı. Bu sıra yayınevinden arkadaşım İsmail Demirci, "Durun size bir haber göstereyim" dedi.

Önümüze *Milli Gazete*'yi koydu.

Sayfayı açıp bakan önce "bu ne ya" deyip gülmeye başladı. Sonrasında ortalık o kadar kaynadı ki, Cem Yılmaz'ın vurguladığı gibi "başımıza bir iş mi gelecek" moduna girdik.

Şimdi merak ediyorsunuzdur ne var bu kadar gülecek diye.

Sözkonusu sayfa *Milli Gazete*'nin Aile Sayfası.

"Erkeğin hanımındaki hakları" manşetli tam sayfa bir haber.

"Kadın kocasından izinsiz evinden çıkamaz, izin vermediği kimseyi evine alamaz, izin vermediği kimseyle görüşemez" tarzında arabaşlıklarla süslenmiş bir haber.

Hani biraz daha zorlansa "kocadan izinsiz nefesini dahi veremez"e de gelebilir sonuç.

Orasını hiç karıştırmıyorum.

"Ne var bunda canım" diyebilirsiniz.

Bu haberi süsleyen, tam ortadaki büyük resimde maşallah kocaman bir horoz ve sadece başı gözüken tavuğu görünce önce gözlerimize inanamadık. (Denizli horozu muydu neydi mübarek!)

Ben bu aile sayfasını yapan muzır arkadaşı tebrik etmek istiyorum müsaadenizle.

Sonra haberi okumaya başladık ki, o daha da komik.

Anlatım felaket, cümleler bozuk.

"...Hatta kadın, annesinin ve babasının evine kocasının izni ile gitmelidir ve kocasının izin verdiği kimseleri (kadınları ve yakın akrabaları) koyması caizdir."

İlahi *Milli Gazete*... Bu ne demek ya!.. Anlayan varsa beri gelsin...

Eğer imkânınız varsa, bu yaz sıcağında bunalmışsanız, iddianame okumaktan sıkılmış biraz gülmeye ihtiyacınız varsa, bulun 7 ağustos tarihli gazeteyi, canınız sıkıldıkça bakın derim.

* * *

Başlığa bakıp da "ee, olimpiyat bunun neresinde" diyorsanız, Çin'deki olimpiyat başladı da, belki ortalık biraz daha sakinleşir diye yazdım onu.

Ne de olsa spor her yerde en iyi tansiyon düşürücü olarak cankurtaran gibi imdada yetişiyor.

“Çin malı” olimpiyat diye belki fazla ilgi gösterilmeyebilir ya hani... Öyle değil. Yarışmalar güzel, organizasyon güzel...

Çin, olimpiyatta kendini nasıl gösterecek diye merakla takip ediyorum.

* * *

Yazıyı tam tamamlamıştım ki, Erzincan’dan gelen acı haberi aldım.

Yaz günlerinde herkes kendi âleminde yaşarken, bombalar ve silahlar da susmuyor, insanlığın öldürme iştahında da hiçbir gerileme olmuyor.

Bombaların düştüğü, mayınların patladığı yerde yaşanan görüntüler ne kadar can yakıcı...

Savaşın belli bir dereceye kadar ahlakı vardır. Her şeyi göze alır, hasmınızla savaşa girersiniz.

Hain bir tuzağın alçaklığını ise sözlerle ifade edebilmek mümkün değil.

Kelle koltukta gezen askerlerimize yüreğimiz yanarken, PKK’nın eylemleriyle ilgili Genelkurmay’ın ve Hükümet’in yapacağı açıklamaların rutin olarak kayıtlara geçmekten başka ne işe yarayacağını ne zaman göreceğiz, bilmiyorum.

“Oyuna gelmeyelim” açıklamalarıyla arzı endam edenler de çıkıp oyunun ne olduğunu bütün açıklığıyla anlatacaklar mı insanlara?

Bu oyunun oyuncuları kimler?..

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Sözün maksadını aşması

Elif Çakır 19.08.2008

Geçen hafta, *Milli Gazete*’nin Aile sayfasındaki bir fotoğraftan yola çıkarak kaleme aldığım yazı, *Hürriyet*’in yaptığı abuk manşetin ve *Hürriyet*’in haberini okuyarak yazısını yazan Güneri Cıvaoğlu’nun kurbanı oldu.

1. *Hürriyet*, üzerine vuran ışığı kırıp çarpıtan bir cam prizma gibi sanki. Haberlerini de aynı prizmadan geçirip yayınlıyorlar.

Bir gazetenin Aile sayfasında, düşüncesizce yapılan bir fotoğraf seçiminin, Recai Bey ile ne ilgisi olabilir? “Recai Bey’in tavuğu” gibi laubali bir manşeti Ertuğrul Özkök *Hürriyet*’e nasıl yakıştırdı, anlayamadım.

2. Güneri Cıvaoğlu’nun yazısı ise tam bir felaketti. Yazısında, dini alay konusu eden Theo Van Gogh’la, her söylediği yalan olan Ayaan Hirsi Ali

gibi sahtekâr isimlerle bir arada anılmak bile olayın ne kadar saptırıldığının basit bir göstergesidir. Güneri Bey, lütfen pek de iyi anlamadığınız bu tür tartışmalara katılmaktan uzak durun demek isterim.

3. Yazımda *Milli Gazete*'deki haberin ayrıntısına hiç girmedim. Çünkü dindar kadın ve erkeklerin bu husustaki temel yaklaşımı zaten bellidir ve bunlar bilinir. Sadece ne anlama geldiği belirsiz, hiçbir editörden geçmemiş bozuk cümlelerden bahsettim ve bir tane de örnek verdim.

Mademki beni bu tartışmanın içerisine çekiyorsunuz, o halde itirazımın sadece bunu fırsat bilen birtakım işgüzarların, kadını nefes bile alamayacak bir hale sokmaya çalışmasına olduğunu söylemeliyim. Bunu yaparken de içinde bulunduğu siyasi hareketin kadınlardan ne denli istifade ettiğini gözardı etmesidir.

Milli Görüş gibi, kadınların sosyal hayata katılımını teşvik etmiş ve onların aktif çalışmalarıyla ülke çapında belli bir taban oluşturmuş bir siyasi hareketin gazetesinde, partinin uygulamalarından çok geride birtakım metinlerin yayınlanması elbette eleştiri konusu olacaktır. Ya parti yanlış yapıyor, ya da *Milli Gazete*.

Bana eğlenceli (aslında buruk) gelen yanını, mademki haber büyüdü bu dereceye geldi, açıklamam gerekiyor. (Bu camianın içinden gelen yüzlerce hakaret mailinden dolayı kalbi kırılmış olarak.)

Şahsım da dahil olmak üzere binlerce örtülü kadın, kucaklarında bebeleriyle sokak sokak, kapı kapı demeden oy toplamak için gezerken, Milli Görüş'ün yayın organı bu konuları niye hiç diline dolamıyordu?

Partinin kongrelerinde, çeşitli vesilelerle düzenlediği anma toplantılarında kadınları kızları, erkeklerle karşılıklı tribünlere dizip marşlarla hoplatıp zıplatırken iyiydi de, ben böyle söyledim diye mi kötü oldum.

Bu hususu mizahi bir şekilde dile getirdim ama yine de anladım ki sözüm maksadını aşmış, bir grubu benim yazımı istismar etmeye yöneltmiş, *Milli Gazete* ve onun şahsında önemsedğim bir siyasi hareketin de (hiç niyetim olmadığı halde) küçük düşürülmesine sebep olmuştur.

Öncelikle *Milli Gazete*'den bütün samimiyetimle hak helalliği talep ediyorum.

Ama bir şartım var: Aile sayfasındaki yazıları önce parti yöneticilerine okutacaklar.

Ancak *Milli Gazete*'de geçen cumartesi yayımlanan ve "Hürriyet'in derdi ne?" başlıklı açıklamada, bu fotoğrafın gayet doğal olduğunu belirtmesi de konunun üzerine tüy dikmek oldu. Dinin, hayvanlar âlemindeki aile hayatını da mı düzenlediğini, tavuk ve horozun karı-kocalık hukukuna göre yaşadığını mı iddia ediyor, anlayamadım.

Anlıyorum, bir gazete çıkarmak zor.

İkilemde kalıyor insan.

Fotoğraf yayınlamak ayrı bir sıkıntı...

Karı koca hakları deyince, aile fotoğrafı koymak istemiyorsunuz.

Çok değil, on onbeş yıl önce, İslami neşriyatlarda insan sureti yayınlamak bile sorundu.

Boğaz kısmına çizgi çizilerek fotoğraflar yayınlanırdı.

Kaldı ki faiz haramdı, ama şimdi muhafazakâr kitlenin gazeteleri banka reklamından geçilmiyor.

Dindar insanların kurduğu şirketler faizli krediler ile çalışıyorlar.

Yerel yönetimlerde ve ülke çapında iktidar sahibi olundukça, rüşvet, ihale komisyonları en doğal hak olarak görülmeye başlandı.

Konuyu onlarca örnekle daha da açmak mümkün. Bu kadarıyla maksat hâsıl oldu sanıyorum.

Milli Gazete'nin fıkihtan anlayan yazarları bunları oturup tartışmadı. Her şey kendiliğinden olup gidiyor.

Sayfa fakihleri oturmuş, kocanın hanımı üzerindeki hakları konusunda tavuk ve horoz resmi yayınlamakla meşguller... Ya da, kadın erkekten izinsiz evden çıkmasın bahsindeler...

Çıkıp da ortalıkta neler olup bittiğini görmesinler diye olsa gerek...

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

“Garibim Arap kadınları”

Elif Çakır 26.08.2008

“Gümüş” ve “İhlamurlar Altında” dizilerinin ‘MBC’ Arap kanallarında yayınlanmasıyla başlayan tartışma sürecini ilgiyle izliyorum.

En son, pazar günü *Sabah*’ta Gülse Birsal’in yazısını okudum.

Hani ülkemizdeki Beyaz Türkler gibi, genel dünya ölçeğinde de Beyazlar ve Siyahlar kategorisi içinde belli mantalite farklılığını görmek mümkün.

Batı için, sanayi devriminden sonra (onları hep Beyazlar’ın yapmadığı pis işlerinde çalıştırdıklarından) dünyanın geri kalanı “siyah” olmuştur. Onlara teknoloji öğretmişler, medeni yaşam tarzını öğretmişler, sanki bütün insanlık yeni dünyaya gelmiş gibi, onları eğitecek mahlûklar olarak görmüşler ve halen de devam ediyorlar.

Bir kısmı Siyahlar’a “demokrasi götürmek” savaşında, diğerleri “yaşam tarzı”... (Buradaki siyah ve beyaz’ın ten rengiyle hiçbir alakası yoktur. Yanlış anlamayalım.)

Çünkü Siyahlar’ın hiçbirinin elinden böyle şeyler gelmez. Yaşamayı bilmezler. İçinde bulundukları hayattan bunalmakta ve hatta nefret etmektedirler.

Hepsi, televizyonda gördükleri Batılı yaşam tarzının kendi hayatlarına da gelmesi için can atmaktadırlar.

Siyah milletlerin kadınları da, adeta dans etmek için büyük bir hevesle beklemekte, evlilikten sıkılmakta, aldatma hikâyeleriyle ve gayri meşru çocuklarla kürtağın gırla gittiğı bir hayatı özlemektedirler.

Hani bir zamanlar bir gsm şirketinin yürüttüğü “özgür kız” reklam kampanyası vardı.

İşte Siyah milletlerin kadınları da hep bunu beklemişlerdi.

Özgür ve cesur olmak.

Ne diyor Gülse Bırsel (yazımın başlığı da Bırsel’den alınma): “... dizi, Arap kadınları için, Müslüman bir ülkede, kadınlar için cesur ve özgür bir hayatın uzak ama mümkün manzarası oluverdi. Onlar; bizim gibi olabilme ihtimallerini sevdiler. Türk dizileri bence son yıllarda Arap kadınlarının başına gelen en iyi şeydir.”

Bu iki dizinin de Arap dünyasında epeyce bir patırtı koparttığı doğrudur, ancak başlarına gelen en güzel şey olup olmadığı konusunda hem fikir değilim.

Sanki bu dizide yaşanan hayatlar büyük bir mutluluk tablosu sunuyor da insanlığa, Siyahlar da buna ağızlarının suyu akarak bakıyorlar.

Bu hususta Araplar’ın bakış açılarını da bilmek isterseniz...

Bakın *El-Hayat* adlı Arapça gazetesinin 16 temmuz tarihli sayısında Ziyad bin Abdullah adlı Suudi yazar bu konuda ne diyor (Kaynak: *Dünya Gündemi*) :

“Türk dizileri, Türk toplumuyla ilgili alışılmış veya kültürel olarak sanılandan farklılık arz eden bir Türk ailesinin sosyal yapısını sunuyor. Acaba hata Türk toplumuyla ilgili yanlış kanaatimizde mi saklı, yoksa dizilerde sunulan yanlış tabloda mı?... Türk toplumunun gerçek tablosu bu mu?”

Adam şaşkın. Akli karışmış...

“Biz mi Türkler’i yanlış tanıdık, yoksa bu dizilerde mi bir yanlışlık var” sorusuna cevap aramaya çalışıyor.

Dizi hakkındaki yorumu da şöyle Suudi yazarın:

“Adı geçen iki dizi çoğunlukla meşru olmayan cinsel ilişki ve evlilik dışı hamilelik etrafında dönüyor. Bu evlilik dışı hamilelik, babanın yemek masasında basit bir azarlamasıyla geçiriliyor. Azarlama neredeyse çorba içimi süresiyle sınırlı kalıyor... ‘Medeni’ baba, daha çocuğun babasının kim olduğu belirlenmeden, gelecek torununu kollama sözü vererek yemeğini yiyor.”

Nasıl ki ülkemizde Dallas’la birlikte başlayan ilişkiler sarmalı Türk toplumunu o dönem için şaşkına uğratmışsa, diğer Siyahlar da aynı şaşkınlığı yaşıyorlar.

Ülkemizin Beyazlar’ı bu çağdışı! Toplumsal dirence ve yükselen muhafazakârlaşmaya henüz bir anlam verememişken, bazıları da sanki kendilerini Batılı yaşam tarzının distribütörü olarak Ortadoğu’ya yönelmekle mükellef hissediyorlar.

Gerçi buna Batılı yaşam tarzı demek de ne kadar doğru, emin değilim.

Sanki Batı’da aile kurumuna inanan, bu tür ilişkilerden uzak duran insanlar yok mu?

Var tabii ki.

Tefessüh etmiş bir yaşam tarzı bu.

Filmlerdeki ve dizilerdeki aykırı yaşam tarzlarının, insanlığın önüne bir mutluluk reçetesi olarak konulmaya kalkışılmasıdır asıl mesele.

Bunu bir de medeniyet kılıfı altına sokmaya çalışanları gördükçe sinir oluyor insan.

Onlar ne kadar ilkel, bak biz ne kadar medeniyiz.

Sen ne istiyorsan yap.

“Bir orba içer çözeriz” nasıl olsa...

Mıdır?

Baskıcı bir erkek iktidarının karşısına konulacak şey...

Hani bu tür filmleri, dizileri izleye izleye Türkiye’ye gelen turist kadınlara hep “yollu” gözüyle bakılmaktan öte bir fayda elde edebilmiş miyiz?

Olsa olsa bu diziler de Arap dünyasının Türk kadınları hakkında aynı şeyi düşünmelerine yol açar.

Desem...

Abartmış mı olurum.

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Oteller arasında

Elif akır 02.09.2008

Bir yanda Caprice otel, diğer yanda Hilton varmış.

Tayyip Erdoğan da, bu ikisinin arasında bir yalnız adammış.

Henüz birini seçememiş.

(Hilton’a gidip kadeh kaldırsa, daha çok mutlu olacak adamlar ve onlara bakıp daha da mutlu olacak olanlar varken Başbakan bunu niye yapmaz ki!)

Yaptığı garip yasa tasarısından sonra birden ortadan kaybolan Prof. Edibe Sözen’in ayrıldığı eşi, Amerikan eğitimli Hakan Yavuz, yaz aylarını Şerif Mardin’siz görünce, ben de ortalığa bir “otel metaforu” atayım da bakalım n’olcek, diye düşündü herhalde.

Sanki aceleye getirilmiş ve üzerinde tam düşünülmemiş intibai veren (*Hürriyet Pazar*) röportajında Hakan Yavuz, bir “agnostik” olarak Türkiye’deki İslami burjuvanın! geleceği hakkında peynir ekmek gibi kehanetlerde bulunmuş.

Tayyip Erdoğan’ı Hilton ile Caprice otelleri arasında kalmış bir yalnız adam olarak nitelendirirken, dindar kitlelerin de aynı duygular içinde hareket ettiğini belirtiyor ki, bu da Başbakan’ın yalnız olmadığını gösteriyor. Yani Başbakan da henüz yeni bir İslami burjuva.

“İslami burjuva”nın görgüsüzlüğü bahsini geçip, bu burjuvanın referansının artık “Mekke değil Washington” olduğunu söyledikten sonra Hakan Yavuz’un dilinin altındaki baklayı da çıkartmasını bekledim ama nafile.

Şu “otel metaforu” da ilginç Yavuz’un. Türkiye’nin yeni kahramanları ülkeyi bir vatan değil de bir otel olarak görüyorlarmış.

“Her odada farklı yaşam biçimleri olacak. Lobide geçerli olacak kurallar ise oteldeki oda sayısına göre belirlenecek. Yani hangi yaşam biçiminin oda sayısı fazlaysa lobide de o yaşam biçiminin kuralları hüküm sürecek.”

Peki, hangi otelde olacak bu: Caprice’te mi, Hilton’da mı?

Caprice’in lobisinde de odalardaki kurallar geçerli.

Hilton’un odasında da lobideki kurallar.

İçki varsa odasında da var, içki yoksa lobisinde de yok.

Yani içki satan otel de, müşterisi için “acaba bulundurmak ister mi” gibi seçeneğe bırakmadan odasındaki dolaba içkisini dolduruyor.

Diğeri de, “bulundurmak istemez” diyerek hepsini çıkartıyor.

Hani bu dönemin sihirli sözcüğü “uzlaşma” olacaktı ya.

Gelin de bu meseleyi bir uzlaştırın.

Nasıl becereceğiz?

Röportajı yapan arkadaşına göre “İslami burjuva uzmanı” olan Yavuz’un bu husustaki kapsamlı açıklamalarını merakla bekleyeceğim.

“Barışın adı; Hz. Meryem”

“Bu ülkede, kadınların başı bu kadar belada olmasaydı, ben başörtüsü olayıyla karşılaşmasaydım belki aşk yazıları yazardım. Kamusal hayatta reel manada yaşama şansım olmadığı için dünyaya burnunu sokmaya dayalı bir hayatı yaşadım. Başka şeyleri yaşamaya çok şansım olmadı. Hatta dini yaşarken bile daha kozmik, daha transandantal, iç yolculuğu yaşayabileceğim bir tarzım olsun isterdim ama olmadı.”

Bu sözler, İslamcı kadın hareketinin öncü isimlerinden birisi olan Sibel Eraslan’a ait. (2003, *Akşam* gazetesi)

Sibel Eraslan, dönemin İçişleri Bakanı Meral Akşener’in üniversite kapılarından içeriye alınmayan öğrencilere –ki bunların arasında Akşener’in yeğeni de var- ‘Madem bu kadar kıl tüy meraklısı bunlar, kazıyın saçlarınızı ben götürüp Meclis’e vereceğim’ demesi üzerine, saçlarını kazıyan kız öğrencilerle birlikte onları anlamak adına saçlarını kazıtmış kadındır.

Önemli bir aktivisttir Sibel Eraslan.

Eğer günün birinde yazmaya da ikna edebilirsem, hatıraları, Refah, Fazilet ve Ak Parti dönemlerindeki İslamcı kadın hareketinin önemli noktalarına ışık tutacak bir kadındır

Kadınlar Kolu başkanı olarak yaptığı çalışmalarla Milli Görüş’ün iktidarında önemli bir pay sahibi olan Sibel Eraslan, bugün mütevazı yaşantısı içinde hikâyeler ve biyografiler yazıyor.

Geçtiğimiz aylarda yayınlanan “Parçası Benden” isimli hikâye kitabının ardından, Hazreti Meryem’in hayatını yazdı.

“Siret-i Meryem” ismiyle çıkan kitabında Sibel Eraslan, Hristiyan ve İslam dünyasının ortak değeri olan Hazreti Meryem’i bir biyografik metinden ziyade, duygusal atmosferi yüksek bir edebi metin içinde değerlendiriyor.

Ramazan günlerinde farklı bir okuma yapmak, insanlık tarihinin önemli bir kesitini daha iyi anlamak istiyorsanız, Siret-i Meryem önemli bir kaynak...

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Oruç çarpması

Elif Çakır 09.09.2008

Ramazan gelip de oruç başlayınca, hemen her yıl aynı türden muhabbetler olur oruçlular arasında.

“İlk birkaç gün oruç çarpar beni, sonra düzelirim.”

“İlk gün korktuğum kadar zor olmadı. Ne susadım ne acıktım.”

Orucun sadece aç ve susuz kalmak anlamına gelmediğini, vücudun bütün azalarının oruçlu olması gerektiği hususunda binlerce kez tekrar edilen cümleler duymuştur oysa.

Kimse birbirine bunu sormaz.

Varsa yoksa, “bugün hiç acıkmadım”, “hiç susuzluk çekmedim” muhabbeti.

“Dilim bugün hiç yalan söylemedi”, “hiç gıybet yapmadım (gıyabında birini çekiştirmedim)”, “tek kuruş haram kazanca el sürmedim”... kısacası “elime, belime, dilime hakim oldum” diye konuşulmaz.

Hani internet geyiğine dönüşmüş “rüşvet yersem orucum bozulur mu” sorusunun cevabı aslında bal gibi “evet”tir.

İşte Ramazan’ın ilk günlerinde “oruç çarpması” denilen hadiseyi yaşar pek çok oruçlu. Kimisi bir iki günde atlatır, kimisi de bir hafta on günde...

(Bunlardan biri de bendim. Geçen haftaki yazıda, henüz orucun ilk günüydü, Hakan Yavuz’u yanlışlıkla Kemal Yavuz olarak yazmışım. Her ikisinden de özür dilerim.)

* * *

Basın öyle bir şey ki, içinde doğrusu yanlış, montajı şantajı bol bir sektör. Hayatın içinde ne varsa, hepsi var. Hayatın içinde bulunan “şey”lerden sizin seçtikleriniz, yaşam tarzınız haline geliyor. Görünüşte hepimiz “dürüst”, “doğru sözlü”, “güvenilir” kişilerizdir. Hayatın oluşturan “şey”ler arasında bunlardan mutlaka bir parça alırsınız kendimiz için. Ama bakarız ki bu şekilde hayatı ve ilişkileri sürdürmek (hele de dünyaya ilişkin büyük hırslarınız, tutkularınız varsa) zor, içine biraz “ikiyüzlülük”, biraz “çarpıtma”, biraz “yalan” ilave ederiz.

İşte karşınızda her hal ve şartın hakkından gelebilecek insan modeli.

* * *

Modern devletlerde medya ve siyaset ilişkisi karmaşıktır.

Medya tamamen kendini haber vermeye adanmış bir havadis sebili değildir, siyaset de kendisini “ülkeye hizmet” için adanmış değildir. (En çok sinirlerimi kabartan şeydir bir siyasinin ağzından bunları duymak.)

Nasıl bir yalan dünyasıdır anlayabilmiş değilim.

Gözümüzün önünde neler olup bittiğini görüyoruz.

Kim kiminle nerede hangi rant peşinde, önümüzde gayet net bir tablo var.

Herkes birbirine bakıyor ve gülümsüyor: “Ülkeye hizmet ediyoruz.”

Herkes hizmetinin karşılığını almak ister. Bedava hizmet nerde varmış!

Dolayısıyla siyasetle medya arasındaki kavgalarda kesinlikle “rant” çekişmesi vardır.

Ancak, başbakanın Doğan Medyası’na karakucak dalması, bir belgenin doğru veya yanlışlığını ifade etmek yerine, ağız dolusu kelimelerle herkese hakaretler etmesi bence ne Ramazan’a yakıştı, ne de kendisine.

Sinirlendiği zaman Tayyip Erdoğan’ı tanıyabilmek mümkün değil, tıpkı zücacıye dükkânındaki fil örneği gibi...

Ağızına geleni söylüyor.

Söylediği cümlelerin nereye gittiğini de hiç düşünmüyor.

Bir başbakan çıkıp da bir medya grubu için “istediklerini alamadıkları için saldırıyorlar” derse, tersinden okuyunca bu cümle diğer medya için “istediklerini alınca bak nasıl uslu oturuyorlar” şekline dönüşür.

Çıkıp niye kimse bir şey söylemiyor, şaşıyorum doğrusu...

Ortada bir mahkeme ve iddianamede yer alan belge varsa, bir gazete bunu yayınlamışsa, “bunu ispatlamazsan ahlaksızsın” diye gazetenin sahibine mi denir, yargıya mı denir. Yargıya da denemez, zaten ispatlanamazsa hiç kimse suçlu sayılmıyor.

“Suçun ispatlanma yeri gazete sayfaları değil mahkemelerdir” diye bir cümle de sarfetmiş.

İşte başlangıçta dedim ya, insan sadece “erdemler”le hayatını sürdüremeyeceğini görünce diğer “şey”lerden de karıştırıyor diye. Buna “çifte standart” da dahil. Alırsınız biraz çifte standart, ruhunuz vicdanınız azap çekmez. İşinize nasıl geliyorsa, öyle söyler, ona uygun davranırsınız.

Ergenekon konusunda alevler göklere yükselirken ben de aynı şeyi söylemek istemişim. Herkes için suçlu ispatlanma veya suçtan beraat yeri mahkemedir.

Ergenekon haberleri her gün “bunu da yapmışlar”... “şunu da şöyle yapmışlar”... onu da böyle yapmışlar” derken, Başbakan pek keyifli görünüyordu.

Doğan Medyası hakkındaki düşüncelerim bellidir. 28 Şubat’tan bu yana ülkenin dindarları aleyhinde yaptıkları yayınlar hiçbir ahlak kitabına sığmaz.

Ama şu bir gerçek ki, AKP iktidarından sonra başlayan çılgın yozlaşmanın muhafazakâr kitleyi götürdüğü yer de pek savunulur gibi değil.

Dönelim Başbakanın sözlerine...

Mesela: “Senin silahşorların var, benim yok” diyor. (Başbakanın içinde bir Küçük Emrah var, bundan artık eminim.)

Bir gazete sahibinin kaç tane silahşoru olur, bir başbakanın kaç tane...

Resmen “şantaj” içerikli sözler ediyor.

Haklıyken haksız duruma düşürüyor kendini.

Zaten bir kimsenin kanunen suç olan şeyleri gizlemesi de suçtur bildiğim kadarıyla.

Başbakan’ın bilip de gizlediği suçlar mı var ki böyle bir cümle sarfediyor.

Ya da bunlar suç değilse, niye “arkası yarın” tadı vererek bir medya grubunun isteklerini “suç”muş gibi takdim ediyor?

Ne tuhaf sözler bunlar!..

Başbakanın “oruç çarpması” daha uzun sürüyor izlenimi veriyor.

Bir defa “medya” konusunda pek konuşmasa iyi olur Sayın Başbakan... Herkes neyin ne olduğunu pekiyi biliyor.

Birbirimizle olan ilişkilerimizde karşılıklı suçlamalarda bulunup hemen “Yüce Divan”, “yargıda hesaplaşma” diye seslerini yükseltenler, “ilk taşı günahsız olan atсын” diyen sese kulak verse iyi olur.

* * *

Hürriyet günlerdir yazdığı halde sokaktaki hiç kimsenin umurunda olmayan bir dava, Başbakan sayesinde zirve yaptı.

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Endişeye mahal yok!

Elif Çakır 16.09.2008

Cumartesi akşamı arkadaşlarımla buluştuğum iftar sofrasında, AKP İstanbul İl Başkan Yardımcısı Özlem Topal “Oruç tutanların sayısında bir azalma mı var yoksa bana mı öyle geliyor arkadaşlar” dedi.

Masada oturanlar bu konuda hemfikirdi.

Sanki herkes böyle bir cümle bekliyordu.

Ben de öyle düşünüyordum çünkü. Ama bunu kendi kendime abartmış olmam hususunda ikircikliydım.

Burada antiparantez bir konuya gireceğim ki, beni şaşkına uğrattığı için belirtmek durumundayım. Görün bakın neler değişiyor “laiktir laik kalacak” Türkiye’de...

Bırakın oruç yiyenlerin fazlalığını, başörtülü genç kızların ve kadınların aleni olarak sokak ortasında yiyip içmelerine hayatımda ilk kez şahit oldum.

Hicap dediğimiz şey tarihe karışıyor galiba.

Tabii ki kadınların oruç tutmadığı günler vardır, ancak bu evin içinde ailenin diğer bireylerine bile hissettirilmez diye öğretilmişti bize.

Liberalliğin bu kadarına pes doğrusu.

AKP ile birlikte her şey değişiyor, diye mi yorumlamalı?

Her neyse...

Bakın AKP başta, oruç tutanların sayısı azaldı, başını kapatanların sayısı azaldı, emin olun namaz kılanların bile sayısı azaldı.

Fakat buna karşın “ihale almak için Cuma namazlarına gidenlerin sayısında artış olduğu” haberleri çıkıyor. Bunların doğruluk ihtimali yüksektir, eminim. Yoksa “İhale, çağımızdaki cevher / Gözünün yaşına bakmadan gider” durumları sözkonusu olabilir.

* * *

İftar sofrasında tartıştığımız bu mesele birilerinin de daha dikkatini çekmiş olmalı ki, konuyu ankete taşıdıklarını gördüm.

Neşe Düzel'in Adil Gür'le hafta sonu yaptığı röportaj bunun en iyi örneği.

Anket sonucuna göre Adil Gür özetle şunu diyor:

“Yeni bir araştırma yaptık. Sonuçlar çok ilginç! Türkiye muhafazakârlaşmıyor. Aksine Türkiye modernleşiyor, Batılılaşıyor. Muhafazakârlık sadece görünürde artıyor.”

“İlımlı İslam’a kayılıyor diye bir bardak suda fırtına koparılıyor. Oysa Türkiye’de oruç tutanların, başını örtenlerin namaz kılanların oranı azalıyor. Geliri arttıkça toplum esniyor.”

“Medya-siyasetçi kavgasında yolsuzluklar değil ekonomi tartışılrsa, AKP zararlı çıkar. Halkın ekonomisi kötü gidiyor. Devlet enflasyonu yüzde 10 açıklarken, halk yüzde 35 hissediyor.”

İktidardaki partiye bakıp da hâlâ “içki yasağı, oruç dayağı” türünden bir zihniyet içerisinde bocalayanlar bundan vazgeçip ankete göz atsalar iyi olur.

Adil Gür’ün yaptığı anket sonuçları Türkiye’nin muhafazakârlaşmadığını söylüyor.

Nutuk aşkı

Tayyip Erdoğan, Milli Görüş devrinden beri aynı tarz siyaset yapmaya alışkın. (Hangi partimiz böyle değil ki. Kendi içinde tekrardan ibaret bir siyasi hayatımız var ki, asırlık sorunlarımız kök salmış. Bu partiler ülkenin ana sorunlarını değil çözmek, yanına bile yanaşmayarak varlıklarını sürdürüyorlar.) Her ne kadar gömleğini çıkardıysa da, çorabı kalana kadar aynı üslup üzere konuşmalarını sürdürecektir gibi görünüyor.

Bir hamaset dolduruyor ki avurtlarını, bundan büyük bir keyif aldığı hemen belli oluyor. Ayrı bir mutluluk ifadesi beliriyor yüzünde Başbakan’ın, mitinglerde, kongrelerde...

Şöyle ağız tadıyla bağıra çağıra nutuk atmanın zevkini yaşıyor kürsü başında.

Sıkıntılı günler geçirdikten sonra, sanki bunlar stres atma seansları gibi Başbakan için...

Kapatma sürecinde yüzünden düşen bin parça şeklinde gezen Başbakan artık rahatlamış ve yerel seçim sürecine girilirken “işte şimdi benim zamanım” der gibi keyif içinde...

* * *

Milli Görüş döneminde abartılı Şevki Yılmaz kasetlerini dinlemek zorunluluğu vardı.

Şevki Bey yalan yanlış bilgiler, mübalağalarla süslediği konuşmasını yüksek perdeden bir sesle hep bağıarak yapardı.

Başbakan da, belediye başkanlığı zamanından beri aynı.

Halka nutuk atmayı çok seven bir yanı var.

Ayrıca, bunun halk nezdinde kendisine ve partisine itibar kazandırdığını düşünüyor.

“Gördün mü Başbakan’ı, Aydın Doğan’a ne biçim geçirdi” türünden kahve muhabbetlerine konu olduğunu düşünüp peşin peşin mutlu oluyordur Tayyip Bey.

Ancak...

Durum pek de öyle görünmüyor.

Piyasalarda konuşulanlar başka.

Aydın Doğan’la rant ve yolsuzluk kavgasından kendini alıp da şöyle partisinin eteklerine doğru inerek, insanların neler konuştuklarına daha iyi dikkat etmesi gerekiyor Başbakan’ın.

Ortalık nevezuhur zenginlerle dolup taşıyor.

Bunların birçoğu da geçmişinde çok başarılı ticari faaliyetlerde bulunmuş kimseler falan değil.

Üretim yok, zenginlik artıyor Sayın Başbakan.

Bunlar halk değil mi, halk tabii.

Ama bu halk da, plajlara öyle bir akın ediyor ki, vatandaş denize giremiyor!..

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

“Organize işler bunlar / Başımıza işler bunlar”

Elif Çakır 23.09.2008

Bazen Türkiye gerçekten değişiyor, artık hiçbir şey eskisi gibi olmayacak diye umutlanıyorum. Bazen de tam tersine karamsarlığa düşüyorum.

Boş evhamlar da değil bunlar. Bu ülkenin insanları ülkelerinin iyiye gitmesi için ellerinden geleni yapıyorlar. Beni umutsuzluğa düşüren, öfkeliendiren ise madalyonun öteki yüzü...

Ekrem Dumanlı dün köşesinde “Türkiye’de yalan haber de var; iftira haber de! Türk medyasının sabıkası hiç de temiz değil,” diye yazdı.

Bir haftadır medyada tipik bir haber çarpıtma örneği yaşıyor. Ülkesi için iyi işler yapmış bir adamın; karısının, çocuklarının ve toplumun gözünde nasıl küçük düşürülerek infaz edildiğine tanıklık ediyoruz.

Bu karalama kampanyası, başbakanın da takdirini kazanıp iki kez ödüllendirdiği, sayısı yüze varan takdirnameleri olan ve üçüncü sınıf emniyet müdürlüğüne birincilikle terfi eden bir isimle ilgili.

2004-2007 yılları arasında yaptığı operasyonlar medyaya yansımış, yurtdışında önemli görevlerde bulunmuş, çete, terör ve istihbarat uzmanı olarak medya ve kamuoyunun tanıdığı bir isim.

Sabıkası temiz olmayan medyanın muhabirleri bir gün karalama haberini yapıyor ertesi gün tekzipini yayınlıyor.

Bahsettiğim hadise kamuoyuna “VIP fuhuş operasyonuna adı karışan ve görevlerinden alınan İstanbul emniyet müdürleri” şeklinde ve operasyonu yöneten Selami Yıldız’ın ismi de bir suçlu gibi “S.Y.” koduyla “fuhşun içindeki adam” olarak servis edildi.

Olayın medyaya bir türlü yansıtılmayan gerçek yüzüne bakalım.

22 temmuzda İstanbul Emniyet Müdürlüğü’ne bir yazı geliyor. Yazıda, Osman Ali Feyyaz Paksüt’ün dinlendiği iddia ediliyor. 8 ağustos cuma günü mesai bitiminde Ankara Cumhuriyet Başsavcılığı’nın nöbetçi mahkemede aldırıldığı karar ve talimatla 11 ağustosta Organize Suçlarla Mücadele Şubesi’ne bir baskın yapılarak, uzaktan dinleme ve izleme yapan alet ve datalara el konulması isteniyor. Muhatap kim? Organize Şube Müdürü Selami Yıldız. Bu süreçte Selami Yıldız ve savcılar arasında bir hukuk mücadelesi yaşanıyor. Ergenekon savcısı Zekeriya Öz’ün devreye girmesiyle Sultanahmet 1. Ağır Ceza Mahkemesi’nden çıkartılan kararlar data bilgilere el konulmasının önüne geçiliyor. Yapılan baskında Emniyet’in teslim etmediği data bilgileri, Ergenekon davasına yönelik bir darbe girişimini engellemiş olabilir. Belki de önümüzdeki günlerde savcı Öz, bu olayla nelerin önüne geçildiğini kamuoyuna açıklayacak.

Peki, bunun sonrasında ne oldu?

Başbakan’a iki yıl önce, İstanbul’da “Kolsuz Baron” lakaplı B.A’nın başında bulunduğu bir fuhuş çetesinin, yaklaşık yirmi yıldır siyaset, yargı ve emniyet çevresinde odaklandığını ve devletin bu durumda aciz kaldığını ve devlet otoritesinin zayıflatıldığını belirten bir ihbar mektubu gelir. Kimdir “Kolsuz Baron”? Büyükçekmece’de milyonlarca dolar harcayarak beş yıldızlı bir otel binası yaptıran ve Dedeman’ın isim hakkını kiralayarak zenginleşmiş, aynı zamanda Girne Amerikan Üniversitesi’nin yönetim kurulunun da mütevelli heyeti üyesidir. Ve fuhuş çetesinin de başı. Yıllardır Emniyet’in başını ağrıtan bu çete, Selami Yıldız tarafından çökertildi “Kolsuz Baron” kayıplara karıştı. Bu operasyon Selami Yıldız’ın başını yedi, Yıldız, *Hürriyet* ve *Milliyet*’te devrik cümlelerle “fuhşun içindeki adam” olarak servis edildi. Ertesi gün düzeltme haberlerini yapan muhabirler, yıllardır tanıdıkları, “abi” dedikleri Yıldız’a “sehven” isminin karıştığını söyleyip helallik isterlerken, “haber kaynaklarını söyleyemeyeceklerini ancak kendilerinin de kullanılarak haberin yazdırıldığını” itiraf ederler. İçlerinden birisi daha ileri giderek “siz de en büyük hatayı Organize’nin başına gelerek yaptınız” deme cesaretini gösterir.

Peki, gazetelerin yayın yönetmenleri, haber müdürleri, bir gün haberini ertesi gün de tekzibini yayınladıkları bu haberin aslını astarını sorgulama ihtiyacı hissetmezler mi? Bütün bu olanların sizde düşündürdüğü nedir?

Fuhuş çetesini çökertme operasyonunun başında Selami Yıldız bulunduğu halde, gazete haberlerine “operasyonda dinlemeye takılmış” olarak yansımaları, devrin en büyük komedisi değil midir?

Dinlenecek kişilerin onayını verip imzalayan Yıldız’ın hangi dalgınlığına gelip de kendisinin dinlenmesine onay verip imzalamış olabilir?

Öte yandan, diyelim ki Yıldız fuhuş çetesinin içindedir, niye Ümraniye İlçe Emniyet Müdürlüğü’ne atanmış olabilir ki? Yoksa Ümraniye İstanbul’un gözden çıkartılmış bir semti midir? Hani bu adam fuhuş çetesinin içindeydi, onlardan yüzbinlerle ifade edilen dolar alıyordu?

Adli işlem yok, yargılanma yok. Siyasi bir hesaplaşma olduğu izlenimi veren ve Celalettin Cerrah’ı da aciz durumda bırakan bu olayın bir an önce açıklığa kavuşturulması gerekiyor.

Yoksa bu ülkede hiçbir şeyin düzelmeyeceği bir vehim olmaktan çıkacak.

İyi bir aile babası ve iyi bir koca olan Selami Ağabey’in, ailesi içinde yaşadığı travmayı yazmadım burada.

Nereden biliyorsun diye merak edenlere, Selami Yıldız aile dostu bir büyüğüm ve yaşadıklarının yakın tanığım.

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Bayram şekerleri

Elif Çakır 30.09.2008

Şekerdi, Ramazandı derken, nihayet bayrama ulaştık.

Ancak başbakanın medya tartışmasını “almayın o gazeteleri evinize”ye getirmesinden artık kendisi de sıkılmış olmalı. Yaklaşan bayram arifesinde tartışmayı “bir kültür erozyonuna” çekti. “Ramazan Bayramı”nın bir kısım insanlar

tarafından “Şeker”leştirilmesine tepki göstererek “bunlara fırsat vermemiz gerektiğini” söylemesi üzerine bir şekerleme yapmak gerekiyor.

Ah nerede kaldı eski Ramazanlar, ah o Bayramlar diye iç geçirip geçmiş özlemi içerisinde olanlardan değilim.

Dinî metinlerde geçen şekliyle de bu ne Ramazan ne de Şeker bayramıdır. Bu bayramın asıl adı iyd el-fitr’dır, yani Fıtr Bayramı.

Fıtr da, hani şu fitre olarak Türkçeleştirdiğimiz şeydir (daha geniş kapsamı var ama şimdi oturup bunu anlatmanın ne yeri ne de sırası).

Günlük hayatta türlü nimetlerle sofralar donatıp yemeye alışmış zenginlerin Ramazan boyunca aç kalıp, fakirliğin en azından bir boyutunu (açlık) idrak etmesiyle (öyle ya, giyinip kuşanma, gezip tozma hoşça vakit geçirme oruç kapsamında değil) birlikte, ellerini ceplerine atıp bir miktarını yoksullarla paylaştığı günlerin adıdır Ramazan ya da Şeker dediğimiz bayram. En doğru şekliyle Fıtr Bayramı.

Öyle zenginlerin zenginleri ağırladığı cümbüşe dönüşen sofraların yarıştığı, yoksul halkın sofrasında ekmek zeytinin değişmemesi değil.

Yoksulların çadırlarda, sonradan görme bürokratların beş yıldızlı otel lobilerinde ağırlandığı iftar düzeneği devam ediyor yine.

Hız. Peygamber, sadece zenginlerin çağrılıp da yoksulların dışarıda bırakıldığı sofralara lanet ediyordu. Bugün ise her şey eski haline dönmüş görünüyor.

İşin Şeker ya da Ramazan bayramı olup olmadığını tartışmak bile abes aslında.

Kaldı ki, çocuklar için şeker, çikolata ve tatlı bayramıdır elbette.

Bizim için de öyleydi o yaşlarda iken.

Yıl boyunca pek fazla erişemediğimiz türlü şeker, çikolata ve tatlılar dolardı evimize ve komşularımızın evlerine.

Herhalde şeker bayramı yaklaşımı buradan kaynaklanıyor.

Ama bu bayramın çocuk kalbinden bir ifadesi gibi sanki.

Koskoca bir insanın Şeker Bayramı demesinin tuhaf gelen bir yanı var. (Ya da bana öyle geliyor. Oturup şekerin bayramını mı kutlayacağız. Tuz ne olacak peki, ya ekmek? Hani tuz ekmek hakkı var derler, şekerden daha mı önemsiz...)

Gerçi bayramlarda bu kadar şekerin içine gömülmek bize ait bir şey midir, yoksa dünya Müslümanlarında da böyle bir eğilim var mıdır, bilmiyorum.

Benim için pek değil ama tatlı ile arası iyi olanlar için tam bir fırsat günleri bu bayramlar.

Baklavalara açılır, yöresel tatlılar yapılır.

Nereye gitseniz önünüze bir porsiyon tatlı getirilir.

* * *

Bu Ramazan öfkeli ve kavgalı geçti.

Güzel sözler, güler yüzler yerine hırslılar, şerefsizler, müfteriler uçuşturdu ortalıkta.

Orucun insanın tabiatını yumuşatan, kötü söz söylemekten, kötü iş işlemekten, kötü niyet taşımaktan alıkoyan güzelliğini şöyle yurt çapında doya doya yaşayamadık.

Ramazan bana insanın daha bir içine kapandığı, kendini sorguladığı, eğrisini doğrusunu görmeye çalıştığı bir atmosfer gibi gelmiştir. Sonrasındaki bayram da, insanlarla yeniden kaynaşıp barışmanın ifadesidir. Güzel sözlerle, güler yüzlerle, hediyeler ve ikramlarla birbirini ziyaret edip, “nedir bu çekişme, hepimiz aynı hayatı paylaşıyoruz” deyip kucaklaşmanın ifadesi...

Özellikle son yıllarda, üç dört günlük bayramın bir haftaya yayılmasıyla birlikte, insanlar bunu tatil şekline dönüştürerek evlerinden kaçmaya başladılar.

Bayramların o sıcaklığı, samimiliği kalmadı sanki yıllar geçtikçe.

Artık yükünü taşımakta iyice zorlanan İstanbul’da ise bayramlar sokağa çıkılmayacak eziyet günleri haline geldi. (Buna rağmen hâlâ Ankara’dan onbinlerce insanın –Merkez Bankası vesilesiyle- İstanbul’a getirilmesi nasıl düşünülüyor, şaşmamak elde değil. Buna bir de “trafiğin dengelenmesi” yorumu getirildi ki Başbakan tarafından, bu ayrı bir yazı konusudur.)

Gündelik hayatta çok fazla insanla muhatap oluyoruz, çok fazla bilgi ve mesaj bombardımanına uğruyoruz ve artık hiçbir şeye ayıracak “samimi” vaktimiz kalmıyor.

Geçen cumartesi Ayşe Arman’a verdiği röportajda çocuk psikoloğu Şeniz Pamuk, “hah, işte bu” diyebileceğim bir tespitte bulunmuştu: “Bir iki kuşak sonra, 1950’lerin hayatına geri döneceğiz!”

“İlişkiler çok kopuk, kimsenin kimseye ayıracak vakti yok, herkesin yapmak istediği çok fazla şey var.”

“Klasik aile modellerine geri dönecek. Herkes evliliğini yürütmeye çalışacak. Günümüzde olduğu gibi yürümezse boşanırım demeyecek. Kadınlar daha az çalışacak, ve çocuk bakacak... Çünkü bu tempo insanların kaldırabileceği bir tempo değil...”

Tabi ki bu olacak. Olmazsa da sonraki kuşaklara hepten yazık olacak.

Bayramların önemi tekrar ortaya çıkacak.

Elinizde bir kutu şekerleme ile, eşinize dostunuza, komşunuza, akrabanıza gidip önce bir tebessümle sonra sıcak bir kucaklaşma ile elde edeceğiniz ruhsal motivasyonu, ne tatilde, ne de koşturmacalarda bulacaksınız.

Huzurlu bir bayram geçirmeniz dileğiyle, Bayramınızı kutluyorum.

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Bayram başımıza kara geldi

Elif Çakır 07.10.2008

Böyle derdi annem. Bayramlarda bir salâ duyarsa eğer “bayram başlarına kara geldi!” diye mırıldanırdı.

Bir de annem karlı kış gecelerinde masallar anlatırdı. Dizlerine yatıp anlattığı masalları dinleyerek uyurdum çoğu kez.

Çok güzel bir ülkeden bahsederdi. Bu güzel ülkeyi yasa boğan, her yıl ağıtlar yaktıran bir de kötü kaderleri varmış. Her yıl yedi başlı canavara bir insan kurban verilirmiş. Verilirmiş ki yedi başlı dev, yıl içerisinde ülkeyi rahat bıraksın. Yıllardır hiçbir çözüm bulunamayan bu kadere artık halk isyan etmeye başlamış. Ancak buldukları çözümler sonuç vermemiş.

Bu sene, olmazsa öbür sene, mutlaka çekilecek kura kendilerine, çocuklarına ya da sevdiklerine çıkabilir korkusuyla yaşarlarmış bu ülkede...

Ve bu ülkede hiç kimse rahat uyuyamıyormuş.

***

Ekranlarda ağlayan anaları görmeye ne benim ne de başka annelerin yüreği dayanmıyor.

Karargâhlar dağılıyor, bombalanıyor Genelkurmay neyi kuruyor, toparlıyor bilmiyoruz.

“Genelkurmay bu kez hesap versin” diye manşete taşındı *Taraf* gazetesi.

Genelkurmay hiçbir zaman hesap vermeyecek.

Annelerin gözyaşları onları hiçbir zaman etkilemeyecek. Ağlayan anaları değil, evdeki karıları değil zira.

Ağlamayan ağlayanın halinden nasıl anlar.

Onlar hesap vermesinler. Koruyamadıkları karargâhlara, karakollara kendi oğullarını yakınlarını göndersinler. Oğullarına zarar gelmemesi için daha dikkatli olacaklardır eminim.

Onların çocuklarıyla birlikte bizim çocuklarımız da korunacaktır.

O zaman ağlayan anneleri görmeyeceğiz eminim.

Acılar paylaşılıyormuş.

Acı paylaşılır mı?

“Ateş düştüğü yeri yakar, elbette onlar daha çok acı duyacaklar” lafları kimseyi etkilemiyor.

Bu konuşmaları yapanlar evlerine gittikleri zaman hayat onlar için devam ediyor. Acısı olanın hayatı ne hale geliyor?..

Hangi acı, nasıl paylaşılıyor?

Televizyonda ağlayan anneleri izliyorum. Siyasiler de, Genelkurmay’dan yetkililer de seyrediyorlar.

Benim evden izlememle onların oradan seyretmesi arasında bir fark yok.

Etkilenme yok, yüzlerinde bir acı yok.

Şehit tabutlarının başında analar ağıt yakıyor, oğlunun ölmediğini haykırıyor, onların yüzlerinde bir asıklık maskesinden başka bir şey yok.

Sorumluluk duymuyorlar.

Nasıl olsa o çocuklar onların emirlerine verilmiş. Ölürler de kalırlar da... Eti de kemiği de onların. En küçük bir malı korumak için bile dev bütçeli sigorta şirketleri oluşturan insanlık, can konusunda nasıl bu kadar duyarsız olabiliyor.

Halk “ateşin düştüğü yeri” biliyor. Yarın aynı acının kendilerine geleceğini düşünüyor. Bugün komşunun çocuğu, yarın benim çocuğum...

Kurbanlar kime denk gelecek diye bekliyoruz hepimiz...

Artık “Onlar”ın da bu acıyı hissetmesi lazım...

Yüreği yanan anaları anlamaları gerekiyor.

Aktütün bu vatanın toprağı.

Bayrağımızın dikili olduğu yer.

Peki, neden zenginlerin, elitlerin, Genelkurmay yetkilerinin çocukları oralarda yoklar?

Bu vatani korumak neden hep fakir fukara halk çocuklarının kaderi?

“Hesapları sorulacak” sözlerine bu yüzden güvenmek istiyorum.

Hesap kime sorulacaksa sorulsun.

Artık bu ülkede hesap vermeyeceğini düşünen kimse kalmasın.

Yaptıklarının hesabını vereceğini düşünerek atsınlar adımlarını.

Hesap sorulsun.

Olmazsa, oralara kendi çocukları gönderilsin.

Karakol denilen yeri televizyonda gördüğümde önce inanmadım. Köylülerin yaptığı gecekondur evlerinden biri gibi.

Türkiye'nin sınırında. Yaklaşık otuz yıldır bir savaşın sürdüğü coğrafyanın orta yerinde.

Orada eğer asker ya da politikacı çocuklarından biri olsaydı, kim bilir neler yapıyordu.

İstanbul'daki Amerikan konsoloslugu gibi zırhlı bir bina dikerlerdi, buna hiç şüphem yok.

Bir Milletvekili bile oğluna sünnet yaptıracak diye stada mıcır ve parke taşı döşettiriyor.

Şehitlerin cenaze törenlerinde hâlâ bir isyan görmüyor olmak asla kimseyi yanıltmasın.

Kiminle konuşuyorsam aynı şeyi konuşuyor.

“PKK ile devlet arasında nasıl bir ilişki var?”

Uğur Mumcu cinayeti aydınlatılmadıkça, PKK'nın üzerindeki karanlık perde kalkmadıkça, insanlar artık ne siyasilerin ne de komutanların sözlerine inanmayacaklar.

Birkaç şehit ailesi dava açsa...

Bir sonuç çıkar mı emin değilim ama, hiç değilse toplumsal bilincin değişimini yansıtması açısından önemli olabilir.

Askerler Osmanlı'dan beri siyasetten kelle istemişler ve almışlardır.

Almaya da devam etmektedirler. (Siyaseten söylüyorum, sorumluluk sahiplerini görevden alma anlamında yani.)

Bu karakolun komutanı, bölgeden sorumlu komutan kimdir?

Güpegündüz 300 kişi silahlarla geliyor, beş altı saat çatışma sürüyor.

Neler yapıldı?

Neler yapılamadı?

Neden yapılamadı?

Genelkurmay'ın bilgilendirme toplantısından bir şey anlayan var mı?

Bu bilgileri zaten haberleri dinleyenler aldılar.

Karakol buradan kaldırılacaktı da parasızlıktan yapılamıyormuş!

Hadi ya...

Oraya birkaç parti yöneticisinin ya da genelkurmay komutanlarının çocuklarını gönderin.

Hemen gereği yapılsın.

Bence bu kadar kolay.

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

“Türküm demeyen başbakanımız var!”

Elif Çakır 14.10.2008

Yine ekonomi, yine terör konuşuyor herkes.

Ülkemizin iki gediklisi.

Ekonomi bilgim o kadar derin değil ki, TÜSİAD gibi “yangına körükle” gideyim. (Bunu kendi düşüncem olarak yazmadım, malumunuz Sayın Başbakanımız’ın TÜSİAD açıklamasına verdiği cevap. Ekonomi kötü diyene kızıyor bugünlerde.)

Gazetede yazmak dışında benim asıl işim yayıncılık olduğu için, piyasaların bugün değil yaklaşık bir yıldır aşağı doğru inmeye başladığını yaşıyarak görüyoruz. Bu vesileyle her rastgeldiğim AKP’liye küçük ve orta ölçekli işletmelerin gerçekten zor durumda olduğunu anlatmaya çalışıyorum. Fakat Tayyip Bey de, tıpkı Turgut Özal gibi, “Ben zengini severim” havasında olduğu için ona bu sesler pek duyurulamıyor. Neymiş, küçük ve orta ölçekli işletmelerle memleket büyüyemez, bir yere gidemezmiş. Büyük sermayeyi ülkeye getirmedikçe ülke zenginleşemezmiş.

Türkiye’nin bugünkü ekonomi politikası (bu kadarını bilebiliyorum, çünkü o dönemde yaşananlara yakından şahit olmuşluğum var) geçmiş yıllarda yurtdışındaki gurbetçilerimizden yüzde 20-25’lik “kâr payı” ile avro ve dolar toplayan sözde İslamcı holdinglerin durumuna çok benziyor.

O dönemde işi bilenler gurbetçileri uyarıyordu, “Dünyada hiç kimse dövize bu kadar faiz (kâr payı) veremez, bunun sonu iyi değil” diye. Ama ne yapıyordu gurbetçilerimiz: Alman bankalarından düşük faizle kredi çekip İslamcı holdinglere yatırıyorlardı. İş bu dereceye varmıştı. O holdinglere büyük yönelişin sebebi “İslami şirketlerin oluşmasında katkımız olsun” değil, “paramıza bu kadar yüksek kârı başka nereden bulacağız” idi.

İşte bunun gibi, küresel sermaye mensupları da Türkiye’nin faiz cenneti olduğunu keşfetmişler gibi.

MHP Genel Başkanvekili Mehmet Şandır’ın bir beyanatı gözüme çarptı dün gazetelere bakarken. O da aynı şeyden yakınırken, diğer yandan başlık olarak seçtiğim cümleyi de kullanmıştı. Aslında ilgimi çeken cümlesi “Türküm demeyen başbakanımız var” olduğu halde, faiz konusundaki düşünceleri de beni bunları yazmaya sevketti.

Dünyada faiz ortalaması yüzde 6, Avrupa’da yüzde 2 küsur civarında iken, Türkiye’de yüzde 20 faiz var. Yabancı sermaye buraya gelmesin de ne yapsın?

Ama sonunda ne olacak, (en azından ben) bilmiyoruz.

Beş yıldır epeyce devlet varlığı sattık, epeyce yabancı sermaye geldi.

İşsizlikte bir azalma var mı, yok.

Yatırımda bir artma var mı, yok.

Para borsada ve faizde dönüyor.

Bu kadar ekonomi bilen adam toplanmış, herhalde vardır bir bildikleri diyerek, “Türküm demeyen başbakanımız var” mevzuuna dönelim.

Yani ekonomiyle ilgili beyanat veren bir genel başkanvekili nasıl böyle bir cümleyi de araya sokuşturur anlayabilmiş değilim.

Sanki asıl söylemek istediği de bu imiş gibi geldi bana.

Çünkü haberin başlığı da böyle konmuş.

Ekonomi hakkında söyledikleri hiç görülmeden, bu cümle başlık yapılmış. Belki ekonomi konusundaki sözlerine dikkat çekmek için böyle yapmıştır Sayın Şandır.

“Nasıl olsa bu açıklamamız basında yer almayınca, başbakan hakkında ilgi çekici bir şey söyleyeyim de bu şekilde ekonominin gidişatı hakkındaki fikrimiz de haber olarak yer alabilsin” diye düşünmüş olmalı.

Şandır bu fikrini de şu cümleyle destekliyor: “Sen kalkıp bir başbakan olarak ‘Ben Türk değilim, Gürcüyüm. Eşim de Arap’ dersen, Türk milletine meydan okumuş olursun.”

Ders olarak okutulacak bir mantık önermesinde bulunduğu farkında mıdır bilmiyor Sayın Şandır.

Demek “ben Kürdüm, ben Arabım, ben Lazım, ben Arnavudum” dersen Türk milletine meydan okumuş oluyorsun.

Öyle ya, Türkten başka millet mi olurmuş dünyada!

Başbakanı kimi zaman eleştiriyorum ama bu konuda Mehmet Şandır’ın ne söylediğini kulağının işitmediği kanaatindeyim.

Erdoğan’ın hiçbir zaman durduk yerde “ben Lazım” ya da “Gürcüyüm” dediği vaki olmamış. Hakkında ulusalcı cephelerden yöneltilen ucu bucağı olmayan iftiralara karşı böyle birkaç cümle söylemişti.

Milliyetçi sıfatını taşıyan bir partinin, bu şekilde siyaset yapması gerçekten yürek burkan bir durum.

Bir vesileyle hangi milletten olduğunu dile getirmekle “Türk milletine meydan okumuş olursun” diye düşünen bir zihniyeti MHP umarım daha belirgin hale getirmez ve Şandır’ın bu sözlerinin “bir yanlış anlaşılmadan ibaret” olduğu yönünde bir açıklama yapar.

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

“Yol haritası”

Elif Çakır 28.10.2008

Fikret Bila’nın yazdıklarını dikkatle takip ederim. Devletin temel kurumlarının çeşitli zamanlarda ortaya koyduğu tavırları en iyi “şerh” eden gazetecilerden biridir.

Genelkurmay Başkanı ne mesaj verdi, Yargıtay Cumhuriyet Başsavcısı’nın sözlerinden ne anlamalıyız, Anayasa Mahkemesi kime ne söylüyor gibi konulardaki ibret verici açıklamalarını okuyarak konuyu daha iyi idrak edebiliyorum.

CHP’nin tek parti iktidarı dönemindeki politikaların (halkın bu anlayışı siyaset sahnesinden tasfiye etmesinin üzerinden hayli zaman geçmiş olmasına rağmen) büyük bir hassasiyetle uygulanması için takdire şayan bir çaba sarfediyor.

Anayasa Mahkemesi’nin gerekçeli kararları hakkında pazar günü “Anayasa Mahkemesi’nin Çizdiği Yol Haritası” başlığı ile yayımlanan yazısı da yine dikkatimi çekti.

“Anayasa Mahkemesi .... TBMM’nin yetki alanını da çizmiş oldu” derken, ne düşündü bilemiyorum. Basit bir anlatım bozukluğundan dolayı mı yoksa gerçekten bilerek mi “çizmiş” olduğunu ifade etti acaba, merak ettim. Hani bu cümle normal olarak “belirlemiş oldu” veya herhangi farklı bir şekilde tamamlanabilirdi, “çizmiş oldu” hem cümleyi sakilleştiriyor, hem de başka imalar mı var acaba fikrini uyandırıyor.

Fikret Bila, birkaç cümleden yola çıkarak çok güzel maddeler sıralayabiliyor. (Bunu ben hiç beceremiyorum. Başkasının söz veya davranışlarını, aslında ne demek istedi diye hemencecik –sahibinden daha tumturaklı cümlelerle- maddeler halinde sıralayabilenlerin kabiliyetine şaşmam o yüzden. Ben ancak, acaba ne demek istedi diyerek orasını burasını çevirip anlamaya çalışıyorum.)

Anayasa Mahkemesi’nin “TBMM’yi çizdiği” gerekçeli kararın tartışması hukukçular tarafından yapılıyor.

(Yine dünkü *Milliyet*’te, Devrim Sevimay’ın röportajında asker kökenli Anayasa Mahkemesi eski üyesi Yılmaz Aliefendioğlu, “yetki gaspı değil, yorum” şeklinde açıklama getiriyor. Yani Anayasa Mahkemesi’nin TBMM yasalarını ancak şeklen inceleyebileceğini söylüyor, fakat “yorum” yaparak yetkisini genişlettiğini söylüyor.

(Ülkedeki yüzbinlerce kişiyi ilgilendiren bir hususta bu kadar teknik sözler sarfederek neyi çözmüş olduğunu düşünüyor, o da ayrı bir konu.)

Beni “şu şu maddelere göre” boyutu hiç mi hiç ilgilendirmiyor.

Halkın da öyle.

Çünkü hukuk, veya daha geniş kapsamıyla “adalet” öyle bir duygudur ki, vicdanlarda yankısını mutlaka bulur. Yüzbin tane kanun maddesi yazsanız, ortada yapılan işe bakıldığında vicdanlarda bir kanaat oluşur. “Hak sahibi”nin kim, hakkı gasp edenin kim olduğu tarif edilemez bir hisle anlaşılır.

Katı bir tarafgirlik duygusuyla hareket edenlerin farkına (ve hazzına) varamayacakları yüksek bir erdemdir adalet. Adaletin olmadığı yerde mutlaka zulüm gelir yerleşir.

AKP’nin anayasayı bütünüyle değiştirme imkânı varken birdenbire MHP’nin gazıyla başörtüsü konusuna yönelmesini ben de eleştirdim. Sanırım sırrını sadece başbakanın bildiği bir tavır değişikliği ile konuyu sadece başörtüsü yasasına indirgemesini halen anlayabilmiş değiliz.

Şimdi de Anayasa Mahkemesi’nin yetkilerini kısıtlamaya yönelik MHP dolduruşu gündemde.

Böyle bölük pörçük uygulamalara teşne olduğu sürece AKP’nin ülke halkı için özgürlük ve adalet yolunu gösterecek bütüncül bir anayasa konusunda samimi olmadığına inanacağım.

“Sabrın numunesi oldunuz.”

Bu söz Metin Hasırcı’ya ait. (*Vakit* gazetesinde yazan, Milli Görüş camiasının iyi tanıdığı bir isim.) Kime söylendi? 26 ekim pazar günü yapılan kongrede Saadet Partisi’nin Genel Başkanı olan Numan Kurtulmuş’a. (Kongreden birkaç gün önce, bir grup gazeteciye verdiği akşam yemeğinde.)

Numan Kurtulmuş ismi neredeyse dindar kesim için efsane bir isim haline dönüştü. Kaç yıldır, geldi gelecek diye beklenen kişi o.

Bir dönem Tayyip Erdoğan için de öyleydi.

Bundan sonra sık sık Erdoğan ve Kurtulmuş arasında mukayeseler yapılacak.

O geceki konuşmalardan çıkan sonuç, AKP’nin kendisini alternatifsiz olarak görmesinin sonunun geldiği idi. Her ne kadar rekabetten, siyasi kavgalardan hoşlanmasa da Kurtulmuş Erdoğan’ın siyasi arenada alternatifi olarak görülecek.

Ancak ben uzun vadede bu “alternatif” görüşünün yıkılacağını düşünüyorum.

Kongre sonrasında GİK listesine baktığımda, bu görüşümde hiç de yanılmadığımı gördüm.

Eski kadro eş dost (kızlar, oğullar, damatlar vs.) ilavesiyle takviye olmuş, sadece Numan Kurtulmuş’un yeri değişmiş.

Doğrusu ben yeni umut olan Numan Kurtulmuş’un kurmaylarının da genç (olmasa da) dinamik isimlerden oluşmasını beklerdim.

Refah’tan sonra gelen Fazilet ve Saadet partisinin zikzaklı bir çizgisi oldu.

Ne dediği belli olmadı. Dün ak dediğine bugün kara, kara dediğine de ak dedi.

(Bu yüzden de Ak Parti’yi tanımlayamadı, ak mıdır kara mıdır?)

Numan Kurtulmuş şimdi bu akli karışık kadroyla mı yeni bir siyasi dil üretecek? Kitleleri heyecanlandıracak?

“Saadet şimdi!” billboardlarıyla donatmakla olur mu bu iş?

Önceki Saadet’le şimdiki Saadet arasında ne gibi bir anlayış ve yorumlama tarzı var, belli değil.

Tabi ki Numan Bey partide devrim yaparak liderliği almış değil.

Teoman Rıza Güneri’nin o akşam yemeğindeki deyimiyle “tayin edilmiş” görünüyor.

Fakat Numan Bey de gönül insanıdır ya, Teoman Bey’e dönüp, “söylediklerini kulağın işitiyor mu” demiyor.

Diyemezse de, bu köprünün altından epey su akacağa benziyor.

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

"Mustafa"

Elif Çakır 04.11.2008

Can Dündar her ne kadar Kemalizm'in değirmenine su taşımak amacıyla olsa da, yaptığı belgesel (Sinemalarda oynadığına kanıp sinema filmi sanmayın, bildiğiniz belgesel. Neden belgesel kanallarını tercih etmediği ayrı bir konu.) en çok da sıkı Kemalistlerin tepkisiyle karşılaştı. Oysa içinde bilinmedik hiçbir şey yok.

Dün sinemaya gidip izledim, hiçbir farklı hisse kapılmadan, izlemiş olmanın verdiği hiçbir fazladan bilgi olmadan salondan çıktım.

Dindarların ekmeğine bakalım nasıl bir yağ sürüyormuş merakı içerisinde özellikle dindar kesimin kolayca gelebileceği bir sinema salonunda izledim filmi.

Sonuç tam bir fiyasko...

Salon neredeyse bomboş olduğu gibi salonda öyle dindar mindar da göremedim.

Can Dündar'ın romantik penceresinden bakılarak "yalnız adam" vurgusu yapılmış ve ismi "Mustafa" olarak seçilmiş olmasından başka hiçbir özelliği yok. Turkcell bence sponsor olmamakla pek de kötü bir şey yapmamış.

İlkokul çağlarımızda Mustafa isimli çocuklara söylediğimiz bir tekerleme vardı, "Mustafa mısıktı, arabaya kıstık, üç mum yaktık, seyrine baktık." (Bu da içeriğini bir türlü öğrenemediğim bir tekerlemedir, arabaya kısmak, üç mum yakmak falan neyin nesidir, bilenler varsa anlatsa iyi olur.)

Can Dündar belki böyle bir samimiyet kurmaya çalıştı, bilmiyorum. İşin "Mustafa Kemal sömürüsü" kısmına pek girmek istemiyorum. Can Dündar iyi para kazanmıyor değildir, bunu da sadece para kazanmak için yaptığı konusunda yorum yapmak pek mantıklı gelmiyor bana. (Ama okulları bu belgesele göndermek şeklinde bir "müfredat" uygulaması yapılırsa işin rengi değişecek gibi olur. Yapılışındaki romantikliğe aykırılık teşkil eder.)

Günde bir büyük rakı deviren, dinin sosyal hayattan tasfiye edilmesini isteyen Mustafa Kemal'in işlendiği belgeselin, şeriatçıların ve liboşların işine yarayacak şekilde hazırlandığını ileri sürenler oldu.

Ne garip oldu şu ülkem.

Kemalistler ne yapsa şeriatçılara, liboşlara, vatan hainlerine yarıyor.

Şeriatçıyım diye gezenler ne yapsa Kemalistlere yarıyor!!! (Bakınız, Hüseyin Üzmez örneği.)

Bu işin içinde bir bit yeniği var amma, neyse.

Yukarıdaki cümlede yazınca aklıma geldi. Mustafa'ya Kemal isminin eklenmesi hikâyesi de benim eskiden beri anlayamadığım bir şeydir. Öğretmen çıkıyor "senin adın Mustafa benim adım Mustafa, bu böyle olmaz, bundan sonra senin adın Mustafa Kemal olsun" diyor ve okul çağına gelmiş bir çocuğa ikinci ismi ekliyor ve bu da sonraki hayatında kullanılıyor.

Normal şartlar altında (NŞA) dünyanın herhangi bir köşesinde yaşanacak bir vaka değildir bu. Küçük Mustafa'nın öğretmeni büyük Mustafa, isimleri karışır diye (Eskiden futbol takımlarında bir sürü aynı isimden olur, bunlar Küçük Mustafa Büyük Mustafa, Küçük Mehmet Büyük Mehmet diye adlandırılırdı da hiçbirine birbirine karışmazdı.) "bundan böyle senin adın Mustafa Kemal olsun" diyor ve öğretmenin bu küçük latifesi büyük bir hadise haline gelerek Mustafa Kemal markasını doğuruyor.

Mustafa Kemal'in "hikâyesi olmaya" zorlanacak bir hayatı yoktu.

Bugün popstar yarışmalarında nasıl "hikâye" uyduruluyorsa, bunu ilk olarak Kemalistler başlattı.

Onun ailesi Osmanlı toprağındaki her aile gibi bir aileydi.

Çocukluğu da, askerî okulda okuması da, ordudaki görevi de öyle.

Subaylardan bir subaydı.

Ama çok sarsıntılı bir dönemde bu görevlere gelmişti.

Koca bir imparatorluk çatırdıyor, her bir köşesinde sarsıntıları hissediliyordu.

İçinde bulunduğu kriz ortamından bir fırsat oluşturmayı bildi "Mustafa".

Tanzimat'tan beri süren ikiyüz yıllık değişim süreci yaşanıyordu.

O daha doğmamışken bütün bunlar tartışılıyordu.

Böyle bir ortamda önemli bir asker olarak vazifesini yaptı, kurtuluş savaşında da komutanlardan bir komutandı.

Günde bir büyük rakı tüketen Atatürk imajının dincilerin işine yaradığını söyleyenler hâlâ şunun farkında değiller. Mustafa Kemal'le ilgili ne yapılsa yapılsın bir kesim tarafından seilmeyişinin sebebi alkol kullanması filan değildir. Onun tanrılaştırmak isteyen Kemalistlerdir bunun tek sebebi.

Daha önce de ifade etmişim. Gazeteci Şemsi Belli'nin, kızkardeşi Makbule Atadan'la yaptığı röportajdan oluşan *Ağabeyim Mustafa Kemal* kitabını yayınlamıştık birkaç yıl önce.

Şemsi Belli'nin oğlu Orhan Belli, kitapla ilgili verdiği röportajda, bu kitabın ilk baskısının 1959 yılında yapıldığını ve çok ilgi görmesine rağmen, babasına gelen bazı askerlerin, Atatürk'ü çok sıradan anlatıyor bahanesiyle kitabı tekrar basmamasını istediklerini belirtmişti.

Yüzbinlerce şehidin verildiği, her ilde direniş örgütlerinin kurulduğu, hacısıyla hocasıyla, Kürdüyle, Türküyle, Arnavutuyla bir kurtuluş mücadelesinin verildiği bir savaşın, Mustafa Kemal'in tanrısal gücü olarak gösterilmesi bütün sorun.

Cumhuriyet döneminde yapılan filmlerde, yazılan kitaplarda, dindarlar işbirlikçi ve sahtekârdır, padişah haindir.

Mustafa Kemal'in, Sultan Vahideddin'in İngilizlere verdiği listede bulunan komutanlardan biri olarak Anadolu'ya gönderildiği belgelerle sabitken, onun gizli gizli çürük bir vapurla Samsun'a geçtiği yalanını uyduranlar onu bu hale getirdiler. (Bülent Ecevit, Sultan Vahideddin hakkında hain olmadığına dair bir söz söylemişti de neler yapılmıştı, unutanlara hatırlatalım.)

Atatürk “yalnız adam” olarak Can Dündar’ın romantizmine teslim edileceğine, öncelikle onun hakkında uydurulan yalanları temizlemek daha doğru bir davranış olacaktır.

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

“Abdullah Gül kardeşim”

Elif Çakır 11.11.2008

Tayyip Erdoğan, “beraber yürüdük biz bu yollarda” şarkısını çok seviyor(du).

Kendisini yakından tanıma fırsatım hiç olmadı ama icraatlarının izinden takip edebildiğim kadarıyla, “beraber yürüdüğü” kişilere karşı vefalı olarak biliniyor(du).

Ama bir özelliği var ki, Hoca’sından aynen ona aksetmiş. Eleştiri (pozitif veya negatif olsun) dinlemeye hiç tahammülü yok. Hemen agresifleşiyor ve gözü kararıyor. Ağzına geleni söylüyor. (*Taraf* gazetesini de sindirmeye kalkıştı ya, artık bu konuda söyleyecek pek söz yok.)

Hani “Başkanın adamları” diye bir tabir vardır. Başkan, kendisiyle birlikte bu adamlarca üretilen “ortak aklın” icraatını yürütür. Tayyip Erdoğan’ın yollarda beraber yürüdüğü “adam”ları bir bir yanından ayrıldı. Bir kısmını da kendi harcadı. (Bakınız: Genel seçimlerde Milli Görüşçü olarak nitelendirilenlerin tasfiyesi.)

Öte yandan medyada da Tayyip Erdoğan’ın yanında sağlam düşüncelerle destek olanların sayısı da gün geçtikçe azalıyor. Çünkü Tayyip Erdoğan, medyayı satın almakla, kendine bağlı medyalarda her gün pembe dizi senaryoları yazılmakla her şey halledilebilir zannetti.

O medyaların hali de ortada.

Satın alınan her gazete ve televizyona sanki bir sihirli el değişiyor, her şeyi aynılaştırıyor.

Turgut Özal’ın adını sık sık anan Tayyip Bey, onun gibi davranamıyor çünkü.

Turgut Özal, düşünceleriyle, icraatlarıyla, olumlu yönlerini destekleyenlerin yanı sıra kendisini sevmeyenlerle bile sağlam ilişkiler temellendirebiliyor, onların birikiminden istifade ediyordu. (Bunların ismini anmaya gerek yok.)

Tayyip Erdoğan’ın bugün medyada düşüncelerinden istifade ettiği kimse var mı acaba?

AKP medyasında en fazla istifade edebileceği kişi Fehmi Kuru’ydu, onun da Erdoğan’ın Kürt politikasındaki son çıkışlarından sonra partinin gittiği yere bakarak sabrı taşıdı. (Ali Bulaç da bir süre önce ekranlara çıkıp AKP’nin gidişatı ve kitlelerin umudunu bu olumsuz çizgide tüketişi üzerinde önemli eleştirilerde bulundu.)

“Başkanın adamları” demiştik ya. Bugün Abdullah Gül yanında yok, Abdüllatif Şener yanında yok, Ali Coşkun yok (dolayısıyla Korkut Özal faktörünü de kaybetmiş görünüyor), Bülent Arınç’ı umumi istek üzerine itekledi. Mehmet Aydın flulaştırıldı. Cüneyd Zapsu zaten en önce gemiyi terk etti (ki Zapsu, Tayyip Erdoğan’ı uluslararası

platformda da lanse eden, ilişkilerini toparlayan kişiydi). Abdullah Gül de öyle. AKP'nin uluslararası platformdaki ilişkilerinin en önemli koordinatörüydü. (Ali Babacan'ın durumu biraz farklı. Genç yaşta kendini birdenbire uluslararası arenada kurtlar sofrasında bulan Babacan, suhuletle bu işi sürdürüyor. Fakat Ali Babacan'a bir "ofis boy" muamelesi çekildiği izlenimi de kamuoyunda yaygın.)

Peki, ne oldu da, 2002'de beraber yürüyenlerin yolları böyle ayrılmaya yüz tuttu?

Fehmi Kuru'nun "Obama gibi geldi, Bush oldu" mealindeki ifadesinin arkasında, büyük bir kırılma mı yaşanıyor?

Hürriyet'ten Erdal Sağlam'ın aktardığı, Abdullah Gül'ün Türkiye Bankalar Birliği ziyaretindeki konuşmalar dikkat çekici.

Cumhurbaşkanı, "böyle bir konjonktürde hükümetin yerel seçimleri düşünerek hareket etmemesi gerektiğini" söylüyor. Tamam, burası tarafsız bir cumhurbaşkanının yapacağı uyarılardan biri. Yerinde bir uyarı. Fakat görüşmenin ikinci önemli kısmı var ki burası daha bir anlamlı.

Bankacılardan krizin Türkiye'ye yansımalarını ve yapılması gerekenler hakkındaki görüşlerini dinleyen Cumhurbaşkanı, "Başbakandan randevu alıp bir an önce bunları kendisine anlatın," diyor. Genel müdürlerden biri de şaka yollu "Efendim, Sayın Başbakan'la yapacağımız görüşmeye siz de gelseniz, daha iyi anlattırdık," diyor. Abdullah Gül ise bu sözlerle gülümsemekle yetiniyor.

Cumhurbaşkanı'nın böyle bir söze gülümsemekle yetinmesi manidardır.

Haberin medyaya intikali bile ciddi bir yarılma göstergesidir.

Bankacılar hükümete laf anlatamıyorlar, Cumhurbaşkanı'ndan himmet istiyorlar.

Banka genel müdürlerinden kimin böyle bir söz söylediği önemli değil, bu söz karşısında Cumhurbaşkanı'nın tavrı bence önemlidir ki, haberin yansımaları doğru ise, "gülümsemekle yetinmek" başbakanlık makamına yönelik istihzanın kabulü anlamına geliyor.

Tayyip Erdoğan'ın yalnızlığa terk edilerek sürekli hata yapmaya zorlanması gibi bir atmosfere girmiş bulunuyoruz sanki.

Uluslararası arenadaki ilişkileri zayıflatılan, içerdeki desteği azalan Tayyip Erdoğan'ın, içe kapanması sürecine girdiği bir gerçek. Bu da "Paşasının Başbakanı" manzarası çıkarıyor karşımıza.

AKP, yedi yıllık iktidarı süresince çok önemli özelleştirmelere imza atarken, partiyi devletleştirmeye başlaması garip bir gelişmedir.

Bu gelişmelerin hayra alamet olup olmadığını önümüzdeki süreçte göreceğiz.

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Bayram değil seyran değil

Elif Çakır 18.11.2008

Haberi görünce öylece kaldım, pek bir şey düşünmeden derin derin boşluğa baktım.

Beni böyle alıp götüren, bir anda hayallere daldıran haberi siz de okumuşsunuzdur.

Başbakan Erdoğan Amerika'da G-20 zirvesinde dünya liderleriyle ekonominin ve dünyanın gidişatını tartışırken, Deniz Baykal, İstanbul'un yeni ilçesi Sultangazi'de çarşafli kadınlara parti rozeti takıyordu önceki gün.

Rozet takarken ne söylese beğenirsiniz:

"Bir ezberi bozuyorsunuz. Türk siyasetinin kilidini açıyorsunuz. Bir tuzağı kırıyorsunuz." (Bu son cümlelerin fiili de bir gazete de 'kırıyor', başka bir gazetede 'kürüyor' olarak yer alıyor.)

Çağrışımını sevdiğimin ülkesi.

Bu söz bana neyi hatırlattı biliyor musunuz: "Sen giderken ben dönüyordum."

Bu deyimden daha abartılı birçok versiyonu da var.

Deniz Baykal, tam anlamıyla, Tayyip Erdoğan'ın döndüğü yola yeni girmiş bulunuyor.

Hakkını yemeyelim, Başbakan başörtüsü sorununu çözme sözü vererek iktidara gelmiş değil. Sadece millet onların da eşlerinin durumuna bakarak böyle bir kanaate kapılmış, diyelim.

Ak Parti de bu temayülün farkında olarak samimiyetle bu işi en azından üniversite bazında çözmeye çalıştı.

Tayyip Bey'i bu konuda samimi olmamakla suçlamanın haklı tarafı olmadığını söylemeliyim. Belki zamanlama ve üslup açısından bir hata yapıldı.

Ancak, başörtüsü konusundaki çözüm gayreti, görünmez bir kütleye çarpıp geri döndü. Görünmez diyorum çünkü, ortada hiç kimse "başörtüsü yasak olsun" diye konuşmuyor, herkes söze "yazık bu çocuklara ama..." diye başlayan cümleler kuruyordu. (Bu görünmez kütleyi harekete geçiren de CHP'nin ta kendisi değil miydi?) Parti, kapatılmanın sınırından döndü.

Bir nevi siyaseten tek ayak üstünde beklemeye alındı.

Ak Parti ve başörtüsü arasındaki hastalıklı ilişkiyi anlatmama gerek yok. Herkes geçtiğimiz yıllarda neler yaşandığını gayet iyi biliyor.

Sonuçta, başörtüsü Erdoğan'ın eline ayağına dolandı ve artık neredeyse anayasanın değiştirilemez maddeleri arasına sokuldu.

Çözmek isterken düğüm oldu.

Benim merak ettiğim husus, acaba Deniz Baykal, başörtülü ve çarşafli kadınlara CHP rozeti takarken ne düşünüyordu?

Acaba bu katılım, parti teşkilatı tarafından hazırlanmış medyatik bir gösteri miydi?

Velev ki gösteri olsun.

Bu kadınları partinize kayıt ediyorsanız, düşündüğünüz bir şeyler var demektir.

Yoksa eğer, hiçbir katkısı olmayacak insanları niye partinize alıyorsunuz diye sorarlar herhalde Baykal'a.

Henüz temel vatandaşlık haklarından biri olan eğitimden bile faydalanamayan bu insanların, CHP'ye katılması nasıl bir ezber bozacak, nasıl bir kilit açacak?

Bu kadınlar için partide nasıl bir gelecek hazırlıyorsunuz?

Bu kadınlar için Türkiye'de nasıl bir gelecek sunuyorsunuz?

Karşılaştım, Deniz Baykal'a bunları sorardım.

Toplantıdaki konuşmasında Baykal, "Artık her kesimden insanlarımız yeni bir değerlendirme yapmak ve Türkiye'ye sahip çıkmak gereğini hissediyorlar" demiş.

Eğer Baykal, CHP'ye birkaç tane başörtülü, çarşafli katıldı diye böyle bir değerlendirme yapıyorsa kendisini kandırmaktan öteye gidemeyeceğini bilmiyor olabilir mi acaba?

Gerçi "bayram değil seyran değil" dedim ama aslında hem bayram hem seyran.

Tam da zamanı böyle konuşmasının seçim arifesinde.

Yerseniz.

Fakat biz yine de bütün bunları bir kenara bırakalım. Baykal'ın dediğini diyelim:

"Yeniden başlayalım. Kimse kimseyi kırmayın. Hepimiz kardeşiz."

Hadi yeniden başlayalım Sayın Baykal. Nerde kaldığınızı hatırlıyor musunuz?

En son kim kimi kırmıştı?

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Erzurumluluk ekseninde din ve laiklik tartışması

Elif Çakır 25.11.2008

Erzurumlu Ercan Karabayır, Sultangazi belediye başkanlığı isteğine Ak Parti'de karşılık bulamayıp ailesi ve akrabalarıyla birlikte CHP'ye katılmasıyla garip bir tartışmanın içine girdik.

Nereden baksak karmakarışık.

Nereden baksan abes bir tartışma.

Tipik bir İstanbul kasabasının seçim mücadelesi yaşıyor.

Pazar günü *Hürriyet*'teki röportajında Ercan Karabayır'ı tanıyoruz. Henüz 50 haneli bir köy iken gelip (yeni ilçe olan ismiyle) Sultangazi'ye yerleşen bir Anadolu insanı. Erzurum'dan nice umutlarla gelmiş İstanbul'a. Röportajda belirtilmemiş, katılım törenine bakıldığında anlaşılıyor ki (İstanbul'un her beldesinde olduğu gibi) kendisinden sonra akrabalarının ve köylülerinin ardı sıra gelip yerleştiği bir mahalle oluşturmuşlar.

Çalışıp çabalayıp İstanbul'da büyüyüp gelişmeye çalışmışlar.

Sonra da "Eh burada yeteri kadar Erzurumlu var, ben de uzun yıllardır burada yaşıyorum, belediye başkanı olsam yeridir" diyerek siyasete atılma zamanı gelmiş.

İstanbul'un neresine bakarsanız bakın, bunu görürsünüz.

Geçen gün yine basına yansıyan bir haberde, eski Trabzonsporlu futbolcu Lemi'nin de CHP'den Güngören belediye başkanlığına aday olduğunu gördüm. Niye aday olmuş, kendisi söylüyor: Güngören Trabzonlu doluymuş, seçilmesi için yeterli zemin varmış.

Anadolu aslanlarını sevdiğimin memleketi...

(Olan İstanbul'a oluyor, orasını geçelim.)

Efendim, daha ilk günden birtakım bilgiler kulağıma gelmişti de, yazmamıştım. Pazar günü *Radikal*'de Altan Öymen yazınca paylaşmakta bir sakınca görmediğim bir bilgiyi aktarayım. CHP'ye katılan "mutaassıp" Ercan Bey'in Habipler'de yaklaşık 50 dönümlük bir kum ocağı varmış. Burası için yeni bir imar izni çıkarmak ve

yerleşim bölgesi haline getirmek için epey koşturmuş ama Ak Parti'den bunu başaramayınca CHP'ye geçtiğini söylediler o Sultangazi'yi iyi bilenler.

Doğru ya da yanlış...

Bunun pek de önemi yok aslında. Altan Öymen de, "AKP'ye başvurup beklentisi gerçekleşmeyince CHP'ye gelen bir aday" olarak söz ediyor bu "mutaassıp" adaydan. (Yeni CHP'li aday, kendini "mutaassıp" olarak nitelendiriyor röportaj boyunca. Bu kelime günümüz diliyle "tutucu, bağnaz" demektir ki, bu ifadelendirmeyi CHP jargonuyla biraraya getirmek de zor değil aslında.)

Burada garip olan, bir Anadolu insanının kendisi için istikbal arayışının bir anda laiklik ve din ekseninde filozofik bir tartışmaya çekilmesi.

Yoksa ne o rozet takılanlar din ve laiklik zemininde CHP'ye katılmışlardır, ne de bu CHP'nin yeni bir açılımıdır.

Ve bu katılım asla CHP'nin halkın taleplerine ilişkin yeni bir proje ürettiğini göstermez.

CHP rozeti taktığınız kadınların tek amacı vardır, akrabalarını ya da köylülerini belediye başkanı yapmak.

Hürriyet, Ercan Karabayır ile yaptığı röportaja öyle başlık koymuş ki, sanırsınız Türkiye'de "mutaassıp" hareketin öncülerinden biri konuşuyor: "Biz AKP'ye mecbur değiliz." (Bence "biz" dediği Sultangazi'deki Horasan köylüleri ama Ercan Bey bunu "Mutaassıplar AKP'ye mecbur değil" diyerek iyice büyük bir role dönüştürmüş. Bu cümlemin bir küçümseme ya da istihza ifadesi olarak algılanmasından üzüntü duyarım. Sadece, basit bir hadisenin ne kadar önemli hale getirilmeye çalışıldığını vurgulamak istiyorum.)

Tabii ki Sultangazi CHP belediye başkan adayının dediği gibi, "kapalı insanlar artık bir partinin oy deposu olmak istemiyor."

Ama her şey bu kadar da basit değil...

CHP'nin geçen hafta yaptığı yeni bir Anayasa Mahkemesi hamlesi var ki, CHP kafasının iflah olmayacağını en önemli göstergesidir. (Yıldıray Oğur'un da dikkat çektiği gibi.)

CHP, belediyelerin yüksek öğrenim öğrencilerine burs vermesini kafaya takarak, bunu engellemek üzere Anayasa Mahkemesi'ne gitti ve mahkeme de her başvurusunda kırmadığı CHP'nin isteği üzerine belediyelerin burs verme yetkisini iptal etti.

Sadece İstanbul Büyükşehir Belediyesi 50 bine yakın yüksek öğrenim öğrencisine burs veriyor. Türkiye çapında durum nedir, araştırmadım, ama İstanbul'daki bile büyük bir hizmet.

Bugün belediye Ak Parti'nin elinde, belediye başkanı yarın CHP olur, öbür gün bir başka parti olur.

Yok, ama CHP hazretleri öyle düşünmüyor.

Ak Parti'nin verdiği burslar sayesinde oy aldığını düşünüyor.

Velev ki öyle olsun.

Sormak lazım CHP'lilere: Daha önce iktidar olduğunuz belediyelerde, "sosyal demokrat" olarak hangi sosyal sorunu çözecek adım attınız da bu halk sizin yanınızda olmadı?

İnsanların binbir zorlukla çocuklarını üniversite eğitimi aldırırken, belediyenin aylık 100 YTL'lik desteğini çok mu gördünüz bu halka?

Ak Partililer, en azından paylaşmayı biliyorlar.

Ve şunu iyi bilin ki sizden çok daha sosyal demokrat politikalar üretiyorlar Sayın Baykal.

Sizin bu ülke insanının işine ve aşına bir katkınız olmuyor, bırakın da bari bunu yapanlara engel olmayın.

Kimse CHP'ye kendisi kadar düşman olamaz.

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Maaş alınca bitiyor mu?

Elif Çakır 02.12.2008

En iyisini Cem Vakfı Başkanı İzzettin Doğan söyledi ama, yine de konu alevlenince bazı hususları dile getirmekten kendini alamıyor insan.

Cem TV'deki bir konuşmasında, Alevilerin içindeki bir kesimin, AB fonlarından yararlanmak ve işi paraya tahvil etmek üzere garip bir faaliyetin içinde olduklarını ifade etmişti Sayın Doğan.

İnançlarını paraya çevirmek isteyen Alevilerin "açılım" adı altında yaptıklarını herkes gibi izlemeye çalışıyorum. (Gerçi bu Alevilerin değil AKP'nin ya da MHP'nin Alevi açılımı olarak anılıyor ya, bence tam tersi, son yıllardaki bu açılım Alevilerin açılımıdır. Cumhuriyet tarihi boyunca pek sesleri çıkmayan Aleviler, kendilerini keşfedip yönetenlerden bir şeyler istemeye başlıyorlar. Bu istekleri de hep sağ/muhafazakâr iktidarlar döneminde artıyor.)

"Cemevleri ibadet yeri olarak kabul edilsin" deniliyor.

Anlamakta zorluk mu çekiyorum bilmiyorum.

Bunu kimsenin "ibadet yeri olarak kabul edilsin" diye zorlaması gerekmiyor ki. Gidenler için orası zaten bir ibadet yeridir.

Benim ya da halkın genelinin kabul etmesiyle ilgili bir talep olmasa gerek bu.

Ben kendim için bir ibadet yeri olarak görmüyorum, bir Alevinin ibadet yeri olabileceğini kabul ediyorum. (Çünkü o öyle söylüyor.)

Nedir yani? Kim cemevini ibadet yeri olarak kabul etsin?

Tekkeler de, dergâhlar da ibadet yeri.

Kiliseler, sinagoglar da ibadet yeri.

Diyanet'in mi kabul etmesi gerekiyor bunu?

Cemevlerinin Diyanet tarafından ibadet yeri olarak kabul edilmesinin anlamı nedir?

Dedelerin bir nevi "imam" kabul edilip maaşa bağlanması talebi mi bu aslında?

Diyanet bir yeri "ibadet yeri olarak" kabul edince onlara hemen maaş mı bağlıyor!

Çeşitli tarikatlardan bir tarikat olarak İslamın bir yorumu olarak kabul ediyorlarsa Aleviliği, caminin dışında yeni bir yer olarak çıkıyor karşımıza ki, bu da yüzyıllar sonra olacak garip bir haldir. Yorumunu şüphesiz Diyanet'teki uzmanlar yapacaklardır.

İslam tarihi boyunca farklı bir ibadet yeri talebi olmuş mudur bilmiyorum. Hani çeşitli tarikatların tekke ve dergâhları vardır ve bunlar da cumhuriyetle birlikte yasak edilmişlerdir.

Bu bir siyasi mesele olarak görülmekten ziyade, bence dinin içinden bir mesele olarak görülmelidir.

Bu bir bakıma, Türkiye Cumhuriyeti'ndeki garip din yönetiminin getirdiği bir "reform" olacaktır.

İslam'ın genel yorumu içinde cami zaten cem evidir. Cem eden, toplayan demektir.

Peki cemevinin, tekkeden de, camiden de ayrılan bir özelliği mi vardır?

Bütün mesele, "maaşa bağlamak" mıdır?

Alevilerin temel sıkıntısı, dedeleri maaşa bağlamak mıdır?

* * *

Bir de, zaten hiçbir şeye benzemeyen Din Kültürü ve Ahlak dersleri var. Hiçbir dinin mensubu, "çocuklarıma bütün dinleri öğreteyim de hangisi seçerse seçsin" diye yaşamaz. Dünyanın hiçbir yerinde böyle bir din eğitimi mantığı olduğunu sanmıyorum. Din Kültürü ve Ahlak derslerinin eleştirisi bağlamında ipe sapa gelmez yazılar yazanları, ekranlarda boy gösterenleri gördükçe şaşıyorum.

Geçenlerde Can Dündar, Din Kültürü ve Ahlak kitaplarında reenkarnasyon ve satanizm bağlamında Budistliğin ve Hindu inancının eleştirildiğini ileri sürüp veryansın ediyordu.

Din Kültürü ve Ahlak dersinde hiçbir inancı eleştiremezmişiz.

Niye?

Bir başka dine mensup oluşumuz, onun yanlış olduğunu eleştirdiğimizden dolayı değil mi?

Bir fikri eleştirdiğimizden dolayı başka bir fikre mensup değil miyiz?

Reenkarnasyonla İslamı birarada nasıl sunacaksınız?

Biraz ondan biraz bundan, yeni bir din mi üreteceksiniz?

Nedir yani bunun neticesi?

Din Kültürü ve Ahlak derslerinde, henüz orta öğretim çağındaki çocuğun kafasına dünyanın bütün inançlarını boca edelim demekten daha abes bir şey var mıdır?

Ders kitaplarındaki Alevilik bahsinden nereye geldik.

Ama Can Dünder'a hem Mustafa'ya hem de dine karışma demek lazım artık. Bırak herkes dinini istediği gibi öğretsin.

"Benim çocuğumun ne Alevilik ne de Budistlik okumasını istemiyorum" dedi Sünni Müslümanlar.

Ne olacak peki?

Alevi çocuklarına da zorla Sünnilik aşılama gibi bir derdi yok kimsenin.

Bırakın onlar da istediği kitapları okusunlar.

Din derslerini zorunlu yapmak, ama kitapları muhtelif yapmak mümkün.

İki kitap seçilir. Ya da üç kitap.

Birinde bütün dinler olur.

Diğerinde Alevilik olur.

Diğerinde sadece Sünni İslam yer alır.

İsteyen istediğini seçer okur.

Çocuklara bütün hepsini okutmaktan daha büyük bir zulüm olur mu?

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

"Babaanne" diyalogları

Elif Çakır 09.12.2008

Oysa cumhuriyet dediğiniz şunun şurasında 84 yıllık hadise...

Sanırsınız bin yıllık geçmişi var "modernleşme"nin de "Batılılaşma"nın da.

Birileri sanki bu diyara uzaydan inmişler de, burada yaşayan birtakım mahlûklara çekidüzen vermekle mükellefmişler gibi zannetti kendilerini.

Yani demem odur ki, bugün (kadınlar için) kendisi örtülü olmayanların, Allah peygamber lafı etmeyenlerin kahir ekseriyetinin anneleri örtülüdür, hiç değilse anneanneleri ya da babaanneleri. Yani cumhuriyetin ilk nesillerinin evlerinde namaz kılan, oruç tutan birileri hep vardı.

Ancak, üç beş sene 'Evropa' görüp gelenlerin kendi kendilerine gelin güvey oldukları bir halleri vardı.

Ülke sanki Mekke'den, Tahran'dan, Şam'dan buralara gelmiş İslamcılar ve Paris'ten, Londra'dan, New York'tan gelmiş Batıcılarla dolu.

Bizim kesim, sizin kesim...

***

7 Ocak 2008 tarihinde *Akşam* gazetesindeki bir yazım, "öyle görünüyor ki 2008 kişisel hikâyelerin anlatıldığı bir yıl olacak" diye başlıyordu.

Bir yıl öncesinde yazılmış bir yazıya dönme ihtiyacını neden hissettim?

Deniz Baykal'ın önce "çarşaf" sonra "şalvar-pantolon" açılımının ardından, Prof. Necla Arat'ı adeta "neredeyim ben" durumuna getiren "tek parti" uygulamalarını reddi mirası büyük yankı uyandırdı. Baykal'ın anlamlı manevralarından sonra Ertuğrul Özkök'ün ve diğer bazı köşe yazarlarının "aile albümü"nden çıkarttıkları "çarşafli aile fotoğraf"ları, yılın ilk günlerinde yazdıklarımı doğrular nitelikteydi.

Yine aynı dönemde Nuray Mert'in "*Geldiğimiz noktada, kişisel hikâyelerimizi anlatıp, paylaşmanın çok faydası olduğuna inanıyorum.*" (*Radikal*, 3 Ocak 2008) şeklinde yaptığı çağrının önemli olduğunu düşünüyorum.

Nihayetinde bugüne kadarki kutuplaşmaları bir kenara bırakıp birbirimizi anlamaya, dinlemeye gerçekten ihtiyacımız olduğu bir dönemden geçiyoruz.

Empati kurmaya birbirimizi anlamaya ihtiyacımız olduğu kesin.

Ancak birbirimizi anlama durumu öyle Ece Temelkuran'ın "başıörtülü arkadaşlar benim için beş dakika başlarındaki örtüyü çıkartsınlar ben de onlar için başımı örteyim" fantezisindeki gibi değil. Bu, şov yapmaktan öteye geçmeyecek bir davranış örneği olur.

Ben hiçbir zaman arkadaşlarımdaki başındaki örtüye ya da örtüsüzlüğe bakmadım, "o piti piti" diyerek şu kadar başı açık arkadaşım var da demedim, onları "başıaçık arkadaşlar" gibi bir sıfatla nitelendirerek görünmez bir

mesafe koymadım aramıza.

Ancak Ece Temelkuran "başıörtülü arkadaşlarım" dahi diyemiyor.

Sevgili Ece, birbirimizi anlamak için ne benim başımı açmama ne de senin başını örtmene gerek var. İkimiz de böyle varız, olduğumuz gibi kalalım.

"İnek nerde, dağa kaçtı / Dağ nerde, yandı bitti kül oldu" tekerlemesi gibi "ölmüş çarşafli babaanneler"in fotoğraflarının bize hiçbir faydası yok. Bunlar neredeyse çeyrek asırdır muhafazakâr çevrelerin geyiklerinde konuşulan şeylerin yazıya dökülmüş halidir. Hani konu ne zaman İslam'dan açılrsa, "benim babaannem de örtülüydü, benim dedem müftüydü" gibi göndermeler yapılırdı. Geçen hafta, bunun yazılı örneklerini gördük.

Bu kez bir adım daha ileri atılmış gibi geldi bana, Bekir Coşkun'un "en iyi çarşafli, ölmüş çarşafli" kıvamındaki söylemine bakılırsa.

Ya da örtülü kadın ancak babaanne olursa başımızın üstünde yeri vardır.

Sevgili Mutlu Tömbekici'nin "mücadele, babaannesi açık ya da kapalı olanlarla değil, karısı, kızı açık ya da kapalı olanlar arasında. Anlaşılsızlık da tam buradan çıkıyor zaten. Sofrasında kapalı birinin olması veya olmaması. Babaanneler çoktan yitmiş gitmiş" tespitleri yeni olmamakla birlikte, birileri bunu anlayıncaya kadar tekrar tekrar vurgulamak gerekiyor.

Yoksa bırakın namaz kılmayı cuma namazları bayram namazlarına dahi gitmeyi gereksiz saymış, ömründe musalla taşı dışında camiden içeri adım atmamış kasketli bir dedenin torunu olmak neyi anlatır. Bakın ben de namazsız bir dedenin torunuyum, eee nolucak şimdi?

Bütün meselemiz bu mu? Bu beni laik kesim arasında daha makul kılar mı? Meselelerimizi çözümler mi?

Bu bağlamda, önceleri şov yaptığına inansam da "nereden dönersen kârdır" mantığı içerisinde bir hayal kırıklığına uğratmayacağını düşünerek Deniz Baykal'ın söylemlerini ben de önemsemeye başladım.

Geçen hafta *Marmara FM*'deki Teferruat adlı yorum programında Mahir Kaynak'ın "*CHP'nin açılımına dudak bükme*yn, *devlet yeniden şekilleniyor*" derken, "*CHP'nin bu açılımına karşı en çok sesini yükseltecek olanlar içerde*" şeklinde Ergenekon'a da vurgu yapması, doğrusu beni ümitlendirdi.

Hani nasıl derler.

Burada kalmasın devam etsin inşallah. Kızıma aynı tartışmaların yaşandığı bir ülke bırakmak istemiyorum.

***

Bayramınız kutlu olsun.

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Evdeyiz... Hipnozdayız...

Elif akır 16.12.2008

Pazar akşamı iki arkadaşım la birlikte benim evde oturuyoruz.

Epeyce bir muhabbetin ardından kanallarda ne var yok diye televizyonu açtım.

Bir de ne görelim: "Pazar sürprizi" tadında bir Bush haberi.

Bush, Irak'la vedalaşıyor!

Iraklı bir gazeteci Muntasar el Zeydi, "Bu sana Irak halkından hoşça kal öpücüğü" diyerek ayakkabılarını fırlattı Bush'un kafasına doğru.

İlk ayakkabıdan Bush güzel bir vücut hareketiyle kurtuldu. İkincisinde daha hazırlıklıydı.

Hepimiz çok güldük.

Zeydi'nin yaratıcı vedalaşma sahnesi (nitekim Irak'ta yılın kahramanı ilan edilmiş), uzun yıllar hafızalardan silinmeyecek nitelikteydi.

Bush haberinin ardından kanalları zaplamaya başladım. (Bunun üzerine başka bir haber dinlenemezdi zaten.)

Ülke TV'de Sıradışı adlı bir program.

Hipnozla uğraşan bir hanım psikiyatrist, hipnoz yoluyla birçok psikolojik rahatsızlığın tedavi edilebileceğinden falan bahsediyordu.

Biraz sonra ekranda "bütün panik atak hastaları ekran başına" davetini arkadaşlarım üzerine alınınca...

Öyle ya, şen şakrak, bütün sinirleri alınmış mutluluk abidesi bir psikiyatrist olunca mutluluğu garanti sayıp ekran karşısında hipnoz edilmeyi beklemeye başladık.

Bizim Turgay Güler gözlerini kapatınca arkadaşlarım da transa geçtiler (uyandıklarında oldukça mutluydular).

Seans başlıyor...

* * *

Üç...iki...bir...

Çok güzel bir yaz akşamındasınız...

Beyninizdeki bütün olumsuz düşünceleri atmışsınız...

Her rengin bir inancı, bir ırkı, bir mezhebi temsil ettiğini düşünün.

(Osmanlı Devleti sınırları içinde yaşayan Müslüman, Hristiyan, Musevi gibi farklı din topluluklarının kendilerine özgü giyimlerinin bulunduğunu okumuştum.

Genelde Müslümanların sarı, Ermenilerin kırmızı, Rumların siyah renkli giysileri tercih ettiklerini ve Musevilerin mavi ayakkabılar giydiğini...)

Kırmızının, morun, yeşilin, sarının renklerini özgür mavide buluşturmuşuz.

Ve başınızı kaldırılırsınız ki, gökyüzü hiç olmadığı kadar mavi...

Gözleriniz rahatça kapanıyor... Her nefes alıp verişiniz sorunlarınızı, üzüntülerinizi ve umutsuzluklarınızı alıp götürüyor...

Panik ataklarımızdan kurtuluyoruz birer birer.

Bütün ayıplarımızdan.

Kusurlarımızdan.

Ermeni ayıbından mesela...

Uzatılan eli tutmak kadar, elin uzatılması daha da güzeldir.

Alevi meselelerini çözmüşüz...

Bir türlü çözülmeyen/ çözdürülmeyen Kürt sorununu halletmişiz.

Kimsenin oğlu ölmüyor, şehit olmuyor.

Bütün anneler gönül rahatlığı ile davulla zurnayla gülerek yolluyor oğullarını askere.

Anneler ağlamıyor.

Askere gidenler dönüyor.

Antalya, İzmir, Çanakkale, İstanbul neyse Diyarbakır, Hakkâri, Şemdinli de aynı olmuş.

Dağları tüfek sesleri değil, dağlara yakışan koyunların, kuzuların sesleri doldurmuş, reyhan kokuları kekik kokuları yükseliyor gökyüzüne.

Başörtüsü artık "Sorun" kelimesiyle yan yana durmuyor.

Kadınlar kıyafetleriyle değil gerçekten yaptıklarıyla değerlendiriliyor.

Duduk sesiyle Sarı Gelini, Suzan Suzi'yi Kürtçe, Bir Başkadır Benim Memleketim'i Türkçe söylüyoruz hep bir ağızdan.

Üç..iki..bir...

Yemyeşil çimenlere basıyorsunuz çıplak ayaklarınızla...

Bir tepenin üzerindesiniz, sırtınızı yüzyıllık çınar ağacına yaslamışsınız...

Dağların efil efil esen rüzgârı yüzünüzü yalıyor...

En güzel ülkeye sahip olduğunuza şükrediyor, topraklarının, dağlarının güzelliğinin farkına varıyorsunuz...

Sağ elinizi uzatsanız gökyüzünün maviliğini, pamuk tarlalarına benzeyen bulutlarını avuçlayacak, sol elinizi aşağıya uzatsanız bütün dünyayı tutacaksınız.

Üç...iki...bir...

Bunun ülkemizin panik ataklarından kurtulmak için yapılan bir hipnoz olmamasını istiyorum.

Eğer bu bir rüyaysa...

Hep birlikte bu rüyayı görelim istiyorum.

Bütün bu güzelliklerin farkına varalım.

İtiş kakışın olmadığı, insanların inançlarından ve inandıkları gibi yaşamalarından huzursuz olmadığı bir ülke kuralım.

Bunu hep birlikte isteyelim.

Üç günlük dünyada.

O Alevi... Beriki Kürt... Ermeni... Diğeri dindar...

Bütün bunların insanlarımızı ne kadar yorduğunu, yorulduğumuzu anlayalım.

"Adalet mülkün temeli" ise, ülkeyi oluşturan bütün unsurlar, hep birlikte özgürlüklere ve adalete vurgu yapan bir anayasa yapalım.

Ne dersiniz, bütün bunları bir hipnoz seansıyla gerçekleştirebilir miyiz?

Size Genel Başkanım diyebilir miyim?

Elif Çakır 23.12.2008

Sempatiğim.

Sevimliyim.

Şirinim.

Popülerim, demokratım, liberalim.

Allahın emri, peygamberin kavli ile partinizden göreve talibim.

İster parti yönetiminde görev verin ister belediye başkanlığı...

Hakkârî'ye de razıyım Trakya'ya da...

Göz önünde olmayı bende sevmem, büyük şehir, merkez belde istemem.

Halkçıyım. Paylaşımçıyım. Açılımcıyım.

Vitrin güzeli olmam, yolsuzluk yapmam, halkım için çalışırım.

Biraz çalışırsam iyi nutuk da çekerim.

Çok değişkenim, gelişkenim, her gün bir başka değişir kendimi geliştiririm.

On parmağımda on marifet, gelsin Gürsel Tekin gitsin Kılıçdaroğlu.

Geleni de aratmam gideni de. Partide ikimiz de kalsak tüm Türkiye'ye yeteriz.

Sen konuşursun ben açıklarım.

Nefsime zor gelecek ama ille de çarşaf dersin giyerim.

Yok sen olmazsın dersin, akademisyen, mimar, mühendis, öğretmen, işkadını, ev kadını, ister donanımlı ister onanımlı başkan adaylarım da var.

AKP'ye fark atarız, acayip oy toplarız, o hızla denizler aşarız.

Demedi deme.

Yani uzun lafın kisası...

Deniz Bey ben de "şov mov" yapmıyorum. Sizin kadar samimiyim.

"Tarafsız Bölge" programında, **"afakî konuşmak olmaz, böyle bir örnek başvuru olmadığı için ne söylesek boş"** demiştiniz.

Eğer varsa öyle bir durum, bu konuda yerini doldurabilecek pek çok aday çıkarabiliriz.

Yoksa, önümüzdeki ilk genel seçimde, Türkiye'nin belli başlı illerinden bağımsız olarak katılacak başörtülü adaylar çıkacak.

Bu konu artık daha yüksek sesle dillendirilmeye başlandı.

Eğer seçilirlerse, Merve Kavakçı gibi sessiz sedasız TBMM'yi de terk etmeyecekler.

Refah, Fazilet ve Ak Parti deneyimlerinden sonra, artık muhafazakâr kitleler de "bu meseleyi çözse çözse CHP çözer" kıvamına gelmişken, gelin bu fırsatı iyi değerlendirin.

Sanırım siz bir şeylerin farkına vardınız. Bilmiyorum, ya da birileri...

Başbakanın çarşaf açılıminıza yönelik olumlu tavrına bakılacak olursa, "Dolmabahçe" görüşmesinden sonra askerlerle yapıldığı ileri sürülen "uzlaşma" sanki sizinle de yapılmış gibi görünüyor. (Dindar kitleyi sizin başınıza sardırarak bu ağırlıktan kurtulmak istiyor gibi bir komiklik de yapabiliriz burada. Bu dindarlar adama bir yapıştılar mı, yakanızı bırakmazlar. Yeni kurtarıcı olarak sizi belleyecek olurlarsa, işiniz kolay değil, ona göre... Ama şundan emin olun, sizi özlemini duyduğunuz iktidara götürürler. Hep iktidara getirirler. Sonra memleket meseleleriyle, uluslararası meselelerle falan uğraşmak zorunda kalırsınız.)

* * *

Bilmiyorum ne kadar doğru ama... Birileri dindar kesimi devletle barıştırmak istiyor.

Bunun farkına varan "iyi adamlar" Deniz Baykal'ı doğru yola yönlendiriyorlar.

Yoksa.

Bugüne kadar hep gerginliklerden oy almış bir CHP, niye tansiyonu düşürsün?

Bu bağlamda, başörtüsünü dahi sollayacak radikal bir örtünme şekli olan çarşaf meseleye bodoslama girmesini bu açıdan artık önemsemeye başlıyorum galiba.

Çünkü CHP de yeniden şekilleniyor. Baykal'a yönelik en sert eleştiriler de parti içinden geliyor.

Sayın Baykal, sanki 28 Şubat'ın azılı taraftarlarının etkisinden parti içinde de kurtulmaya çalışıyorsunuz, yanılıyor muyum?

Mitingler düzenleyip ortalığı velveleye verenler, dindar insanları ikinci sınıf görenler, onlara bu ülkede hiçbir şeye hakkı olmayan kapıcılar, esnaflar, şehit anaları muamelesi çekenler sizin çevrenizde konuşlanmıştı bugüne kadar.

Onlar sizi hiç de iyi bir yere götürmüyordu.

(Belki muhalefet olmanızı sağlamakla iyi bir şey yapıyorlardı sizin için, bilemiyorum.)

* * *

Yoksa bunların hepsi de bir illüzyon mu?

Bir yandan üniversitede okumak isteyen kızlara karşı "tavrımız aynı" derken, bir yandan "biz insanları kıyafetlerine göre değerlendirmeyiz" deyince ne yapmak istediğiniz tam da anlaşılamıyor gibi.

Biraz karından konuşarak meseleye girdiniz.

Süreç içinde netleşmenizi bekliyoruz.

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

"Çöpçatan"*

Elif Çakır 30.12.2008

Çöpçatanlık bizde, hemen hemen bütün televizyon kanallarında dibine kadar sulandırılmış bir şekilde arzı endam ediyor.

Eskiden mahallelerde böyle insanlar olurdu.

Herkesin tanıdığı, onun da herkesi bir şekilde tanıyıp bilgi sahibi olabildiği kimselerdi bunlar.

"İyi" bildiklerini yine iyi bilinenlerle biraraya getirmeye çalışır, aile yuvalarının "emin" kişilerin birlikteliği şeklinde tesis edilmesine katkıda bulunurlardı.

Çöpçatanlık deyip geçmeyin.

Bu kimseler de, mahallede iyi bilinen, sözüne güvenilir, güngörmüş insanlar arasından çıkardı.

Şimdiki gibi, internet sitelerindeki gibi paraya ya da televizyonlardaki gibi reytinge tahvil edilmiş bir faaliyet değildi bu.

Kurulduğundan bu yana terörü devlet politikası olarak uygulayan İsrail'in Gazze'deki son katliamından dolayı nutkum tutulmuşken, Mısır ve Türkiye Dışişleri Bakanları'nın ortak açıklaması dikkatimi çekti.

Malumunuz, Ehud Olmert, bu katliamdan kısa bir süre önce Kahire ve Ankara'daydı.

Hatta Kahire'deki görüşmesinde, Hamas'ın saf dışı edilmesine yönelik olarak Mısır hükümetiyle anlaştığı yönünde yorumlar yansıdı medyaya.

Umur Talu'nun çok güzel ifade ettiği şekilde, "Bizi öldüreceklerini biliyor muydun amca" sorusu hepimizin kulaklarında çınlıyor.

Oysa yine önceki hafta, Hamas lideri İsmail Haniye başbakanımızı aramış ve Gazze'deki abluka trajedisinin feryatlarını Ehud Olmert'e iletmesini rica etmişti.

İsrail füzelerinin başbakanın da yüreğini yakmadığını düşünmüyorum.

Sadece, başbakanımızın bu konudan haberdar olup olmadığı konusunda, Umur Talu'nun ifade ettiği sorunun cevabının netleşmesini istiyorum.

Mısır ve Türkiye'nin apar topar İsrail aleyhinde açıklama yapması, bir kandırılmışlık hissinin neticesi mi, yoksa bir kabahatin örtbas edilmesi telaşı mıdır?

***

Mahallemizdeki eski çöpçatanlar olsaydı hâlâ, yalancı, düzenbaz ve can yakan kimseler bir daha asla onun yanına sokulamazlardı.

* Haaretz gazetesi, "Başbakan Ehud Olmert, Türk çöpçatanı Başbakan Recep Tayyip Erdoğan'ın yardımıyla Esad'a kur yapıyor" yorumunu yaptı.

Mahalle baskısından sıkılanlar için

Fena halde sıkıldım.

Şu bitip tükenmeyen Fatih'de mini etekle gezme, ramazanda elinde sigarayla dolaşma, namaz kılmıyorum ama ben deyip "çember sakallı"(!) hacı amcalardan daire kiralayabilme geyiklerinden...

Fatih-Nişantaşı karşılaştırmalarından...

Hani işi deliliğe vurasım geliyor, dünyanın kahrını çekeceğime dünya çeksin benim kahrımı, işte o misal.

İşiniz gücünüz yok mu diyesim geliyor bazen.

İnsanlar kendi hallerinde yaşıyorlar işte, baskı yapanlar yapmayanlar.

Ne işe yaradı bunca araştırma bu memlekette...

Gören de her işini bilimsel verilere göre yoluna koyuyoruz zanneder.

Nedir bu bitip tükenmek bilmeyen tasnifler...

Bu halkın birbirine bir şey ettiği yok.

Ne yapıyorsa, muktedirler yapıyor.

Halk dediğin yedi delikli bir düdük işte...

Bir deliğini kapatırsın öbüründen ses gelir, öbürünü kapatırsın diğerinden...

Öttürmesini bilen ahenkli bir melodi çıkarır.

Anlamadan var gücüyle üfleyen kulak tırmalayıcı bir ses elde eder.

***

Prof. Binnaz Toprak'ın son araştırması hakkında arkadaşlarla konuşurken, Erzurumlu bir arkadaşım ilginç bir şey anlattı.

En iyisi, ben de size bunu aktarayım.

***

"Erzurum'da Telsizler Mahallesi.

Atatürk Üniversitesi kampusunun hemen arkasında, genelde çevre il ve ilçelerden göç eden yoksul ailelerin yaşadığı bir muhit.

Öğrenciler için, hem okula yakınlığından dolayı hem de ev kiralari ucuz olduğu için genellikle Telsizler tercih nedenidir.

Solcusu İslamcısı pek çok öğrenci evi vardır ve bu evlerde kitaplar okunur, hararetli tartışmalar yapılır.

Erzurumlular da, şehre dışarıdan gelen bu "yabancı" öğrencileri sahiplenir, yardımcı olmaya çalışırlar.

Telsizler Mahallesi'nde yaşanan ilginç olay şöyle gelişiyor:

Mahallenin bakkalı, tüpçüsü, fırıncısı, öğrenci evlerine tüp götürmekti, nevale götürmekti derken, bir samimiyet geliştiriyorlar.

Evlerden giden bir kâse çorbaya, öğrencilerden bir kitap alınıyor.

Eve çıkmışken birkaç dakikalık çay sohbetleri derken, ortama katılıyorlar.

En tahsillisi lise mezunu olan ve asker dönüşü annelerinin bulduğu akraba ya da mahalle kızlarıyla evlenmiş

adamlar “okuyup aydınlanmaya” başlayınca, evliliklerinde çatırdamalar eşlerini küçük görmeler başlıyor.

İçerde (yani evlerinde) sandık çeyizli, başları yaşmaklı eşleri, dışarda okumuş yazmış kızlar.

Ruh ve düşünce dünyasını paylaşacak eşler istemeye başlıyorlar ve olanlar oluyor. Geleneksel yuvaları bütün aile baskılarına rağmen dağılmaya başlıyor.

Yuvasını “aydınlandıktan” sonra yıkan biriyle çay bahçesinde karşılaştık.

Önce bakkal çırağı olan bu adam, okuduğu kitaplar sayesinde ne mutlu yuvasına ne de bakkal dükkânına sığabilmiş. Sirtında çantası fotoğrafçılığa başlayan Telsizler Mahallesi sakinlerinden bu bakkaldan daha enteresan olan ise şahit olduğumuz bir evlilik.

Yurtta kalan iki kız arkadaşımız da bu mahalledeki gençlerle evlendi. Kızlardan biri ziraatta diğeri felsefede okuyordu. İki arkadaşımızın da okul bitmeden çocukları oldu. Pusetlere koyup çocuklarıyla sınavlara girdiler. Bunlar bu mahalleden sadece birkaç öykü.

Erzurum velhasıl enteresan yer.”

Teyyo Pehlivan da, okumuş kızlarla yuva kuran komşu mahalleli gençler de buradan çıkıyor aydınlandık deyip evdeki eşlerini beğenmeyenler de...

Binnaz Toprak Erzurum’u seçerken tevekkeli boş yere gitmemiş.

Vardır nasılsa bir bildiği.

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Seçilmiş insanlar topluluğu!

Elif Çakır 06.01.2009

İsrail...

“Seçilmiş” insanlardan müteşekkil bir devlet.

Kendilerinin öyle olduğuna inanıyorlar. (Hepsi olmasa bile...)

En kadim faşist duyguları yüreklerinde kabartırlar.

Anlaşma yapar, anlaşmaya uymazlar.

Onlar istediğini yapar, istediğini yapmaz.

Soramazsınız...

Kendileri hiçbir nükleer anlaşmayı imzalamazlar.

Her istediklerini üretirler.

Başkası yapmaya kalktı mı feveran ederler.

Yaygara koparırlar.

Bütün dünya, onları yok etmek istiyordur...

Tıpkı 90'lardaki konjonktür gibi...

Türkiye Cumhuriyeti'ni de etrafının düşmanlarla dolu olduğuna inandırdılar.

İran rejim ihraç edecek: düşman, Suudi Arabistan Rabıta yoluyla şeriat getirecek: düşman, Suriye PKK'yı besliyor, Apo var: düşman, Mısır'da İhvan-ı Müslimin var, düşman...

Daha bilmem neler işte...

En iyi müttefiki olduk bu düşünceleri sayesinde.

Kendileri de bol bol silah sattılar, Konya'yı kendi toprakları haline getirdiler, bol bol modernizasyon ihalesi aldılar.

Neyse lafı dolandırmayalım.

Filistin konusunda da durum farksız.

Ateşkes yaptılar.

Hamas'ın ateşkes yaparken temel bir şartı vardı:

Abluka kalkacak, Gazze her türlü ekonomik özgürlüğüne kavuşacaktı.

Ama İsrail bu anlaşmaya hiç uymadı.

Bilakis günden güne arttırdı. (Mısır gibi bir "hizmetk r" sayesinde.)

İnsanlar zorunlu ihtiyaçlarını bile karşılayamaz hale geldiler.

Hastalık, aēlık ve korku kol geziyordu Gazze sokaklarında...

şimdi kendisi uymadığı bir anlaşmayı Hamas'ın ihlal ettiği bahanesiyle Gazze'de katliama girişti.

Duygusal olmamak mümkün değil ki, soğukkanlı bir şekilde "efendim işte Ortadoğu şöyledir böyledir"

türünden laflar edeyim.

Yüreğinde acı olanların soğukkanlı davranması kolay bir şey değil.

O yüzden meseleleri acı yaşatmadan çözmek gerekiyor.

Yoksa, "sende o kuyruk acısı bende bu evlat acısı oldukça" diye gireceğiz hep söze...

Öyle görülüyor ki, İsrail, mesele çözmekten ziyade, varlık sebebini şiddete dayandırıyor bu yaptığıyla...

Biji TV 6

"Kürtçe biliyor musun?"

"Hayır."

"O zaman niye ağlıyorsun?"

"Bu türküye ağlamak için Kürtçe bilmek mi gerek?"

Bu diyalog tanıdık geliyor değil mi?

Gönül Yarası filminden...

Aynur'un "Keça Kurdan" albümünde de yer alan 'dar hejiroke (incir ağacı)" türküsünü okuduğu sahnede, Meltem Cumbul'la Şener Şen'in arasında geçen konuşma.

TRT 6'nın açılış programının da Ak Parti Van Milletvekili Gülşen Orhan'ın okuduğu "Dotmam" türküsünü dinlerken bu sözler çınladı kulaklarımda.

Aynur, Nilüfer Akbal ve Rojin zaten beğenerek dinlediğim sanatçılardı.

TRT 6'nın açılış gecesini izlerken de bir taraftan internetten bulduğum Kürtçe-Türkçe sözlükten kısmen anlamaya çalışarak takip etmeye çalıştım.

AKP iktidarı bugüne kadar geç kalınmış önemli bir adım attı.

İster seçim yatırımı desinler isterse başka bahaneler ileri sürsünler, bu önemli bir adımdır.

Elbette ahkâm kesmeyi sevenler yine çıkıp "ama"larla konuşacaklar.

Bu "ama"cılar yıllardır ahkâm kesiyorlar.

Başörtüsü dersin "ama kamusal alan" derler, Kürtçe dersin "ama birlik ve beraberliğimiz" derler.

Birlik beraberlikten bahsederler ancak her zaman bu topraklarda kardeşçe yaşamayı engellemek için ellerinden geleni yaparlar.

Onlar da bunu bildikleri halde üç maymunu oynamak işlerine geliyor.

*

Eksikleri olacak, tamamlanacaktır elbette.

Bu önemli bir adım.

Bu adımın önüne güneydoğudaki yoksulluk, eğitim, öğretmen sorunlarını çıkarmak yerine bu önemli adımı atan iktidara gerekli desteği verip teşvik etmek gerekiyor.

Ben de zaman zaman eleştirsem de, başbakanın eskilerdeki "Tayyip Abi" yönünü gördüğüm zaman mutlu oluyorum.

İktidar iyi adımlar attığı zaman onun da mutlu olduğunu görüyorum. Kürtçe "hayırlı olsun" üzerine yaptığı espriler bunun bir göstergesi.

"En azından açılış programı için Türkçe altyazı olsa ne şahane olurdu" diye düşündüm sadece...

Özür beyanı!

Hayır fiili olarak yapılmış bir hatanın özrü değil bu.

Saadet Partisi'nin pazar günü Çağlayan'da düzenlediği o muhteşem "Filistin'le Dayanışma" mitingi hakkında suizanda bulunduğumdan.

Filistin için toplanılacak "bakın biz ne kadar iyiyiz"e dönüştürülüp AKP eleştirileri ve sloganları atılacağı konusunda yanılmışım.

Seçim arifesinde olmasına rağmen "hükümet protestosunun zamanı mı" sözleriyle Numan Kurtulmuş, ucuz siyaset ya da acı üzerinden politika yapmayarak gerçek bir lider gibi davranmıştır.

Kurtulmuş "Bu bölgede Müslümanlar, Hristiyanlar ve Yahudiler birlikte yaşıyor. Sorun bu değildir. Sorun bütün insanlara tepeden bakan zihniyettir. Yeniden bu topraklarda herkes için adaletin hâkim olmasıdır" sözleriyle Filistin'de yaşananların "sadece Müslümanlık değil bir insanlık dramı" olduğunu vurgulamıştır.

Çağlayan Meydanı'nı "Bizans'ın çocukları" ayıbından kurtarmıştır.

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Gazze hamaseti

Elif Çakır 20.01.2009

Başbakan dahil olmak üzere, Türk halkı olarak Gazze'deki katliam konusunda dünyada en sert tepkiyi gösterdik.

Bu kadar hamasetten sonra Türkiye bu konuda elle tutulur ne yapmış oldu?

Hiç, desek yeridir belki. (Ahmet Davutoğlu Hoca'nın Sarkozy'nin davetiyle gittiği Mısır'da yaptığı görüşmeler hariç. Davutoğlu Hoca, Hamas'ın Türkiye'nin talebiyle ateşkesi kabul ettiğini söyleyerek yüreklere su serpti!)

Öte yandan Hamas'ın tüketilmesini isteyen Arap ülkeleri ve bunların başında gelen Mısır, İsrail'in ateşkesinde Fransa ile birlikte hareket ederek rol kaptı.

Her ne kadar samimiyetine inansam da, Başbakan sanki bizim gazımızı alıyor gibi geliyor bazen.

Oysa elinde birçok koz var Türkiye'nin.

Sıkça dile getirildi. İsrail uçakları, Çevik Bir döneminde yapılan anlaşmalar sayesinde Konya semalarında eğitim görüyorlar.

(Her ne kadar bu anlaşma Erbakan Hoca'ya yamanmaya kalkışıldıysa da, Refah-Yol hükümetinden kısa bir süre önce kotarılmıştı.)

Silah satışı ve modernizasyon işleri genellikle onların üzerine kalıyor!

Türkiye çok büyük tepki gösteriyor.

Başbakan ortalığı kasıp kavuruyor.

Ama Türk halkının tepkisi hiç Başbakan'a yönelik olmadı.

"Anlaşmaları iptal et" diye bağırmadılar meydanlarda.

Yıllardan beri yapıla yapıla artık gına gelmiş "kahrolsun İsrail" mitinglerinde bayrak yakmak en büyük gaz çıkarma metodu oldu Türkiye'de.

Olayın toz dumanı yere inince, Başbakan'ın bu sert tavrının Türkiye'ye pahalıya mal olacağını söyleyenler arttı.

Evet, bu belki de AKP'ye ve Türkiye'ye zarar verecek.

Çünkü Türkiye, ABD ve İsrail tarafından birtakım zincirleme anlaşmalarla bağlı.

Elini kolunu oynatamıyor belki de.

Madem böyle bir şey var, niye efeleniyoruz?

İlişkileri kesmek gibi uç bir noktaya varmıyor tabii ki kimsenin düşüncesi.

Bu bölgede bulunan ülkelerin mutlaka birbirleriyle ilişkide olması gerekiyor.

Yapıcı, uzun vadeli.

Hamas'ın Türkiye'nin talebiyle ateşkesi kabul etmesi de güzel, ama anlaşmaların bu kadar sıkı fıkı olduğu İsrail ile niye istenen denklikte bir ilişki kurulamıyor?

* * *

Yukarıda Erbakan Hoca'dan bahsedince *Star* gazetesinde Fadime Özkan'ın Eyüp Aşık ile yaptığı röportajdan söz etmeden geçemeyeceğim. Çevik Bir'in makamına giden Eyüp Aşık'a, kudretli! General, "Hacı ile Bacı niye hapiste değil" diye sormuş Erbakan ve Çiller'i ima ederek.

O dönemde demokratik şaibesi ayyuka çıkmış bir generalin bu aşağılayıcı sorusunu "hiç emir verir tarzda" bulmadığından ses etmemiş Sayın Eyüp Aşık!

İyi bir siyasetçinin "siz ne diyorsunuz" diyerek belki de kalkıp terk etmesi gereken bir ortamda büyük bir pişkinlikle muhabbet etmiş. ("Yani o öyle bir sohbetti" diyor buna karşılık.)

Sonra da, "Bizden hesap sorulacağını hissetseydim, bir dakika orada durmazdım."

Ne de güzel...

"Hacı ile Bacı"yı aşağılamaya evet, "sizden hesap sormaya" hayır.

Eminim hesap sormaya kalkınca hemen kalkar gidersiniz!..

"Programının kadını oldu"

Yukarıdaki şahane cümle bana ait değil ama kime ait olduğunu da söylemeyeceğim. (Kendisi arzu ederse bu cümlenin patenti bana aittir diyebilir.) Pazar gecesi Nazmiye Yılmaz (kendisi sevdiğimiz arkadaşımızdır) için söylenmiş bu sözü duyduğumda bayıldım.

Yıllardır *Kanal 7*'de haberi yöneten Nazmiye Yılmaz nihayet yıllardır yapılan ısrarlar karşısında pes etti ve Süleyman Çobanoğlu ile birlikte "Ekmek ve Gazete" programıyla ekrana çıktı.

Pazar gecesi ilk programı stüdyoda kamera arkasında izlerken, daha vira bismillah demeden, bodoslama dalış yaptı Çobanoğlu, "Nâzım Hikmet milli şairimiz değil, ee bu kadar tartışma kıyamet niye?" deyiverdi. Nazmiye'nin "nası yani, büyük bir şairimizden bahsediyorsun" itirazına Süleyman Çobanoğlu şöyle karşı durdu:

"Ben büyük şairimiz değil demedim. Ancak milli şairimiz değil diyorum. Nâzım'ı alıp, yeni bir şiir Ergenekon'u

çıkartıp, onu da alıp bir numarası yapmanın bir anlamı yok. Yıllardır kıyametler kopartıldı Nâzım Hikmet üzerinden. Şimdi de kalkıp diyorlar ki Nâzım'a değil Türkiye'ye itibar kazandırır. Böyle bir denklemin karşısına Türkiye'yi koymak anlamsız. Türkiye'yi tukaka yaparak Nâzım'ı yüceltmenin bir anlamı yok. Sovyetler Birliği'nin yıkılmasından önce komünizm ülke için bir tehditti. Devlet de buna göre bir pozisyon aldı. Nâzım öyle hümanist olduğu için gitmedi bu ülkeden, profesyonel bir komünist olduğu için gitti. Bunun bir bedeli vardı o da bu bedeli ödedi. Alın işte AKP iktidarı meseleyi dallandırıp budaklandırmadan çözdü. Nâzım okumak bir snopluk haline geldi. Siyasiler de artık sadece Nâzım okumak yerine biraz Cahit Sıtkı filan okusunlar."

İlk programın kamera arkasında bulunmuş olmaktan öte, Nâzım Hikmet konusunun gündeme gelmesi vesilesiyle burayı alıntılıdım.

Nihayet yıllardır ekranlara bir sürü adamın çıkıp hararetli hararetli tartıştığı Nâzım Hikmet'e vatandaşlık hakkı verildi.

Verildi de ne oldu?

Bunun en kestirme cevabı, yıllardır süren boş tartışmalara bir anda nokta konuldu.

Bakalım şimdi ne konuşulacak.

Türkiye'de aslında birçok meselenin halli bu kadar basittir.

Sadece ciddi bir devlet anlayışı gerekiyor.

Ülkeyi oluşturan vatandaşlar çeşit çeşittir, ve eğer bu ülkeyi ahenkli bir şekilde yönetmeye talipseniz, kimsenin hakkını kimseye yedirmeden, herhangi bir zümrenin güdümüne girmeden adamakıllı yönetmelisiniz.

Her gün bölünmekle, irtica ile korkutarak iktidar olmak isteyenlerden bu millet yeterince bıktı.

İllallah dedi.

Nâzım Hikmet meselesinde olduğu gibi, işi boşboğazlığa götürecek seviyeye gelmeden meseleyi çözme niyetinde olan ciddi insanlar gerek bize.

Nâzım Hikmet'in okunacak şiirleri okunur.

Diğer şairlerin de önü açılır böylece...

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Niye intihar ettin Sayın Albay!

Elif Çakır 27.01.2009

Oysa bu ülke için yaşaman gerekiyordu.

Anlatacakların vardı bu ülkenin aydınlığı için.

Kim karar verdi icraatlarınıza?

Kimlerin "kafasına sıkıldı"?

PKK'dan kimlerin ne çıkarı vardı?..

...

şimdi lmnle hepimizi töhmet altında bıraktın.

Belki kendini akladın lmnle.

Ama ben öyle düşünmüyorum.

Senin intiharının müsebbibi Ergenekon davası olamaz.

Kendi içinde belki de hesaplaşmaların vardı.

Belki de geceleri uykuların bölünüyordu.

Belki de "kafasına sıkılanlar" sıkıyordu ruhunu...

Belki de "neden böyle yaptım" diye hesaplaşıyordun kendinle, kavga ediyordun.

Ve sen bu kavgalara zaten yenik dşmştn.

Her şeye rağmen yüreklice yapacağın özür halkını memnun ederdi.

Ve bu ülke iyiye gitsin diye anlatacakların.

Ama sen ölmeyi tercih ettin.

Oysa "vn madalyası" verilmişti sana.

Belki sen verilen görevi yaptın.

Bilmiyoruz.

Ama seninle giden sırları da bilemeyeceğiz.

...

Kimsenin ölmesini, öldürülmesini istemiyoruz.

Ama nedir bu aymazlık bunu anlamakta güçlük çekiyorum.

Birileri hedef gösterip de başına silah mı sıkılmış.

Ölüsü başında "isim şehir mi" oynanmış.

Albay ölünce "yargısız infaz" oluyor da, yıllardır sorgusuz sualsiz öldürülen insanlar neydi?

Yoksa "tohumuna para vermedikleriniz" miydi onlar?

...

"Her şey ölecek demek ben ölürsem!.." dizesini yazmıştı Fransız şair Gerard de Nerval, intiharla sonuçlanan hayatında...

Hayır, Sayın Albay.

O şairin demesidir.

Sen öldün, ama her şey ölmedi.

Ergenekon vardır: Yüzde 61,7

A&G şirketinin yaptırdığı araştırmaya göre, Türk halkının yüzde 61,7'si Ergenekon örgütünün olduğuna inanıyor.

Hani "avukat" Deniz Baykal, bunun siyasi bir manevra olduğunu iddia ediyor ya, AKP'ye oy verenler arasında buna inananların sayısının yüksek olması normal diyelim.

Peki ya MHP'ye oy verenlerin yüzde 64,3'ünün ve işin asıl ilginç CHP'ye oy verenlerin yüzde 51'inin Ergenekon'un varlığına inanıyor olması Sayın Baykal için ne anlam ifade ediyor acaba?

Bunu Baykal'a söylerken, aslında şunu düşünmeden de edemiyorum:

Bu milletin dalağından zoru mu var!..

Bu inanış daha da yükselme eğilimine girerse, GATA'da bir "dalağına bakma enstitüsü" kurulması gerekebilir. Tabi ki her şey "zamanı gelince" olmalıdır.

Kılıçdaroğlu'na İstanbul'u tanıma rehberi

Kemal Kılıçdaroğlu, İstanbul Büyükşehir Belediyesi başkan adayı oldu ya, pek hızlı girmiş.

“29 Mart’ta İstanbul’u haramilerden kurtaracağız!” demiş, Başkan Kadir Topbaş’ı da “işadamlarına rant sağlamakla” suçlamış.

İyi hoş da, Sayın Kılıçdaroğlu bu işe pek fena sardırıldı.

Bir şeyler söylüyor ama, ne dediğini anlamakta herkes zorlanıyor.

Belediyeden ya da devletin herhangi bir kurumundan ihale alan bütün işadamları, orada o iş için vardır, para kazanmak için. İşadamlarını zarara uğratacak bir belediye başkanı olabilir mi? Devlet kime işlerini gördürebilir bu şekilde?

Yakın zamana kadar “kesinlikle adaylığım yok” diyen Kılıçdaroğlu’nu İstanbul seçimine sürmesini Baykal’ın yeni bir oyunu olmasın diye düşünmeden edemiyor insan.

CHP’nin nasıl bir İstanbul bıraktığını hiçbirimiz unutmadık ama Kılıçdaroğlu’nun bunun farkında olup olmadığına pek emin değilim. Önüne verilen dosyalardan başını kaldırıp ne olup bittiğini bile pek kavrayamadığı kaygısını taşıyorum.

İlk yılında biraz bocalamış olmasına rağmen Kadir Topbaş’ın İstanbullular nezdindeki itibarı hiç de kötü değildir.

Beyefendi, çalışkan, samimi ve dürüst olduğundan kuşku duyanların sayısı pek fazla değildir.

Kılıçdaroğlu bence Kadir Topbaş’a karşı belge getirmek yerine, önce İstanbul’a şöyle bir gelse, kıyısını köşesini tanısa iyi olur.

Ayakları okyanusa değen adam: Hasan Aycın

Balıkesir Pamukçuk Kasabası’nda bir dere kenarında Hasan Aycın arkadaşıyla birlikte ayaklarını dereye sokmuştur.

Hasan Aycın bir ara arkadaşına, “Biz aslında şimdi ayaklarımıza okyanusa sokmuş olduk değil mi?” der.

Arkadaşı şaşırır, “Nasıl yani?”

“Bu dere denize, deniz de okyanusa karışmıyor mu? Dolayısıyla biz okyanusa değmiş gibi olduk!”

Bunu niye anlattım.

Bu aslında Hasan Aycın’ın hayat felsefesi.

O çizgileriyle konuşuyor.

Gözlerden ırakta çizdiği eserleriyle, dünyaya dokunuyor.

Sanatının 30. yılı anısına Cemal Reşit Rey’de düzenlenen gecede söylediği gibi, “konuşmayı becerebilseydim, çizemezdim.” diyecek kadar mahcup bir insan.

Hayatını sanat, sanatını hayat eyleyen Hasan Aycın, hayata da sanata da dinin penceresinden bakan bir sanatçıdır; çizgileri onu o da çizgilerini işaretler; çizgisiyle onun arasında bir mesafeden değil ancak bir mesafesizlikten söz edilebilir.

Hasan Aycın’ın, Cemal Reşit Rey’deki “Çizgizar” adlı 30. yıl sergisini 31 ocak tarihine kadar ziyaret edebilirsiniz.

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Olmaazz! One minute!

Elif Çakır 03.02.2009

“Diplomaside bazı faturaların nerede, ne zaman, nasıl çıktığının farkına varamazsınız” demiş, eskimeyen cumhurbaşkanımız Demirel.

Evet, yediği kazıkların (attıkları da az değildir) haddi hesabı olmayan tecrübeli devlet adamı Süleyman Demirel’in bu sözünü Başbakan Erdoğan’ın nasıl değerlendireceğini, çıkıp ona da bir çift laf edip etmeyeceğini bilemem.

Ama, Davos’taki o akşam Peres’in Erdoğan’a dönerek konuşuyor olması, Başbakan’ın söz hakkı isteyeceğinin kesin ötesi göstergesiydi. (Ki zaten bu arada sürekli not almakla meşguldü. Moderatör bunu görmemiş olamaz.)

Hele hele Peres’in, “Hüsnü Mübarek anladı sen anlamadın” mealindeki ifadesi ise, ağzının payını alacağının işaret fişeğiydi.

(Çünkü Erdoğan’ın birkaç adım sonrasını hesaplayacak davranışlar içerisinde biri olmadığını, zaman zaman yaptığı çıkışlardan hepimiz biliyoruz.)

Peres’in sözü bitince Erdoğan haliyle konuşma hakkı olduğunu varsayarak yerinden doğruldu.

Ancak bu kez de ortaya, İsrail’in lafının üstüne laf söyletmeme gayretkeşliği içindeki moderatör çıktı.

Bunun üzerine, Başbakan’ın herkesi orta yerinden koparan “Olmaazz! One minute!” çıkışı, geleceklerin habercisiydi.

Ne var ki, Erdoğan’ın birden modunu değiştirip “sen”li ifadelere geçeceğini, üstüne üstlük, “insan öldürmeyi iyi bilirsiniz” şeklinde karakucak dalacağını hiç kimse kestiremezdi.

O an, kendimi canlı yayındaki konuşmayı izliyor olmaktan dolayı mutlu hissettim önce.

Sonra Tayyip Bey'in, kenarda köşede fısıldaşarak söylenen şeyleri kıvırmadan, eğip bükmeden zalimin suratına haykırmasını doğrusu kahramanca buldum.

(Bu arada Yunan devlet televizyonunda yer alan "gezegendeki insanların pek çoğunun kalbinden geçenleri söyledi" yorumunu da, takdir hislerimle birlikte yâdetmeden geçemeyeceğim.)

Olay henüz gerçekleşmiş, herkes şoktayken yorumlar gelmeye başladı.

Ekranlara bağlanan emekli büyükelçiler, Başbakan'ın yaptığı'nın hiç doğru olmadığı şeklinde yorumlar döktürmeye başladılar.

Oysa aynı anda Türkiye, Balkanlar ve Ortadoğu'da şenlik başlamıştı.

Ortadoğu'da bütün halkların sevdiği bir lider gelmemiştii çoktandır.

Kimin umurunda Avrupa Birliği'nin yollarına taş konulacağı. Ermenilerin müzmin soykırım tasarısının ABD ve AB parlamentolarından geçip geçmeyeceği.

PKK'nın küllerinden doğma ihtimali...

Demirel'in uyarılarına kulak asmamak mümkün değil.

Ama bu mesele başka.

Hani dedim ya, moderatörün İsrail'in sözünün üzerine laf söyletmeme gayretkeşliği.

Şener Şen diyordu ya, "ağanın pohunun üstüne poh edilir mi" diye.

İşte bu hadise gerçekleşmiştir.

"Olmaazz! One minute!"

Ağalık düzenine karşı onurlu bir eylemdir.

Sıcağı sıcağına çok yürek ferahlatan bu olayın arkasından neler gelecek, göreceğiz.

Ancak Peres'in telefonda üzgün olduğunu belirtmesi, İsraili yetkililerin pozitif açıklamaları, ilişkilerin bozulacağına dair bir görüntü vermedi.

Bir kısım yorumcuların dediği gibi, İsrail'in "Tayyip Erdoğan'la ilişkileri bozulabilir, Türkiye ile değil" şeklindeki ifadeleri de bir hayli manidardı.

Ne yani... Tayyip Erdoğan'ı devirmek için Ergenekon'la işbirliği mi yapacak bu saatten sonra...

Hükümet aleyhine yapılacak her faaliyetin altında İsrail'in eli aranmaz mı bundan kelli...

Durum böyle olunca da, Tayyip Erdoğan ve partisi hiç oy kaybeder mi?

Bir de bunları düşünmek lazım.

Başbakan'ın, İsrail'e yönelik bu şiddetli tepkisini niye ABD'nin Irak işgalinde göstermediğini ve hatta tezkerenin reddinden sonra televizyonlarda gördüğümüz yüz şeklinin Şimon Peres'e cevap yetiştirme esnasındaki yüz şekliyle ne kadar benzeştiğini de biliyoruz tabii.

Saddam'dı maddamdı derken, Irak'ta bir milyon insan öldü.

Tayyip Bey Saddam'ı sevmediğinden mi Irak zulmüne tepki göstermedi, yoksa Hamas'la benzer kaderi paylaştıkları için mi onlara yakınlık hissediyor (malum, onlar da seçimle işbaşına gelen ancak tanınmayan bir İslami duyarlıklı parti) bilemiyorum.

Her ne olursa olsun, "one minute"ün yeni bir dönemin (ama hayırlı bir dönemin) başlangıcı olmasını diliyorum.

Anti-semitizm konusundaki eleştirilerin hiçbirine, tıpkı Başbakan gibi değer vermiyorum.

Türkiye'de Yahudilere yönelik bir tepki, (daha önce gayrimüslim azınlıklara olduğu gibi) "devlet eliyle" organize edilmezse mümkün değildir.

* * *

İki sorum var...

Birincisi Ak Parti'ye...

"Birey" olarak örtülü olmak "eş" olarak örtülü olmaktan daha mı az kıymetli?

AKP'nin başörtülü aday göstermemesini bu sorunun cevabında mı aramalıyım?

Bu da Saadet Partisi'ne...

Saadet Partisi şimdilik yüzde birlerin altında olduğunuz ve kazanma şansınız az olduğu ve de kazanmak için başka şansınız olmadığından mı "başörtülü bir aday" çıkarttınız?

Ama yine de takdire şayan bir durum.

Ve hangi partiden olursa olsun (CHP beni aday göstermedi ama) örtülü bir kadın adayı sonuna kadar destekliyorum.

Öyle ki gidip Kelkit'te oy vermek geliyor içimden.

Avukat Deryanur Şimşek seçim yarışında seninleyim, yolun açık olsun.

* * *

Mutlu Tömbekici'ye...

"Filistin'le yatıp kalkıyoruz" doğru.

"Bu ülkede neden Felafel pişirilip satılmaz?" yanlış.

Taksim ışıklarındaki Simit Sarayı'ndaki aradan giriyorsun, soluna bakarak devam et, one minute! İşte orada Felafel Hause tabelasında dur.

Hadi daha açık adres vereyim No.19 Talimhane

Filistinli bir aile işletiyor o cafe restoranı.

Nohut, maydanoz, mevsim sebzeleri ve baharatlarla yapılan felafel köftelerini, baba Azam Alherbawi hazırlıyor, oğul Yusuf Alherbawi ikram ediyor.

Hem hikâyelerini dinlersin hem de keyifle Tabbule, Humus, Felafel, Ful yersin. Ayrıca kakuleli kahve içmeyi unutma. Gece 24.00'e kadar açık. Aç ya da tok olman fark etmez her halükârda yenilebilir, kilo aldırıyorlar sakın korkma. Filistinliler kanaatkâr insanlar, fiyatlar simitten bile ucuz. Şimdiden afiyet olsun.

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

"Rumination" hali

Elif Çakır 10.02.2009

"Yan etkisi" "etkisini" aşan ilaç içmiş gibiyim.

Daha "çarşaf açılımını" hazmedememişken şimdi de "mahalle evlerinde Kur'an öğrenimi açılımı"yla karşı karşıyayız.

Benim kafam fena halde karıştı.

İşte burada tekrar başa dönüyorum.

Azıcık sahicilik.

Gençlerden kimler çarşaf giymek için yarış halindeler?

Akın akın Kur'an kurslarına gitmek için kuyruk oluşturmuş insanlar mı var?

Ama üniversiteye gidemeyen, kamusal alanda çalışamayan binlerce başörtülü kız var.

Kimisi üniversite kapısından kovulmuş, kimi hiç adım atamamış, kimi diplomasını alamamış. Diplomasını alanın da her türlü yolu kapanmış.

"Açılma" en olmazından başlamak yerine, herkesin memnun olacaklarından başlasanız...

Psikolojide Rumination diye bir terim var.

Rumination, "Zihnin geviş getirmesi" hali.

Hep başa dönen.

Çoğunlukla olumsuz.

Sorunu çözmek yerine, "zihnin geviş getirmesi" hali tedavi sürecini uzatır.

İyileşmenin önünde türlü türlü engeller oluşturur.

Başka olumsuzları da var elbette, hepsini tek tek sayacak değilim.
Ancaak... Zihnin geniş getirmesi hali, iyiye gidişin de başlangıcıdır.
Önce insan sorunu olduğunu inkâr eder, sonra sorunu tespit edip onu dile getirir ve tekrarlamaya başlar.
Tekrarlaya tekrarlaya çözüme doğru gider.
CHP'nin ortak zihni de geniş getirmeye başladı nihayet.
Tekrar ede ede, bu sorunuyla yüzleşip çözecek diye ümit içerisindeyim.

Kılıçdaroğlu niye Başbakan'la laf yarıştırıyor?

Kemal Kılıçdaroğlu İstanbul Büyükşehir Belediye Başkan adayı oldu. Oldu olmasına da, rakibi Kadir Topbaş değil de, Başbakan'mış gibi bir strateji üzerine oturttu seçim politikasını, nedense...
İstanbul ile ilgili herhangi bir şey söylemektense, Başbakan'ın çocuklarıyla uğraşmak gibi garip bir hal ve gidişi var.
Kılıçdaroğlu yanlış yapıyor bana kalırsa.
Tayyip Erdoğan'la uğraşmanın kimseye bir şey kazandırmadığını (belediye başkanlığından bu yana) bilmiyormuş gibi davranıyor.
Öyle veya böyle, bu halk Erdoğan'ı seviyor.
Sevilen bir figür üzerinden karalama politikası yürüterek İstanbul'a belediye başkanı olmaya çalışması, siyaseten ne kadar doğrudur, kendi dürüstlük ilkelerine ne kadar sığar, önce bunu bir tartması gerekiyor.
Kılıçdaroğlu önce İstanbul halkını dolaşp, geçmişteki CHP'li İstanbul'un neleri hatırlattığını sormalı, bunların bir çetelesini çıkarmalı.
Ama maalesef ideolojik ayrımlarla seçimde yarışmaya alışmış bir CHP var hâlâ.
Kılıçdaroğlu'nun İstanbul'a yönelik politikalarından çok, müfettiş rolünü ziyadesiyle benimsemiş olmasından dolayı kendini yolsuzluk edebiyatına vurmuş olması ne kadar puan kazandırır bilmem ama, klasik bir fıkrayı anımsattı bana. Hani şu Amerikan-Rus çekişmesini içeren fıkra...
Soğuk Savaş yılları. Amerikalılar Rusları ülkelerine dâvet eder ve övündükleri tesislerini gezdirirler. Sovyet yönetimi karşılık verme gereği duyar ve bir grup Amerikalı Moskova'ya dâvet edilir. Ruslar da nelerle övünüyorlarsa onları konuklarına gösterirler.
Kremlin... Moskova Devlet Sirki... Ve sonunda Moskova Metrosu... Rus mihmandar, kalkan treni göstererek, "Bizde her şey dakiktir" der ve ekler: "Gördüğünüz gibi tren yeni kalktı, bundan sonraki tam altı dakika sonra platformda olacak..." Hepsi birden beklemeye başlarlar... Altı dakika geçer, tren gelmez... 16 dakika geçer, tren gelmez... 26 dakika geçer, tren gelmez... Amerikalıların saatlerine bakarak huzursuzlandıklarını gören Rus mihmandar, sinirli sinirli, "Ama siz de Kızılderilileri öldürdünüz" deyiverir.
Siyasette yolsuzluktan dem vurmak klasik ve belki de halkın artık pek fazla rağbet etmediği bir yöntem.
Gerçekten önemli bir şey olur da (CHP'nin İSKİ skandalı gibi) konuşursunuz da, onun oğlu ne yapmış, bunun çocukları nerede iş yapıyor türünden şeyler, kimseye bir tat vermiyor.
CHP'lisi de, AKP'lisi de, MHP'lisi de bu türden yolsuzluklarla zaten yargılanıyorlar ele gelir bir şey bulunduğu anda.
Bu konuda hiçbirinin diğerinden farkı olduğuna inanmıyor bu halk.
Kimisinde az olur, kimisinde çok.
Ama bal tutanın parmağını yaladığını, kovanların başının bu yüzden bu kadar kalabalık olduğunu bilmiyor muyuz?
Kime ne anlatıyorsunuz.
Kaldı ki, Kılıçdaroğlu'nun bugüne kadar yapp ettiği teftişlerden bir dava açılmış, yargıda cezasını görmüş bir

şey de yok.

Politikada en kötü metodun, "onlar yolsuzluk yaptı, beni seçin" olduğuna inanıyorum.

Başkasının kötülüğü senin faziletin değildir ki.

İstanbul'a Büyükşehir Belediye Başkanı olmak isteyen Kılıçdaroğlu Başbakan'la değil Kadir Topbaş'la yarışmalıdır.

Tunceli'de suyu olmayan köylere çamaşır makinelerinin dağıtılmasını eleştirirken de, Tunceli'deki belediye başkanlarına sormalıdır. Niye bu çağda bu köylerin suyu yok diye!

Şovmen Tunceli milletvekillerine sormalıdır, köylülerin çeşmeden su taşırken sen elalemin çiçeklerini nasıl suluyorsun diye...

(Seçim öncesinde böyle bir hizmeti(!) hiç doğru bulmadığımı ekleyeyim de, hak verdiğim zannedilmesin.)

Boş sözler, kimsenin derdine deva değil...

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

"One minute" Sayın Başbakanım!

Elif Çakır 17.02.2009

"Güçlüsün, akıllısın, söz sahibisin; ama bunları nerede, nasıl kullanacağını bilemezsen, sabah rüzgârında savrulup gidersin." Şeyh Edebalı

Bekir Coşkun'u savunan bir yazı yazacağım hiç aklıma gelmezdi.

Başbakanımız sağolsun.

Bunu da yaptırdı.

Oysa...

"One minute" gecesini gazeteci arkadaşlarla birlikte izlerken, öfkesinin ne kadar yerinde olduğunu görüp takdir etmiştik.

"Helal olsun" dedik hep bir ağızdan.

Neye mal olursa olsun, yeter ki boynumuz bükük olmasın.

Ancak.

Seçim zamanı geldi, Başbakan yine başka bir adam oluverdi.

"Ben Peres'i koltuğuna mıhlamış adamım" diye düşünerek olsa gerek, herkesi azarlamaya girişti.

Medya her zaman hedefinde oldu Başbakan'ın.

Türkiye'nin demokratikleşme sürecinde iyi işler yapan *Taraf* gazetesi bile nasibini almıştı ondan.

Şimdilerde seçim meydanlarında yine hedefinde gazeteler, gazeteciler var.

Tamam, biz de unutmadık "Topyekûn Savaş", "411 el kaosa kalktı" manşetlerini...

"Göbeğini kaşıyan adam" istihzalarını.

Askerlerle iş tutan, hiç düşünmeden halkı ve demokrasiyi üç kuruşa satanları...

Fakat...

Yapılacak güzel işlerden söz etmek varken...

Mesela, niye rafa kaldırıldığı belli olmayan anayasa değişikliğinin muştusunu vermişken...

Bekir Coşkun'un hayvan sevgisiyle uğraşıyorsunuz.

Aynı referanslardan beslenen sizin gibi milyonlar var bu ülkede.

Hepimiz biliyoruz ki, bir çöl sıcaklığında, sadece susuz kalmış bir köpeğe kuyudan su verdiği için cennete giden insanları anlatan bir peygamberimiz var.

Dünyaca sorunlar tepemizde birikmişken, bu yersiz öfke nedir?

Bu kadar öfkeyle hiçbir sorunun üstesinden gelemeyiz.

Güzel sözler söylemek, güzel işler yapmak için iktidara talip olanların ağızlarına kötü sözün yakıştığını kim söyleyebilir.

“Sövene dilsiz gerek” diyen Yunus Emre’nin beslendiği kültürden uzaklaşmak kime ne kazandırır?

*“Yumuşak başlı isem kim demiş uysal koyunum”*a fazlaca kendini kaptırmış görünen Başbakan’ın, işi köpeklerle kadar götürmesinin savunulacak bir tarafı yoktur.

* * *

Sadaka mı, sosyal devlet uygulaması mı?

Geçen haftaki *Habertürk*’teki programdan sonra birçok mail aldım. Hakaret içerenleri bir yana bırakırsam, hemen hepsi yardımları eleştiren görüşler içeriyor.

Aslında eleştirirken de, sanki onlara yapılıyor da bize niye yapılmıyor makamında konuşuyor...

Evet, ekonomik düzen hiç iyi gitmiyor.

Yardıma ihtiyacı olanların sayısı arttı geçen yıldan bu yana büyüyerek gelen kriz sürecinde.

Hiç de teğet geçmediğinin hepimiz farkındayız.

Finans çevreleri para kazanırken, küçük ve orta ölçekli işletmelerden geçimlerini sağlayanlar günden güne sıkışan piyasada ayakta kalabilmek için mücadele veriyorlar.

Çalışıp üretenlere mali açıdan ciddi önlemler paketi hazırlanmazken, seçim arifesinde bol keseden kömür, beyaz eşya ve gibi yardımlar yapılması herkesin kanına dokunuyor.

Bunun Ak Parti ile ilişkilendirilerek siyasi rant sağladığı iddiası ise başka bir şey.

Gurbetçilerimiz vasıtasıyla anlatılanlar hep böyle değil miydi yurtdışında. Çocuk yardımı, kira yardımı, eğitim yardımı, işsizlik yardımı şeklinde türlü sosyal devlet uygulamalarıyla birçok insan hayatını idame ettirmiyor mu?

Evet, Sosyal Yardımlaşma Fonu’nu devletin belki bu şekilde organize etmesi gerekiyor. Gerek belediyelerin ve gerekse valiliklerin sosyal devlet uygulamalarını eşit bir şekilde dağıtması gerekiyor.

Öyle canının istediği gibi, şurada şunu dağıtalım, burada bunu dağıtalım şeklinde değil.

Bu herhangi bir partinin değil, devletin uygulamasıdır.

CHP, uzun yıllardır iktidara gelemediği için yaygara yapıyor, hiç inandırıcı değil.

CHP iktidara gelince bu yardımlar yapılırsa, CHP’nin oy avcılığı mı olacak? (Gerçi CHP vermeye değil, almaya alışmış bir gelenekten geliyor. Vermek deyince elleri titrer, nasıl sosyal demokratlarsa...)

Bunu sadaka veya yardım adı altında kullanmaktan çıkarıp, devletin vazifeleri arasında yer alan bir uygulama şeklinde değerlendirmeliyiz.

Suyu olmayan köylere çamaşır makinesi karikatürü çıkartmaya çalıştılar kimileri bunun ardından. Bu çağda suyu olmayan köy varsa Tunceli’de, bu utancın hesabını bugüne kadar gelen belediye başkanlarından, valilerden sormak niye kimsenin aklına gelmiyor?

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Temsilî başörtülü aday

Elif Çakır 24.02.2009

“Çok değerli Elif Hanım.

... Genel Başkanımız size görev vermemiş olabilir ama sizleri temsilen Ankara'nın Nallıhan ilçesinde başörtülü bir hanımefendiyi Belediye Başkan adayı olarak belirlemişlerdir. Ekteki dosyalarda adayımızın el ilanı, broşür ve tanıtım broşürleri vardır. Sizden Anadolu kadınının başörtüsünü günlük yaşamında hiç çekinmeden kullanan CHP Nallıhan Belediye Başkan adayımız Meryem Bıçkıcı Nanımefendi'ye desteklerinizi bekliyoruz..." (18 şubat çarşamba)

Tahmin ettiğiniz üzere, yazarınızı ciddiye (!) aldılar ve okuduğunuz mail CHP'den geliyor...

Oysa ben Deniz Baykal'ın bizzat aramasını(!) beklerdim.

Bir süredir kiminle karşılaşsam "Bir gelişme var mı," sorusuna muhatap oluyordum.

"Daha düşünüyorlardır, karar verdikleri zaman ararlar mutlaka" diyordum arkadaşlara.

İşi daha ileriye götüren arkadaşlar sağolsunlar "üzülmeyeyim" diye attıkları telefon mesajlarıyla "Memnuniyetle kızım Fatih senindir... Deniz Baykal", "Sen yeter ki iste... İlçelerden ilçe beğen.", "Hayrünnisa'dan ne eksik var... Çankaya adaylığın tamamdır inşallah" şeklinde hayli esprili mesajlar gönderdiler bu arada.

Ve nihayet beklenen gelişme oldu...

Biraz arabesk ve araba arkası yazıları gibi olacak ama "beni bir sen anladın sen de yanlış anladın" diyesim geldi.

CHP beni ya yanlış anladı, derdimi anlatamadım.

Ya da...

Adaylık konusunda "kafa buluyorum" diye düşünüp onlar da benimle "kafa buluyorlar".

Maksat kafa karıştırmaksa amaç hâsıl olmuştur.

Kafam fena halde karıştı.

Fotoğrafına ilk baktığım zaman "kararsız bir başörtü"sü yorumu yaptım.

Başından ha düştü ha düşecek.

Sahibini zorlamayacak, "aç kapa, aç kapa"ya uygun bir örtünme tarzı.

CHP'nin "oy endeksli açılımları"na da fena halde uygun...

Maillerinde belirttikleri gibi, "Anadolu kadınının örtüsü"...

Hem de "bizi" temsilen!...

Bizi temsilen Nallıhan!..

Bu meseleyi Nallıhan dolaylarından başlayıp değerlendirmek de bir gelişme sayılır. İyisi mi fazla söylenmeyeyim...

Belki de şöyle yorumlamak daha doğru: "yavaş yavaş... belki zamanla..." gelenekten inanca doğru bir yol bulabilirler.

Siz beni kırmayıp aday göstermişseniz ben de tabîi ki söz verdiğim üzere destekleyeceğim. Ama Meryem Bıçkıcı'nın başının kapalı kısmını... dörtte üç destekliyorum, dörtte bir rezerv koyuyorum.

Anlaştık mı?..

***

Ceza

- *Nedir elindeki yâhuu?*
- *Ceride. (gazete)*
- *At şu pisi.*
- *Neden?*
- *Yalan yazıyor, oğlum, onların hepsi.*
- *Ya doğru yazsa asarlar... Ne oldu Volkan'cı, Unuttunuz mu?*
- *Bırak boşboğazlık etme Hacı?*

Doğan Yayın Holding'e kesilen 826 milyon TL'lik Maliye cezası, yeniden gündemi harladı.

Grubun başkan yardımcısı çıkıp bunun haksız olduğunu anlatan bir basın toplantısı düzenledi.

Maliye'nin kestiği cezanın tamamen siyasi olduğunu söyleyecek değilim.

Nitekim Başbakan da Diyarbakır dönüşünde uçağa "ceza ile ilgim yok" demiş.

Ancak Başbakan'ın aylardır Aydın Doğan medyasını hedef alan ve "yalan yazıyorlar", "okumayın, evinize sokmayın bunları" düzlemindeki eleştirilerine bakıldığında, ardı sıra gelen ceza insanları böyle bir zanna sürüklüyor.

Başbakan sık sık Deniz Baykal için söylese de, medya konusundaki tavırlarıyla kendisi de gerilimden beslenen bir portre çiziyor.

Aydın Doğan medyasıyla cebelleşmek, muhafazakâr camianın her zaman hoşuna gitmiştir. Başbakan da buna oynuyor gibi bir görüntü veriyor.

Oysa, Aydın Doğan medyasının yıllardır uğraştığı Tayyip Erdoğan, belediye başkanlığından başbakanlığa kadar yükseldi. Yani halk hiçbir zaman Doğan medyasının toplum mühendisliği oyunlarına gelmedi.

Girişte alıntıladığım şiir de, Başbakanımızın pek sevdiği Mehmet Akif Ersoy'un "Mahalle Kahvesi" şiirinden alıntıdır. Şiirden öte, Akif'in manzum hikâyeleridir bunlar. Ki bu şiirde Akif, mahalle kahvelerinin renkli bir

fotoğrafını çeker adeta.

Bu bölümdeki gazete muhabbeti de, mahalle kahvesinde yapılan konuşmalardan bir kesittir.

Demek ki yüz yıl önce de aynı şeyler konuşuluyormuş kahvehanelerde, “yalan yazıyor oğlum, onların hepsi...”

Gazetelerin yalan yazdığı meselesi, kahvehanelerde kalmalıdır ki, Maliye’nin veya devletin herhangi bir kurumunun gazetelere yönelik herhangi bir uygulamasında, hükümetin kendisi ve başbakan töhmet altında kalmamalıdır.

Yoksa şu anda iktidarda CHP olsa, Deniz Baykal her gün *Yeni Şafak*, *Zaman*, *Star*, *Sabah* gazeteleriyle uğraşsa, ardından da herhangi birine böyle büyük bir ceza gelse, durum nice olurdu, bi’ düşünmek lazım.

Maliye’nin cezası çok yerinde olabilir, bilmiyorum.

Ama ya Başbakan bu konularda konuşmayı bırakmalı, ya da Maliye karşılıklı kılıçlar çekilmişken (üstüne üstlük seçim zamanı) böyle bir cezaya imza atmamalı.

“Devir benim devrim” diyerek hükümet edildi bugüne kadar Türkiye’de. Ak Parti’nin farklı olacağına dair umutlarımız var. Ak Parti’nin A’sı Adalet ise, ülkenin en çok buna ihtiyacı var.

Gerisi boş laf.

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

“Topyekûn savaş”

Elif Çakır 03.03.2009

Puntosunun büyüklüğünü bile hatırlıyorum o manşetin.

12 yıl geçti üzerinden.

Ama hâlâ aklımda.

Başörtülü kızların gözyaşları, imam-hatipli öğrencilerin şaşkınlığı...

Müslüm Gündüzler, Ali Kalkancılar...

Laikeci faşistlerin yolda, otobüste, sinemada bütün örtülü kızlara “Fadime” diye laf attıkları kâbus günleri...

Dindar insanlara, düzenlenen basit bir tezgâhla “ırz düşmanı” muamelesinin çekildiği günler...

İkna odaları...

Kur'an kursu baskınları...

"Bu kadına haddini bildirin" titreyişleri...

Tıpkı babalarımızın, dedelerimizin anlattığı gibi... Hani o CHP'nin tek partili iktidar döneminde Kur'anların samanlıklara, evlerin kömürlüklerine saklandığı dönemlerin geri geldiğini düşündüğümüz günler...

Namaz kıldığı için, oruç tuttuğu için fişlere geçen insanlar...

Subaylıktan atılıp aile hayatları perişan olan askerler tanıdım.

Ne yapacaklarını bilemediler.

İntihar edenler oldu.

Ailesi dağılanlar.

Pazarda tezgâh açıp maişetini temin etmeye çalışanlar.

Travma dedikleri bu olsa gerek...

Bir ülkenin ordusunun, şaklaban medyasıyla birlikte halkına savaş açtığı gün.

Bu topraklarda doğmuş büyümüş, çalışmış çabalamış, vergisini vermiş, askerliğini yapmış, harama bulaşmadan, belli bir ahlak çerçevesi içinde yaşamak isteyenlere karşı, bir savaş başlatılmış, o gün medyadan öğrendik.

O medya ki, teşvik vesaire altında kendisini besleyen güce karşı her türlü yalakalığı yapmayı, önüne para konulunca elinden pislği ardına koymamayı "gizli" Basın Meslek İlkeleri'nin ilk sırasına koymuştu.

* * *

Taraf'ın yayınladığı 28 Şubat gerçeklerini görünce, aklımdan bir film şeridi gibi geçti o günler.

Sokağa bile çıkmak istemediğim günler.

Televizyona bakmak, gazetelere elimi değdirmek istemediğim günler.

Hepsinin karşısına geçip sormak istiyorum şimdi:

Haddimizi bildirdiniz...

Mutlu musunuz?!

Kendi halinde küçük dünyalarında yaşayan insanlara savaş açmakla çok büyük bir cesaret mi sergilediniz!

Bu mudur sizin gücünüz!

“Topyekûn Savaş” medyası, peki ya siz...

Bu ÷lkede hangi cemaate mensup olursa olsun, merhameti her Şeyden üstün tutan insanlara nasıl da cadı avı başlatmıştınız.

Faili belli suikastlara faili meçhul yaftası yapıştıarak, altı ayda bir düzmece haberlerle cinayetleri işleyen örgütlerin yakalandığını bildirdiniz.

Bahriye Üçok, Turan Dursun, Uğur Mumcu cinayetlerinden sonra hemen suçluyu ilan ederek “kahrolsun Şeriat” diye bağırarak kitleleri ateşlediniz.

Öyle ki, herkes kimin evi basılacak da evdeki gençler alınacak diye bekliyordu o günlerde.

Bir sürü uydurma dava açıldı.

Senelerce tutuklu kalanlar oldu.

Sonuçta hepsi beraat etti.

Geriye kalan sadece gözyaşı ve nefret oldu 28 Şubat’tan.

* * *

Pazar günü Cüneyt Ülsever’in *Vatan*’daki röportajını okudum. Yine derinde bir acımın sızladığını hissettim.

Genelkurmay başkanının eşinin örtülü olması için baskı yapılacağı günler gelecekmış!

Hekimoğlu İsmail müstearıyla bilinen Ömer Okçu, yine o travma yıllarında, “imam-hatipliler de subay olabilmeli” diye yazdığı için hapis cezası almıştı.

Bırakın dindar bir subay olarak uzun süre orduda kalabilmeyi, başörtülü akrabalarının bile askerî lojmanlara alınmadığı bir devirde yaşarken, bir gazetecinin böylesi bir anormalliği sorgulayacağı yerde “10 yıl sonra genelkurmay başkanının eşi de başörtülü olacak” kehanetlerinde bulunması, olsa olsa komiklik yapmak istemesidir gibi geliyor bana.

* * *

“Topyekûn Savaş”lı yıllardan hırpalanmış olarak çıkan bir toplumun yönelişi sadece “topyekûn barış” isteyenlere doğru olacaktır.

“Padişah” mı, “başkomutan” mı?

Elif Çakır 10.03.2009

Bazı yazarlar, “Son Osmanlı Padişahı I. Recep Tayyip Erdoğan” pankartının “Ordu Göreve” pankartıyla eşdeğer tutulması gerektiğini söyleyip aynı şekilde sorgulanması gerektiği yönünde bir düşünce ileri sürdüler.

Cumhuriyetin kurulmasıyla birlikte, eski dönemi tarihe gömmek için, padişahların vatanı sattığı gibi her yönüyle sakil bir söylem tutturuldu.

Düşünsenize, uzun yıllar “Vahdettin vatan hainiydi” düzeysizliğinde bir tartışma sürdü gitti.

Giriş cümleme tekrar geleceğim ama önce şu padişahlık ve cumhuriyet mücadelesinde, hâlâ ülkemizdeki muhafazakâr insanları padişahlık özlemi içinde zanneden –ya gerçekten çok saf ya da bunu statükosunu korumak için kasten yapan- kimseler için birkaç söz söylememe izin verin.

Bugün padişahlığa özlem duyan olsa olsa saltanat ailesi olabilir, ki onlardan eser kalmadı.

Açılan o pankartı da başbakan “adeta bir provokasyon” olarak nitelendirdi. (Fakat bundan gizli bir keyif almadığını da sanmıyorum. Mücadele azmini körükleyen sloganlar bunlar.)

Ancak bu pankartı “Ordu Göreve” pankartıyla eşdeğer gören yazıları okuyunca gerçekten zihnimde tuhaf bir karıncalanma oluyor.

Tamam, bir başbakan için “padişah” pankartları açılıyorsa, sorunlu bir sevgi ile karşı karşıya bulunduğumuzu tartışabiliriz.

Ama “Ordu Göreve” ile bir tutmak da gerçekten sorunlu bir cumhuriyet sevgisidir.

Bu düşünceyi dile getirenler, Osmanlı devrinde de padişahların ordu ile aralarının nasıl olduğunu bilmiyor olamazlar.

Padişahlık devrinde de, padişah sivil idareyi, ordu askerî idareyi temsil ediyordu, yani cumhuriyetten hiçbir farkı yoktu.

Padişah da “ne zaman kelle istemeye gelecekler” endişesi içinde, büyük bir hassasiyetle yönetmeye çalışırdı ülkeyi.

Burada Tayyip Erdoğan için açılan pankart çok şükür ki, “padişah”ı işaret etmektedir, “başkomutan”ı değil.

Ha, başkomutanı işaret etmesi daha mı sorunlu?

Bence o da değil.

Çünkü bu bir ortak irade yansıması değildir.

Her ne kadar Friedman'ın Türkiye'nin önümüzdeki 30 yılın sonunda tekrar Osmanlı imparatorluğu haline gelip yeni süper güç olacağı kehanetini bir gelecek projeksiyonu olarak değerlendirenler varsa da, "Amerikan Osmanlısı" gibi garip bir durumu o dönemde yaşayanlar tartışacaklardır.

Açılan pankartın 30 yıl sonrasını işaretleyen Friedman'dan onaylı olduğunu iddia etmek ise pek bir muhayyile genişliği olur kanaatindeyim.

"Kadın kotası" vesilesiyle AK Parti ve CHP'nin meclis üyeleri

Oldum olası şu "kadın kotası" lafı kadar, kotanın girişimcileri de beni acayip irrite etmiştir.

Sayıdan ziyade niteliğin önemli olduğunu düşünürüm.

Bakın Meclis'te kaç kadın milletvekili var, kaçını tanıyorsunuz?

Dünyadaki kadın siyasetçilere bakınız, kaç kontenjandan, kotadan girmiştir.

"Kota" lafının kadınları aşağılayan bir girişim olduğu konusunda başbakanla hemfikiriz.

Medyada çıkan, şu partinin kadın aday sayısı şu kadar, bu partininki bu kadar türünden haberlerin, ilkokula yeni başlayan çocukların önüne abaküs koymaktan farkı yok.

Bu kadar laf niye mi?

Milli Görüş geleneğinin kadın merkezli seçim çalışmalarına uzak birisi değilim.

Arazide, ev ev, kapı kapı dolaşarak nasıl çalıştıklarını partilerine nasıl seçim kazandırdıklarını biliyorum.

Dolayısıyla ne Saadet Partisi ne de AKP'de işe yaramayacak iş yapmayacak kadın sayısı neredeyse yok denecek azdır.

Arazi çalışmalarında olup da siyaset içerisinde yer alamamaları ciddi bir tartışma ve sorgulama meselesidir elbette.

Ancak son zamanlardaki medyada "AKP'nin ünlü kadın üyeleri ve adayları" haberleri boy göstermeye başlayınca, biraz da "neler oluyor orada" merakıyla AKP İl Başkan Yardımcısı Özlem Topal'ın davetiyle cuma günü "kadın adayları tanıtma programına" gittim.

"Ne iş" dedim, "göstermelik aday girişimi mi yoksa partiler arası rekabete mi başladınız?"

Bütün listeyi serdi önüme Özlem.

Büyük bir çoğunluğu teşkilattan gelme.

Ünlü kadın sayısı ise medyanın abarttığı kadar değil.

Daha da önemlisi, vitrin kadından ziyade kamuoyunda ismi bilinmeyen, medyatik olmayan ancak başarılı kadınlara bizzat teklif götürülmüş.

Tek tip kadın yok.

Bazılarıyla bizzat sohbet ettim, “ille de kadın olsun” kotasıyla değil, iş yapacak kadınları ilk sıralardan almaları sevindirici.

*

Bu sırada, CHP’nin önce İstanbul, sonra Türkiye genelindeki büyükşehir ve ilçe belediye meclis üyeleri ile il genel meclis üyelerinin listesini gösterdi Özlem Topal.

Yüzde 75’i ilkokul, ortaokul mezunu.

Oradan çıkınca, tekrar CHP’nin internet sitesine girip baktım. Olur ya, AKP il başkanlığında önüme konulan liste yanıltıcı olabilir diye.

Hayır, aynen öyle.

Deniz Baykal ve ekibi, Türkiye’yi yönetmek kadar zor olan İstanbul dahil olmak üzere, Türkiye’nin pek çok ilinde Meclis üyeliklerine üniversite mezunlarını pek layık görmemiş.

Baykal bu seçimlerde de küçük düşünüyor anlaşılan.

Buna CHP’liler bile ateş püskürüyorlar.

Ama, kahrolası viranede liderlik var.

Onun liderliğini sorgulamasınlar da, ne olursa olsunlar.

Öyle mi Sayın Baykal?

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

“Dengê avê tê”

Elif Çakır 17.03.2009

Başlıktaki sözün Türkçesini yazının sonunda vereceğim.

Ama “adude”nin ne olduğunu söyleyebilirim.

Kengerin toplandığı aletin ismidir “adude”.

Gülşen Orhan esnaf ziyareti esnasında bir demirci dükkânına ısmarladığı “adude”nin hazır olup olmadığını sorduğunda öğreniyorum. (Gülşen Orhan, AKP’li milletvekili, onu TRT 6’nın açılışında Kürtçe şarkı söylerken tanımıştım.)

Yıllardır “kuş uçmaz kervan geçmez” bir ilçe olan Bahçesaray’a geçen baharda milletvekilleri gelip kenger toplamışlar.

Ve bir şey daha öğreniyorum.

Bahçesaray halkının, yıllarca portakala “helikopter yumurtası” adını taktıklarını da yeni öğrendim...

Şimdi bazıları “altın portakal” gibi bir şey olduğunu zannedecek.

Hayır, kırk yılın başı olağanüstü bir hal olduğu zaman ilçeye helikopter gelirse durumu bilenler yanlarında portakal getirirlermiş, o yüzden bu ismi takmışlar.

Yoksa.

Portakal mevsiminde yollar kapanıyor, yollar açıldığında ise çoktan portakal mevsimi bitmiş oluyormuş.

“Hadi canım sen de” diyorsunuz değil mi?

Hadi, kaçınıcı asırda yaşıyoruz da deyin.

Ben de öyle söyledim şaşkınlıkla.

Bunları söylemeniz, bu gerçekleri değiştirmiyor maalesef.

Duyduklarınız ne masal ne de hikâye...

Bahçesaraylılar kendilerini “sekiz ay Allah’a dört ay Van’a bağlıyız” sözüyle anlatıyorlar.

Bahardan bahara ölü taziyelerinin yapılmasıyla tanınmışlar...

Yazın kuruttukları sebzeleri kışın idareli bir şekilde tüketmeleriyle...

Bahçesaray gün gelip ilçe olduktan sonra bile hiçbir siyasetçinin, parti liderinin gitmediği “gözden ırak gönülden ırak” bir toprağıımız.

Yoksulluk dizboyu.

Hâlâ da öyle...

İnsanların yüzünün güldüğü “buralar çok gelişti, biz de herkes gibi günübürlük sebze meyve yiyebiliyoruz” diyerek şükrettikleri bu manzara, belki de bizlerin “kaliteli yaşam” içerikli sohbetlerimize ot tıkayacak cinsten.

Neredeyse yıkıldı yıkılacak dükkânların içerisinde iki taburenin ve derme çatma tahta sehparların, masaların bulunduğu “restoran”lara rastlayabilirsiniz.

İsimleri şatafatlı ancak sizi pek fazla tatmin etmeyecek süpermarketlere, hipermarketlere, alışveriş merkezlerine...

Herkes haline şükretsün diye söylemiyorum bütün bunları.

Son günlerin moda tartışması “oyları arttıran sadaka dağıtımı” meselesini ve seçim çalışmalarını izlemek için Van’daydım.

Bahçesaray’a gittim.

Oradaki insanlarla konuştum.

Kime oy vereceksiniz diye sordum.

Aldığım cevap şaşırtıcı...

Belediye başkan adayları kimsenin umurunda değil.

Herkes başbakana oy vereceğini söylüyor.

“İlk defa ilçemize bir başbakan, bir parti lideri geldi. Bizi önemsemi” diyorlar.

Öyle ya da böyle bu insanlar önemsenmek istiyorlar.

Artık ötekileştirilmekten usanmışlar.

Ve buralarda yaşayan halk her şeyin farkında.

21. yüzyıla girmiş Türkiye’nin Van vilayetinde, sekiz ay kar yağışı nedeniyle dünya ile bağı kesilen bir Bahçesaray’da, şehre ulaşım yollarını Tayyip Erdoğan yaptırmış.

2003’e kadar, rahmetli Adnan Kahveci’nin gönderdiği bir kepçe ve kamyonundan başka hiçbir malzemesi olmayan bir ilçe burası.

Van’a bağlayan patika yolları sekiz ay kapalı... Ne doktoru ne de hastanesi varken...

Ak Parti’nin iktidara gelmesiyle birlikte başbakanın özel ilgisine mazhar olmuşlar.

İlçeyi Van’a bağlayan yol, tertemiz asfalt yapılmış. Kar makineleri gönderilmiş, yol 24 saat açık. Hastane ve okul

yapılmış. Uzun yıllardır belediye başkanlığı yapan Gülşen Orhan'ın babası Naci Orhan, "burada kimin niye öldüğü bilinmezdi" diyor.

Son beş yılda yapılanlar Bahçesaraylılar için bir mucize gibi...

Devleti ilk defa yanlarında hissetmişler.

"Bugüne kadar yolunuz niye yapılmadı" diye sorduğumda, "*Burada beş bin kişi yaşıyor, buraya yapılacak yatırımın maliyetini ve oy oranını düşündüğünüzde siyasiler 'değmez' diye baktılar. Ama bugün bizi önemseyen bir başbakan var, bizim de bir oyumuz... Biz onun için önemliyiz, oyumuz da onun için önemliyse niye vermeyelim*" diye cevaplıyorlar.

Onların uçağı var, her yere gidebiliyorlar diyen Devlet Bey, başbakanı televizyona davet edip bundan medet bekleyen Deniz Bey, hâlâ seçimler için vakit varken, bu da benden size bir kıyak olsun. Verdiğim bu bilgiler belki işinize yarar!

Şimdi başlığa gelelim.

Konuk olduğum evin balkonundan ilçeyi seyrederken, evin iki yaşındaki çocuğu Asaf bir eliyle beni çekiştirip diğer eliyle dağları işaret ederek "dengê avê tê" diye ısrarla tekrarlayınca bana bir şeyler anlatmak istediğini fark ettim.

"Suyun sesi geliyor" demekmiş. Baharın müjdecisi, dağlardaki kar eriyip de su sesi geliyorsa yollar açılıyor müjdesiymiş. Henüz karları erimemiş dağlara ama dağların eteklerindeki açılmış yollara bakarak Asaf'la birlikte bende tekrarladım bu sözü: dengê avê tê...

Son olarak, bu yazının Ak Parti propagandası olduğunu düşünenlere de, hayatta başarılar dilerim!..

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Fethullah Gülen korkusu

Elif Çakır 24.03.2009

Yirmili yaşlarımda çeşitli cemaatlerin toplantılarına, sohbetlerine hem tanıma amaçlı hem de o cemaatlere mensup olabilme hevesi içerisinde girip çıkmışlığım oldu.

Hırçın yapımı isyankâr halimi törpülemek arzusuydu daha çok. Nefis terbiyesi hali.

Zira bir gruba dahil olanların munis haletiruhiyelerinden etkileniyordum.

Huzursuzluk halimin bu şekilde düzeleceğine inanıyordum.

Ancak bütün girişimlerim, çabalarım ve ziyaretlerim hüsrarla sonuçlandı.

Uzunca zaman bende bir sorun olduğunu, arızalı olduğumu düşündüm.

Sonra bu arızalı halimi sevmeye başladım.

O dönemlerde birkaç kez hoca efendiyi dinlemeye gitmişliğim de vakidir.

Ancak klasik anlamda hiçbir cemaatin müntesibi olamadım.

Ancak bu da demek değil ki, kim iyi bir iş yapıyorsa, ona elimden geldiğince katkıda bulunmuyorum.

Ama bu sadece, belli bir cemaat, belli bir düşünce etrafında toplanmışları desteklemek anlamında değil. Kim ne iyi iş yapıyorsa, bu toplumun herhangi bir ihtiyacını gideriyorsa, İslamcı olsun, sosyalist olsun, laik olsun destek vermekten yanayım. İyi işin destekçisi olmak kötüyü kovar diye düşünüyorum.

Bütün bunları niye söyledim?

Pazar günü *Hürriyet* gazetesinde Başar Arslan'la yapılan röportajı okudum da ondan. Okumayanlar için, sunuş yazısının temel argümanının "*Taraf* gazetesinin arkasında kim var? Fethullah Gülen mi?" olduğunu hatırlatalım.

Bu söz önemli...

"Bu işin arkaplanında cemaat vardır" sözü artık popüler bir yaftalama sözü.

Benim asıl merak ettiğim soru bu insanlar gerçekten korkuyorlar mı yoksa birileri bunların korkmalarını mı istiyordu.

Nitekim televizyon programlarında ya da köşelerinde korku çıkırtkanlığı yapanların, hemen akabinde "aslında korkmadıkları, lafın gelişi öyle söyledikleri" itirafları da gizli saklı değil.

Halkın yararına bir şeyler yapıyorsanız mutlaka arkanıza cemaat desteğini almış olmalısınız.

Zira birilerine göre ülkenin adeta bir korku cumhuriyeti olmasının arkasında hep cemaat var, hadi daha ileri gidelim F tipi yapılanma var. (Çok şükür ki, bu ifade "Feto" ifadelendirmesinden biraz daha edeplice. Hani Abdullah Öcalan'a Apo denmesiyle Fethullah Gülen hocaya Feto denmesi arasında bir ifade birliği kurularak, Apo'nun halk arasında nasıl bir imgesi var ise, Feto denilerek de aynı imge sağlanmak isteniyor. Ülkenin iki belalısı, Apo ve Feto. Ha Apo, ha Feto yani...)

Asker içerisinden dosya sızdıranlar da, iktidarın arkasında olanlar da hep onlar.

Artık, klasik cumhuriyetçilerin zihin dünyasında bu konu o kadar ileri götürüldü ki, tipik bir panik atak başlangıcı haline geldi.

Telefonlarının dinlenmesinden korkuyorlar. (Artık telefonlarda küfrederek dahi konuşamıyorlarmış, maazallah

yanlış anlaşılır polis kapılarında dikilivermiş.)

Bilgisayarlarındaki bilgilerden korkuyorlar.

Günlüklerinden korkuyorlar.

Gazeteci olarak bilgisayarlarında belge arşivi yapmaktan korkuyorlarmış...

Bütün bu korkularının günah keçisi de, F tipi yapılanma imiş.

Türkiye'nin öyle makûs bir kaderi var ki, ne yapsa ne etse bir türlü düşmanlardan tehlikelerden, etrafı sarılmışlıktan kurtulamıyor.

Sürekli bizi yok etmeye çalışıyorlar.

*

İşte bu röportaj çevresinde sorulan sorular, henüz birkaç gün önce, Türkçe Olimpiyatları seçmelerini izlemek için gittiğim Almanya'daki izlenimleri yazmayı gerekli kıldı.

Bu cemaatin dünya çapında okullar açabiliyor olması şaşırtıcı gibi geliyor.

Nasıl oluyor da, her yerde kolaylıkla okullar açabiliyorlar sorusunu soranlar az değil. (Ben de pek ilgilenmediğim halde, merak ediyordum.)

Eğer bulunduğunuz ülkenin eğitim sistemiyle paralel hareket edebiliyorsanız, hiçbir yerde okul açmak zor değil. Yeter ki imkânınız olsun, ve en önemlisi ufkunuz olsun. Çünkü imkânı olmak hiçbir şey değil aslında. Yoksa bu ülkede, bütün imkânlara rağmen yapılamayanların çetelesini tutmaya bilmem kimin sabrı yeter...

Almanya'da ilköğretim ve lise düzeyinde 16 okul var Türklerin kurduğu.

Binasıyla, eğitim kalitesiyle, öğretmenleriyle hepsi on numara.

Hatta, Alman eğitim bakanları, bu okullardaki başarı üzerine, ortaklaşa faaliyet içine girmeyi bile uygun görmüşler. Çünkü Alman toplumunda gençlerin ruh hali pek parlak değil ve bunların rehabilitesi için Türk okullarındaki rehberlerden yardım talep ediyorlar.

Konumuz okullar olmadığı için, burayı kısa kesiyorum.

Mesele, Türkiye'de yaratılmaya çalışılan cemaat korkusunun ne anlama geldiği...

Bu ülkede statüko, iyi iş yapanın düşmanıdır, maalesef cumhuriyet tarihi boyunca bunu belledik.

Ya da şöyle diyelim, iyi iş yapan, "bizden" değilse, vatan hainidir, mutlaka başka güçlerle irtibatı vardır. İnsanların aklını çelmek için yapıyordur.

Ülkesi için iyi işler yapanların, eli kanlı teröristlerle bir tutulduğu garip bir ülke burası.

Ama köprünün altındaki sular, akıyor. (Hele bir de bu sene iyi yağmurlar var ki, gürül gürül akacak gibi görünüyor.)

Şunu açık yüreklilikle ifade edeyim, eğer bu ülkeyi hâlâ darbelerle yönetmeye kalkışanları ifşa edenler bu cemaatse, hiç kimse bundan şikâyetçi değil.

Bu ülkede, üniversiteler ve diğer eğitim kurumları, laikçilik zorbalığından başka gençlerine dünyaya ilişkin hiçbir vizyon ve ideal veremiyorsa, hiç kimse bu okulların çoğalmasından şikayetçi değil.

Bu ülkede, kendi toplumunun her kesimine sudan sebeplerle düşman olan bir devlet yapısı varsa bu değiştirilmek isteniyorsa, hiç kimse bundan şikâyetçi değil.

Cemaat, Ak Parti falan hikâye.

Korkunun sebebi başka.

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Diyeceğim odur ki

Elif Çakır 31.03.2009

Bu seçim sonuçları benim için bir sürpriz miydi?

Bir iki yerdeki sonuçlara şaşırarakla birlikte, değildi.

Zira aylardır halk içerisinde adeta bir seçim sloganı haline gelen “ilçelerde başka yere, ilde AKP’ye” sözünü fazlasıyla önemsedim.

Bu seçimlerde AKP’ye bir ikaz verilecek diye bekledim.

Dolayısıyla...

Halk AKP’ye bence şöyle dedi:

Benim derdimle hemhal ol, işyerimin kapanmasını benim beceriksizliğime verme.

İşyerimin kapanmasını, ekonomik krizi anlayabilir hatta anlayış da gösterebilirim fakat sen de “elimden geleni yapıyorum derdinizi anlıyorum” de...

Param pulum yok diyorsam beni dinle, zira ben seni, beni dinleyeceksin diye destekledim...

Hakkında yolsuzluk şayiaları duyuyorum, bu konuda beni aydınlat...

Yerel seçimlerle ilgili karar verirken yerel dinamikleri de dinleyeceksin, belediye başkanların birilerinin adamı olmasın.

“Ceketimi koysam alırım” mantığının bize uymaz, sen iktidarsan, seni iktidara getiren bizleriz, bunu unutma.

Büyük Türkiye hayali kurman bizi mutlu eder ille velâkin “Türkiye’yi istiyorum” mantığının bize ters.

Aynı zamanda bu toplumun insanları tüm siyasilerden de şunu istiyor: bu ülkenin sorunları tek bir partinin sorunu olmaktan ziyade tüm partilerin sorunudur.

Bu açıdan bakıldığı zaman...

Bu ülkenin insanları sanki kafa kafaya vermişler de bir istişare yapmışlar gibi –ki bu pek de mümkün değil ancak halkın ne kadar bilinçli olduğunun göstergesi- sandıktan gayet makul bir sonuç çıkarttılar.

Demek ki bu millet aptal değilmiş.

Aldıkları yardımlara fit olup üç torba kömüre, bir paket yiyeceğe oylarını satmıyorlarmış. Bilakis onları zaten kendi hakları olarak görerek oylarını kime güveniyorlarsa onlara atıyorlarmış.

Ülke öyle sanıldığı gibi muhafazakârlaşmaya doğru gitmiyormuş. En çok dindarların yaşadığı Fatih’ten CHP yüzde otuz civarında oy alıyorsa, bu seçim sonuçlarını iyi değerlendirmek gerekiyor.

***

Vakıa, yoksul, işsiz, aldığı maaşlarla geçinemeyen insanlara yardım yapılmasına (şeklen şık bulmuyorum) itirazım olmadı.

AKP iktidarı da “analarının sütü gibi helaldir” diyerek bu yardımların bir sosyal devlet gereği olarak yapıldığını söylüyordu. Yardımların yapıldığı yerlerden öyle oy patlaması filan olmadığı gibi, bu sayede seçim filan da kazanılmadı.

Kürtler artık kendilerinin ötekileştirilmesinden bıktılar. Buna kesin bir çözüm istiyorlar.

Dışlanmak istemiyorlar.

Bir taraftan “Kürtçe kanal kuran” devlet, diğer taraftan “Kürdistan” demedim diye diretiyor.

***

AKP’nin oy kaybedeceğini herkes hissediyordu, hatta daha da fazla olabilirdi bu. Bunu nerden mi biliyorum, çünkü çevrenizde konuştuğunuz insanların fikri genellikle sandığa yansıyor da ondan. AKP’ye oy veren bir kitle var ki (bunun iyimser bir rakamla yüzde 5’ten fazla olduğunu söyleyebilirim) “Ak Parti’ye vermezsem bundan CHP istifade eder” diye kerhen oy verdi. Sonuçta bu bir yerel seçim ve belediyeleri CHP’ye kaptırma ihtimali pek iç açıcı gelmiyor bu kitle için. Yine bunun gibi, ekonomik durumu kötüye gittiği halde AKP iktidarına yakın

yeni zenginlerin oluşmasına ve bunların yaşantılarının kendilerinininkinden farklılaşmasına tepki gösteren bir kitle de var ki, bunlar da kerhen Ak Parti'ye oy verdiler.

***

CHP'nin İstanbul'daki oy artışını gerçekleştiren Kılıçdaroğlu için "yeni lider" yakıştırmaları yapılsa da, genel seçimlerde onun bir lider karizması oluşturabileceğini –ne yazık ki- düşünmüyorum.

Ama CHP bu seçimde bir şey (hem de çok önemli bir şey) öğrendi (mi?): Laiklik elden gidiyor çığırkanlığının yıllardır kendisine neler kaybettiğini fark etti!..(mi?)

***

Peki, Ak Parti'nin bu kadar civcivli geçen yılların ardından sadece üç puan kaybederek (yerel seçimlere kıyasla) yüzde 40 civarında çıkması başarısızlık mıdır? Bence kesinlikle hayır.

Ergenekon davası gerginliği, PKK-Kuzey Irak ve hatta Irak'ın bütünlüğü meselesi, küresel ekonomik kriz gibi girdapların ortasında Ak Parti'nin duruşunu halk pek de küçümsemedi.

Ancak, Davos'tan medet umarak her şeyin Tayyip Erdoğan üzerinden yürümesi, Ak Parti'nin ileriki dönemde temel sıkıntısı haline gelecek.

Herkese, her kuruma, sokaktaki adama, çiftçiye, köylüye bile laf yetiştiren, gerginlik üreten Tayyip Erdoğan portresi bu seçimde üç puan kaybettirmiştir. (22 Temmuz'daki seçim olağanüstü bir durumdu, orada halkın askere ve yargıya tepkisi Ak Parti'de birleşti.)

Ben buna inanıyorum.

Ha, Ak Parti'nin kurmayları her işin peşine Tayyip Erdoğan'ın koşturmasından rahatsız mıdırlar, bundan emin değilim. Arka planda ense yapmak daha çok hoşlarına gidiyor olabilir. Ama Tayyip Erdoğan, özellikle Abdullah Gül'ün cumhurbaşkanı olmasından sonra onun yükünü de üstlenmiştir ve bunu taşımakta zorlanmaktadır.

Tayyip Erdoğan-Abdullah Gül-Bülent Arınç sacayağı (ya da Abdüllatif Şener'i de eklersek dört direğinden üçü) bugün eksiktir.

Bugün Ak Parti tek ayak (Tayyip Erdoğan) üzerinde durmaktadır.

Bilmiyorum, yoksa bana mı öyle geliyor...

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Kürt Memet

Elif Çakır 07.04.2009

Gittikçe evin yaşlı insanlarına benzemeye başlıyorum galiba.

Oysa ne çok kızardım "şimdi benim çocukluğumda, gençliğimde, yıllar önce" deyip her olaya karşı bir mesel-hikâye anlatmalarına.

Eminim hepinizin hayatında daha kıymetli hatıralar vardır.

Rojin "Kim Kürt olmak ister ki" deyince ilkokul yıllarıma döndüm.

Sınıf arkadaşım Kürt Memet'i hatırladım.

Hepimizden daha esmerdi ve adını Mehmet değil de Memet diye söylerdi.

Biz de sınıfta Kürt Memet derdik.

Müzik dersinde "ağlama yar..." türküsünü okurdu yanık sesiyle...

Türküsü bittiği zaman yerine oturuncaya kadar alkış tutardım.

Hatta bir seferinde ısıklığa kalkışınca sınıf öğretmenim hafif yollu kulağımı çekivermişti...

Kardeşimin misketlerini alır okul bahçesinde misket oynardım onunla...

Nedense çocuk aklımla onun diğer arkadaşlarımıza nazaran daha yalnız olduğunu hisseder ve üzüldüm.

Annemin "sınıfta oğlanlarla arkadaşlık yapma" tembihlerine rağmen, kardeşimin misketlerini alır, okul bahçesinde misket oynamaya davet ederdim.

On iki eylülde çocuktum...

Bana deseler ki ne hatırlıyorsun...

Elbette çok şey hatırlıyorum...

Ama en çok canımı yakan, beni üzen, gizli gizli ağlatan...

Bir gün öncesinde annem ve komşuların ev oturmasına gittiği, bizim isim-şehir oynadığımız arkadaşlarımızın ertesi sabah "karşı" tarafta olmuş olmalarıydı.

O zamana kadar duymadığım "sağcı, solcu" ayrımlarını, "Alevi, Sünni" ayrımlarını anlamadığım bir çocuksu saflıkla ve "yaklaşma cıss" şeklinde algılamış olmamdı.

Bir gün öncesine kadar yuvarlak tepsilerde yapılmış şekerli pasta diyebileceğimiz keklerini yediğimiz komşularımız bir anda ayrışverişmişlerdi.

Aleviydi.

Sünniydi.

Solcuydu.

Sağcıydı.

Ekmek aldığımız “bakkal amca” bizim tarafa “ekmek” vermiyordu mesela.

Oysa çocukluğumun en güzel hatıralarındandı bakkal amcadan aldığım ekmeğin içini oya oya yiyerek eve gelmem.

Taa o zamandan isyanım başladı.

İnsanları ötekileştiren, karşı karşıya getiren kavramlara...

Beni Alevi arkadaşımdan ayıran kavgalara...

Sınıfta “nerelisin” sorusuna daha mahcup bir şekilde cevap veren ve daha yalnız olduğunu hisseden Memet’in durumuna.

Çingene mahallesinde yaşayan ancak ailesinin ısrarla okumasını istediği Çingene Ali’nin durumuna...

Benim...

Şehirli anne babadan çok Anadolu’nun köylerindeki anne babaların durumları ilgimi çekmiştir hep.

Yokluğa terk edilmiş insanlar ve bu yoksul yaşam biçiminin onların kaderi olması karşısında kendimi hep mahcup hissettim.

Rojin’in “Kürt olmayı kim ister ki” sözünü anlayabilmek ve bu sözü ona söyletmek zorunda olan herkes utanmalı.

Neden bir insan Türk olduğu kadar, Kürt olmaktan da mutluluk duyamasın ki...

***

“İstiyorlarsa söylesinler, yaparız!”

Piyasada “ne iş olursa yaparım abicim”ciler vardır.

Sen yapılacak işi söyle, gerisi kolaydır.

Müthiş bir potansiyelleri var gibidir bu tiplerin.

Ağızları iyi laf yapar ya da öyle olduğunu sanırsınız.

Ta ki...

“Peki alanınız nedir”, “bize ne gibi bir katkı sağlayacaksınız” diye sorduğunuzda, alır topu size atarlar..

Kemal Kılıçdaroğlu’nun “Kürt açılımı yapacak mısınız” sorusuna verdiği cevap, “ne iş olsa yaparım abi” tadında...

“Kürtler konuşsunlar, ne açılım istiyorlar söylesinler, yaparız” sözü sizde ne tür bir etki bırakıyor?

Sanki başka bir gezegenden gelmiş gibi değil mi... (Gerçi bu sözlerle uzlaşmacı bir yapısı olduğunu da gösteriyor ama, ifade zayıf. Keşke bu derece safiyane bir yaklaşımla ülkenin meseleleri çözülebilse...)

Anlaşılan o ki, İstanbul’daki başarıda en büyük pay Kılıçdaroğlu’nun değil, Gürsel Tekin’indir. Kılıçdaroğlu, yanında Tekin olmadan pek görüş beyan ettiğinde yerini dolduramıyor. Fakat Gürsel Tekin de daha ne kadar Kılıçdaroğlu’nu besleyebilir, bilmiyorum.

Geçen hafta, Kılıçdaroğlu’nda CHP liderliği (dolayısıyla ülkeye liderlik) yapacak kumaş olmadığını kısaca ifade etmekle yetinmiştim.

Oysa daha seçim akşamından itibaren bir kısım yazarlar koro halinde “Baykal istifa, Kılıçdaroğlu işbaşına” dolduruşuna girişmiştiler. Hatırlanacağı üzere Kemal Gandhi yakıştırmaları bile yapıldı (indiragandi’lere karşı!).

Onu CHP’nin başına lider olarak getirmek isteyenlere, en iyi cevabı veriyor Kılıçdaroğlu bu açıklamasıyla.

Lafı dolandırmaya gerek yok, ben yine aynı fikirdeyim.

Gandhi metoduyla biraz daha çalışırsa Kılıçdaroğlu belki yol alır ama, Deniz Baykal’ın yoluna çıktığında nasıl davranacağını kestirmek henüz pek mümkün görünmüyor.

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Mahallede yine şenlik var!

Elif Çakır 14.04.2009

New York’tan Leyla T’ye...

Beterin beteri var, Allah korusun Leyla Hanım. Halinize şükretmeniz lazım. Benden size tavsiye, şayet imkânınız varsa iki rekât şükür namazı kılmanız. Şimdi buradan size şükür namazının tarifinin yapamam, “köşeden

tebliğ"e girer.

Sizin muhteremin durumuna bakınca, ohooo dedim, mahallede eski hidayetler nerde Leyla Hanım'ın kocası nerde...

Mahallede bu durumun adı "hidayete ermek" ya da "İslama dönmek"tir.

"Sonradan hidayete ermişler" doğuştan hidayette olanlara "zillet hayatından nurlu hayata terfi ermenin faziletleri" konulu vaazlar verirlerdi.

Hatta bunlar medyatik isimlerden ise, mutlaka bir kitap yazıp, namazla nasıl huzur bulduğunu, hacca gidip nasıl yüceltiğini hissettiğini falan anlatırlardı. (Ki benzer örnekleri halen var.)

İmanınızın kıymetini bilin, demekti bu.

Nefsi emmarenin sizi nelere sürükleyeceğini aklınıza dahi getiremezsiniz diyerek, bol ışıklı hayatlarında aslında ne kadar karanlıkta olduklarını, idraksiz bir hayat içerisindeki mahviyetlerini anlatırlardı.

Ve daha neler neler anlatırlardı dinleyen safları bulduklarında.

Bizler de oralardan öğrenirdik, pırıltılı hayatları, alkol almanın zararlarını.

Kadın erkek birarada eğlenmenin ne menem bir tehlike olduğunu.

Hatta sonradan hidayete erenler hızını alamazlar eski dönemlerini hatırlatmasın deyu bir de isimlerini değiştirirlerdi.

Misal...

Tolga olurdu Talha.

Burçin olurdu Fatma Betül.

Ersin de Enes...

Uzayıp gider liste.

Eskiye hatırlatacak ne varsa hepsinden uzaklaşır...

Yıllardır namaz kılıp ibadet edenlerin erişemedikleri kerametlere erişirlerdi.

Misal, peygamberi görürler rüyalarında, peygamber bunlar aracılığı ile ümmete seslenirdi güya...

Hâsılı kelam.

Zaten hidayette olanlar, bu sonradan hidayet görmüşlerden hep bir ayar alırlar...

Hakkını yemeyelim, bizim mahalle de bu tür insanların etrafında pervane olur, sanki o güne kadar din hakkında bir şey bilmiyormuş gibi, onlardan sâdır olacak sözleri başıyla tasdik etmek için ağzının içine bakarlardı.

Yeter ki varlıklı ve üst sınıftan biri olsun. Din, Allah, kitap desin, hemen bir camiye vaiz yaparlar bizim mahallede.

Ne inkâr edelim, böyle komplekslerimiz var maalesef.

Ve bizimkilere bu kadar pırıltılı hayattan el etek çektiren bu hikâyelerdir.

Yani sizinkilerin bizimkilere anlattığı hikâyeler.

Adı üstünde hikâye işte.

Ailece hidayet bulmuşlar daha bir makbuldü.

Kadın da kadınlara anlatırdı.

Halinize şükredin ey kadınlar.

Sizin efendiler sizi el üstünde tutuyorlar, size karşı merhametliler, içip içip o kadın senin bu kadın benim, onun bunun yatağında sabahlamıyorlar.

Dışarıdan ısıltılı görünen, asri medeniyet dedikleri bu hayat çekilmez.

Hidayet bulduk da huzura erdik...

...

Sizin yanlış dindarlıklarıyla tanıdığınız insanlarda sizin pırıltılı hayatınızı hep zillet olarak bilirdi.

Birbirini tanımak sohbet etmek yerine orası burası öcü yapıldı.

Tamam, istisnalar kaideyi bozmaz.

...

Neyse ki akli başında insanların da var olduğunu hatırlattı Ayşe Arman'ın röportajı.

Tam da yeniden "mahalle baskısı" üzerine yazılıp çizilmeye başlandığı şu dönemlerde Ayşe'nin röportajı iyi iş yaptı.

Tamam, Leyla'yı anlıyorum.

Benim de deliler gibi âşık olarak evlendiğim adam günün birinde elinde kadehlerle dolaşmaya, âlemlere

akmaya başlasa “noluyoruz yahu” demeye başlar, ne yapacağımı şaşırırım.

Yetişin a dostlar diye, “kocama bir haller oldu” diye ağıtlar yakarım.

Ama şu bizim namazında niyazındaki erkeklerin sonradan dağıtma hikâyelerinde Leyla’nın kocasındaki o müthiş anlayışlı adam tavrı maalesef olmuyor.

Ya da kadın sonradan örtünmek istemişse erkekler hiçbir şekilde anlayışlı filan olmuyor.

Huzur Sokağı romanı, yıllar öncesinden bu hikâyeyi anlatır bize.

Feyza’nın günün birinde dinini öğrenip, namaz kılmaya başlaması ve başını örtmesi sonucu kocasından gördüğü eziyetli hayat üzerinedir romanın konusu.

...

Cemaatin cemaati var Leyla Hanım.

Hidayete ermişin haddini bilmeyeni...

Ya sizin muhterem “hidayetsiz mutsuz huzursuz günlerim” diye hepimizin başına dikilseydi.

Âlemden Mabede diye kitaplar yazmaya kalkışsaydı.

Vahyi rüyalar görüp ümmete haber getirdiğini, haber getirip götürme görevine nail olduğunu sanıp başımızda boza pişirseydi.

Bırakın adamcağız kendi halinde dinini yaşasın.

Bu sadece size eziyet gibi gelebilir. Ama koca bir millete eziyet etmesinden iyidir. Vatan millet adına buna katlanın lütfen!..

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Bu ne yaman medya

Elif Çakır 21.04.2009

Genelkurmay Başkanı’nın konuşmasını dinlemek üzere Harp Akademileri’nde toplanan gazetecileri görünce 28 Şubat süreci depreşti zihnimde.

Medyadan bu kadar yoğun katılımı pek de hayra alâmet görmeyenlerdenim.

Genelkurmay'dan brifing almaya meraklı olmak, belki gazetecilik açısından bir imtiyazdır, bilemiyorum. Bunları günlük haline getirip ilerde kitap olarak değerlendirmek isteyenler için bulunmaz bir fırsat olabilir.

Benim ilgimi çekmemesi, ya da ürküntü duymam, kendimle ilgili.

Fakat ne yazık ki, orada sarfedilen sözlere karşı birkaç şey söylemeden geçebilmek de kolay değil. Askerin söylediklerinin mutlaka insanı kışkırtan bir yanı oluyor.

Genelkurmay Başkanı'nın konuşmasına baktığımda, (Türkiye halkı gibi değerlendirmeler bir yana) 28 Şubat'tan tek farkının "topyekûn savaş"tan çıkıp hedef küçültmek olduğunu gördüm.

"Türkiye halkı"nı oluşturan muhafazakâr, mütedeyyin insanları bütün olarak düşman ilan etmek yerine, onları bir yana ayırarak, "Fethullah Hoca'yı ver, kurtul" konseptine oturmuş bir içerik vardı.

Başbuğ'un bilhassa Avrupa Birliği hususunda tek kelime etmeyip Obama'dan referanslar göstermesini, askerın Amerika'yı kazanma çabası olarak algıladım. Obama ülkemize geldiğinde Yılmaz Özdil'in o günkü yazısında ifade ettiğı gibi, "takunyalıları Anıtkabir'dekine tercih ettiniz" türünden bir serzenişti bu. Yani bir tür "beni al, onu alma" yaklaşımı.

Bağımsızlıktan, ulusalcılıktan söz edenlerin en çok Amerika üzerinden politika üretmesi, bu ülkenin makûs talihi olsa gerek. Kendi aramızda oturup bu ülke için iyi şeyler yapmak konusunda bir mutabakat sağlamak mümkün görülmüyor sanki.

Konuyu dağıtmadan Başbuğ'un sözlerindeki bir diğer çelişkiye işaret etmek istiyorum.

Başbuğ, mütedeyyin kitlelerle sorunu olmadığını, ordunun asla din düşmanı olamayacağını söylerken, acaba nasıl bir din algısıyla konuşuyor, anlaşılır gibi değil.

Türkiye'de, kimse orduyu din düşmanı olarak göstermekle siyaset ya da dinî faaliyet yapmıyor. Askerin kendisi dinin karşısında net bir duruş sergileyerek bunu yapıyor.

Genelkurmay öncelikle mütedeyyin insanlara karşı olmadığını kendisi kanıtlamak durumundadır.

Yoksa, mütedeyyin insanların elinden gelen bir şey yoktur.

***

Bizim karakuşak militanlar

Tabii tabii çok haklısınız Türkan Hanımcığım.

"Başörtülü militanlar" konusunda.

Bu "militanlar" var ya, aralarında cemaatlere göre ve cemaatler dışında da bölümlere ayrılırlar.

Görev taksimi vardır aralarında, kıdemlisi kıdemsizi.

Doğurganları, tebliğcileri, hitabetçileri, arazide çalışanları, plancıları, davaya adanmışları...

Şimdi siz hangisini merak edersiniz?

Doğurgan olanlarını mı yoksa bunları yetiştiren çete başlarını mı?

Misal, başörtülerinin içine siyah bandana takanları karakuşak sahibi tüm dövüş sanatlarını bilenlerdir, bunlar bir kere laf anlatır sonrasında yumruk konuşur, bunları görünce sıvışın derim.

Uzun pardösü düz ayakkabı giyiyorsa tebliğci militandır, merhaba dersiniz aleykümselem dahi kurtaramaz sizi ona göre...

Süslü gezenleri en tehlikesiz olanlarıdır bunlar evde oturup "mücadele"ye yeni Fatihler doğuracak olanlardır, mağazalar dolaşır cafeler gezerler...

Altında ciplerle dolaşanlar evde kalmış olanlarıdır (!), hayata karşı biraz öfkeli, babaları altına "teselli" babından birer cip çekmiştir. Rektör, dekan mekansanız arabanızla sakın ola yanlarından geçmeyin, onlar size geçirir alimallah...

Başörtüleri tutturan iğne sayıları da öfke mesajı verir.

Okula hiç kaydını yaptıramadıysa beş iğne...

Kaydını yaptırap okulu yarım bırakmak zorunda kalmışsa üç iğne...

Diplomasını alamamışsa iki, okulunu bitirip de kamusal alan diye çalışmamışsa tek iğne.

Varın bunlarla ne anlatmak, ne mesaj vermek istiyorlar onu da siz bulun.

İlahi Türkan Hanım...

Ölürsem mezar taşıma "gölmekten öldü" diye yazacaklar.

Başörtülüden "militan" da oldu, bir tek insan olmadı size göre.

Bir şey söyleyeyim size...

Birileri profesörlüğünüze, yaşıınıza başınıza bakmadan sizi fena halde işletiyor.

Hani hasta halinizle bile "bizim kızların" erken koca bulmak için örtündüklerini söylemişsiniz ya.

Sizi bu yalana kim inandırdıysa çok üzuldüm...

Yok be anacım.

Bizim kızların hepsi evde kaldılar.

Sizin okula aldırmadığınız kızlarla bizim erkekler de evlenmiyorlar.

Anlayacağınız, her şey aleyhlerine işliyor başları kapalıların.

Bizim adamlar başörtülü kızlara paso "bacı" muamelesi çektiklerinden olsa gerek bacıya nikâh düşmez deyip daha bir sevaplısını işliyorlar. Aşk denen dünyevi duyguyu başı açıklara hissedip onlarla evlenerek başlarını kapatıyorlardı. Şimdilerde daha bir modernleştiklerinden artık örtünmelerini de istemiyorlar, böylesi işlerine de geliyor.

Öyle başını kapatıp ihale alacağını sanan süper dâhilere duyurulur.

...

Bir de siz anlatsanız ya, sizin militanlar ne tür özellikler taşıyorlar?

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Kibarlık herkesin hakkı

Elif Çakır 28.04.2009

Şehrin pek çok yerine asılmış "temiz toplum için, gençliği tüm kötülüklerden korumak için, uyuşturucu ile mücadele etmek için" gibi ünlü simaların da fotoğraflarıyla süslü bir nevi halkla bütünleşme, polisi sevdirmeye afişlerini biliyorsunuzdur.

164. yıldönümü kutlamaları yapıldı önceki hafta da.

Dile kolay, 164 yıllık bir kurum.

Bu kadar süre içinde artık mükemmele yakın olması gerek diye düşünülür.

Ama...

Hani nasıl derler...

Sen istediğin kadar "ürünüm iyidir, güzeldir" reklamı yap, asıl önemlisi halk arasında kulaktan kulağa fısıldanarak söylenenlerdir.

Söylenenler için de söylentiler için de diyeceğimiz şudur:

Canı pahasına görev yapmak, değil yarını için, bir saat için garantisi olmamak, halkın güvenliği için canını ortaya koymaktan daha büyük fedakârlık olabilir mi?

Ama bir yerde bu fedakârlık bir yerde Hakkari'deki polisin yaptıkları.

14 yaşındaki Seyfi Turan'ın başına hastanelik edinceye kadar dipçikle vurma görüntüleri henüz zihinlerdeki tazeliğini yitirmiş değil.

Enikonu taş atan bir çocuğu hastanelik edinceye kadar döven de polis...

Ülkenin darbecilerine, komşuya çay içmeye gelmiş misafir muamelesi çeken de...

17 yaşında başı kesilerek öldürülen Münevver'in neredeyse iki aydır katilini bulamadığı halde, "Peki aile neden kızlarını takip etmiyormuş... Kızları eve kaçta geliyormuş?" tuhaf açıklamalarını yapan da bir polis... Üstelik İstanbul gibi bir dünya başkentinin emniyet müdürü... Ayşe Arman'a verdiği röportajda Celalettin Cerrah'in bu tuhaf açıklamalarını okumuşsunuzdur.

Şimdi size hangisi daha inandırıcı geliyor...

Böyle müdürlere böyle polis mi diyorsunuz.

***

Polisin görevi halkın güvenliğini sağlamakla birlikte halkın güvenini kazanmak değil midir?

Yoksa halkın güvenliği denirken, birileri bunu evlere giriş çıkış saatini kontrol etmek olarak mı algılıyor.

E madem öyle, semt karakollarının sayıları artırılsın, herkes evine en yakın karakolda eve giriş çıkış yaptığına dair kart bassın.

Eğer buna rağmen cinayete, gaspa kurban gitmişse ne âlâ, ancak o zaman mağdurdur.

Yok eğer eve geliş gidiş saatlerinde sorun varsa, müstahaktır...

Ya da... şöyle mi düşünmeliyiz?

Evet, poliste bir değişim var.

Ancak bu elitler, akademisyenler, öğretim görevlileri için geçerli.

Olur ya elleri kalem tutuyor, dışarıda onlarca kamera, objektif onları bekliyor, söyleyecekleri tek olumsuz cümle aleyhlerine olabilir.

Yoksa bunu da PR'ın bir uzantısı olarak mı düşünüyorlar.

Söz konusu elitlerse ikramda kusur etme, ayağı lastik ayakkabılı Kürt çocuğuyrsa öldüresiye dipçikle vur.

Hatırlayın...

Darbe girişimine tevessül eden kim gözaltına alınıp çıktıysa ağız birliği yapmışlarcasına hep aynı şeyleri söylediler: "Çok naziktiler, kibardılar, inanılmaz iyi muamele gördük".

İçimizi rahatlattılar.

Aman memnun olsunlar darbecilerimiz, polislerimiz de onlara iyi davransın.

Engin Çeberler, Metin Göktepeler, Nijeryalı Okeyler karakolda ölse de olur, dur ihtarına uymadı diye insanları dank diye kafasından vursanız da olur.

Çok çelişkiler içeren bir konu, farkındayım.

Elbette ki polisimizi rencide etmek değil niyetim, pek çok husustaki gayretlerini biliyorum.

Ama bu sorunları da görmezden gelemeyiz.

***

Yoksa bu ülkede adam öldürmenin cezası, bir evin camını kırmaktan daha az.

Münevver'in babası da bunun farkında olmalı ki, "ölümü kabullendim hepimiz bir gün öleceğiz ama kızımı bu hale kim getirdi" serzenişinde bulunuyor.

"Aşçı değil de genel müdür olsaydım, kızımın katilleri yakalanırdı" sözleriyle sanki o da adaletin, kibarlığın, saygının sadece üst sınıflar için bulunduğu inancında.

Yoksa Münevver'in babası da, katil yakalansa dahi kısa bir süre sonra çıkacağını biliyor.

Üç gün sonra katil elini kolunu sallaya sallaya hayatını devam ettirirken, Münevver'in babasının hayatı zindan olacak.

Ama hâkimler, iyi halden, geçmişte başka suç işlememesinden, bitmiş bir hayat üzerinden pazarlığa oturacak ve bitmiş hayat indirimi yapacak.

Şimdi ben desem ki...

İnsan psikolojisine göre adam yargılayamazsınız.

Kimse benim öldürülen çocuğumun katilini affetmeye hak sahibi değildir.

Öldürülen sizin çocuğunuz olsa, koltuğunuza yaslanıp katil psikolojisi üzerine yorumlar mı yapardınız?

(Bu yazıyı kaleme almıştım ki Bostancı'daki çatışmada bir polisimizin öldüğü haberini aldım. Emniyet camiasına, ailesine ve yakınlarına başsağlığı diliyorum. Ne kadar zor şartlarda görev yaptıklarını bilmiyor değilim.)

***

Hanım hanımcık kızlar neler yapmazmış?

Garip bir Mehmet Ali Birand psikolojisiyle karşı karşıyayız...

Bir televizyon programında ünlü piyanist Süher Pekinel, Başbakan Tayyip Erdoğan'ın kızı Sümeyye'nin keman çalıp, şarkı söylediğini anlattığında duyduğu şaşkınlığa da ben şaşırdım. Birand şaşkınlığını aynen şöyle dile getiriyor **"Ne diyorsun? Allah Allah ben hiç bilmiyordum. Gözümde birden bire değişiverdi kız. Yani bizim gözümüzdeki imajı hani muhafazakâr, hiç şey yapmayan böyle işlerle uğraşmayan, hanım hanımcık falan. Bizde öyle bir izlenim var."**

Birand'a sormak lazım...

Keman çalan, şarkı söyleyen kızlar "hanım hanımcık" değilse, nedir?

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

"İmtiyazlı ortaklık"

Elif Çakır 12.05.2009

Almanya Başbakanı Merkel de, Türkiye'nin Avrupa Birliği üyeliği için sırtını dönmüş!..

Merkel, başkanlığını yaptığı Hristiyan Demokrat Birlik Partisi'nin (CDU) gençlik kolu olan "Genç Birlik" tarafından düzenlenen etkinlikte yaptığı konuşmada, Almanya ve Fransa'nın güçlü bir Avrupa için birlikte çalıştıklarına vurgu yaparak, "Türkiye'yle imtiyazlı ortaklığa 'evet', AB üyeliğine 'hayır' diyoruz" demiş.

Tıpkı Fransa gibi...

Hey gidi günler mi demek lazım...

Yoksa Erbakan Hoca'nın deyimiyle "hadi oradan" mı?

Bir zamanlar biz onlara "imtiyaz" tanırdık.

Kapitülasyonlar vardı hani.

Kaldırılsın diye kavgası sürerdi bir asır önce...

Şimdi de Avrupa bize kapitülasyon mu tanıyacak?

Üzerinden asır geçtikten sonra şimdi de Avrupa'da mı tartışma başlayacak, "Türkiye'nin imtiyazları kaldırılınsın!" diye...

Bakarsınız üzerine bir de yeni Düyun-u Umumiye teşkil eder, Avrupa'dan alacaklarımızı tahsil filan da ederiz!..

Öyle ya, Osmanlı'nın bütün topraklarını elinden aldılar, üstüne bir de borçlu çıktık!..

*

Bu "imtiyazlı ortaklık" neyin nesidir, anlamadım gitti.

Eğer AB üyesi olamayacaksak, "imtiyazlı ortak" olacağız.

Peki, ne olacak bu durumda?

Gümrük birliği, serbest dolaşım falan konuşulur durur yıllardır.

Serbest dolaşım falan hikâye.

İmtiyazlı ortak bile olsak sanırım biz Türkleri öyle serbestçe dolaştırmazlar.

Hükümetlerden bu konuda hiçbir açıklama duymadık bugüne kadar.

Habire üyelik yolunda yeni başlıklar açılıp duruyor.

Yasalarımız AB uyumu çerçevesinde elden geçiriliyor.

Yapılan işler, Türkiye'nin herhangi bir iç meselesini çözmeye yarıyor mu?

Ben pek farkında değilim herhalde.

Bir de anlamadığım şey şu:

Biz zaten bütün yasalarımızı Avrupa'dan almamış mıydık?

Okullarda bize öğretilen şeyler hep bunlardı.

Medeni Kanun İsviçre'den, Ceza Kanunu bilmem nereden...

AB ile ilgili gelişmeleri nerde görsem okuyorum, okuyorum, hâlâ pek bir şey anlayabilmiş değilim.

Hele şu "imtiyazlı ortaklık" nedir, nasıldır, içinden çıkamıyorum bir türlü.

Egemen Bağış bu konularda bir aydınlatsa bizi... (Beni mi demeli, onu da bilmiyorum.)

"İmtiyazsız sınıfsız kaynamış bir kitle" olan yurdumun, ne türlü imtiyazlarla mücehhez bir ortaklık kuracağını merak etmekten uykularım harap oldu.

Bir de "reformlara ara verildi, tekrar hızlanması lazım" türünden yorumları duyunca hepten şaşıyorum.

Ne değişti ki memlekette bu reformlarla.

MGK'ya sivil genel sekreter atandı, bakın onu biliyorum.

Bülent Arınç söylemese, ne işe yaradığını da anlamayacaktım.

Röportajında, sivil genel sekreterin kendisini ziyaret ettiğini anlattı da, oradan öğrendim.

Herhalde uyum yasalarının bizdeki anlamı şu: Nasıl olsa eskilerini de onlardan almıştık. Şimdi yenilerini alıp bir kenara atalım da, günün birinde belki uygulayanlar çıkar.

*

The İmam

Eşref Ziya'nın sorunlu imam tiplemesinin aksine, Mazıdağı'nın Bilge köyündeki İmam Kazım'ın hikâyesi, yüreğime su serpti. O artık yok ama, maneviyatının mutlaka bir işlevi olacağına eminim.

Bir defa merhum İmam Kazım adına o bölgede güzel bir cami yaptırılıp ismi verilmeli.

Oraya da mutlaka onun gibi imamlar atanmalı. (Sadece o bölgeye değil, yurdun her yerine.)

Şimdi hemen tepki mesajları gelecek bir sürü, biliyorum ancak imam sıfatını hakkıyla icra eden çok az insan gördüm.

İmam Hatip mezunuyum.

Ne kadar dine duyarsız insan varsa, çocukluğunda bir cami macerası ve imam sopası vardır. Birçok kişiyle konuşmalarımda buna şahit oldum.

Bizim çocukluğumuzda imamlar hep sopalıydı!..

Haydi sadece imamlarla yetinmeyelim, ilkokul öğretmenlerimiz de öyle.

Cetvelle vuruş teknikleri geliştiren öğretmenlerin hikâyeleriyle okulları bitirdik.

*

Mardin'deki bambaşka bir olay.

İşin katliam boyutunda yeterince şey söylendi. Büyük bir kısmı faydasız yorumlardan ibaretti.

Hatta manipüle kıvamında.

Bu olay, sosyoloji biliminin bütün verilerini alt üst eden bir şey.

Hatta dindarlık kavramını da.

Köyün tamamı dindar.

Namazında niyazında.

Ama içlerinden bir kısmı, diğerlerini, her ne sebeple olsun, çoluk çocuk kadın erkek öldürüyor.

Hem de namaz esnasında.

"Bir insanı namaz esnasında öldüren kimse Müslüman olamaz" desek de, işin içinden sıyrılamayız.

Bu insanların içlerinde biriken öfkeyi en verimli kullanan şeytan olsa da, bu vahşeti açıklamaya yetmez.

Töre diye saldırsanız, töreyi yerden yere vursanız ne olur.

Toprak gaspı yönünden değerlendirseniz ne olur.

Koruculuk sistemini tartışsanız ne olur.

İşin içine komployu dahil ederek, PKK'nın üzerine atılmak üzere hazırlanmış bir olay mı diye baksanız ne olur...

Bu konu bir yazı değil, bir kitaba zor sığar...

*

Şimdi bunu yapanları, insan diye yaşatmak kime ne fayda sağlar. Bu mahlûkların, hangi topluma, hangi inanca, hangi ideolojiye, hangi ırka ne gibi bir faydası vardır?

Kan davalarını körüklemekten başka.

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

"Tanrı hac mevsiminde dinlenirken(!)" *

Elif akır 19.05.2009

Allah iyiliğinizi versin.

Yazdığım yazı elimde patladı. (İnşallah haftaya)

Sabah uyandığımda "oh" dedim, yazımı erkenden yazdım, bugün de hava güzel, dışarıda arkadaşlarımla buluşur güzel havanın tadını çıkartırım.

Galiba "inşallah" demedim ki Allah izin vermedi.

Taraf ın manşetini de sebep kıldı.

Taraf gazetesinin bir ay içerisinde attığı "Tanrı Dinlenirken" ve "Hac dönüşü domuz gribi şüphesi" iki manşet beni bir yıl öncesine götürdü.

Anlatayım.

*

Gazeteciler-Yazarlar Vakfı geçen yıl bir organizasyon yaptılar.

İngiltere'nin *The Guardian*, *BBC*'nin de aralarında olduğu medya kuruluşlarının "din editörlerini" getirdiler.

Altını çiziyorum, dindar gazetelerin editörleri değil yanlış anlaşılmasın, gazetelerin "din editörleri"...

Yani dinî konularda haberler yapıldığı zaman herhangi bir yanlışlık olmasın diye gazetelerin böylesi editörleri ve muhabirleri var.

Zaman gazetesinin yayın yönetmeni Ekrem Dumanlı da, medyada çıkan vahim hatalar nedeniyle böylesi bir ihtiyacı köşesinden dillendirdi.

GYV Türkiye mediasından davete icabet eden köşe yazarlarıyla buluşturup bir sohbet ortamı oluşturdular sağolsunlar.

Sağolsunlar diyorum.

İki gün sonra 28 Mayıs 2008 tarihinde *Akşam* gazetesinde Nagehan Alçı'nın yazısını, şaşkınlıktan neredeyse küçük dilimi yutarcasına okudum.

Kısaca Nagehan bu toplantıdan müthiş heyecan duyduğunu toplantı sonrasında *Vakit*, *Zaman*, *Yeni Şafak* gibi gazeteleri arayarak din editörleri olup olmadığını sormuş ve böylesi bir editör barındırmadıklarını öğrenince çok şaşırmış.

Ben de buna şaşırdım.

Bu gazetelerdeki herkes en azından “bu yıl da kurban hac mevsimine denk geldi” şeklinde komik ve başka vahim hatalar yapmayacak kadar dinî literatüre sahiptir.

*

Şimdi gelelim *Taraf* gazetesine...

İlkin, 27 nisandaki “Tanrı Dinlenirken” başlıklı haberi görünce şaşırmıştım.

Bu hususta bir yazı yazmıştım ama gündem değişince göndermemiştim gazeteye.

Ancak, sonrasında da *Taraf* okurlarının da ilginç bir şekilde, *Taraf*’ın din işlerinden sorumlu makamı olarak görüp arzuallerini bildirmesi ilginç geldi.

Taraf’ın o günkü manşeti aslında sıradan bir üçüncü sayfa haberi idi.

Hani bu başlığı, Avrupa’da ya da Amerika’da bir gazetede atsanız, karşılığı belki daha fazla vardır.

Onların içinden de bir kısım insanlar, tanrının altı günde dünyayı yarattıktan sonra yedinci gün oturup dinlendiğini söylemişlerdi.

Bu söylenti yayıla yayıla bir hurafe olarak inançlarının arasına katılmıştı.

Zaten bu ve bunun gibi birçok saçma söylentiler yayıldığı için o dinlerin miadı dolmuş, Allah, yeniden uyarıcılar göndermişti.

*

Habere baktım, “baba ben iyi değilim, beni bir ruh doktoruna götür” diyen bir genç kız ve “bugün her yer kapalıdır, yarın gideriz” diyen bir baba var. Genç kız buna rağmen oturduğu evin bilmemkaçıncı katından atlıyor ve ölüyor.

Haber, kocaman puntolarla, TANRI DİNLENİRKEN diye veriliyor.

Haberin içeriğine bakıyorum. Bu hususta hiçbir altyapısı yok. Girişte bir cümle var sadece. Altyapısını dolduracak hiçbir felsefesi yok.

Bu olay, pazar günü, Tanrı Dinlendiği için oluyor.

Allah Allah?!!

*

Bir defa bu Müslümanların inandığı Allah değil, bu kesin.

“Andolsun, gökleri, yeri ve ikisi arasında bulunanları altı günde (altı evrede) yarattık. Bize bir yorgunluk da

dokunmadı.” (Kaf, 38) der, bizim kitabımızda.

Bu, Hristiyanların ve Musevilerin inanışına karışmış bir hurafe.

Dinin kendi içinde bir bütünlüğü var, bir mantık silsilesi var.

Taraf’ın manşetteki ifadesi, tipik bir Can Dündar çözümsüzlüğüne benziyor.

Eskiden beri, inanmakta zorluk çekenlerin temel sorusu bu olmuştur: Madem tanrı var, niye insanlar ölüyor, niye savaşlar bitmiyor, niye felaketler oluyor?

Bu soru, aslında dinî hiçbir metni incelememekten kaynaklanıyor.

İnsan dünyaya imtihan için gönderilmiş, dinin en temel felsefesi bu.

İnsanlara da, tarihin her devrinde çeşitli uyarıcılar gönderilmiş, her türlü kötülükten uzak durmaları için.

Verilen talimata uymayan, insanın kendisi.

Sonuçları da insan kendisi oluşturuyor.

Afetler (deprem, kasırga, sel baskını, yangın vs.) konusuna gelince, bunlar da dünyanın çileleri.

İnananlar bunun mutlaka manevi bir arkaplanı olduğuna inanırlar. Yani başa gelen felaketleri, erdemlerden uzaklaşıp yozlaşmanın dibini bulmakla yorumlarlar.

Bu böyle midir, değil midir, tartışılabilir.

Ama, dinin kendi içindeki mantığını çok iyi takip etmek gerekiyor. Her sorunun cevabı var bu mantık içinde. Yeri burası değil diye uzatmıyorum.

Gelelim “Hac dönüşü domuz gribi” manşetine.

Bugün o kadar telefon aldım ki, anlatamam.

Bir sürü fırça yedim.

“Gazetenin hacdan umreden haberi yok... *Cumhuriyet* gazetesinin yerini alıyorsunuz” diye...

Ne yapayım yani.

Oturup gazetede vaaz mı vereyim.

Eski komik haberlerden bilgileri olsa gerekirdi halbuki.

Hac her sene kurban bayramına denk gelir.

Diğer zamanlarda umre yapılır.

Sorsalardı söyledim.

Ama benim haberim olmadı.

Biraz da benim suçum.

Gazetedeki toplantılara gel diyorlar, pek katılamıyorum.

Bu hatayı paylaşmak zorundayım.

* İki manşetin cem olmuş hali.

</div>

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Herkes dinince dinlensin!

Elif Çakır 26.05.2009

Bir din imtihanından geçmiyoruz elbette.

Ancak...

Geçen hafta yazdığım “Tanrı hac mevsiminde dinlenirken” başlıklı yazıya ilişkin anlaşılamadığını düşündüğüm birkaç hususta söz söylemem gerekiyor.

Öncelikle, yazdığım metinde “İslama göre” diye bir not bildirmeme gerek olmadığını, zaten yazı içerisinde bunun anlaşılabileceğini düşündüğümünden lüzum hissetmedim.

Benim kimliğim belli, kişiliğim belli.

Dolayısıyla, yazıyı yazarken ayrıca “İslam’a göre” şeklinde bir ibare yazma ihtiyacı hâsıl olmadı.

Fakat...

Hak ve özgürlükleri isteyen “*Taraf* ailesi” içerisinde benim diğer dinlere karşı saygısız olacağımı düşünerek, akabinde “hadi senin yerin *Vakit*, oraya git” çağrılarını da teessüfle karşılıyorum.

Yaşadığım sürece, arz üzerinde yaşayan tüm insanlar için adaleti, hak ve özgürlükleri savunmama; üstüne üstlük mensubu olduğum dinin “senin dinin sana, benim dinim bana” ve “dinde zorlama yoktur” düsturlarına rağmen benim başka dinleri aşağılamam kendimle çelişmek olmaz mı?

*

Yazımla ilgili Yasemin Çongar'ın makûl uyarısını, peşinden Leyla İpekçi'nin, onun ardından da Ümit Kıvanç'ın (bence en talihsiz olan) yazısını okudum.

Öncelikle şunun bilinmesi gerekiyor.

Tek tanrılı dinler açısından söylüyorum –diğerleri bahis dışı-, din tektir.

Hepsinin tanrısı aynıdır.

Hepsinin peygamberleri, aynı zamanda İslam peygamberidir.

İslam'da imanın şartı, önceki bütün peygamberlere ve kutsal kitaplara da inanmaktır.

Müslümanlar, çocuklarına Âdem, İdris, Nuh, Zekeriya, Yahya, Musa, İsa gibi isimleri büyük bir gururla verirler.

Bir Müslüman'ın diğer dinleri, kitapları veya mabetleri aşağılaması, hakaret etmesi mümkün değildir. Çünkü Tevrat'ı ya da İncil'i alay konusu yapar ya da aşağılırsak, olur ki yanlışlıkla Allah'ın ayetlerinden birini inkâr etmiş oluruz.

Ama, insanlık tarihinin belirli dönemlerinde belli uyarıcıları gönderen Allah, son olarak Hazreti Muhammed'i göndermiştir. İslam'a göre, elçilerin hepsi de, önceki dönemde bozulan kısımları tashih etmek, inanca katılan yanlışları temizlemek için gönderilmişlerdir.

Bu mesele bu kadar basittir.

*

Ümit Kıvanç'ın değerlendirmeleri için ise söyleyeceğim bir iki cümle olabilir belki.

1. İnsanlar bir din sahibi olmakla her şeyden kurtulacak diye bir şey yok.

2. Bildiğim kadarıyla hiçbir gazetede din soruşturması yapılmıyor işe alınırken, ama gazete yöneticilerinin ve editörlerinin her konuda asgari bilgi sahibi olması gereken konular vardır. Bunlar, basit hataları önleme bakımındandır.

3. Ne zamandan beri insanların fikirlerini açıklaması "Beyaz Türklük ve dinin alçakgönüllülüğünden nasip alamamışlık" olarak değerlendiriliyor.

*

Gelelim Tanrı Dinlenirken başlığına.

Sarfettiğim (ya da etmediğim) bir iki cümleden dolayı, asıl önemli husus gürültüye gitmesin.

Ben Museviler ve Hristiyanlar adına da o eleştiriye yapmıştım.

Velev ki Tanrı dünyayı yarattığı altı günün ardından yedinci gün dinlenmiş olsun.

Bu husus dünyayı yaratmasının ertesinde olmuş bir şeydir.

Buradan, her hafta sonu dinleniyor, tatile çıkıyor diye yorum yapmak, modernitenin karmakarışıklaştırdığı bir zihnin yansımasıdır. Yok eğer bu başlık karışık bir zihniyetin ürünü değilse eğer, o daha da kötüdür, çünkü istihza etmektedir.

Tanrı Dinlenirken bakın neler oluyor, insanlar ölüyor.

Yani, bir intihar haberine Tanrı Dinlerken manşetini atmanın, "bana göre" mantıklı hiçbir izahı yoktur.

Eminim ki, bir Musevi ve Hristiyana göre de...

Hatta Budist ve Hindulara göre de...

Bir Hristiyanı, ya da bir Museviyi çevirip deyin ki, "Tanrı Dinlenirken bir insan intihar etti".

Ya da bir Budist'i, hiç fark etmez.

Zannetmiyorum ki, birisi çıkıp da, "ya, hakaten öyle oluyor, ne yapalım işte, Tanrımız bu" diyecek olsun.

Öyle bir Tanrı olmaz zaten.

Mesele bu.

*

İnsanlar ölecektir.

Ölüm dediğiniz şey, tıpkı anne karnına düşmek gibi bir şey.

Yeniden doğum için.

Ölüm ile Tanrının Dinlenmesi arasında hiçbir bağ yoktur.

Ben bu başlığın –hangi inanç açısından olursa olsun- altyapısı olmadığını eleştirdim sadece.

Bu yanlışı ısrarla görmezden gelip, "efendim diğer dinleri eleştirip kendinizi tek doğru sanıyorsunuz" diyerek söze başlamak, afedersiniz ama, biraz yavuz hırsızlık gibi oluyor.

Çünkü bu "benim" değil, Allah'ın dinidir.

Kimlerin hangi inanca niye bağlandığını, beni de dahil, sorgulayacak olan odur.

Gerisi lafügüzaftır.

*

Konu dallanıp budaklanınca tekrar yazmak zorunda kaldım. Bir daha bu hususa girmeyeceğim.

Çevreye verdiğim rahatsızlıktan dolayı özür dilerim.

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Mayın tarlası!

Elif Çakır 02.06.2009

Suriye sınırındaki araziden mayınların sökülmesi işi, tıpkı ülkemizdeki diğer sosyal meselelerin çözümüne benziyor.

Kendi ellerimizle toplumun içine ektiğimiz mayınları bir türlü kendimiz söküp araziye elverişli hale getiremiyoruz, bu işleri hep başkalarına ihale ederek yaşıyoruz.

Türkiye'nin meselelerini çözmek için Avrupa Birliği'nin gözünün içine bakıyoruz, Amerika'nın neler düşündüğünü konuşuyoruz.

Bu topraklarda, kendi mayınlarımızı kendimiz toplayabildiğimiz zaman ancak adam olabileceğiz herhalde.

Mayınları temizleme karşılığında araziye yarım asır kullanım hakkı verme meselesi kimin fikriyse çok beğendim doğrusu.

Mesele mayın sökme işinin İsrail'e verilmesi değil. En iyi onlar yapacaklarsa verilsin, bir şey değil. (Her ne kadar Gazze hissiyatı toplum vicdanında henüz küllenmemiş olsa bile.)

Bu kadar geniş ve verimli bir arazinin yarım asırlığına bilabedel kullanıma açılması konusu halkı şaşırttı.

Hükümet –özellikle başbakan- bu konuda hiç mi hiç güven vermedi.

Konunun içeriğini halka anlatma ihtiyacı bile hissetmedi.

Kendi milletvekilleri buna direnirken, onları fırçalamaya kalktı ki, parti içinde ciddi rahatsızlık uyandırdı.

Parti teşkilatları dahil, kimse başbakanın yaptığına bir anlam veremedi.

Açıklığın olmadığı yerde spekülasyonlar alır başını yürür Sayın Başbakan.

Hakkınızda türlü türlü komplo teorisi üretilmesine zemin hazırladınız.

Davos Fatihliği'nden sonra, Damat Ferit ruhu nereden hortladı diye düşünüyor şimdi insanlar!..

*

Bu konuda, daha önce bu topraklarda mayın temizleme işi yapmış olan Alman-Türk ortaklığı Tauber firmasının Türkiye Genel Müdürü Sıddık Özdemir'le görüştüm. Meselenin hiç bu kadar abartılacak kadar büyük olmadığını, mayın sökmenin kolay bir iş olduğunu anlattı. Bu iş karşılığında arazinin kiralanmasına o da bir anlam verememiş.

Ben onu dinledikten sonra mı böyle bir düşünceye kapıldım.

Hayır.

"Niye," sorusunun cevabını başbakandan veya hükümetten alamayınca, gidip bu işi yapmış olanlara sorma ihtiyacı hissettim.

Pek çok insan gibi.

***

Niye Hazreti Meryem?

Geçen hafta *Taraf*'ta "20 Soru" anketini cevaplamıştım.

"Kahramanınız kim" sorusuna Hazreti Meryem cevabı vermem birçok insanı şaşırtmış.

"Neden Meryem" diye soranlar arasına dostlar da girince cevap verme ihtiyacı hissettim.

Bunu, geçen yıl yayınevimizden çıkan, Sibel Eraslan'ın kurgu ustalığıyla kaleme aldığı *Siret-i Meryem* kitabında da yaşamıştık.

Hazreti Meryem'i niye bu kadar gündeme getirdiğimiz bile sorulmuştu.

Hazreti Meryem'i Hristiyanlığın simgesi olarak görüp bilinçaltında arkaya itenler çokça var.

Oysa İslam peygamberi olan Hazreti Muhammed, "cennet kadınlarının hanımefendileri" olarak dört kadın ismi sayar ki, Hazreti Meryem bunlardan biridir.

Bir yandan başkalarının dinine hakaret etmekle suçlanırken, bu yanda da "niye Hazreti Meryem" sorularına muhatap olmanın paradoksunu varın siz düşünün.

En iyisi, Sibel Eraslan'ın cümleleriyle cevap vereyim:

"Hz. Meryem, dünyadaki Filistin sorunu için, barışın ismidir aslında; hem İslam dünyasının, hem Yahudi dünyasının, hem de Hristiyan dünyasının su içtiği bir kadındır; nehir gibi bir kadındır."

"Hz. Meryem belki oğlu gibi ölüleri diriltmedi, kör olan gözleri açmadı, ama o ne yaptı, hakikate karşı körleşmiş gözlere hakkı cesurca söyleyen bir kadın oldu. Kupkuru gönüllere, merhametten yoksun yüreklere, babasız bir çocuğa sahip çıkarak âdeta yeniden dirilmeyi teklif olarak getirdi. Hz. Meryem ana açıdır. Hz. İsa açıortayı ise, o bu ortayı iki geniş koluyla kucaklayan ve ona sırtını dayayacak duvar olmuş kadındır."

Ve Hazreti İsa, "Meryem oğlu İsa'dır" denilerek annesinin ismiyle anılan tek peygamberdir.

***

Bir medya efsanesi

Aydın Doğan'ın evsahipliğinde gerçekleşen fasılın üzerinden 30 gün "pijamalı Aydın Doğan haberi"nin üzerinden 4015 gün geçse de bir hakikati günyüzüne çıkarmak için geç kalınmış sayılmaz.

Geçen hafta, *Milliyet* Gazetesi Yayın Yönetmeni Sedat Ergin aradı, "zamanın başbakanı Mesut Yılmaz'ı pijamalı karşılamıştır" efsanesinin aslını anlattı ve bir de fotoğraf gönderdi.

Olayın aslı şöyle...

Bir pazar günü dönemin başbakanı Aydın Doğan'ı ziyaret etmek ister.

Günlerden pazar olunca, Aydın Bey, Mesut Yılmaz'ın spor bir kıyafetle geleceğini düşünüp o da spor giyinerek karşılar. (Ancak başbakan takım elbiseyle gelince durum biraz karışmış.)

Fotoğrafta gördüğüm ince bir keten pantolon (kemer takılmış) ve üzerinde bir tişört. Mesut Yılmaz yanında takım elbiseleriyle durmuş.

Sedat Bey "Aydın Doğan değil başbakanı, herhangi bir misafirini dahi pijamalarla karşılayacak birisi mi, siz de tanıştınız" dedi.

Bazen öyle olur, algı karışıklığı yaratılır ve öyle inanırsın. Biraz da öyle inanmak istersin.

Aydın Beyin "pijamalı başbakan karşılama" haberi de öyle olmuş.

Durum bundan ibaret.

Aydın Bey, benim bu şehir efsanesine inanmama üzölmüş, ben de tashih edeyim dedim.

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

“Mayına bastın Tayyip!”

Elif Çakır 09.06.2009

Uçsuz bucaksız ovalar ve birbirine kenetlenmiş dağların üzerine güneş kızıl saçaklı bir perde gibi iniyor.

Akşam olmak üzere...

Yağmur yemiş toprağın ve ovalardaki otların kokusunu getiriyor rüzgâr.

Uzunca zamandır, böylesine güzel bir rüzgâr ve yağmurun ıslattığı toprak kokusunu hissetmemiştim.

Akşamın habercisi griye dönmüş bulutlarla dans ederek güneşin batışını da izlememişim.

Urfa havaalanına doğru giderken yolda günbatımını izlerken, gün boyunca Urfa halkıyla konuştuklarımızı hatırlıyorum.

Elini, ayağını kaybetmiş mayın mağdurlarını düşünüyorum.

Ellerinde taşıdıkları kartonlara, el yazılarıyla yazdıkları “Mayına bastın Tayyip, ayağında patlayacak” sloganlarını...

Numan Kurtulmuş, miting boyunca “toprağın çocukları” diye seslendi meydanı dolduran “zambak renkli başörtülü” kadınlara ve başları poşulu “topraksız” insanlara.

Ve yersiz kalmış toprağın çocukları, “biz biliyoruz nerede mayın var, zaten çoğunu biz çıkarttık bu hain mayınların” diye seslerini duyurmaya çalışıyordu o meydanda.

Bunları hatırlayınca, günbatımı, sınırın yanmasını çağırıştırıyor bana.

Grinin belirsizliği, kızılın ateşi andıran çağrışımları günü daha bir anlamlı kılıyor.

*

Pazar günü, Saadet Partisi Genel Başkanı Numan Kurtulmuş’un davetlisi olarak “Mayını Temizle Millete Ver” mitingini izlemek üzere Urfa’ya geldim.

Miting öncesinde Kurtulmuş ve Urfa Belediye Başkanı Eşref Fakıbbaba ile birlikte şehir içinde dolaştık.

Fakıbbaba’ya “Baba baba” diye seslenen çocuklardan tutun da, “başbakanım” diyen kadınlara kadar bu sevgi selini görünce kısa bir süre önce başbakanın İstanbul Ak Parti il binasında belediye başkanlarına yönelik yaptığı

toplantı geldi aklıma.

O toplantıda başbakan, belediye başkanlarının uymasını istediği kuralları madde madde söylemişti.

“Halka yakın olacaklar, her başkan kendi ilçesinde oturacak, belediye binalarına mümkünse yürüyerek gidip gelecekler ki halkla bütünleşsinler (başbakanın belediye başkanlarında gördüğü en büyük eksikliklerden birisi, halktan koştukları ya da kopma aşamasına geldikleri), pahalı makam otoları kullanılmayacak, sık sık esnaf ve ev ziyaretleri olacak...”

Başbakanın söylediklerine bakılınca, sanki ismi zikredilmese de Fakıbaba’yı tarif ediyor ve onun gibi başkanlar istiyordu.

*

Fakıbaba’nın mayınlara ilişkin söylediği “Sınırı kiraya vermek yatak odalarımızın pencerelerini kiraya vermek gibidir” sözü halk içerisinde adeta bir slogan haline gelmiş.

Fakıbaba’nın uyarıları bitmiyor:

“Başbakan mayın temizleme işinin maliyetinin devletin üstlenemeyeceği kadar yüksek olduğunu söylüyor. Peki, bunun araştırması yapılmış mı? Söylesinler rakamı, Urfa halkı kendi sınırındaki toprakları satın alır, kimseye verdirmez. Gerekirse tüm Urfalı, sınırdan nöbet tutar. Bu topraklar bu halkın. Sınırdan öyle sanıldığı kadar mayın yok. Halk sınırı geçmek isterken çoğunu çıkartmış, patlatmış. Bu bölgede bu kadar mayın mağduru insan varken, bu halk başbakandan bir açıklama isterken, İsraili şirketlere 44 yıllığına kiraya verilecek olması çok üzücü.”

*

Öte yandan Numan Kurtulmuş da, Saadet Partisi genel başkanlığını zaman içinde daha doldurmuş gözükte. Erbakan Hoca’nın son atağından sonra “partimizde liderlik sorunu yoktur” diyerek yürüttüğü mücadeleden daha güçlü çıkmış gibi görünüyor.

Rahattı.

Mayın konusunda hükümeti ve başbakanı eleştirirken, yerden yere vurma pozisyonunda değildi.

“Davos’taki çıkışında nasıl ilk tebrik eden biz olmuşsak, iyi işlerinde ne kadar yanındaysak, yanlış yaptıklarında da o kadar karşılarında olacağız” dedi.

Mayın temizleme işinde büyük bir hata yapıldığını ve bu işin sonuna kadar takipçisi olacağını üzerine basa basa ifade etti.

44 yıllığına arazileri kullanım hakkı verme konusunda da ilginç bir uyarıda bulundu:

“Yeraltı kaynaklarının kullanımı verilmeyecekmiş deniyor. Öyle olsa bile, oradaki muhtemel yeraltı kaynaklarını 44 yıl boyunca ipotek etmiş olmayacak mısınız?

Sayın Başbakan, hem İsrail'i nerden çıkardınız diyor, hem de önceki hükümetlerin İsrail'le yaptıkları anlaşmalardan dem vuruyor. Dolayısıyla Refahyol hükümetine de gönderme yapıyor. Sayın Başbakan, sen o dönemde Refah Partisi'nin İstanbul Büyükşehir Belediye Başkanı'ydın. O günlerde de İsrail'in yayılmacı politikaları hakkında bizimle aynı düşünüyordun. O günden bugüne ne değişti? Başbakan haksız olduğunun farkında ve bu psikolojiyle herkese bağırıyor..."

*

Davos'ta Erdoğan Peres'i nasıl azarlamıştı.

"Haksızsınız Sayın Peres. Ancak haksız kişilerin sesi bu kadar yüksek çıkar."

Peki, özellikle son günlerde "mayınlı arazilerin temizlenmesine ilişkin" yasa konuşulduğundan bu yana başbakanın sesinin yükselme grafiğine bakıyor musunuz?

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Mustafa

Elif Çakır 16.06.2009

Aranız da "Külkedisi"nin hikâyesini bilmeyen var mı?

Ben bu ülkenin çocuklarının kaderini biraz "Külkedisi"nin hikâyesine benzetiyorum.

Gerçi birazdan anlatacağım Mustafa Kul'un öyküsü pek mutlu sonla bitmese de, sürekli hayal kırıklıkları yaşansa da yine umudumu kaybetmiyorum.

Hikâyenin kahramanı Külkedisi, tam da öykünün içinde olduğundan nasıl bir son olacağını bilmiyordu.

Oysa biz bu hikâyenin nasıl sonuçlanacağını biliyoruz.

*

Gerek katsayı gerekse başörtülerinden dolayı ülkesinde okuyamayan, adeta üvey çocuk muamelesi gören bu ülkenin oğulları ve kızlarının hikâyeleri de oldukça dramatiktir.

Şöyle bir geçmişi hatırlayın.

Anneler ve babaların ellerinden bırakmadıkları çocuklarıyla adeta bir zincir oluşturdıkları "el ele eylemleri"ni...

İkna odalarını.

Başlarından örtüleri çekilen kızları...

İmam-Hatip okulunda okumanın ağır bedeli olarak İlahiyat'lardan başka seçenek bırakılmayarak adeta cezalandırılan pırıl pırıl çocukları...

Artık o eylemler yapılmıyor.

Önce ağladılar, haksızlıklarını haykırdılar, feryat ettiler, ama artık (İmam-Hatip mezunu bir başbakanımız olsa da) bu ülkeye ilişkin umutlarını tükettiklerinden o günleri geride bırakıp yüzlerini geleceğe doğru çevirdiler.

Biliyorsunuz, yurtdışında okumak aynı zamanda bir zenginlik göstergesidir.

Kimileri, seçkin olmanın, zengin olmanın bir göstergesi (ya da bir gereği) olarak çocuklarını yurtdışında okumaya gönderirler.

Oxfordlar, Cambridgeler, Yale, MIT, Boston, Harvard, Sorbonnelar hep cumhuriyet elitinin çocuklarını eğitirler.

Zengin aileler aslında çocuklarını yurtdışında okutarak diğer seçkinlere gösterişlerini yaparlar.

Ama o zengin çocuklarının çoğu bu iyi okullarda gerçekten vatana millete hizmet için okumak yerine, sokaklarında öğrendikleri yabancı dil ile dönerler ya da o okulları bitirmek yıllarını alır.

Bütün marifetleri; kaliteli şarapları, birinci sınıf restoranları ve trendleri iyi bilmektir.

Gerçekten okuyanlar, kafası çalışanlar azınlıktadır.

Şöyle bir bakın.

En son yapılan "Seçkinler ve Sosyal Mesafe" konulu ankete.

Nasıl da bu ülkenin dindarlarına ve Kürtlerine karşı tahammülsüzler.

Büyüklerinden öğrendikleri tahammülsüzlüğü nasıl da devam ettiriyorlar.

Uzunca zamandır düşündüğüm hususu, Prof. Hüsamettin Arslan "Her toplumun beyazları vardır. Bizdeki sorun beyazların kaliteli olmamasından kaynaklanıyor" sözleriyle dile getirmiş.

Bütün bu kavga bunun içindi: Niteliksiz seçkin yetiştirmek.

Cumhuriyeti koruyup kollamak adına, dünyadan bihaber, ülkeyi açık bir cezaevi ya da tımarhaneye çevirecek "okumuşlar" ensemizde boza pişirip durdu.

Askerleri bundan ayrı tutmuyorum.

Üst rütbelere ve genelkurmayın tepesine tırmanmak için yurtdışında her türlü eğitimi gören askerler de, sivillerden hiç farklı değil.

Geçen gün bir haber ilişti gözüme:

“Türkiye, Birleşmiş Milletler’in düzenlediği EN AZ GELİŞMİŞ ÜLKELER konferansına ev sahipliği yapacak!..”

Bu haberi, bu ülkenin iyi eğitim almış “üvey” çocukları da benim gibi gülümseyerek okumuşlardır.

Evet, üvey çocuklar.

Tıpkı bahsettiğim masalda, şımarık ve salak üvey kızkardeşlerinin yanında hizmetçilik yapmak görevi verilen Külkedisi’ninki gibi.

Her ne kadar salak, iş bilmez, ufku dar, zekâsı az olsa da, hep cumhuriyet elitlerinin çocuklarının yönetime talip olması, diğerlerinin hizmetçi, kapıcı, köylü olarak kalmasının istenmesi gibi.

*

Mustafa’dan bahsedecektim size.

Katsayı sorunundan dolayı (İmam-Hatip mezunu) iyi bir eğitim alma imkânı elinden alınan, bir kamyon şoförünün oğlu.

Türkiye’de okuyamayan İmam-Hatipli öğrencilerin yurtdışında eğitim alması için kurulan (iyilik perisi) Wonder’ın sahip çıkmasıyla Viyana Üniversitesi’ne gitti.

Ailesi, her türlü ihtiyaçlarını bir yana bırakıp Mustafa’nın okuması için üç kuruşu denkleştirmeye çalıştı.

Mezun olsaydı muhtemelen diploma törenine gidemeyecekti Mustafa’nın ailesi.

Çocukları zorunluluktan dolayı yurtdışında okuyan pek çok anne baba gibi...

Wonder ülkesinde okumalarına izin verilmeyen bu çocuklara, üniversitelerdeki hocalarını da bu ülkeye davet ederek ikinci kez diploma töreni yapacak, Mustafa’nın ailesi de mutlu olacaktı.

Ama olmadı.

Mustafa, üniversite eğitimi için gittiği Viyana’da bir trafik kazası geçirdi.

Tamamen felç oldu.

Konuşamıyor bile.

Tedavisi için şimdiye kadar 1 milyon avronun harcadığı Mustafa, Türkiye'ye dönmek istiyor.

Ailesinin yanına.

Hastane masraflarının bir kısmını Wonder para toplayıp karşılamaya çalışmış.

Türkiye'ye dönse bile, aynı bakımın sürmesi gerekiyor ki, bu çok pahalı.

Parayı karşılayamayacağı için de anne-babası, çocuklarını ülkeye getiremiyorlar.

*

Onlar bu ülkeden yurtdışına, gösteriş için gitmediler.

Onlara bu ülkenin kapıları kendilerine kapandığı için oradalar.

Mustafa'nın hikâyesini (14.06.2009 *Sabah* gazetesi) okuyup fotoğrafını görünce yüreğim burkuldu.

Belki İmam-Hatipli başbakanımızın da öyle olur diye yazdım sadece.

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Abant toplantıları heyecanını yitiriyor

Elif Çakır 23.06.2009

Artık "geleneksel" hale gelen Abant Platformu, 12. kez akademisyenleri, siyasetçileri ve gazetecileri biraraya topladı. Bu kez "Demokratikleşme:12 Eylül'den AB'ye Siyasi Partiler" başlığı seçilmişti. Ancak, bir şey geleneksel hale gelirken eski heyecanını ve enerjisini de yitiriyor, bunun farkına vardım.

Zira dışarıda (yani platform dışında, Türkiye'de) fırtınalar koparken, içeride toplantı ılıman bir havada seyretti.

Kimi zaman sıkıcı bir atmosfere büründü ki, bir kısım gazeteciler dinlemekten ziyade kendilerine değişik meşgaleler bularak vakit geçirdiler.

Yok, kastettiğim, kavgalar kopsun bardaklar havada uçuşsun değil.

Belki bu kadar zamandır yapılan toplantılar içinde, gündemle en fazla uyuşan içeriğe sahipti.

Bilmiyorum belki de ülke ve dünya gündemiyle zihnimiz o kadar karışık ki, Abant'taki üç gün sütlüman geldi bana.

Abant'ta neler oldu diye kısaca özetlemeye çalışırsam, benim favorilerim şunlardır:

1. Bülent Arınç, her zamanki gibi formundaydı. Medya mensuplarına muzır bir gülümsemeyle bakarak, "Farkındayım," dedi, "yarınız bu toplantıya katılmak için geldiyseniz, yarınız da bu adam yine ne söyleyecek diye geldiniz."
2. Bolu Valisi, medyaya da yansıdığı şekilde, vazifesi itibarıyla platformun en renkli konuşmasını yaptı. "Halkın iradesine karşı plan yapmaktan ne usanıyorlar, ne utanıyorlar. Bugün demokratik hayatımızın önündeki en büyük engel hiç şüphesiz darbeci generallerin anayasasıdır" diyerek, Bolu beyinden ziyade Köroğlu havasındaydı.
3. Altan Tan da, dile getirdiği Kürt atasözüyle göze girenler arasındaydı. "Kavgada en büyük taşın yöneliyorsanız, atmak istemiyorsunuz demektir" diyerek AKP'ye yönelik olarak taşı gediğine koydu. Halkın büyük bir destekle arkasında olduğu halde, demokratikleşme ve özgürlüklere yönelik adım atma hususunda hükümetin pek istekli davranmadığını ifade etti.
4. Demokratikleşme toplantısında *Kötü Yönetilen Türkiye, Örnek Vaka: DSP'nin yazarı ve AKP'den milletvekili Haluk Özdalga'nın kitabına atıflarda bulunulunca, Ümmet Kandoğan haklı olarak "DSP'nin antidemokratik yapısından bahseden Haluk Özdalga'ya sormak isterdim, Ak Parti nasıl bir demokratik yapıya sahipmiş. Ben Ak Parti'nin antidemokratik yapısından şikâyetçi olduğum için, demokratik bulmadığım için ayrıldım"* diyerek taşı gediğine koydu.
5. Demokrat Parti'yi Cindoruk'a kaptıran Süleyman Soylu da, "Türkiye'nin demokratik bir anarşizme ihtiyacı var" diyerek, mayışan zihinleri toparlayacak usta bir nokta atışı yaptı.
6. "Bugün Avrupa'da siyasete inanç azaldı. Zira her şeyin kapalı kapılar arkasında yapıldığına inanılıyor. Seçimlere 'nasıl olsa beni kimse dinlemiyor' diyerek ilgi azaldı" diyen AB Parlamentosu milletvekili Emine Bozkurt da, hararetli demokrasi havarilerinin bütün hevesini kırarak gibi oldu.
7. Wisconsin Üniversitesi'nden Kemal Karpat'ın yaklaşımı da, şu civcivli günlerde biraz nabza göre şerbet gibi geldi dinleyenlere. "Mesele elitlerde değil, elit kültürdedir. Bu kültür demokrasiyle uyuşamaz. Bu nasıl olabilir? Ordu ve orduyu temsil edenlerle diyalogla. Karşınıza alıp tehdit etmekle olmaz. Bu diyalogu kim kurabilir? Çeşitli demokratik örgütler ve kişiler... Nereden başlanır bilmem ama bu diyalog teşebbüsü yoktur."
8. Devlet Bakanı ve Başmüzakereci Egemen Bağış'tan şöyle esaslı bir çıkış bekledim ama heyhat. Anlattığı şeyler, bu toplantıda neyi müzakere ettiğimiz hususunda beni biran şaşkınlığa düşürdü. Mesela, "12 Eylülde ben 10 yaşındaydım. Adalet bana baba mirası. Şimdi bir de Kalkınma'yı ekledik" diyerek başladı konuşmaya. Ailevi açıdan iyi bir gelişme, adaletin üzerine kalkınmayı eklemek diye düşünüp gülümserken, peşinden yeni bir cümlesiyle sersemletti: "Biz Atatürk'ün küçük yaşlarında karga kovaladığını biliriz. Ama Atatürk'ün daha o genç yıllarında SSCB'nin yıkılacağını bildiğini bize öğretmezler."

Abant'ta bir heyecan eksikliği vardı, anlayamadım. Herkes sanki Emine Bozkurt'un ifade ettiği havada gibiydi...

Katilinin kollarında mutlu tebessüm!

Münevver'in gazetelerde hâlâ katilinin boynuna mutlu mesut sarılmış halde yayımlanan fotoğrafları nasıl bir duygu yaratıyor sizde?

Sanki hiçbir şey olmamış gibi.

Hangi testereyle öldürüldüğünü, testere üzerindeki etiketlerini dahi görmüş olmak insanı nasıl bir duygu içerisine sokuyor?

Anne babanın her gün bir gazetede "katilinin boynuna sarılmış kızlarının mutluluk fotoğraflarını görüyor" olmalarını "uzman psikologlar" nasıl açıklıyordur?

Her gün "öğretilmiş bir nefret" duygusu mu oluşturuyor bu toplumda, yoksa "duygusal bir şiddet" mi?

Cinayet haberlerine bakar mısınız sadece üçüncü sayfayla mı sınırlı?

Yakında...

Önce yengesine âşık olan yeğenler (bkz. *Aşk-ı Memnu*), sonra cinnet geçiren amcalar tarafından öldürülen eşleri ve yeğenlerinin haberlerini görüyorum demek bir kehanet olmasa gerek?

Medya ve sorumsuz dizi yönetmenleri, yapımcıları, bu dizilere reklam vererek destekleyenler neyin peşindeler sizce?

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Sessiz hayatlar

Elif Çakır 30.06.2009

Hayat ne tuhaf değil mi?

Medyaya yansıyan "27 yıl küs yaşayıp iki saat arayla ölen çiftin" haberi sizin de ilginizi çekti mi?

Çocukları olmayan 81 yaşındaki Kübra ve 83 yaşındaki Abdullah Yalçinkaya, bir karı-koca kavgasının ardından tam 27 yıl boyunca inat uğruna birbirleriyle konuşmadan yaşamışlar. Nihayet gün gelmiş, Kübra Teyze vefat etmiş. Eşinin ölüm haberine dayanamayan Abdullah Yalçinkaya da, hemen iki saat sonra hayata veda etmiş.

27 yıl boyunca küs kalan karı-kocayı, köylüler yan yana defnetmişler.

Bir dost meclisinde "ne tuhaf şeyler" oluyor diye muhabbet ederken, aynı ortamda, benzer bir hikâye –belki farklı bir dramatiklikte- yaşayan Azime'yi tanıdım.

*

Doğulu kadınların ayrı bir güzellikleri olduğunu düşünürüm.

Azime de Doğulu ve çok güzel bir kadın.

Bir de ikizi varmış, Azize.

İkisi de heykeltıraş.

Küçükken çamurlardan yaptığı oyuncaklar, onun ileride sanatçı olması için bir zemin oluşturmuş.

"Hayata büyükşehirlerin pencerelerinden bakmamak gerekiyor. Hâlâ Güneydoğu'da oyuncacı tanımayan çocuklar vardır. Bizim oyuncığımız topraktı. Toprağı kazıp en güzel sarı toprağı çıkartır, çamur karıp oyuncaklar yapardık."

Azime konuya böyle girince, zaten bir girdabın içine düşmüş gibi hikâyenin akışına kapılıverdim. Âşık Veysel'in "Benim sadık yârim kara topraktır" nağmeleri yankılandı zihnimde Azime konuşurken.

Toprakla oynayan bütün çocukları sevdim yeniden.

*

Mesele sadece topraktan oyuncak yapmaktan heykeltıraşlığa uzanan süreç değil.

27 yıl boyunca küs kalıp, peş peşe vefat eden karı-kocayı konuşurken, Azime, 71 yaşındaki annesinden bahsetti.

Annesi 13 yaşında evlenmiş, babası da 23 yaşındaymış. Annesi istemediği halde zorla evlendirilmiş.

Sonraki yıllarda babası, belki evlenmek istememesinin verdiği bir psikolojisiyle karısına çok eziyet etmiş. Her fırsatta bağırıp çağırmış, hakaretler etmiş.

Fakat annesi çocuklar büyüyene kadar hiç sesini çıkarmadan, hiç kırıldığını, üzüldüğünü belli etmeden kocasının hizmetinden geri kalmamış. Kölenin efendisine hizmeti gibi, kan kusup kızılık şerbeti içtim diyerek gülücükler saçmış, çocuklarına örnek bir aile ortamı oluşturmuş.

Artık çocuklar büyüdükten sonra bir küsmüş ki, on yıl boyunca konuşmamışlar.

Babasının artık Hakkın rahmetine kavuşacağını anladıkları anda barıştırmak istemişler, bunun için de "rayber"ler gelmiş.

Azime, "Rayber köyün yaşlı ve akil adamlarıdır," diyor, "hayatınızda danışacak bir şeyleriniz olduğu zaman rehberlik ederler."

Eğer rayberler bir konuya dahil olmuşlarsa, artık mevzu onlara gitmişse, onlar ne derse o olur. Bir nevi

hakemdirler ve verdikleri karara uyarsınız.

Ancak annesi "Evet o benim kocam, onu sevdim, hizmette kusur etmedim, ancak yıllarca kırıldım ve çocuklarım ruhen çöküntüye uğramasın diye ona bir gün olsun karşılık vermedim, bütün kırgınlığımı içime attım. Kocam beni çok incitti ve bu çok insani bir durum. Barışmak istemiyorum" diyerek karşı çıkmış.

Rayberler ona hak vermişler ve çok da saygı duymuşlar.

Azime, "Aslında annemin babama küsme olayında benim de etkim oldu" diyor...

"Üniversiteye gidiyordum.

Bir gün anneme, 'Anne belki çok üzüleceksin, seni kırmış olacağım ama ben bunu kendi kendime dillendiriyorum, Allah biliyor ne düşündüğümü ve sana sormak istiyorum...' dediğimde hemen anladı ne konuşacağımı..."

Azime "Bunca yıl babamın sana kızmalarına, aşağılamalarına, bağırmasına bir gün bile cevap vermedin ve suratını dahi asmadın, küsmedin. Senin hiç mi gururun yoktu" diye sormuş.

"Bir gün evi temizlerken radyoda bir doktor konuşuyordu. Karı-koca arasındaki kavgalardan bahsediyordu ve çocukların bundan etkilenmelerinden. O doktor radyoda çok güzel şeyler anlattı ve evde kavga ortamı yaratıp da sizin etkilenmenizi istemedim. Sonuçta ayrılıp gidemezdim, evi cehennem hayatına çevirmek istemedim. O yüzden baban ne söylediyse karşılık vermedim ve küsmedim," deyince, Azime, "E o zaman biz büyüdük, içine atma artık, içinden nasıl geliyorsa öyle davran. Sen de bir kadınsın ve onurun var" der.

Annesi, "Bunca yıl sonra ne baban değişir ne bana bakışı. Bunca yıl kırıldım ama hep etrafımdaki insanlar 'ne kadar sabırlısın maşallah' dediler. Kimse ne kadar incindiğimin farkına varmadı" deyip babasının evde çıkarttığı bir huzursuzlukta 'küsmüş'... Tam on yıl boyunca da konuşmamış babasıyla.

Küs hayatları evdeki düzeni değiştirmemiş.

Neredeyse bütün köylü ikna etmek için çaba sarf ettiyse de kâr etmemiş.. Rayberlere de rest çekmiş.

Sonunda, kocasının kanser olduğunu ve çok kısa bir ömrü olduğunu öğrendiğinde kendiliğinden barışmış, ölümüne kadar da barışık yaşamış.

Darbeler, iktidar savaşları bir yana, alt tarafta sessiz hayatlar kendi seyrinde akıp gidiyor...

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Cumhurbaşkanının yerinde olmak istemezdim!

Elif Çakır 07.07.2009

Cumhurbaşkanı Gül her ne şekilde karar verirse versin, askerlere sivil yargılama yolu açan düzenlemede hükümet –kararlı gibi görünse de- yine topu taca attıracak bir davranış sergiledi.

Tıpkı başörtüsünün üniversitelerde serbest bırakılmasına yönelik çalışmada olduğu gibi.

Türkiye demokrasisi için önemli bir eşik olan sivil-askerî yargının yetki ve görevlerinin belirlenmesi hususunda, başbakanın sıkça dile getirdiği "halkın" da pek haberi olmadan gece yarısı düzenlemesi yapıldı.

CHP'yi bir kenara koyalım, onların tavırları zaten halkın umurunda pek değil.

Ancak akliselim insanlar da, gece yarısı yapılan oldubittiden huylanabilir.

Acaba niye böyle yapıldı diye.

Tayyip Erdoğan'ın kafası farklı işliyor ve şimdiye kadar –milletvekilleri ikna! etmenin yollarını bilse de- ülkenin aydınları ve gazetecilerini AKP'nin "ortak aklı" konusunda pek ikna edebilmiş görünmüyor.

"Hazır Dursun Çiçek mevzuu tazeyken bu işi de aradan çıkartalım" mantığıyla yapılmış gibi geldi bana.

Tıpkı başörtüsü konusunda gündem kızıışmışken yasa yapmaya kalkışması gibi bu meselenin de Anayasa Mahkemesi'nden dönmesine kılıf bulmak kolay. "Gece yarısı operasyonu ile alelacele hazırlanmış" gerekçeli kararıyla alın bakalım yeni bir muhabbet konusu daha.

Televizyonlara her gün hukukçular doluşacak, gazetelerde her gün röportajlar yayımlanacak, yok efendim anayasaya aykırı, yok efendim değil diye bu sıcakta bizi iyice bunaltacaklar.

Tayyip Erdoğan'ın, 82 darbe anayasasının yerine yeni sivil bir anayasa yaparak tarihe geçme imkânı varken, böyle kenardan kenardan ne yapmaya çalışıyor, anlam vermek kolay değil.

"Dostlar alışverişte görsün" misali, köklü değişiklikler yapmaya pek yanaşmıyor da, sanki böyle karşıdan gelecek tepkisi belli küçük atraksiyonlarla günü kurtarmaya çalışıyor izlenimi doğuruyor.

Hükümet bu tutumuyla berrak bir görüntü vermediği gibi, "al topu sana attım, bakalım napıcaksın" der gibi, cumhurbaşkanını da ofsayda düşürüyor.

Şimdi Abdullah Gül ne yapsın?

Aşağı tükürsen sakal, yukarı tükürsen bıyık.

Kara kara düşünüyor.

Onu çağırıyor, bunu çağırıyor, olmadı bir daha bir daha görüşler raporlar alıyor.

Asker bir yandan sıkıştırıyor, bu böyle olmaz diye.

Bir yandan siyaset içinde kendi söylemi var, özgürlük, sivilleşme, demokrasi diye...

Bir yandan, onu cumhurbaşkanı seçtirmemek için muhtıra hazırlamış askerler gözünün içine bakıyor, bir yandan hükümet, bir yandan AB bastırıyor.

Cumhurbaşkanı zor bir psikoloji içinde olsa gerek.

“Siz miydiniz beni cumhurbaşkanı seçtirmek istemeyen, resepsiyonlara gelmeyen” diyerek sırf askere nanik yapmak için bu düzenlemeyi aynen imzalar mı?

Çok zor.

İmzalamayıp geri gönderse, onun cumhurbaşkanı olmasını engellemek isteyen askere karşı durup AKP'ye yüzde 47 oranında destek veren halkın içinde, “bak işte, cumhurbaşkanı olunca o da asker yanlısı oldu” yorumları yapılacaktır.

Öte yandan, başbakan da bu şekilde cumhurbaşkanına gol atmış olacaktır.

“Bak biz sivilleşmeye dönük her türlü çalışmayı yapıyoruz, cumhurbaşkanı da onlardan yana çıktı” deme hakkına sahip olacaktır.

Cumhurbaşkanı da böyle bir duruma düşmek istemez.

Bu durumda en makulü, kısmi veto gibi görünüyor.

Kısmi veto da ne şiş yansın ne kebab usulü olacaktır.

Hem hükümet, hem cumhurbaşkanı, hem de askerler işi en az hasarla atlatmış olacaklar.

Peki, Abdullah Gül imzalasın diye gizli gizli dua ederek pusuda bekleyen kim?

Tabii ki Deniz Baykal.

“Görünüyor yandım aman, bize Anayasa Mahkemesi yolları” diyerek ellerini ovuşturuyor.

*

Sonuçta, anayasa değişikliği gibi büyük bir görev önünde dururken, başbakan ve hükümetin gününbirlik dolduruşlarla birtakım işler yapması ve bunu yaparken de “mış gibi” kabilinden hareket etmesi, artık insanları eskisi kadar cezbetmiyor.

Ergenekon da, iki ileri bir geri yasal düzenlemeler de halkı iyice yordu.

Önümüzdeki seçimlerde artık istifade edilecek bir gerilimi de kalmayacak hükümetin.

Parça pinçik işlerle uğraşıp onları da sürekli Anayasa Mahkemesi'nden geri döndürmek suretiyle hükümet pek iyi bir iş çıkarmış gibi görünmüyor çünkü.

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Sit-com gazeteciliği Ayşe Arman'ı gururla sunar

Elif Çakır 14.07.2009

Tam da "Başörtülü kızlarla kim evlenecek" tartışmalarının alevlendiği bir dönemde nasıl bir komplonun içindeyiz diye düşünmeye başladım.

Önce soyun sonra örtün.

Ayşe, gazetesinin "Aç Kapa Artema"sı olmuş bunu öğrendik.

Ey empati yoksunları: hele bir kapanın, örtülü olmanın zorluklarını bir yaşayın, bakalım koca aşkına, baba sevdasına çekilecek şey midir örtünmek.

Bir Allah'ın kulu da çıkıp doğru düzgün tesettüre uygun kıyafetler yapmaz.

Sonra da çıkıp birileri "örtünmek kadını çirkinleştiriyor", "bir kadın nasıl örtünmeyi ister, bunu olsa olsa kocalarından dolayı istiyorlardır" diyerek güya örtülü kadınlara üzülrlerken onların gerçekten inançları için örtündüklerini yok sayarak "nanik" yapıyorlar.

Bana bakmayın, karşımda böylesi tipleri gördüğüm zaman onlar "ayyy" demeden "bööö" yaparak püskürtüyorum...

Dolayısıyla azizim örtünmek her babayiğidin kârı değil.

Dün "Ayşe tesettürde" sit-com'unda yıllardır şu örtülülerin onca ikna odalarına rağmen bir türlü YÖK'ü neden anlamadıklarını da öğrenmiş olduk: Duymuyor yahu bunlar!!!.

Başlarındaki örtü, saçlarını terletiyor, başlarını oraya buraya çeviremiyorlar, hepsinden önemlisi ses yalıtımlı örtü kullanıyormuş bu muzurlar.

O yüzden iflah olmaz laikler avazları çıktığı kadar 'laik düzene aykırı bir yaşam" diye bağırarak halde bunların laftan anlamaması meğer bu sebeptenmiş!

Haydi, Ayşe marş marş, kulaklara ses geçirecek örtüyü bul da memlekete bir katkı olsun.

Millet zaten derin dekolte Ayşe'mizi sanki hiç bilmiyorlarmış gibi "Ayşe soyundu" diye ortalığa feveran ettiler... İşte özgürlüğün simgesi, işte modernizm budur diye kendi gazetesinin dört köşe yazarları kendi aralarında köşe kapmaca oynadılar.

Bir akli başında Hıncal Uluç çıktı sağolsun...

Bilmediğiniz bir yeri mi var ki ne şaşıyorsunuz minvalinde şeyler söyledi.

Bir de Murat Sabuncu "Kadının soyunma özgürlüğü olur ama örtünme özgürlüğü olmaz" diyerek tartışmayı doğru bir zemine taşıdı.

*

Ayşe'nin maceraları serisinde bu hafta "Ayşe örtünüyor" konusu işleniyor.

Sevgili Ayşe...

Sıcak mıcak demeyip örtünmüşsün!

Fakat heyhat...

Meğer bütün numaran jölelerinde, saçlarına çektiğin fönlerinde ve makyajındaymış.

Harbi makyaj güzeliymişsin sen.

Hayallerimi yıktın, beni hüsrana uğrattın, bu mu şimdi dedirttin.

Ve Ayşe...

Örtününce acayip zevksiz klasik bir "Tekbir giyim kadını" olmuşsun. (Cumartesi günü fotoğrafına bakarak yaptığım tahmindir.)

Beğenmedim seni.

"Lütfen sen örtünme Ayşe" sözleri döküldü ağzımdan.

Akıl hocan kimse, o da iyi "koç"luk yapamamış.

"Giyinmek güzeldir" billboardlarından bundan daha iyi intikam alınamazdı. "Örtü kadını çirkinleştirir" in resmi oldun.

Komplocusun Ayşe.

Bir hafta önce soyunup "nasıl seksî, kırklı yaşlarda dahi arzulanan bir kadın" olduğunu gösterip sonrasında da bu kadar garabet giyinerek örtülülere haksızlık yaptın.

Hayır. Hayır. Sana hem örtün hem de seksî görün filan demiyorum.

Şimdi bütün bu sözlerden bunu anlarsın.

Bak bizim dindar erkeklerin canını da sıktın. (*Zaman*'da "Kurşunkalem"i yazan arkadaşımız 'kayınpederinin dahi tanımadığı Ayşe'yi" tanıyarak, her halinle güzelsin türküsü söylemiş ama o istisna.)

Kimse seni alıp "hidayete" filan erdirmek istemeyecek.

"Allah'ım, Ayşe kulunu alıp ismiyle müsemma hale getirdik, bunun sevabı daha katmerli olur" diye "kârlı alışveriş" hesapları yapmayacak.

*

Madalyonun öteki yüzüne gelemim.

Ayşe'nin yaptığı "geçici örtünmek" olamaz mı?

Elbette olabilir güzel de olur.

Samimi olmak ve toplumsal sorunlara çözüm üretmek amacıyla "anlık ölçümler" yapılabilir.

Nitekim Psikolog Adem Güneş'in verdiği bilgilere göre Amerika ve Avrupa ülkelerinde sosyoloji öğrencileri, daha sağlıklı sosyolojik tahliller ortaya koyabilmek amacıyla bu tür çalışmalar yapıyorlar.

Ancak bu daha çok "çözüm noktasında ben hangi katkıyı sağlarım" düşüncesiyle yapılmış çözüm odaklı araştırmalar.

Bu çalışmalara pozitif niyetlerle başlanmış, mutlak surette negatif sonuçlar ortaya çıkartmak maksatlı değil.

Ve bazı meseleler vardır ki bu konularda " anlık empati", "anlık ölçüm" yapamazsanız, yaparsanız sonuç mutlak surette kaosa çıkar. Örneğin görme engellileri anlamaya kalkışamazsınız. Gözlerinizi "anlık kapatırsanız" hayatın bir kaos olduğunu söylersiniz.

Anlık empatiden çıkan sonuç genellikle hayatın çekilmez olduğudur.

Oysa görme engelliler yaşamını dokunarak, hayatını ilmek ilmek dokuyarak, içselleştirerek inşa ederler.

Ve o hayata alışır. Siz onların görme engelli olduğunu söylemezseniz çoğu kez farkında dahi olmazlar.

Bir kadın inançlarından dolayı örtünmüşse kendisine bir hayat inşa eder, sokağa çıktığı zaman başında örtü var mı yok mu bunu hesaplamaz, o hayatını böyle kurmuştur.

Taa ki karşıdan bir reaksiyon görünceye kadar...

Ve bu ülke maalesef örtülü insanlarına, Kürtlerine, Alevilerine her gün parmak sallayarak "ötekileştirme"

reaksiyonları gösteriyor.

Dolayısıyla bazen empati kuracağım derken "ortalık karıştıran" olursunuz.

Daha doğru bir deyimle "fitne" çıkartırsınız?

Bu açıdan bakıldığında Ayşe "empati" kurmak yerine "ortalık karıştırmak" için düşmüş yollara.

Bu macerasında Ayşe'nin akli tatil meselelerine ermiş sadece.

Senin eğlence konuların değil bunlar Ayşe.

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Üslubun üslupsuzluğu

Elif Çakır 21.07.2009

Sadece genelkurmay başkanı değil bu ülkede parmağını sallayarak konuşan.

Yeri geldiğinde parmağını sallayarak konuşmaya meraklı çok insan var.

Gücü ele geçirdiğinde kendisi gibi olmayanlara parmağını sallayacak insanların haddi hesabı yok.

Çünkü hepimiz böyle bir ortamda gözlerimizi açıyoruz, hayatımız boyunca bize parmağını sallayanlara kimi zaman boyun eğiyoruz, kimi zaman öfkeleniyoruz. Ama o sallanan parmağın hesabını soracağımız ve artık sallanan parmağın bizim olacağı günü hep özlemle ve hırsıyla bekliyoruz.

Bu badirelerden geçerek günün birinde parmağını sallayacak güce erişenlerin bunu büyük bir zevkle gerçekleştirdiği bir coğrafyada yaşıyoruz.

*

Gazete köşeleri bir anlamıyla da "ortak akıl"da buluşulan buluşulmaya çalışılan münazara yerleridir.

Adabınca kavgalar da edilebilir, sesler yükseltilebilir, yolunca yordamınca küslükler yaşanabilir, nitekim öfkeli seslerin ardından ortak bir akılda buluştuğunuzda yükselen sesler yerini konuşmaya ve sohbete bırakır. Neticede mahalle kavgası değildir köşelerden yükselen sesler.

Sorunları çözmeye ve birbirimizi anlamaya yönelik olarak elbette hepimizin ayrı bir önerisi olacağı gibi, her kafadan ayrı sesler de çıkacaktır.

Bazen her kafadan çıkan ayrı seslerde birbirimizi net bir şekilde duyamayabiliriz, ancak endişeye mahal olmadığını da bilmemiz gerekiyor.

Bu kadar sorunlarıyla boğuşan bir ülkenin insanları olarak sıkı kavgalardan sıkı dostluklar ve birliktelikler oluşacaktır ümidindeyim.

Bu kadar peşrev yeterli mi?

Şimdi gelelim asıl meseleye...

Baştan şunu söylemem gerekiyor geçen haftaki köşemde "sit-com gazeteciliği Ayşe Arman'ı gururla sunar" başlıklı yazım çok bilinçli olarak kaleme alınmış bir yazıydı.

Yazım kendi içerisinde iki bölümden oluşuyordu: 1. İronik bir üslupla yazılan, üzeri bir kadına asla söylenmeyecek sözlerle soslanmış, bir kısmınızın dediği gibi "düzeysiz!" ve bir dindar kadına yakışmayacak "sıgılıklar!" vardı... (Gelen yüzü aşkın mail de "ellerine sağlık, yüreğinize sağlık" şeklinde abartılı övgüler içeriyordu ki bu bir övünç meselesi olamaz, yazının "alay"lı kısmını haklı da çıkarmaz.)

Çünkü, inançlarınızdan, inandıklarınızdan eminseniz sizin gibi düşünmeyenleri aşağılamaya girmezseniz.

Çünkü kendini beğenmişlik ve kibir derin bir korkunun tezahürüdür.

2. Empatinin nasıl olması gerektiğini ve etik olan biçimini anlatıyordu.

Rasim Ozan Kütahyalı benden önce davranıp, "laik kesimin ikiyüzlülüğü" üzerine şahane bir yazı kaleme aldı.

Anlatmak istediğim buydu...

Türkiye'de "başörtüsü meselesinin" bunca yıldır, özellikle dindar kadınlar üzerinde ciddi bir "travma, gözyaşı, hayata küsme, aşağılanma" geçmişi olmasaydı, Ayşe'nin yaptığı işi çekirdek çitleyerek izlenen "Avrupa Yakası" tadında okurduk.

Tek suçlu olmamasına rağmen Ayşe maalesef bardağı taşıran kişi durumuna düştü.

Bu toplumu oluşturan ve AKP'yi iktidara taşıyan toplumun büyük bir bölümünde, başörtüsü sancıları yaşanmıştır.

Bunun çok acı hatıraları vardır.

Milyonlarca yürek yanmıştır, milyonlarca çift gözden yaşlar dökülmüştür.

"Bu kadına haddini bildirin" titreyişleri hemen yürekleri kabartır.

Hele *Hürriyet* gazetesinin, bu hususta çok kötü bir mazisi vardır.

İşte bu kötü mazinin travmaları yeni yeni atlatılırken, yaralar kabuk bağlamaya yüz tutmuşken, Ayşe Arman ve

onun şahsında gazetesinin kibar-alaycı, nazik-hakarete varan üslubunun geri dönmesi, tek kelimeyle insanları cinnetin eşiğine getirmektedir.

Devletin salladığı parmaklar bir yana, sivil dediğimiz unsurların da bu parmak sallama karnesi pek parlak değildir.

Türkiye’de devletin politikalarından daha önemli olan, sivil unsurların birbirlerine nasıl baktığı, nasıl göstermek istediğidir.

Onlarca yıldır parmak sallayanları alkışlayanların artık biraz daha edepli durması zamanıdır.

Geçen hafta “Ayşe Arman karşı mahallede” yazısına karşı yazdığım yazıyla bir “ayna” tutmaya çalıştım: Üslup aynası.

Medeniyet dediğiniz şey, sadece modern (örtüsüz) kadına mı “nazik, kibar, hanımefendi” olarak davranılmasını öğretir?

Diğerleri sizin alay konularınız içine mi girer?

Onlar kadın bile değiller midir?

Birtakım örtüler içinde yaşayan yaratıklar mıdır?

Asla yaşanan acıları dile getirip meseleyi dramatize etmek istemiyorum.

Evet, bunları tartışırken zaman zaman sesler yükselecek ama meselenin çözümüne yaklaştıkça birbirimizi anladıkça gerçekten konuşmaya başlayacağız...

Sonrasında tabii ki “dindar kesim”in varsa iki yüzlülüklerini de konuşacağız, merak edenler için örtülü bir kadının sosyal bir yaşam içerisinde neler hissettiğini de...

Ancak...

Önce yaşanan acıların farkında olacağız hep birlikte...

Yoksa, bu ülkede Kürtler, Aleviler, Ermeniler vb. ötekileştirdiklerinizle ilgili “empati kuruyorum” komikliğinde olduğu sürece “ayna” tutmaya devam edeceğim.

*

Pazar günü gazetelerde bir haber okudum. Fransa’da liselerde okuyan başörtülü kızların davası AİHM’e götürülmüş. AİHM bunu kabul etmeyerek “türban yasağı toplumun huzurunu koruyor” şeklinde bir gerekçe ileri sürmüştü.

Meğer “huzur İslam’da” diyerek bizi kandırmışlar!..

Huzurlu bir dünyaya doğru yelken açmış gidiyoruz!..

Yaşasın Avrupa Birliği...

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Mescitteki ayakkabılar!

Elif Çakır 28.07.2009

Eski günlerden dem vurup, bugün geldiğimiz noktayı yorumlayanların sayısı artmaya başladı.

Kimi gelinen noktayı çok beğeniyor, bir zamanlar ülkenin zencileri olan dindarların hak ettiği yere gelmeye başladığını öne sürüyor, kimileri de geçmiş günlere hayıflanıyor, bozulmadan, çürümeden bahsediyor...

Şüphe yok ki, devlet ya da hükümetler birtakım işlerini yaptırmak zorunda.

Bu işleri yapacak birileri de olmalı, olacak.

Yeni zenginler de oluşacak.

Devletin nimetlerinden sadece belli bir sınıf istifade etmemeli, toplumun her kesimine yayılmalı.

Bunlara inanıyorum.

"Mescitte devrim oluyor, ayakkabıların hepsi marka" diyen Erol Yazar'ın da birçok tespiti katılıyorum.

Ayşe Böhürler'in, "ideallerimizi ve imanımızı sağlam tutamadık" ifadesine de.

Ama bunların dinî hayatının bozulmasının, kendileriyle ilgili bir sorun olmaktan öte bir anlam ifade etmeyeceğini düşünüyorum.

Bir siyasi parti hareketinin öte yandan "dinî imanı muhafaza etme" paradoksu içinden nasıl çıkabileceğinin formülünü de bulmuş değilim.

Ancak, süreci ilgiyle takip ediyor, serzenişleri, yakınmaları, keyiflenmeleri gözlerken, bunların hangi saiklerden kaynaklandığını anlamaya çalışıyorum.

Bir zamanlar rahmetli Turgut Özal, Amerika'da Yakovas'la el sıkıştı diye küfredenlerin, Özal her İstanbul'a geldiğinde "zincirler kırılсын, Ayasofya açılsın" diyenlerin, Fatih Sultan Mehmet'in Ayasofya ile ilgili "İlanetini" hatırlatanların, bugün İstanbul 2010 diye bir tuhafılık gösterisi için sıvaların altından Serafim çıkarmasını ne yalan söyleyeyim, şaşkınlıkla izliyorum.

Ayasofya'nın müze olması mı iyidir, camiye dönüştürülmesi mi iyidir, bir şey söylemiyorum.

Bu ayrı bir tartışma konusu.

Yapılanlardan bahsediyorum sadece.

*

Geçen haftanın önemli röportajları, *Star* gazetesinden Fadime Özkan'ın Erol Yerar, *Haberturk* gazetesinden Kutlu Esendemir'in Ayşe Böhürler röportajlarıydı.

Merakla okuyoruz ve değerlendiriyoruz.

Ne dedi, niye dedi, nasıl böyle dedi diye.

Ama en çok haksızlık edileni Ayşe Böhürler gibi geldi bana.

Çünkü çoğu kimse, röportajın başlığına bakıp okumamış, Ayşe Böhürler'e öfkesini dile getiriyorlardı. ("Şimdi olsa örtünür müydüm bilmiyorum.")

Popüler müziğe biraz kulak kabartanlar "Kaçak" isimli şarkıyı hatırlayacaklardır.

Şarkının –bana göre- en can alıcı sözleri "Bir daha bu yolları aynı hevesle yürür müyüm?" kısmıdır.

Ayşe Böhürler'in verdiği röportajın manşeti bana bu şarkının sözlerini hatırlattı.

Böhürler'in kendi kişisel örtünme hikâyesinden yola çıkarak dindar insanların yaşam tarzlarına ilişkin yaptığı tespitler, artık alttan alta en çok konuşulan konular arasında yer alıyor.

(Ak Parti'nin muhalefeti çıkacaksa, bu hareketten çıkacak. Saadet Partisi henüz daha ne yaptığını bilecek bir vücut sıhhatine ulaşamadı. İçerdeki sorunlar memleket sorunlarından daha fazla.)

Ama bu konuda söylenen sözler, "ilk taşı günahsız olan atsın" kabilinden, pek yerini bulmuyor.

Çünkü, artık ilk taşı atabilecek kimselerin sayısı hayli azalmış bulunuyor.

Birisi bir laf söylediğinde, diğerleri hemen onun eksilerini sayıp lafını toprağa gömüyorlar...

Ayşe Böhürler, "bir dönem İslamcılık adına ön plana çıkmış insanlar"a yönelik olarak, "Kapitalizmin hepimizi kuşatan hayat tarzı bizi değiştirdi. İdealizmden uzaklaştık. İdeallerimizi ve imanımızı sağlam tutamadık. Para, mevki, güç ideallerimizi zayıflatı" şeklinde özeleştiriyi yaparken, diğer taraftan MÜSİAD başkanı Erol Yerar "Türkiye'nin gerçek burjuva sınıfı biziz" diyerek, çok farklı bir bakış açısı sergiliyor.

Aslında kendi dünyasını anlattığı röportajında "gerçek burjuva sınıfı biziz" derken zihin dünyasının kodlarını da ele veriyor.

Bu, "ben" ve "biz" arasındaki gitgelleri sağıolsun Düccane Cündioğlu yeterince değerdendirdiğı için fazla ayrıntısına girmek istemiyorum.(Bakınız, *Yeni Şafak*.)

Sözün kısası şudur ki, cipe binip milyon dolarlık steril sitelerde oturanların, alttakilerle arası açılıyor.

Önümüzde, bu çatışmanın ipuçları görünüyor.

İmam Hatiplerin katsayısı kalkmış, başörtüsü sorunu çözülmüş, artık pek önem arzetmeyecek.

Yeri gelmişken, şu katsayı farkının giderilmesinden rahatsız olanların içinde özellikle Oktay Ekşi'nin zabıtlara geçmesini istiyorum.

"YÖK ve özellikle başkanı Prof. Dr. Yusuf Ziya Özcan, bir kenara yazsın: Bu devletin kuruluş felsefesine kimler ihanet etti diye bir gün birileri liste hazırlar da tarihe bunu tevdi ederse, bilsinler ki YÖK'ün son 'katsayı' kararına imza atanlar o listenin başında yer alacaktır."

Ve devam ediyor...

"Bir gün İmam Hatip Liseleri mezunlarının ülkeyi ele geçirmelerinin alt yapısını hazırlıyorlar."

Evet sayın Ekşi, İmam Hatiplerin katsayı sorunu niye çözüldü biliyor musunuz:

Artık devlette kadro verilecek İmam Hatipli kalmadı. Vali, kaymakam, hâkim, savcı atanacak, bakıyorlar İmam Hatip mezunu yok.

N'apalım, katsayı sorununu çözelim de elimizin altında hazır kadro bulunsun dediler.

İlahi, sayın Ekşi!..

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Vatandaşla Sıfır Sorun

Elif Çakır 04.08.2009

Patch Adams filmini hatırlıyor musunuz?

İntihar eğilimli bir hasta olarak girdiğı akıl hastanesinde yaşadıklarından sonra tıp fakültesinde okumaya karar verip tıp dünyasına meydan okur Patch Adams.

Hastalarına ilaç reçetesi yerine "önce gülümseyin" dediğı ayrıksı bir reçete verir.

Bizdeki “bu filmin gerçek kişilerle ve olaylarla hiçbir alakası yoktur”un aksine, “şimdi izleyeceğiniz film yaşanmış bir hayat hikâyesinden alınmıştır” sahiciliğindeki bu unutulmaz filmin başrolünde de Robin Williams oynuyordu.

Tüm sorunların, hastalıkların tedavisinin gülümseme ile başladığını düşünür ve tüm hastalarını –konumları ne olursa olsun- patolojik bir vaka olarak görmekten ziyade “insan” olarak ele alır ve kendine özgü anlayışı ile muhteşem bir reçete sunar: mizah.

Başınızı kaldırın, der.

Çatık kaşlarınızı düzeltin.

Gülümseyin.

“Bakma, gör” der hocası, Adams’a.

Hiçbir şeyi “sorun” olarak görme, meseleyi anla. (Çünkü insan meseleyi anladığında çözüm de zaten karşısında görünmüş olacaktır.)

(Ben de burada diyorum ki) İnsanlar kavga ederken gülümsemezler. Belki kavga etmeden önce bir an gülümseleler, o kavga hiç olmayacaktır, aralarındaki meseleyi usulca çözebileceklerdir.

Ahmet Davutoğlu’nun dış politikada sıklıkla ifade ettiği “komşularla sıfır sorun” anlayışını, aslında iç politikada da uygulamaya çalışıyor Ak Parti.

Hatalar da yapılabilir bu hususta, ama meseleyi samimiyetle anlayıp karşıda çoğu kez apaçık görünen çözüme gitmeye çalışmak, çok büyük bir hata üretmez.

Dış politikadaki bu yaklaşımın ülke içinde daha elzem olduğuna inanıyorum ve “vatandaşlarla sıfır sorun” politikasının süratle hayata geçirilmesinden yanayım.

Türkiye’yi akıl hastanesine çevirenlerin yanlış uygulamalarından sonra, Patch Adams modelinin hayata geçirilmesini halkın hemen hepsi bekliyor.

* * *

Özlem’den Nazlıcan’a...

Özlem Altun’un haber hikâyesini hatırlayan var mı aranızda. (Bugün de sanki her şeyi ben hatırlıyormuşum gibi...)

Halis Ağa’nın evlendiği Nazlıcan Tağızade Toprak’tan sadece bir yaş büyük olan Özlem Altun, bir yıldır Tokat’ta tutuklu olarak yatıyor.

Gazetelerin üçüncü sayfalarına, annesini ve kardeşlerini bir odaya kilitleyip, babasının başından kızgın yağ

döktükten sonra boğarak öldürmesiyle haber olmuştu.

“Kardeşlerim kurtuldu” diyordu Özlem cezaevine götürülürken.

O dönem Tokat’a gitmeyi ve Özlem’i ziyaret etmeyi çok istemiştim.

Edindiğim bilgileri Ak Partili kadın milletvekilleriyle paylaştım. Birlikte oraya gitmeyi ve Üzümlören köyünün kızlarıyla, öğretmenleriyle konuşmayı önerdim.

Ancak pek kimsenin ilgisini çekmedi.

Halis Toprak’la Nazlıcan Tağızade’nin evliliği üzerine ahkâm kesenleri görünce, Özlem’in hikâyesini yeniden hatırladım.

Yoksulluktan okuyamayan Özlem ve bulduğu parayı alkole veren sorumsuz baba ve çaresizliğe mahkûm bir aile trajedisi.

Üzümlören beldesinde, para karşılığında babaları, dedeleri yaşlarındaki “paralı” adamlara peşkeş çeken ve buna boyun eğen kızların dehşet verici hikâyelerini dinledim birçok kaynaktan.

Başbakan “ya davulcuya ya zurnacıya” derken de Özlem’i hatırlamıştım.

Değil Amerika’da Türkiye’de okuma fırsatı bile bulamayan, fakirlikten dolayı ailesi darmadağın olmuş insanların önündeki en kolay çözüm, kızını zengin bir aileye kapak attırmaktır.

Bu kimi yerde başlık parası için oluyor, kimi yerde “bizim de hayatımızı kurtarır” anlayışıyla.

Münevver’in hikâyesi de böyle gelmiştir bana.

Nihayetinde Garipoğlu ailesinin hiç de davulcu zurnacı olmadığı ortada.

Münevver’in oraya gidip gelmesine ses çıkarmamaları da belki bu sebepleydi.

Filmler, diziler, magazinler hep renkli bir hayat sunarken, kendilerini genç ve güzel bulan kızların bir memur hayatı yaşamak istememelerini de anlamak gerekiyor.

* * *

Hayırlı olsun Ekrem Abi

Dün *Zaman* gazetesinin Kitap Zamanı eki vardı.

Kapağı çevirdim ki, ne göreyim! Ön kapak içinde Ekrem Dumanlı’nın yeni kitabının reklamı vardı. Yayınevine baktım, tanınmış bir yayınevi.

Ne var bunda demeyin.

Zaman grubunun Zaman Kitap adlı yayınevi var.

Ekrem Dumanlı göreve geldiğinde grup içinde çok katı bir genelge yayınlanmış: Gazete, dergi ve haber ajansı bünyesinde görev yapan gazeteciler bir kitap hazırladıklarında, bunu öncelikle Zaman Kitap'a vermek zorundaydılar. (Yayıncılık yaptığım için biliyorum, böyle bir iki olay yaşamıştık.) Eğer Zaman Kitap yayınlamayı kabul etmezse, kitap çalışması bir başka yayınevine teklif edilebiliyordu. (Zaman Kitap'a danışmadan başka bir yayınevine verilirse, bu işten çıkartılma sebebiydi.)

Ekrem Dumanlı'nın kitabının Everest'ten çıktığını görünce bu yüzden şok oldum.

Şimdi soruyorum:

1. Kitap dosyanızı Zaman Kitap'a sundunuz mu?
2. Yayın Kurulu'ndan, "bu dosya bizde yayınlanamaz" raporu aldınız mı?
3. Yoksa, bu uygulamadan kendinizi muaf mı tuttunuz?
(Yayın kurulunun başında kim var, onu da siz bilin!..)

Maruzatım budur. Kitabınız hayırlı olsun Ekrem Abi...

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Medya, mescit, cami ve temizlik mevzuu

Elif Çakır 11.08.2009

- Siz bir proje için mi örtündünüz?
- Nasıl bir proje, anlayamadım!
- Yok, şöyle sorayım siz bizim bildiğimiz örtülülerden misiniz?
- Sizin bildiğiniz örtülüler nasıl?
- Hani normal olanları, namaz kılanları, oruç tutanlarından, inanarak örtünenlerinden demek istiyorum!
- Başkası nasıl olabilir?
- Mesela namaz kılıyor musunuz?
- Evet!
- İyi de burada namaz kılacak yer yok ki!
- Yani...
- Hayır, burada örtülü ve namaz kılan kimse çalışmaz da! Şaşkınlığımı bağışlayın lütfen... Yanlış anlayamayın n'olur!

Hazır namazdı, mescitti derken muhafazakârlaşma tartışmaları “gazetelere mescit açılsın” kıvamına gelmişken iki kelam da ben edeyim.

Hayırlı iş denilince akla camii yapmak ya da inşaat halindeki camiye yardım yapılması olarak algılanan güzel ülkemde (birileri şimdi cami yapılmasına karşı diyerek zıplamasın) nedense yapılan ibadet yerlerinin içler acısı durumu hiç kimseyi ilgilendirmez.

İlgilendirmediği gibi kimsecikler de gıkını çıkartmadan temiz olmayan lavabolarda güya abdest alarak temizlendiğini (abdest almak namaz öncesi temizliktir) sanıp namaz kılmaya çalışırlar.

Dışarıda temizlikten yoksun camiiler!

Gazetelere mescit yapma telaşı!

Ve muhafazakârlaşma tartışmaları bir tarafa, medyanın değişen üslubu.

Malumunuz, ligler başladı. Futbol tatilden döndü.

Bütün gazeteleri incelemedim ama, özellikle *Radikal* ve *Taraf*’taki lig başlangıcına ilişkin haber başlıkları beni gülümsetti.

Radikal gazetesi, 7 ağustos tarihli spor sayfasında “Hoş geldin ey şehri lig” başlığını atmıştı. (Hani Ramazan mahyalarından mülhem bir başlık...)

Taraf’ta da aynı günkü spor sayfasının başlığını “Haydi Bismillah” olarak görünce, “Durun bi dakika ya!” dedim kendi kendime; “Neler oluyor?!”

Aynı günlerde, Ordu valisinin “mekruhtur, dinimizce uygun değildir” diyerek cami tuvaletlerindeki pisuarları kaldırtması (bu konuyu aşağıda açmak istiyorum); **Sabah** gazetesinde mescit açılacağı haberlerinin sökün etmesi ve *Sabah*’taki bu “açılım”dan hareketle Ahmet Arsan’ın “Hürriyet’te de mescit açılsın” talebini görünce bir anda burnuma sanki “memlekete komünizm lazımsa onu da biz getiririz” kokusu geldi. Üstüne üstlük televizyon ekranlarının yeni yıldızı Cübbeli Ahmet Hoca olmaz mı!..

Öte yandan, sizin de dikkatinizi çekiyor mu acaba ama *Hürriyet*’in “AKP” politikasında yaşanan sessiz sedasız bir değişiklik (devrim mi desek, çünkü *Hürriyet* çalışanları bile buna şaşırılmış durumda) ilgimi çekti. Çünkü artık *Hürriyet* haberlerinde “AKP” kısaltması kullanılmıyor, Ak Parti, iktidar partisi veya hükümet şeklinde veriliyor.

Hatta muhabirlerin AKP şeklinde yazdığı haberler bile içerde Ak Parti olarak düzeltiliyormuş!..

Hepsini alt alta yazıp bakıyorum, “Allah Allah, gel de işkillenme” diyorum.

*

Gelelim, asıl bu yazıyı yazmama sebep olan, camilerden pisuarların kaldırılması meselesine...

Mehmet Yakup Yılmaz “Dinci yasaklamalara bir adım daha” olarak değerlendirmiş meseleyi ama, hayatında hiçbir caminin tuvaletine girdiğini sanmıyorum.

Çünkü cami tuvaletlerine girse, değil pisuarların, buraların toptan kapatılmasını talep ederdi, bundan hiç şüphem yok.

Meselelere öyle uzaktan bakıyor ki *Hürriyet* yazarları, değişimin çok uzun süreceği ve belki de bu kafalarla hiç mümkün olmayacağı zehabına kapılıyorum.

Camilerdeki abdest alma yerleri ülkenin acıklı meselelerindendir.

Belki Ak Parti döneminde bu hususta bazı gelişmeler yaşanır diye düşünüyordum, ama aynı tas aynı hamam. Aslında iki dönemdir gördük ki (hemen herkes aynı kanaatte) Ak Parti’nin hiç önem vermediği konuların başında Diyanet İşleri ve Kültür Bakanlığı geliyor,

(Geçen haftalarda yansıyan haberleri takip eden var mı bilmiyorum, Ak Parti hükümeti döneminde –Kanuni Sultan Süleyman, II. Abdülhamid, II. Mahmud türbeleri başta olmak üzere- birçok türbe kapanıyor.)

Camiler ibadet yerleridir ve burada yapılacak ibadetler “temizlenerek” icra edilmelidir.

Gelin görün ki, ne tuvaletler, ne de şadırvanlar bu temizlikten nasibini alabilmiş mekânlardır.

Bırakın Anadolu kasabalarındaki camileri, dünyanın gözü önündeki İstanbul’da mesela en turistik Sultanahmet Camii’ni gezin Allah aşkına.

Gözlerinizi ve burnunuzu kapatıp, birkaç dakikalık eziyet olarak ancak girilebilir birçoğuna.

Tuvaletlerin girişlerindeki ilkel barınaklarda oturan garip tipler vardır genellikle. Adamın yüzünü görünce içeri giresiniz gelmez zaten. (Kimseyi küçümsemiyorum, ama cami tuvaletlerinin işletmesi neden hep tekin olmayan yüz ifadelerine sahip insanlara verilir, anlamış değilim. Tuvalet işletmeciliği çok kötü bir iştir de, o yüzden mi temiz giyimli, güler yüzlü kimse bulunmuyor, bilmiyorum doğrusu.)

İçeriden gelen kesif bir koku burnunuzun direğini sızlatır.

Yerler sürekli suyu alınmadığından dolayı çamurludur. Tuvaletlerin içi ise tam bir F tipi hücrelerden oluşmaktadır. Fayanslar genellikle ilk yapıldığı gibi durmakta, çoğu çeşitli nedenlerle kırılmış, eğreti sıvalarla doldurulmuştur. Tuvalet taşları dahil olmak üzere, her yerden kir fışkırmaktadır.

Peçete, kâğıt karaborsa gibidir.

Elinizi yıkayacağınız lavabolar, temizliğe muhtaç bir sokak çocuğu gibi size bakmaktadır.

Daha fazla mideniz bulanmasın.

Çok önemli işleri olan Diyanet İşleri Başkanlığı’nın umurunda mıdır bilmiyorum ama cami girişlerine astıkları “Temizlik imandandır” sözüne ehemmiyet vermeleri önemle rica olunur. Lütfen, cami tuvaletlerine el atın.

Özelleştirin, ne yaparsanız yapın.

Temiz tuvaletler için alışveriş merkezlerine gitmeye mecbur kalınmasın.

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Kelimelerin merhameti

Elif Çakır 18.08.2009

Türkiye’de bugün birikmiş birçok sorunun çözüme ulaştırılmasının önündeki temel engel, bir kısım devlet adamlarının “yirmi sene önce böyle bir sorun mu vardı” yaklaşımıdır bence.

Başta başörtüsü olmak üzere ülkenin dindar insanlarına yönelik “irtica” söyleminde de, Kürtlerin sosyal ve kültürel haklarına yönelik “bölücülük” yaftalamasında da aynı kök düşünce kendini gösteriyor.

Cumhuriyetin ilk çeyreğinde kendini kısık sesle ifade etmeye çalışan sorunların tepesine hep çivi muamelesi yapılarak –genellikle askerî yöntemlerle- bir çekiç indirildi.

Carl von Clausewitz’in *Savaşın Dair* adlı kitabında, “savaşın sürtünme kuvveti” diye kavramsallaştırdığı durum, tam da cumhuriyet tarihimizi anlatıyor gibi: Clausewitz, “küçük küçük sorunlar, engeller ve kazalar silsilesi birikip günün birinde öyle bir noktaya gelir ki, en basit hedeflere ulaşmak bile son derece zorlaşır,” diyor.

Evet, hangi mesele karşısında olursa olsun, ciddiyetten ve insan gerçekliğinden uzak tavırlar, bugün artık devletimizi içinden çıkılmaz hale gelen sorunların önüne getirip bırakmıştır. Cumhuriyet adı altında büyük bir devrim yapıldığını iddia edenler, bunu sadece içinde kendilerinin yaşayacakları bir alan olarak tasarlamışlardır.

Yıllardır, bu ülke insanlarına cumhuriyeti benimsetmek için mücadele ettiğini söyleyenler, ülke içindeki farklı unsurların bu kez çeşitli taleplerle karşılına çıktığını görünce, “yahu nereden çıktı bu, otuz sene önce yoktu böyle şeyler” diyerek, muhatabını yok sayma, görmezden gelme, ya da sesi fazla çıkmaya başlarsa sesini kesme yoluna gitmişler.

Kürtler, Birinci Dünya Savaşı’ndan sonra, dünyada “devlet”siz kalmış belki de en büyük etnik unsurdur. Üç beş milyonluk Yahudi nüfusu için bile İsrail devletini kurduran dünya güçleri, Osmanlı bakiyesi Ortadoğu topraklarında da neredeyse her aşirete bir devlet kurdurmuşlardır.

Ancak 20-25 milyonluk nüfusuyla Türkiye, İran, Suriye ve Irak topraklarında dağılmış olan için o dönemde bir devlet kurma ortamı yaratılamamıştır veya ertelenmiştir. Ancak bunun böyle kalmayacağını, bu büyük etnik grubun da mutlaka bir çıkış yolu arayacağını hiç kimse bilmiyor değildi.

Türkiye Cumhuriyeti'nin en büyük iki sorunundan! biri olan "İslamcılar"ın büyük çoğunluğu, kendileri gibi "sorun" olan Kürtleri her zaman daha iyi anlamış, ulus-devletin politikalarını tasvip etmemiş ve zaman zaman bu konudaki yanlışları eleştirmiştir. (Her ne kadar Murat Belge ve Ahmet Altan, dindarların milliyetçilikten yana olduğunu sıkça dile getirirler de, bu gerçekte böyle değildir. Evet, komünizmin "dinsizlik" altbaşlığına karşı ülkedeki dindarların zaman zaman milliyetçilerle birlikte gözüktüğü olmuştur, ama milliyetçilik sözkonusu olduğunda İslamcılar milliyetçilerin "yeşil komünist" yaftasından kurtulamamışlardır.)

*

Oldukça kötümser bulduğum *Çürümenin Kitabı*'nda Cioran'ın bir ifadesini sevmiştim: Kelimeler merhametlidirler, narin gerçeklikleri bizi kandırır ve teselli eder.

Türkiye'de devletin temel sorunu, kelimelerin merhametini hiç kullanmamasıdır. Hem zulmeder, hem yasaklar, hem de aşağılayıcı, küçümseyici ifadeler kullanır. Karşı taraf hep kötüdür!..

Devlet, artık vatandaşlarına karşı en başa dönecek ve kelimelerin merhametiyle onları teselli edecek. İncinmiş, tahrip edilmiş ilişkilerini onaracak. Bunun başka yolu yok.

Din var da Diyanet nerede?

"Madem ki yazdınız lütfen devam ettiriniz", "onlarca kez dilekçe gönderdik, 'ilgilieniyoruz' dediler, yıllardır kimsenin ilgilendiği yok!"

Gelen mailleri görünce, durumu bizzat bildiğim halde şaşkınlığımı gizleyemedim!

Kimsenin bu duruma tepki göstermediğini, biraz da haklı yere cami abdesthanelerinin bu kadar pis olduğunu düşünüyordum.

Diyanet kadar, müftülük kadar, namaz kılanlara da kızıyordum, neden kimsecikler bu duruma isyan etmez diye.

Meğer durum hiç de öyle değilmiş!

İnsanların sesi yankı olarak kendilerine dönüyormuş ancak...

DİB'lere gömdüğü başını zahmet buyurup çıkartmayan bu kurumun, Müslümanlığı temsil noktasında vatandaşlara söz söylemeye ne hakkı vardır!

Semt camilerinin yapımını emeklilerin oyuncağı olmuş cami derneklerine bırakarak saçma sapan, şekilsiz binaların ortaya çıkması DİB'in değil de kimin sorumluluğundadır?

Bu millet cebinden sürekli para verir camilerde, Türkiye'nin en büyük bütçeli kuruluşu DİB, kendi cebinden harcıyıp hiçbir şey yapmaz.

Bugüne kadar yaptığı hiçbir işin arkasından "ne güzel işler yapıyor" dedirtmeyen Diyanet, dört duvar arasından

çıkmalı.

En son gittiğim Mardin’de, manastırları gezerken telefonumun kamerasına çektiğim görüntüleri arkadaşlara göstermiştim.

Pırıl pırıl manastırlar, kiliseler, bir adım ötesinde bulunan cami ise neredeyse çöp içerisinde.

100 kişilik cemaatin tuvaletini temiz tutacak yöntem bulamayan DİB’in, üç dört milyon insanın namaza durduğu Kâbe’yi ne hale getireceğini hiç düşünemiyorum bile!..

Siz hâlâ “Araplar pis” deyip gün geçirin...

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Türkiyem ölürüm!

Elif Çakır 25.08.2009

Birkaç gün önce, bir arkadaşımızın evinin bahçesinde keyifli bir yaz akşamı sohbetindeydik.

Hemen arkadaki çay bahçesinde bulunan ıhlamur, akasya ve söğüt ağaçlarının yaprakları adeta dans eder gibi sallanırlarken, kâh alkışı andıran sesleriyle, kâh yağmur yağıyor galiba aldatmacasına düşüren hışırtılarıyla bizimle oyun oynuyorlardı sanki...

Konuşmaların artık sükûta erdiği gecenin sessizliğinde bir anda hafif bir sesle türkü dinlemek istedim.

Canınızın hiç türkü çektiği olur mu?

Bazen türküye susadığımı hissederim.

Güzel bir gecede dinlemek istediğim Erkan Oğur olsa da, fazla seçeneğimizin olmadığını anlayınca Orhan Hakalmaz’ı dinlemeye başladık.

İlk kez dinlediğim, ancak muadillerini fazlaca duyduğumuz “Türkiye” aşkını anlatan bir türkü (Aşığım ben Türkiye’min), bana yine bu tarz türküleri dinlediğim zamanki duyguları hissettirdi.

“Mavisine yeşiline, dört mevsimli iklimine, o güzel tatlı diline aşığım ben Türkiye’min” sözleriyle başlayıp devam eden bir türküydü.

“Türkiyem ölürüm!” türünden vatan sevgisi türküleri genelde coşkulu olur. Ancak bu türküleri hep bir gönül kırıklığıyla dinlemiş olsam gerek, hiçbir zaman orada ifade edilen sözleri içselleştirememişimdir.

Evet, insanları olmadan bir vatanın taşı toprağı, havası suyu neye yarar!..

Benim içinde kendimi bulamadığım, itildiğim, yasaklandığım, işkence gördüğüm ve hatta öldürüldüğüm topraklar, ne kadar vatan olabilir ki!..

İstiklal Marşı'nı yazan Mehmed Akif Ersoy bile, cumhuriyetin ilanından sonra bir anda muhalif durumuna düştüğünü görünce içlerlenmişti de şöyle yazmıştı:

*"Kasr-ı gülşensin lakin gönüller şen değil
Durduğum mâzine hürmet yoksa neşvemden değil
Var mı sinende cânandan kalan nûr izleri
Ey yeşil yurt istenen senden odur, sinen değil."*

Demek ki, yüzyıllarca yıldır yaşadığı topraklarda kültüründen kopartılmaya çalışıldığında insanoğlunun gönlü kırılıyor, mahzunlaşıyor. Deresini, kuşunu, taşını sevdiği ülkesine yabancılaşıyor.

Mavili, yeşilli, dört mevsimli, güzel iklimli ülkenin insanların arasında sürekli sorunlar varsa, o ülkenin insanların dilini, dinini, kültürünü, yaşayışlarını korumak üzere örgütlenmiş devlet aygıtı bizzat sürekli sorun üretiyorsa, bütün o güzelliklerin ne önemi var!..

Artık bütün ülke insanlarını bıktırmış, bezdirmiş bir meselenin çözümüne yönelik adım atılırken kimi siyasilerin tavrı, gerçekten de "bu işten ne çıkarları var" diye düşündürecek cinsten...

Amerika mı istemiş Kürt sorununun çözülmesini, başka bir yer mi?

Ne önemi var?

CHP yapsa ne olur, AKP yapsa ne?

Bu ülkenin bazı insanları "maksat muhaliflik olsun" mantığından asla vazgeçmeyecek...

Herkesten önce bu vatan üzerinde yaşayan insanlar istiyor bu kavganın bitmesini.

İstemeyenlerin kim olduğunu da artık gayet iyi biliyorlar.

Çünkü şiddet yoluyla çözüm taraftarları azaldıkça, şiddet yanlısı çözümde diretenlerin hepsi ortada sap gibi kalmaya başladılar.

Evet, bu millet bu meselenin bitmesini istiyor ama...

Ortada yine bir "Amerikan projesi" uçurtması uçuyor.

Sanki 12 Eylül başka bir projeymiş.. sanki Gladio (Ergenekon) başka bir projeymiş.. sanki PKK başka bir projeymiş... gibi, çıkıp nutuk atanlara bayılıyorum.

Bütün bu sorunları çözdüğümüz gün bu ülkenin taşına toprağına söylenen "ülke aşkı" türküleri bir anlam kazanabilir.

Yoksa mutsuz insanlar bu toprakların, dağların nesine âşık olur...

Medyadaki tasfiye listesi

Ekrem Dumanlı'nın ortaya attığı medyadan tasfiye listesi yankı uyandırdı.

Dumanlı'nın tespitlerine katılıyorum.

Kendisi öyle bir ayırım yapmadı ama, bundan en çok alınan Doğan grubu medyası oldu...

Oysa durum biraz farklı gibi geliyor bana.

Bir zamanlar Doğan, Ciner, Uzan grubunun temsil ettiği medya anlayışı vardı. Ülkenin manzarasını istedikleri gibi gösteriyorlardı. Halkın büyük bir kısmını görmezden geliyorlar, meselelerin işlerine gelmeyenlerini yok sayıyorlardı.

Hürriyet (buradaki isim semboliktir, medyanın hemen hepsi böyleydi) okuyan ve saf bir şekilde orada yazılanlarla ülkeyi tanımaya çalışan bir insan, bize at gözlüklü olarak görünürdü. Çünkü inanırdık ki, *Hürriyet* haberleri tek taraflı verir, ülkenin meselelerinden önce kendi meseleleri vardır.

Bence önümüzdeki dönemde tasfiye edilecek anlayışı ortaya koyarken muhafazakâr medyaya (veya karşı tarafın ifadesiyle yandaş medya) da bir göz atmakta fayda olacak.

Muhafazakâr medyada kalem oynatan birçok yazarın, Ak Parti ve partililer aleyhinde herhangi bir şey yazmak mümkün olmadığından, Ahmet Hakan, Ertuğrul Özkök, Özdemir İnce ve Bekir Coşkun ile gün geçirdiklerinden bahsettiklerini işitiyorum.

Bu kazan da gittikçe kaynamaya başlıyor.

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

"Çürümüş Bunlar"

Elif Çakır 01.09.2009

Pazar günkü **Radikal İki**'de, İbrahim Öztürk'n arkadaşı (Selvi Kivılcım) tarafından kaleme alınan yazıyı okuyunca iim daha bir burkulmuştı ki, akşam vakti gelen dört askerın şehit haberine rastlayınca sanki hiç şaşırmadım. (Başbakanın ilk tepkisi de tıpkı herkesin düşündüğü gibi olmuştı, "acaba bunda bir iş mi var?")

Kürt açılımı tartışmalarının başlamasıyla birlikte, Baykal ve Bahçeli'nin öfkeli kışkırtmalarının ardından gerçekleşen bu çatışma, artık kahvedeki insanlar için bile hayret edilecek ya da fkelenilecek bir şey olmaktan ıktı.

Garip bir oyuna dönüştü bu: Madem bu böyle oldu, şimdi de şöyle bir şey olacak.. diyorsunuz, Pat, oluyor.

Şaşırmıyorsunuz, zlmyorsunuz, fkelenmiyorsunuz. Moronlaşıyorsunuz.

Tepki hissi desen, sanki hepsi ameliyatla aldırılmış.

30 Ağustos resepsiyonunda, çatışmadan dört şehit haberi gelmesiyle, akşamki konseri iptal etmişler.

Hakkâri'deki çatışma! (artık öyle bir hale geldik ki, asker doğru söylese de inanmayacağız, yalancı oban hikâyesi ne kadar gerçekmiş aslında) resepsiyona gölge düşürmüş! Sevsinler.

Dört askeri şehit eden psikopat teğmenin yaptığı gölge düşürmüyor da, göz göre göre kamuoyuna yalan bilgi vermek gölge düşürmüyor da, çatışmadaki dört şehit mi düşürüyor (yle ya, diğerkleri eğitim zayıatı)...

Sayın Genelkurmay Başkanı! Psikopat bir teğmeninizin, eline bomba verip öldürdüğü dört gençten biri olan İbrahim Öztürk'n hikâyesini siz de okuyun. Diyarbakırlı bir delikanlı. Bakın, o delikanlı yaşımda kendi imkânlarıyla kısa bir film de yapmış. Kaderin mutlaka bir cilvesi olması lazım ki, İbrahim'in ektiğ bu kısa filmin adı da "rmş Bunlar"...

Acaba bu isim size bir şeyler çağırıştırıyor olabilir mi?..

Daha Harp Okulu'na girdiğ andan itibaren kafaları yıkanan gençlere yazık.

Bu askerlik nasıl bir meslektir ki, bu kadar kutsaldır, her şey onların emrine amade olmak zorundadır.

Onlar "asker", diğerk insanlar "sivil"dir. Dünya ikiye ayrılmıştır, asker bir yana, dünyanın hepsi gelse bir yana.

Asker kutsaldır.

Siviller ne idüğü belirsiz varlıklardır.

Vatan hainleri, sahtekârlar, yalancılar, psikopatlar, dzenbazlar, asılacak adamlar hep sivillerin arasından çıkar.

Asker içinde asla böyle bir şey yoktur.

Onlar dünyaya zembille gönderilmiş kutsal varlıklardır ve bütün sivillerin onların emrine amade olması bir vatan borcudur.

Onun için yüzbinlerce "sivil", her türlü hakareti, aşağılamayı, küfürü, eziyeti görmesine rağmen oraya gitmek için can atar!..

Orada komutanlar, sivillere istediği gibi davranabilir. Ne kadar haysiyetli bir aileye mensup olsa da, karşısındaki sivil mahlûklara küfür edebilir, tekme tokat dövebilir, çamurda süründürebilir, eline bomba verip patlatabilir.

Çünkü onlar Harp Okulu'na adım attıkları andan itibaren, "sivil"lik denen illetten kurtulmuş, yüceliğe ermişlerdir.

*

Her neyse. İnsan duygularını frenleyemiyor böylesi durumlarda. Her kurumda böyle psikopatlar olabilir. İnsanın sinir sistemini bozan şey, böylesi kan donduracak bir olayın, örtbas edilmek istenmesidir. Bu şekilde diğer teğmenler için de, "bu sivillere ne yaparsak yapalım bize bir şey olmaz" bilincinin diri tutulmaya çalışılmasıdır.

*

Sivillere yalan söylemekten, olayı örtbas etmekten hiç utanmayan komutanların, 30 Ağustos resepsiyonundaki konseri, çatışma haberiyle iptal etmesi çok duygulandırıcıydı.

Üstüne üstlük, "bu haber *Taraf*'a nasıl sızdırıldı," diyerek gidip Elazığ'daki kırtasiyelerin fotokopilerini sökmeleri, başta kendim olmak üzere bütün Türkiye halkını çok duygulandırdı.

Teşekkürler Genelkurmay.

Bu arada "Güçlü ordu güçlü Türkiye" sloganınızı çok beğendim, sizin açınızdan.

Bugüne kadar elinizde tuttuğunuz güçten bu millet pek bir fayda görmedi, bilakis çok çekti ama, bundan sonrası için umarım güç tanımınız değişmiştir.

*

(Bu arada her türlü mevzuda boş mu dolu mu diye ayırt etmeden konuşan Başbakan'ın bu konuda tek kelime etmemesi, "30 Ağustos gelmiş şunun şurasında, canlarını sıkmayayım" düşüncesinden kaynaklanıyordur umarım.)

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Truman medya show

Elif Çakır 08.09.2009

“Oyuncuların televizyonda bizlere sahte duygular vermesinden sıkıldık artık. Görkemli sahne gösterilerinden ve özel efektlerden bıktık.”

1998 yılında gösterime giren *The Truman Show* filminin içindeki “aktör yönetmen” sanal dünyanın perdelerini bu sözlerle açıyordu.

Kendini tanrılaştıran “aktör yönetmen” ancak bir ressamın resmedebileceği güzellikteki rüya adada kurduğu “kontrollü sanal yaşamın” en iyi yaşam tarzı olduğunu perde dışındaki meraklı “halk”a izlettiriyordu.

Reytinglerin tanrısı “aktör yönetmen”e yine film içerisinde “aktör programcı” soruyordu: “Bütün dünyanın en çok izlediği programın sahibisiniz. Elde ettiğiniz gelir neredeyse bir ülkenin geliriyle eş değerde.”

Cevap: “Halk benim yaptığım programı talep ediyor.”

The Truman Show, geçmiş ve gelecekteki toplumsal eleştirilere en iyi örnek gösterilecek kült filmlerden birisidir (izlemenizi öneririm).

Kendisini, kurduğu sanal dünyanın tanrısı olarak gören “aktör yönetmen” bir anlamda bizim medyanın da içinde bulunduğu durumu anlatır.

En rezil kadın programlarını dayatırlar, halk istiyordur.

Ekranlarda kavga gürültü bitmez, halk böyle istiyordur.

Bu halk dediğimiz insanlar ne acayip mahlûklarsa, hep rezilliği talep ederler, en pespaye programların peşinde koşarlar. (Aslında “halk istiyor” dedikleri şeylerin pek çoğunun kendi rahatsızlıklarından kaynaklandığını itiraf edemezler.)

Ne gariptir ki, bayağı programlara layık gördükleri bu halkı kısa bir süre sonra küçümsemeye başlarlar.

Ancak unuttukları bir şey vardır ki halka tepeden bakıp, onlar üzerinden reyting alanlar, gazete tirajlarını yükseltenler de bu halkın yazarı, aydınlarıdır.

Bütün o muhteşem şaşaalı yaşamlarını hor gördükleri bu halka borçlulardır. Onlar bunu pek hatırlamak istemezler.

Bu film bana bizim medyanın “gönüllü Truman”larını anımsatıyor. Truman’dan farkları bu medya leşkerlerinin zaten doğuştan “gerçek hayat”tan kopuk oluşlarıdır. Halkla hiç bütünleşememiş olmalarıdır. Halka dayattıkları, empoze ettikleri, sundukları her şeyi de güya “halk istiyor” efendim diyerek halkın yararına davranma sahteciliği içerisinde olmalarıdır.

Başı kesilerek öldürülen Münevver hadisesinin geldiği noktaya bir bakınız. Hiç kimse öldükten sonra bu kadar ünlenmemiştir. Daha önce buradan, “Münevver’i katilinin boynuna sarılmış mutlu bir şekilde gülümserken her gün sayfa sayfa yayımlayanlar ne yaptıklarının farkındalar mı acaba” diye sormuştum.

Hakeza anne babanın acısını yaşamasına müsaade etmeyen bu reyting ve tiraj canavarları en sonunda bir

babayı da akıldan etti.

Yaptıkları yayın, her gün magazin malzemesi haline getirdikleri maktulün katilini bulmaya mı yaradı? Hayır.

Emniyetin işini mi kolaylaştırdı? Hayır.

Güya, yoksul bir ailenin kızının varlıklı bir ailenin çocuğu tarafından öldürülmesinin örtbas edilmemesi için çalışıyorlar!..

El elin katilini reyting yapa yapa arar misali, bütün bu yaptıklarının kendilerinden başka neye faydaları oldu dersiniz?

Reyting mücadelesine kurban ederek aklından ettikleri babayı (Murat Sabuncu köşesinde uyarmıştı) beğenmeyip, en sonunda kendilerini Münevver'in babası ilan etmeye bile vardırıdılar işi.

Hangi baba, kızının başının kesildiği kanlı testereyi yayınlar ki bunu dahi düşünemiyor bu sahte babacıklar. *Zaman* gazetesinde Mehmet Kamış "Ölü seviciler" diye şahane bir yazı yazdı ve birilerinin fena halde alınmasına sebep oldu. Ancak Mehmet Kamış şunu eksik bırakmış: Bunlar fena halde ölü severler de "ölünün de güzelini" severler. Katilin de zengin olanını...

Çünkü Münevverle aynı gün aynı saatlerde Ümraniye'de başı kesilerek ve üstüne üstlük yakılarak öldürülen genç adamdan sorun bakalım haberleri var mı? Bunun gibi onlarca örnek olay var. İlle de Münevver.

Ama işin en renkli kısmı ne olur biliyor musunuz: katilin saklanması arkasında bazı medya mensuplarının bulunduğu tespit edilmesi.

Meğer hem katili saklıyorlar, hem Emniyet'i sorguya çekiyorlar, hem kızın babasını kışkırtıyorlar, hem de Garipoğlu ailesini canlarından bezdiriyorlarmış(!)...

Ne müthiş bir final olurdu ama...

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Transfer mi tasfiye mi?

Elif Çakır 15.09.2009

"Ben de Doğan Grubu'nu bitirmezsem!.." bu sözün yanına bir de Başbakan'ın biraz sinirli ve işaret parmağını kaldırdığı bir fotoğraf ekleyin, kare tamamdır yani. Şimdilerde dillendirilen bu efsane and'ı Hürriyet Medya Towers içerisinde duyduğumda *Tempo* dergisinde yazıyordum. Yani hiç yoksa dört yıl mazisi var bu efsane yeminin.

Doğan Grubu'na son kesilen cezayla birlikte bu efsane yemin popülerlik kazanacağı benziyor. Zira Bekir Coşkun'un, başka bir medya grubuna geçişiyle ilgili olarak, "Oh mondiyo, ben 17 yıldır severek yazdığım gazetemi terk eder miydim. Ne kadar üzgün olduğumun farkında değil misiniz? Aydın Doğan'ın eline on kişilik tasfiye edilmesi istenen muhalif yazar listesi verdiler. Patronumu zor durumda bırakmamak için..." diye bıdı bıdı yaparken dahi söylediği yalanla kendisini temize çıkarmaya çalışıp, ekmek yediği ve ilk fırtınada hemen terk ettiği tekneye bir delik açığının farkında olmadığına inanacak kadar saf değiliz elbette. (Ertuğrul Özkök dahi köşesinden zeytin dalı tadında Ak Parti diye yazmaya başlayıp uzlaşa yolu ararken.)

Gerçi "gücü özgürlüğünde" sloganıyla yayın hayatına başlayan ancak daha yılını tamamlamadan "gücü yalanlarında" şekline dönüşen gazeteye geçişini hem anlamlı hem de artık çok yerinde buluyorum. Hani nasıl derler, su yatağını buldu.

Durun, bunu diyorsam bir bildiğim var. Medyanın halkı kandırmasına (en çok asılsız haber yapan gazete *Hürriyet*'ti) alışmıştık, bundan sonra alışma(ma)mız gereken bir husus daha var, medyanın medyayı kandırması ve bunun adına da şaka demesi. (14. 10. 09. *Habertürk* gazetesinin yayın yönetmeni ve yazarı Fatih Altaylı'nın keyifle ve gururla yazdığı "Uydurma haberin perde arkası" yazısını dikkatle okumanızı öneririm.)

Şimdi "medya ve halk aldatılma konusunda eşitlendi" mi, yoksa "aldatılanın halinden aldatılan anlar" mı dememiz gerekiyor? Ya da şizofren medyayı artık halkı kandırmak kesmiyor mu? Yedi rakip gazeteyi kandırabilen mahir muhabire sahip olmak epeyce gurur duyulacak bir şey olsa gerek!

Gerçi okurların bilmediği bir gerçek daha var ki, bunlar sabah kandırdıkları güya "aptal" yerine koydukları rakipleri ile akşam Bebek Balıkçısı'nda "amma da kandırdık sizi" diye kadeh tokuştururlar!..

Benim asıl merak ettiğim şey, bu yayın yönetmeninin, mahir muhabir ve editoryal ekibi tarafından bir gün ya da her gün kandırılmadığına dair nasıl bir güvence içinde veyahut kendisine güveninin ne kadar tam olduğudur. Az kalsın "Aydın Doğan'ın eline liste verildiği" yalanına inanıp Bekir Coşkun'u haksız yere savunmak durumunda kalacaktım.

Sudan bahaneler

Memlekette bir hadise olduğunda politikacıların çekişmeleri çok eğlendiricidir (dediğime bakmayın, bilakis çok can sıkıcıdır. Hatta seçim kaybetmelerine bile sebep olur da kendi canları bile sıkılır daha sonradan). Bir politikacı için yaşanan olayın hazinliği, canı yanan ya da tedirgin olan insanların durumu, hatta ölü ve yaralı sayısı bile önemli değildir. Onun için önemli olan, kendi beceriksizliğini, kendi kabahatini, bir açığını bulup önceki iktidara, önceki başkana, önceki yönetime atmaktır. Yeter ki eline mini minnacık bir malzeme geçsin, onu örer, büyütür, sonra da hiç utanmadan (en önemli özellik bu, utanma sıkılma diye bir şey olmaması lazım) çıkıp herkesin gözü önünde saçmalığın sınırlarını zorlamaya çalışır.

İstanbulcuları şaşkına uğratan sel afetinden sonra Kadir Topbaş'ın düşünülmüş söylenmiş olduğu hususunda hiç kimseyi ikna edemediği CHP'ye yönelik ifadeleri, belki de seli bile taşıran son damlaydı.

Geniş bir çevrede, Kadir Topbaş'ın hiç konuşmasa daha iyi yapacağı, aksi takdirde bir dahaki seçimde Ak

Parti'nin İstanbul'u kaybetmesine sebebiyet vereceği yorumları yapılıyor.

Şimdi şu duruma bir bakalım: Bir tekstil fabrikasında bir şoförün yol açtığı hatadan dolayı, selde boğulan yedi kadın işçinin ölümünden sorumlu tutularak bu fabrikanın sahibi tutuklandı.

Nasıl bir hukuktur bu, anlamıyorum.

Daha önceki tren kazalarında da böyleydi, başımıza gelen her işte böyle.

Bütün bunların hepsinden sorumlu olanlar hiç ceza almaz, sorgulanmazlar bile (istifa denen şey zaten mümkün değil) ama alttaki adam ihmalden dolayı tutuklanıp hapse mahkûm edilir...

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Saray görmüş son Osmanlı'nın cenazesi

Elif Çakır 29.09.2009

Cenaze törenini televizyon haberlerinde izlerken doğrusu çok şaşırdım. Hiçbir yere çıkmayan Mahmut Hocaefendi, yanında cemaatin önde gelenleriyle Ertuğrul Osman Efendi'nin cenaze törenine hem de tekerli sandalye ile gelmiş.

Ahmet Hakanünkü yazısında çok haklı yorumlar yapmış, ben de hemen hemen aynı şeyleri düşünüyordum. Aynı soruları ben de kendime sordum çünkü. Belli bir İslâmi anlayışa sahip cemaatlerin Osmanlı Hanedanı'nın son mensuplarına ilgisi ve itibarı niye bu kadar yüksek?

Haydi, klasik sağcı, milliyetçi-muhafazakâr zihniyetin Osmanoğullarına büyük ilgi göstermesini normal karşılıyorum.

Mahmut Efendi'nin şahsında İslâmi cemaatlerin de Osmanlı Hanedanı'na olan ilgisini ise, biraz düşününce tevîl etmekte pek zorluk çekmedim.

Çünkü, İslâmcılar arasında Sultan II. Abdülhamid'in yeri diğer sultanlardan ayrı tutulmuştur. Ya da şöyle diyeyim, son dönem sultanları arasındaki yeri farklıdır Abdülhamid'in.

Abdülmecid, Mehmed Reşad ya da Vahdeddin'in soyundan ziyade Abdülhamid'in torunlarına ilgi ve muhabbet daha büyüktür. Bunun sebebini bilmek de öyle çok zor değil, II. Abdülhamid diğerlerinden daha İslâmcı olarak belleklere işlenmişti.

Ayrıca, genel anlamda da hepsinin torunlarına ilgi gösterilmesinin en önemli sebebi de sanırım dışlanmış olmaları, ülkeden apar topar kovulmuş olmalarıdır.

Babam Sultan Abdülhamid kitabının yayımıyla ilgili olarak, Abdülhamid'in kızı Ayşe Sultan'ın oğullarından Osman Nami Bey ile görüşmüştük önceki yıl.

Gerek kendisinden gerek Alman asıllı eşinden dinlediklerimden sonra, Hanedan'a karşı hissedilen duyguların, merhametten kaynaklandığını anlamıştım.

Osman Nami Bey de, küçük bir çocukken kovulduğu vatanına neredeyse yarım asır sonra geri dönebildiğini ve bir çocuk gibi yeniden Türkçe öğrendiğini anlatırken duygulanmıştı.

Haliyle siz de duygulanıyorsunuz.

Geri dönerken de bir hayli korkutulmuşlar ya da sindirilmişler olsa gerek, hiç kimse hakkında ağızlarından en ufak bir serzeniş işitemiyorsunuz.

Ülkeden kovulduktan sonra hepsi Avrupa'nın bir ülkesinde ya da Amerika'da sıkıntı içinde yaşamışlar, kendi başlarının çaresine bakmak zorunda kalmışlar.

Osman Nami Bey sıkıntılarını dile getirmekten son derece çekiniyordu. Kendisi her sorunun üzerini ustaca manevralarla kapatırken, eşi –her kadın gibi- açık yüreklilikle anlatıyordu.

"Avrupa'da hiç böyle bir şey olmadı. Kimse Hanedan'ın elinden bütün varlığını alıp sokağa atmadı" derken, Cumhuriyet'in bu uygulamasına karşı bir Alman'ın tepkisini hayretle dinlemiştim o zaman.

Cumhuriyet'in ilanı birileri için son derece parlak bir hayatın kapılarını açarken, ülke içinde birçok unsura hayatı zindan etti. Belki öyle yapmaları gerekti, kökleşmeleri için, bilmiyorum. Bunu tartışmıyorum şimdi. Sadece, Cumhuriyet mağdurlarının bir ortak paydası olduğunu dile getirmeye çalışıyorum.

Öyle sanıyorum ki, Cumhuriyet'in ilanından sonraki süreçte yaşanan ortak acı Hanedan'la İslâmcıların arasını yakınlaştırıyor.

Yoksa, Ahmet Hakan'ın dediği gibi, Hanedan'ın son mensuplarının da, Cumhuriyet kadrolarından daha Batılı bir yaşam tarzına sahip oldukları konusunda İslâmi cemaatlerin farklı düşündüğünü sanmıyorum.

Ertuğrul Osmanoğlu'nun cenazesine gösterilen ilginin sebebi, bunlarla birlikte düşünüldüğünde sanırım daha iyi anlaşılıyor.

Bir nevi "sokağa atılanların" ya da "damdan düşenlerin" dayanışması.

Hani Cumhuriyet'in Müslümanlar, Kürtler, gayrimüslimlerle ilgili bir "sokağa atma" meselesi var ya, buna artı olarak Hanedan'ı da eklemek gerekiyor.

Onlarla üzüntülü ve sıkıntılı günlerinde dayanışmaya girmek, Hanedan'ı geri getirmek isteğinden hiç mi hiç kaynaklanmıyor. Fotoğrafı doğru okuyanlar için hiç mi hiç endişeye mahal yok.

Cenaze merasimine bakıp da, medyadan "padişahçılar ortaya döküldü" diye haberler çıkacak mı diye ben de bekledim doğrusu. Benim de endişelerimin yersiz çıkmasına sevindim.

Artık medyamız da sanırım artık ülkeyi daha iyi anlamaya başladı.

Demek ki iyiye gidiyoruz.

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Diyarbakır formasıyla Ceylan'ın bakışını kapatanlar

Elif Çakır 06.10.2009

Keskin bakışlı Şarbat Gula'yı hatırladınız mı? Hani seksenli yıllardaki Afgan savaşının ve mültecilerin simgesi haline gelen, Steve McCurry onu fotoğrafladığı zaman 13 yaşında olan, savaşın annesini babasını kaybettirdiği öksüz kız Şarbat'tan bahsediyorum.

Şimdi bir de Ceylan Önkol'un fotoğrafına yeniden bakınız. İki fotoğrafı yan yana koyup bakışlarına bakın bakalım ne göreceksiniz?

Aynı şeyleri düşündüğümüzden eminim.

Kürt açılımını konuştuğumuz, olumlu adımların atıldığı şu dönemlerde Ceylan'ın o bakışları Kürt açılımının simgesi olacak.

Gerçi öldürülen, ölen ilk çocuk değil elbette. Bugüne kadar yüzlerce çocuk öldü de kimselerin ruhu bile duymadı (*Taraf* yoktu o zamanlar). Şimdi ise mutlu olmamızı gerektirecek en önemli unsur, duyulmama gibi bir ihtimalin olmayışı.

Kürt açılımı sonuçlanıncaya kadar Ceylan'ın o bakışları sayfalarınızdan tüm vicdanlara seslensin "bir çocuk daha ölmesin, bir insan daha dağa çıkmasın, anneler ağlamasın". Hadi bu demokrasi açılımını hızlandırmak için bir adım da siz atın, iktidarın, muhalefetin gözünün içine sokun bu fotoğrafı ve "Kürt sorunu" çözülünceye kadar, Ceylan'ın bakışlarını kaldırmayın sayfalarınızdan diye çağrı yapmak isterim de kim ses verir bilmiyorum doğrusu.

Münevver kadar güzel değildir belki, acının içinde de "katil zengin" olmayınca ilgisini çekmez medyanın. Hele sit-com gazeteciliğinin guruları, "Kürt takımı forması giymek" magaziniyle Kürt açılımına katılmış olmaktan öte daha anlamlı bir destek vermiş olurlar. (Bakınız; Uğur Dündar ile Ertuğrul Özkök'ün Diyarbakırspor forması giymesi olayı.)

Kimisi de "katili yakalatmadan bana rahat yok" kahramanlığı yaparken "asıl büyük katilin" karşısına çıkmayı Donkişotluk olarak görüyorlardır zahir.

Diğer medyayı saymayalım, onlar da Kürt açılımı konusunda iyi adımlar atılırken "hassas süreç" sekseğinde

oynayıp, iktidar bugünlerde zarar görmesin sarhoşluğundalar nasılsa.

Zihinlere kazınan Afganlı kızın fotoğrafının sıkça yayınlandığı o dönemler, özellikle dindar insanların diline pelesenk olan ağıt tadında bir marş vardı; *"Afgan dağlarında kar kucak kucak, ne ev kalmış ne bark ne de bir ocak, bizim evimizse yaz gibi sıcak, bilmek istesen de bilemezsin ki..."* diye devam ediyordu. Yüreklere yakan küçücük çocukların bombalar altında kalması ve anne koynuna, anne sıcağına en çok muhtaç oldukları dönemde o koynu kaybetmeleriydi... Sabahları annelerinin sesi yerine bomba sesiyle uykularının bölünmüş olmalarıydı.

Bir çocuğun her gece ölümün koynuna girer gibi yatağına girmesi ve uykusundan bomba sesiyle uyanması... Bunu işte bir türlü algılayamazdık. Bu dehşete tüm dünyanın sessiz kalmasına canımız çok sıkılırdı. Çareler arardık tükenmişlikler içerisinde.

Her çocuğun günlük tuttuğu dönemlerinde, benim günlük diye aldığım çizgisiz defterim, gazetelerden kestiğim Filistinli kadınlar ve Afganlı çocukların fotoğrafları ve aldığım notlarla doluydu. Pazar gecesi o defterimi yeniden çıkartıp bu kez Ceylan Önkol'un fotoğrafını kesip yapıştırdım.

Ve küçük Ceylan'ın o keskin bakışlarına nereden tanık olduğumu buldum.

O keskin bakışlar, korku dolu, şaşkınlık ifadeleri Şarbat'ın bakışlarıyla aynıydı. İkisi de huzur ve güven olmayan dağların kızıydı.

Gula, fotoğrafı çekildiği esnada kim bilir yine kimin ölümüne şahit olarak açmıştı gözlerini o kadar korku, şaşkınlık ve dehşetle.

Dağların küçük kızı, çoban kızı Ceylan da kim bilir kendi ölümünü mü görmüştü de öyle bakıyordu?

Kürt açılımını konuştuğumuz dönemde şu olanlara bir bakın.

Küçücük Ceylan'ın bedeni paramparça oluyor. Bir annenin çocuğunun parçalarını etraftan toplamasına yürek dayanır mı!..

Devletin temsilcilerinin "güvenlik" nedeniyle gidemedikleri bu ülkenin "dağlık" kısmında, bu devletin halkının bir kısmı yaşamını sürdürmeye çalışıyor.

Dağda çobanlık yapan küçük bir kız çocuğu, belli ki vücudu bir silahla parçalanarak ölmüş bulunuyor. Sorumlusu bulunamıyor.

Devletin kendisine güvenip de eli silahsız gidemediği bölgedeki insanların, kendisine yönelik bu sorumsuzluğa rağmen yine de devletine güvenmesini istiyor.

Olacak şey mi?

‘Uzak İhtimal’

Elif Çakır 13.10.2009

Demek ki, aşk gibi yüce bir olguyu filme çekerken, cinsellik ve aldatmaktan ibaret gösterip içini boşaltanları ters yüz ederek başarılı olunabiliyormuş.

Demek ki, din aşağılanmadan, imam ve müezzin karakterleri de kekeme, uçkur düşkün, düzenbaz rollerine mahkûm edilmeden hayatın içinden karakterler olarak anlatılabiliyorlarmış.

Demek ki, cami, ezan, mescit, namaz gibi dinî unsurlar da olsa vıcık vıcık bir tebliğ kazanına sokulmadan sinema diliyle anlatılabiliyormuş.

Yıllardır medyanın “dindar insanlar nasıl âşık olur, ne hisseder” gibi abuk sabuk sorularıyla uzaylı muamelesi çekmesine cevap veren bir film *Uzak İhtimal*. Dindar insanlar da âşık olur, mahcup olur, şaşkına döner, ağlar, yalnızlığa sığınır.. bunların izini *Uzak İhtimal*’de adım adım sürebilirsiniz. Gerçi konu rahibe ile müezzinin aşkı olunca daha bir cazip geliyor insana ama, sıradan iki insan olsa da yaşanacaklar hemen hemen aynıdır.

Bence filmin adı, festivale katılıp da ödül aldığı şekilde, “Yanlış Tespih” olarak kalmalıydı. Çünkü müezzin Musa’nın genç rahibe adayı Clara’nın düşürdüğü boncuklu kolyesini (imamesi Haç şeklindeydi) camide tespih olarak çektiği bir sahne var ki, muhteşem...

Filmin senaristleri Tarık Tufan ve İsmail Kılıçarslan’ın böylesi başarılı bir filme imza atmaları ayrıca sevindirici. Ve yönetmen Mahmut Fazıl Coşkun’a söylenecek tek şey, harika bir iş çıkartmışsın, yüreğine sağlık, ödülü fazlasıyla hak etmiş film. Nice bol ödüllü filmlere...

***

‘Başkasını Seviyorum’

Ful aksesuarlı dijital fotoğraf makineleriyle büyük bir hayranlıkla çektiğimiz ancak bir süre sonra yeni ve daha güzel bir görüntüyü fark edip bir süre önce çektiklerimizi bir tuşa basıp silme rahatlığında yaşadığımız hayati ilişkileri ortaya koyan bir roman *Başkasını Seviyorum*.

Sevgili arkadaşım Ömer (Özgüner)’in ilk romanını ilgiyle okudum. Bir erkeğin ruh fotoğrafı olarak okunabileceği gibi, 80’li yılların sol kuşağının hayat serüvenini görmek açısından da ilginç buldum. İronik olduğu kadar yalın bir üslup, okumanın edebî hazzından da mahrum bırakmıyor.

Uzak İhtimal filmindeki müezzinin aşk hikâyesiyle üst üste çakışınca ilginç bir hafta oldu benim için. Hem filmi görüp hem de bu romanı okumanın herkes için ilginç bir tecrübe olacağına kaniyim.

***

Nasıl aktım ama!

Medyada köşe sahibi bir kısım yazarlar var ki, işi gücü meslektaşlarıyla uğraşmak, ona buna sataşmak, önünü sonunu bilmediği birtakım duyumlardan hareketle “nasıl aktım” diyerek serseri mayın gibi dolaşmaktan ibarettir.

Hiç bu konulara girmek niyetinde değilim ama bazen öyle durumlar oluyor ki, insan tepki göstermekten de geri duramıyor.

Gazetecilik, doğası gereği pek çok ilişki silsilesini içinde barındırıyor. Hiçbir gazeteci kendini bundan uzak tutamaz. Çünkü bu ilişkiler gazeteciler için haber ya da yazı kaynağı oluşturur aynı zamanda. Burada önemli olan, gazeteciliği farklı şekillerde para kazanmak için imtiyaz edinme şeklinde kullanıp kullanmamaktır.

Hiçbir ciddi veri olmadan, size emanet edilen sütunu, yalan yanlış bilgilerle, sırf gıcıkınız diye meslektaşlarınız ve yakınları hakkında yaralayıcı bir silaha dönüştürüyorsanız, burada ahlak sukut eder.

Gayet başarılı bir filmi (*Uzak İhtimal*), henüz izlemeden ‘her yol Ahmet Hakan’a çıkar’ mantığı içerisinde eleştiriyorsanız; hakeza TRT’ye yaptığı programlar, verdiği hizmetlerin kalitesi ya da başarısızlığı, yolsuzluğu konusunda ciddi bir veriye sahip olmadan “One Ajans’ta da Ahmet Hakan’ın kardeşi varmış vayy!” diyerek bir karalama kampanyasına giriyorsanız, duracaksınız orada.

Kaldı ki, TRT Genel Müdürü İbrahim Şahin’in konuya ilişkin medyada yer alan röportajları var.. TRT’nin aldığı pahalı haberi neredeyse üçte bir fiyatına mal eden profesyonel bir firmanın, bütün emek verenlerinin sırf kişisel bir gazez uğruna karalanması bana pek reva gibi gelmedi. Haksız bir gelir elde ediyorlarsa üzerine hep beraber gidelim, ama “biri vuruyor biri götürüyor” diyerek boş laflar ediliyorsa, bunun da bir karşılığı olmalı.

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

‘Ayrılık’ın düşündürdükleri

Elif Çakır 20.10.2009

İsraili yetkililer sağ olsun ülkemizin resmî kanalında gösterilmekte olan bir televizyon dizisinden sayelerinde haberdar oldum.

Dizinin ismi de sanki büyük bir aşkın dramatik sonunu çağrıştırıyor gibi: *Ayrılık*.

Türkiye garip bir ülke.

Cumhuriyet’in kuruluşundan bu yana, alışlageldik politikaların birçoğunda son dönemde büyük kıpırdanmalar, değişime yönelik çabalar kendini gösteriyor. Ak Parti’nin özellikle ikinci döneminde daha kendini gösteren içte

ve dıştaki atakları, herkesi şaşırtıyor. İnsanlar “devletin” bugüne kadar söyleye ve yapa geldiklerini o kadar kanıksamışlar ki sanki, en küçük bir farklı söz ve uygulamada büyük tartışmalar yaşıyor.

İsrail konusu da böyle garip bir süreçten geçmiştir yakın tarihte.

Çok değil, 28 Şubat döneminde Türkiye adeta İsrail’in uydusu haline sokulmak istenmiş, en sıkı anlaşmalar bu dönemde kotarılmıştır.

Türkiye’nin yakın tarihinde İsrail aleyhine söz edebilmiş devlet adamı pek yoktur. (Hiç yoktur diyeceğim de, ara sıra dile getirilen cılız söylemleri hiçe saymamak da lazım.)

14 Mayıs 1948 akşamında İsrail Devleti’nin ilan edilmesini Araplar “Felaket günü” ilan ettiler. ABD, Yahudi Devleti’ni, ilan edilmesinden 11 dakika sonra ilk tanıyan ülke olarak rekor kırarken, Türkiye de dokuz ay sonra ilk Müslüman ülke olarak İsrail’i tanıdı.

İşte o günden bugüne çok sular aktı köprünün altından.

Türkiye’nin İsrail’i devlet olarak tanınması hiç şüphe yok ki, halkın düşüncesi değildi. (Hani Başbakan, tatbikattan İsrail’in dışlanmasıyla yönelik olarak “halkımın tercihleri” dedi ya, ondan mülhem, yoksa bunu sorgulamak amacıyla söylemiyorum. –Gerçi Başbakan henüz ne olduğunu tam olarak bilmediğimiz bu erteleme, dışlanma konusunda işine geldiği gibi popülist bir yaklaşımla konuştu bence ya, neyse.)

Öyle veya böyle, Türkiye’nin İsrail politikasında ciddi bir sapma görülüyor son dönemde. “One minute” sanki bir milat gibiydi bu ilişkide.

Evet, Başbakan da, Dışişleri Bakanı’mız da İsrail konusunda “one minute” düşüncesini oldum olası taşıyan bir ekolden geliyorlar. Dindar olsun veya olmasın Türkiyeli insanların kafasında (hükümetlerin dış politikası bir yana) İsrail’in hiç de olumlu bir imajı yoktur. Ne dersenez deyin, bu böyledir. Sokağa çıkıp insanlara sorsanız, İsrail karşıtlığı Amerikan karşıtlığından önce gelir, Amerikan karşıtlığının en büyük sebebi de İsrail’in hâmesi olmasındandır.

Özellikle dindar insanların zihin dünyası da ayrıca “Siyonizm” tehlikesiyle donanmıştır.

Bugünlere sıkça dile getirildiği gibi, bu bir anti-semitizm falan değildir. Yahudi ırkına ya da Museviliğe karşı bir söylem olduğunu hiç sanmıyorum.

İsrail’in diline doladığı *Ayrılık* dizisini de işte bu nedenle dönüp izlemek istedim.

Aslında dizi pek de sağlam bir senaryo üzerine oturmuyor. Havaya kaldırılan bebek cesetleriyle ajitasyon yoğun olarak göze çarpıyor.

İsrail’i kadın ve bebek katili olarak göstermesinden dolayı, onları rahatsız eden bir görüntü olduğu gerçek.

Ama İsrail’in de, kurulduğu günden bu yana, Birleşmiş Milletler dahil, hiçbir sözleşmeyi/anlaşmayı tanımadan işgal ettiği yerleri arttırmak ve Filistinlilerin kökünü kurutmak yönünde yürüttüğü politika da bir gerçek.

Biraz önce de belirttiğim gibi, Amerikan karışıklığının en büyük sebebi, dünyanın şımarık çocuğu olan İsrail'e bu denli göz yummasıydı.

Ama artık mızrak çuvala sığmıyor. Bu iş ABD'nin de hoşuna gitmiyor.

Her şeye (ölen binlerce masum kadın ve çocuğa) rağmen Filistinliler, burası benim de toprağım, diyerek mücadelesini veriyor.

İsrail'in yaptıkları, kendilerinden başka dünyada hiç kimsenin hoşuna gitmiyor.

Filistin sadece Araplar arasına sıkıştırılmış sesi duyulmayan bir sorun olmaktan çıkıp, Tayyip Erdoğan'ın da mücadelesiyle dünya liderleri arasında sık sık gündeme geliyor.

Ak Parti hükümeti, dış politikada tutarlı bir yaklaşımla, coğrafyasındaki barışı tesis etmek için mücadele ederken, İsrail-Suriye barışı için de çaba göstermişti. Ancak İsrail ne yaptı, Başbakan'ı sınırda yarım saat bekletti, Türkiye'yi dışlayıp işi Sarkozy'ye havale etmeye kalktı. İsrail hiçbir uluslararası kontrole tâbi tutulmadan çalgınca nükleer silah üretirken, gözünü İran'a dikerek cezalandırılmasını istiyor. Ancak, dünya İsrail'in bugüne kadar alışılageldiği şekilde gideceğe benzemiyor.

İsrail'in şaşkınlığı biraz bundan bence.

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Yaş mı da kuru mu, imza durumu!

Elif Çakır 27.10.2009

Asimetrik psikolojik savaş "ıslak imza" krizi ile yeni bir aşamaya geçti. Cem Karaca'nın *Ne olur ıslak ıslak bakma* öyle şarkısını mırıldandım haberi ilk duyduğumda, zihnimde İlker Başbuğ'un fotoğrafı canlanırken. Bir yandan da *Avrupa Yakası* dizisinin son çeyreğinde Laz karakterinin dilinden meşhur olan "N'oldi, rengin soldi" repliği nedense üflendi kulağıma sanki...

Güleriz ağlanacak halimize durumundayız tam da. Latife yapılacak konu mu bu. Hiç değil. Bir ülkenin en önemli kurumu olan ordusunun komuta kademesine yükselmiş kimselerin güzide insanlar olması, bizim de burada yaptıkları işleri gönülden destekliyor olmamız gerekirken düştüğümüz şu duruma bakın.

Artık o kadar laçkalaştı ki her şey, bu sürecin bir an önce (en süratli şekliyle) sonuca bağlanması gerekiyor.

Şimdi bu "ıslak" imza YAŞ'a gelecek mi, yoksa yaş tahtaya basmak deyimi de sadece Siviller İçin Türkçe Sözlük deyimlerinden mi, göreceğiz.

Ancak, *Akşam* gazetesinde Deniz Ülke Arıboğan'ın işaret ettiği konular da insanın kafasını karıştırmıyor değil.

TSK'da bir gariplikler silsilesidir gidiyor.

Fotokopi dendi, kâğıt parçası dendi, belgenin gerçeği niye aylarca sonra ortaya çıkarıldı. Cuntacı grubun içinde bulunan bir subayın belgeyi dosyadan gizlice alıp nedamet duyguları, içinde bunu savcılığa ulaştırması da en az "kâğıt parçasıydı, değildi" muhabbetleri kadar zihin bulandırıcı.

"Kâğıt parçası" diyen büyük(!) köşe yazarlarını es geçecek değiliz elbette.

Sahil yürüyüşleriyle, sandalda kürek çekmekle ve dahi denize nazır keman çalmakla olmuyor bu işler. Hele hele sitcom gazeteciliğinin çiçeği burnunda üçüncü sayfa yazarının "kimmiş bu gelen teröristler? Barış grubu. Sen kimsin bu durumda, savaş grubu" kışkırtmacılığı ile hiç olmuyor. Memlekete Fransız kalıyorsunuz beyler. Ahmet Kekeç dün "derhal özür dileyecekler" diyordu da, belgeye "alt tarafı kâğıt parçası hemi de fotokopisinden" diyenler "alt tarafı halk"tan özür dilerler mi?

Önemli değil, alt tarafı halkın "yaş mı da kuru mu" demelerinin arifesindeyiz nasılsa.

Ve.. insan dönüp dolaşıp Bülent Arınç'ın söylediklerine geliyor. "İyi ki bu subaylarla savaşa filan girmemişiz."

***

'Hepsini asacağız!'

Bir internet sitesinde gördüğüm haberi tıkladığımda karşıma çıkan fotoğrafa bakınca bir anda kanım çekiliyor sandım.

Kendilerine Türk Solu adı veren bir grup, demokratik açılımla ilgili son günlerdeki gelişmeleri protesto etmek üzere İstiklal Caddesi'nde bir yürüyüş yapmışlar geçen gün.

"Dağa çıkanı da, dağa çıkartanı da, dağdan indireni de, HEPSİNİ ASACAĞIZ" yazılı bir dövizi taşıyan bir genç kız, ağzı sonuna kadar açılmış slogan atarken yüzü de yaptığı işin ciddiyetiyle orantılı olarak çok gergin gözüküyordu.

Genç bir kız henüz.

Kim bilir kim üretti bu sloganı da tutuşturdu eline. Kendisi yaptıysa bunu, durum daha da vahim. Herkesi asmaktan bahseden bir genç kız! Demokratik açılımı böyle protesto ediyor.

"Asmayalım da besleyelim mi" ruhunu yakalamış!..

Olsa olsa ancak "Türk solu" olur bunlar, diye düşündürtecek bir solculuk kıvamı elde etmişler. Türk solunun cuntacılık ve demokratikleşme önünde bir yol ayrımında bulunduğu hususu (en azından *Taraf* gazetesinde) dillendirilirken, bir de "hepsini asacağız" ile karşılaşmak bir hayli can sıkıcı. Hüsnü zan diye bir terim vardır, aslını tam olarak bilmediğiniz bir hususta, görünenlerden hareketle olayı her şeye rağmen iyiye yormak yönünde tercih kullanmayı anlatır. Bardağın dolu tarafını görmek gibi bir şey.

Bu sloganın hüsnü zanla tevil edilecek bir tarafı var mı diye bakıyorum, yok. Dağa çıkartan, dağa çıkan neyse de, indireni de aynı kefeye koymak???

Hani İslâm tarihinde Haricilik ekolü gibi bir şey mi bu, anlayamadım.

Yani dağa çıkmışlar, dağda kalsınlar. Savaş mı sürsün? Bunu mu demek istiyor.

Bu da değil zannımca.

Hani içinden çıkamayacağı bir durum karşısında çıkanın da, çıkartanın da, indirenin de... gibi sövüp sayan zavallı tiplerin jargonuna benziyor. Çözümü yoktur, tek bildiği sövüp saymaktır. Böyle rahatladır kendini. Türk Solu'nun bu sloganı da bunları çağırıyordu.

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Kezban Resepsiyonda!

Elif Çakır 03.11.2009

"Gücü özgürlüğünde" sloganlı gazetenin, çiçeği burnunda taze yayın yönetmeni geçen gün köşesine konu bulamamış olacak ki, "29 Ekim'i hatırlamayan gazete hangisi" sorusunu soruyor ve "*Vakit* gazetesi değil, elbette *Taraf*" diye ilan ediyordu. Gazetemdeki haber merkezi ve başlarındaki yöneticiler "uyurlarken!" sürüden ayrılan kuzu ben oldum.

Dışarıdaki raprapların, coşkulu müziğin, smokinlerin cazibesine kapılıp gittim.

Allah'tan sürüden ayrılan tek ben değildim. Yanımda İslâmcı bir televizyon kanalının kadın yönetmeni arkadaşım vardı.

Bunca yıldır Cumhuriyet'in iteklenmiş kadını olarak "öteki"leştirmeyi asgariye indirmek ve göze batmamak için azami gayret sarf ettim.

Elektrik ve su faturalarını ödeyeceğim muazzam parayla, en ünlü modacının mağazasındaki en kara elbiseyi, yürümesi en zor yüksek topuk ayakkabıları aldım. Benim için Cumhuriyet kadını dendi mi Ruhat Mengi'yi tek geçerim. Dolayısıyla *Her Açıdan* programındaki mor kazaklarının renginden bir mor örtü seçtim başıma. Öyle ya nasılsa siyah elbiseli modern kadınların çoğunun saçları sarının ve kızılın tonları olacaktı.

Gelişmişliğin ve modernliğin bir ölçütü olarak...

Çocukluğumda nasıl da heves ederdim, şık giyimli kadın ve erkeklerin tebessüm dolu yüzleriyle dans ettikleri siyah beyaz resimlerde gördüğüm Cumhuriyet balolarına. Hem bu resepsiyona katılacaktım hem de pusuda bekleyip de ellerindeki sapanla "bakın Cumhuriyet kutlamalarını es geçtiler, oysa Ramazan Bayramı'nı kutlamışlardı" taşlarını atacaklara karşı "olur mu azizim ben gittim" diyecek ve gazetemi muhtemel salvolardan koruyacaktım.

Büyük bir görev üstlendiğimin farkındaydım!

Nasıl da gururla kırmızı halıda yürüdüm, ertesi günkü muhtemel "harem-selamlık" ya da "irtica sızdı" asparagas haberlerinin önünü almak adına, Sayın Vali ve kıymetli eşleri hanımefendiye tokalaşmak için elimi ısrarla nasıl da uzattığımı görmeliydiniz...

Ömrümde hiç Cumhuriyet balosuna katılmadığımdan, benden önceki siyah smokinli adamları ve şık elbiseli hanımefendileri takip ettim. Cool görülmenin on kuralını tam anlamıyla uyguladım. Sanki ömrüm balolarda, kutlamalarda geçmiş kadar buralıydım. (Ayrikotuymuşum bakışları fırlatılmasına sebep olan şey sadece başımdaki mor örtüydü.)

Eline bir kadeh alan kutlama alanına doğru ilerliyordu. Gözüm boş bir kadeh ararken imdadıma portakal suları yetişti. Oh nihayet, elimde bir kadeh vardı ve kendime güvenim tamdı.

Ama o da ne!

Dolmabahçe Sarayı'nın Hasbahçe'si piknik alanı gibiydi.

Ellerine tabağı alıp da masa bulamayan baylar ve bayanlar çimlere uzanmışlar, kimileri de bahçe duvarlarına oturmuş cumhuriyetin nimetlerinden istifade ediyorlardı! (Deniz kenarlarını istila etmiş "göbeğini kaşıyan" piknikçiler geldi aklıma.) Kokteyl henüz tam havasında değildi. Etraftaki birkaç, yüz buruşturan kadının ve smokinli hazımsız adamların laf sokuşturmalarına cevap vermeyi zül sayıp cahilliklerine vererek gecenin anlam ve önemini idrak etmeye çalıştım.

Denizdeki gösteri bittiğinde, arkadaşşıma "rıhtımda biraz yürüyelim mi" dedim. Henüz birkaç adım atmıştık ki, ardımızdaki hazımsızlardan kurtulduk derken bu kez de "rahatsız komutan"a yakalandık.

Yanımıza gelen bir asker "Burada yürümek yasak, hemen içeri girin" dedi, emredici bir ses tonuyla.

Darbe oldu sokağa çıkma yasağı hatırlatması yapılıyor sandıysam da kendimi toparlamam fazla saniye almadı.

Az ötede denizi seyreden smokinli adamları ve hanımefendileri gösterdim. Görevli asker bu kez, "Beni zorda bırakmayın, komutanım rahatsız oluyor" demez mi!..

Zaten akşamdan beri işittirilen sözlerden sabrım taşmıştı...

Hasbahçe'de semaya yükselen Onuncu Yıl Marşı'na, görevliyle yaptığımız tartışma sesleri eşlik ediyordu.

Görevli peşimizden ayrılmıyordu. Biz de bunu yanımıza verilmiş bir koruma gibi düşünerek ses çıkarmadan (bize "gösterilen kapıdan" değil kendi açtığımız yoldan) yürüdük.

Bu sırada herkes coşkuyla marşlar söylüyor, ellerindeki bayrakları sallıyordu. Vali Bey büyük bir coşkuyla biraz sonraki sürprizin anonsunu yapıyordu.

Ak Parti öncesi böyle coşkulu kutlamalar yapılıyor muydu, bilmiyorum.

Devasa bir pasta yaptırılmıştı. Pastanın içinden, el sallayan bir Atatürk çıkmasın mı!

Herkeste bir çılgın alkış...

Biz de tam gidiyorduk zaten...

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

'Politik açılım'ın dili!

Elif Çakır 10.11.2009

Gökkubbe altında söylenmemiş bir söz olmadığını ve bizim siyasetçilerimizin de söz söyleme konusundaki maharetlerinin neredeyse Guinness rekorlarını altüst edecek düzeyde bulunduğunu gözönüne alırsanız, bugün ne söyleseniz karşınıza hemen geçmişten bir "eş anlamlısı" ya da "anti tezi" çıkabiliyor.

"Bak bu böyle söyledi ama geçmiş dönemde bu sözün şöyle muadili bir söz vardı, unutmayalım" mızıkçılığı içerisinde herkes neredeyse. Güzel memleketimde "yerli malı yurdun malı" kıvamında sarf edilmiş "siyasetçi sözleri" mebzul miktarda mevcut.

Eğer dünyada ilerleme ekonomi ve eğitim gibi niteliklerle değil de bu tür saçmalıklarla olsaydı hem Guinness rekorlar kitabına girer hem de dünyanın lider ülkesi pozisyonunu hiç elden bırakmazdık. Sanki büyük bir yarışma var ülke çapında: Söylenenleri en güzel tersinden kim anlar, ya da söylenmiş sözleri birbiriyle en iyi kim çarpıştırır... Aşağı mahalle yukarı mahalle kapışmasında bakalım kim kazançlı çıkacak...

Pazar günü Başbakan, TRT'deki Politik Açılım adlı programdaydı. Kendisine art niyetsiz sorular yöneltildiğinde gayet makul ve aynı samimiyette cevaplar verdiğini düşünüyorum.

Politik Açılım programında da öyleydi. Son dönemlerdeki tavrı bildik Tayyip Abi samimiyetinde.

GDO'lu gıdalarla ilgili olarak "Bu ürünler zararlı olsa ABD'de serbest olur mu" diyen bir partiliye, "baksana hepsi obez, şöyle delikanlı bir adam var mı" değişindeki yalın samimiyet bence Başbakan'ın bütün sözlerine yansıyor.

Gerek aşı konusundaki "ben olmam" tavrı, gerek İsrail'e yönelik sözleri ve gerekse de (konuyu buraya getirecektim) Sudan Devlet Başkanı Ömer el Beşir'le ilgili olarak "Müslüman soykırım yapamaz" cümlesi hep bu çerçevede değerlendirilmeli.

Allah'tan Ömer el Beşir gelmedi de herkes rahat bir nefes aldı.

Medyada Sudan ve Ömer el Beşir'le ilgili olarak gördüğüm hemen her yorumda, AB ve ABD ağzıyla yapılan yaklaşımlar hâkim.

Sanki AB ve ABD'nin dünya üzerinde yaptığı her şey son derece dürüst ve adilmiş de, hükümet buna rağmen kendi bildiğini okuyormuş izlenimi veriliyor.

Ömer el Beşir'in işlediği ileri sürülen soykırım veya savaş suçlarına ilişkin net bilgiler yok.

Evet, diyelim ki Başbakan da ülkemizdeki dindar kesimin klasik bakış açısını sergiledi, “Müslüman soykırım yapamaz” derken.

Ama bunun üzerine “Bana sağcılar suç işletiyor dedirtemezsiniz” cümlesini öne çıkartıp, Başbakan Erdoğan’la Süleyman Demirel’le arasında –ne şekilde olursa olsun- bir bağ kurmaya çalışmak, olsa olsa bir zihin bulanıklığından kaynaklanıyor gibi geliyor bana. Özellikle son dönemde, Erdoğan, Davutoğlu ve Cumhurbaşkanı Gül’ün dış politika vizyonu netleşiyor. Gül’ün de hiç umulmadık bir şekilde, Beşir’in gelmesiyle ilgili olarak AB’nin tavrını hatırlatanlara “Bundan onlara ne” tarzında bir cevap vermesi, Türkiye’de bugüne kadar alışagelmediğimiz bir duruşun ortaya çıktığını gösteriyor sanki.

Çünkü Batılı ülkelerin geçen asrın başlarından beri, halkı Müslüman olan ülkelere yönelik yaklaşımına, uyguladığı politikalara dindarlar olarak hiç olumlu bakmadık. Her şeyden önce ciddi bir güven sorunumuz var Batı’ya karşı.

Hem gözünün üstünde kaşın var gibi sudan bahanelerle, bir imparatorluk bakiyesi ve bölgesinde her zaman etkin olabilecek koca bir ülkeyle oynayacaksın, sonra da çıkıp “bakın işte bizim ortak politikalarımıza uyum sağlayın” diyeceksin.

*

Gelelim Sudan’a. Yeraltı kaynakları açısından son derece zengin bir ülke. Küresellerin gözü üzerinde. Ömer el Beşir’in darbeyle iktidara gelmesinden sonra ülke İslâmizasyon sürecine girdi. Ancak bu durum Ömer el Beşir’e açık çek vermek anlamına gelmiyor.

Sudan’daki İslâmi hareketin en önemli liderlerinden Hasan Turabi vardır.

Ömer el Beşir iktidara gelince, birlikte çalıştılar uzun süre. Fakat ilginçtir, bu yılın ocak ayında Ömer el Beşir, Hasan Turabi’yi de tutuklattı.

Sebebi de, Darfur’daki olaylar sebebiyle yaptığı basın toplantısında Turabi’nin, “Siyasi olarak biz Beşir’in Darfur’da yapılan tehcir, köylerin yakılması, gasp ve tecavüzlerden sorumlu olduğunu düşünüyorum. Bana göre bu katliam ve tecavüzler istisnai olaylar değil sistematik olaylardır” diyerek Beşir’i eleştirmesiydi.

“Müslüman soykırım yapamaz” cümlesini sıradan her Müslüman söyler. Çünkü gerçekten böyledir. Ama bu “hiç mümkün değildir” demek midir? Tabii ki hayır.

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Dersim dört dağ içinde

Elif Çakır 17.11.2009

Onur Öymen'in TBMM'de yaptığı konuşmaya Kemal Kılıçdaroğlu'nun tepkisi gecikmedi. Tepkiden ziyade, hemen sonuca gidecek bir ifadesi vardı: "Gereğini yap."

Kılıçdaroğlu'nun "gereğini yap" ifadesinin arkasındaki düşünce nedir bilmiyorum. Ama herkes, "istifa et" olarak anladı. Gereğini yapmaktan kasıt, özür dilemek midir, parti içinde tartışmanın büyümemesi için böyle bir geçiştirme yoluna başvurmak mıdır, hiç sanmıyorum. Ki Öymen de sözlerinin arkasında olduğunu ifade etti, Alevileri incitmediğini söyledi (kendisi tesbit etmiş).

Ben zaten Alevilerin CHP'li olmalarını hiç anlayamamışımdır. Biz laik çatı altında daha rahat yaşarız zihniyetiyle tevii ediyor samimi Aleviler, en iyimser şekilde. Tamam, bir kez denedin, iki kez denedin de, yahu onlarca yıldır tek bir adım atmamış bu laik CHP zihniyeti. Üstüne üstlük tepenizden bomba yağdırmış, hepinizi silip süpürmüş Tunç eliyle. Seyit Rıza kısa bir dönemdeki tepkisiyle neler yaşamışsa, Bediuzzaman Said Nursi de ömür boyu aynı şeyleri yaşamış. Birisi idam edilmiş ama, ötekisi de son nefesine kadar hapisanelerde, sürgünlerde yaşamış.

İkisi de Kürt.

Sonuçta ikisinin de mezarı kayıp. Cesetlerini bile ortadan kaldırmışlar.

Üzerinden yarım asır geçmiş, TBMM'de bir CHP'li milletvekili halen o tunç bilekli günleri yâd ediyor.

Kılıçdaroğlu besbelli ağır bir yük hissetti sırtında, hiç beklemediği bir anda. "Gereğini yap" dedi, eveleyip gevelemeden.

Ancak, Onur Öymen gereğini yapmazsa, Kılıçdaroğlu ne yapacak, önümüzdeki günlerde herkesin merak ettiği bu olacak.

Nasrettin Hoca'nın "heybemi bulun yoksa ben ne yapacağımı bilirim" fıkrasında karikatürize ettiği tip gibi mi davranacak.

Yoksa o da gereğini yapacak mı?

Baykal'ın ne yapacağını ise konuşmak bile abes.

Ağırsız başıma niye dert açıyorsunuz diye ikisine de kızıyordur şüphesiz.

Hadi ikiniz de çekin gidin, der mi?

***

Hırsızın büyüğü küçüğü

Yıllardan beridir şu bizim medyanın garip bir hırsızlık anlayışı vardır.

"Baklava çalan çocuklara bilmem kaç yıl ceza" mevzuu senelerdir dönüp dolaşır, benzer bir olayda tekrar şerbetlendirilip servis edilir.

Sanki hırsızlık fiilinin çalınan şeyin değeriyle doğru orantısı varmış gibi.

Hani "denizin bir karış altında boğulmakla dibinde boğulmak arasında bir fark yoktur" diye veciz bir söz vardır.

Hırsızlıkla ilgili genel yaklaşım bu olmalı bence.

Nereden çıktı memlekette bu kadar mesele varken demeyin.

Bu da bir mesele (ki *Hürriyet* gazetesi pazar günü manşet yapmış).

Dört çift ayakkabı çalan iki gence sekiz yıl ceza vermiş hâkim.

Hiçbir hafifletici unsuru gözönüne almamış.

Hürriyet, yine baklava çalan çocuklar modunda görmüş haberi.

Yarım sayfalık manşeti buna ayırmış, "bu kadar da olur mu" gibisinden. Haberin iç sayfadaki devamında da babasını konuşturmuş, çocuklardan birinin. "Oğlum banka mı soydu, bu ne ceza" diyor.

Bugün apartmandan ayakkabı çalarak işe başlayan sanki yarın fırsatını bulunca banka soymayacakmış gibi.

Tam bir yavuz hırsız haberciliği.

Eleştirilmesi ya da üzerine gidilmesi gereken şey, zayıflara, sıradan insanlara hırsızlığın cezası verilirken, kravatlı olarak bu işi yapanların niye hürmet edilen kişiler olarak ortalıkta hiç utanmadan gezebildiğidir.

Bu çelişkiyi ortaya koyarken, küçük hırsızlığı "bu kadar da olur mu" diye vermek, içinde bir ciddi bir yanılgıyı barındırır.

Hırsızlığın küçüğüne gülümseyip geçmek ki gerekecek habere göre.

Büyük işler yapmasını beklemek ya da.

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Bülbülüm altın kafeste!

Elif Çakır 24.11.2009

Devlet kaynaklı operasyon isimlerine oldum olası müptelayımdır. Gerek Emniyet'in bütün birimleri ve gerekse Genelkurmay, operasyon ismi üretme konusunda oldukça mahirler.

Fakat özellikle son dönemde Genelkurmay bir level daha öne geçmiş durumda.

En son ortaya çıkan “Kafes” operasyonu ismi de beni aldı götürdü.

Operasyonun güzelliğine bakar mısınız: “Kafes!”

Kafes üzerine söylenecek o kadar söz var ki... Hangi birisini öteden beriden toplayıp biraraya getireceğimi şaşırdım.

“Kafes” biraz da eski devirleri çağırıştırıyor. Mesela, kimileri ne zaman yeni devrin faziletlerinden söz açsa, eskiden kadınların kafes ardında tutulduğunu söylerlerdi.

Yeni devirle birlikte hepsinin kafesleri açılmış, ortalığa salıverilmişlerdi adeta.

Fakat bu “yeni devir”, kimilerini kafesten kurtarıırken, eskisinden çok daha fazlasını “kafeslemeye” başlamış. Kaşının üstünde gözün var diyerek, tuttuğunu kafesleyerek ülkeyi büyük bir kafese döndürmüştü.

Şimdi burada tam da meşhur atasözümüzün yeri geliyor: “Bülbülü altın kafese koymuşlar, ah vatanım!” demiş.

Türkiye, artık devasa bir “kafes” olmaktan kurtulma yolunda büyük bir azimle ilerliyor.

Fakat, ömrünü “kafeslemek”le geçirmiş olanlar da, huy canın altındadır deyimine uygun olarak bildiklerini yapmakla meşguller hâlâ. Oldukça karışık bir döneme şahit oluyoruz. Ortalık toz duman, at izleriyle it izleri birbirine karışmış durumda ama, gidiş hayra alamet görünüyor.

Devlet reorganize oluyor.

“Girilmez” levhası asılı odalarına girip, toz kaplamış dosyaları raflardan indiriyor, lüzumsuz dosyalar atılıyor, on yıllardır bekleyen ve bir sonuca ulaşamamış dosyalar yeniden ele alınıyor.

Ama her dosya ele alınırken, bağcıyı dövmek değil üzüm yemek maksadı güdülüyor.

Barış ve kardeşlik duyguları ülkenin geneline hâkim olmaya başlıyor.

Kemalist olmak dışında hiçbir düşünceye hayat hakkı tanımayan, onların “kendi vatanında” hissetmelerini istemeyen ceberut bir zümre, vatanın her tarafını sahiplenmişti.

Kafesteki bütün bülbüller “ah vatanım” diye inlerken, bunlar “kimmiş bu vatanın sahibi” diyerek dışarıda kalmış tek tük bülbüle tuzak kurma, pusu atma derindeydiler.

Cumhuriyetin fazilet olduğunu söyleyip dururken, vatan sathını da tuzak ve pusularla donattılar.

Padişahlığa son vermekle böbürleneler, “astığı astık kestiği kestik” diye onları okul kitaplarında mahkûm edenler, hiçbir padişahın yapamadığı büyük bir korku düzeni kurdular. Kapıyı çalan her polis, mahalleye gelen her jandarma, yüreklere korku saldı bu ülkede.

Fakat, keser döner sap döner, gün gelir hesap döner. Gün döndü, devran değişiyor.

Artık kafeslerdeki bütün bülbüller saliveriliyor sanki. Her biri vatanın bir köşesinde "kafeslenmiş" bülbüller, artık özgürlüklerine kavuşuyor ve vatanlarına sahip çıkmaya başlıyorlar. Türkiye yeniden "hepimizin vatani" olma yolunda ilerliyor.

Ya da en azından böyle ümit ediyoruz.

Çünkü bir de şöyle bir durum var:

Devir değişti fakat sadece kafesleyenlerle kafeslenenler yer değiştirdi olursa...

Bunun sonu da bir hüsrana bağlanmasın.

Çünkü Türkiye’de her nedense, yetki verildiğinde önce babasını asma temayülü ağır basıyor. Zulüm gören, gücü eline geçirdiğinde öncekinden daha çok zulmediyor. Bu bir silsile halinde süregidiyor.

Türkiye için böyle bir "yeni devir" istemiyor hiç kimse...

Hak şerleri hayr eyler

"Hayr gördüklerinizde şer, şer gördüklerinizde hayr vardır." Bazen bunu bilemeyiz. Kendi adıma bilemedim de nitekim. Başta şer gibi görünen bu hadisede şimdi "Allah söyletmiş, ne de güzel söyletmiş" kıvamına geldim.

Yavuz Semerci’nin "Size bir Dersim hikâyesi anlatayım" başlıklı kişisel hikâyesini anlattığı yazısı hepimizin yüreğini derinlerden sızlattı.

Birileri için zor da olsa kabullenmek gerekiyor ki, cumhuriyet dediğimiz devrim bu ülkenin insanlarının kanı üzerine kurulmuş.

Mademki Tunceli’nin adının Dersim olarak değiştirilmesi gündeme geldi, konuşuluyor.

Sabiha Gökçen havaalanının ismi de değişmeli.

Böylesi bir katliamda görev almış, bundan dolayı gurur duymuş birisinin adının bugün bir havaalanına verilmesi garip değil mi?

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Ne olacak bu memleketin hali!

Elif Çakır 01.12.2009

Mademki "düne kadar kimse, kimin Alevi, Sünni, Kürt, Ermeni olduğunu bilmezdi, bu iktidar geldi herkesi kamplara böldü" diyerek yaygara kopartılıyor, sınırlar bozuluyor, o halde bu dönemde kimseden aklışelim kelam beklemeyelim.

Hepsini yeniden eski yerlerine gömelim, böylece yaşayıp gidelim. Ne de olsa, eski halde iken huzur(!) içinde yaşayıp gidiyorduk.

Herkes karnından konuşsun.

Kimse meselenin aslı hakkında en ufak bir imada bulunmasın, sadece tezahürleri etrafında lafı geveleyip dursun.

Böylece yıllar geçsin.

Yirmi sene sonra da bizim ölkemizde halen bölücölük ve irtica tehlikesi olsun, Milli Güvenlik Kurulu'nda askerin ağzına bakan yalakalar gazeteci diye ortada dolaşsın.

Askerler ölkeyi bir uçtan bir uca tepe tepe kullansın.

Canlarını sıkın olursa yine "topyekûn savaş" açsınlar millete.

Üç beş tane kukla bulup, yemleme medyanın gazete ve televizyonlarında irticanın ne kadar azdığına dair komik senaryolar oynasınlar.

Bu senaryoları yutmayacak gibi görünenleri de bir örgüt kılıfı uydurup içeri tıksınlar. Pazarcıların kavgalarından Atatürk'e ve Türk bayrağına hakaret davaları devşirsınlar.

Sonra...

Parti kurup ölkeyi yöneteceğini iddia eden eblehlere, memleketin tüm eblehleri oy versin.

Gerçekten bir seçim olmuş, gerçekten "hâkimiyet kayıtsız şartsız milletindir" gibiymiş gibi dereden tepeden konuşalım.

Seçilmiş o iskambil kâğıdından liderler gidip askerin karşısında "komutanım, paşam" diye el pençe divan dursun.

Milli Güvenlik Kurulu'ndan çıkan kararlara göre ölk bi güzel yönetilsin.

Sabih Kanadoğlu'nun ciğeri yanmasın da kimin yansın, Yargıtay Cumhuriyet Başsavcısı kapatma davası üstüne dava açmasın da ne yapsın!

Ölkenin bu hale gelmesinin en büyük müsebbibi Ak Parti'den başkası olabilir mi?

Parti dediğın şey nedir ki, ülkeyi yöneteceklerini sanan üç beş kişinin toplandığı tırışkadan organizmalar.

Artık son yıllarda bazı partiler de kendilerine çizilen sınırın dışına taşmaya çalışarak ne yapmak istiyorlar!

Genetiğı değıştirilmiş organizma haline mi geldiler, nedir!

Kemalist ve yedi cediti öz be öz Türk olmayanların parti kurmaya kalkışması şöyle dursun, üye bile olması engellenebilir.

Ne var ki bunda.

İç Hizmet Kanunu diye bir şey var.

Kımıldayan yaprağın bile yeri var bu kanunda.

Her şey olur.

Hani bu Ak Parti de çok olmaya başlıyor gibi görünüyor da, biraz gazını alsın milletin, onun da çaresine bakılır.

Mangalda kül bırakmıyor gibi görünseler de, onlar da zaman zaman yerlerini şaşırdıklarını görüp, "bizim yerimiz belli" diyorlar nasılsa.

Onlar da hizaya gelir.

Fakat bu AB ve ABD işi bozuyor azizim.

Memleketin rotasını bu kadar da Batı'ya çevirmekle hata etmişiz zahir.

Bu mürtecilerle uğraşırken başımıza ılımlı İslâm çıkardılar. Ama bu da pek uzun sürmez. Onların kafası almaz bu ülkedeki meseleleri. Yanlış yaptıklarını anlar, gene gelirler kapımıza. Yavaş yavaş kıpırdanmalar başladı çok şükür. Laik Türkiye Cumhuriyeti'nin dışışleri bakanı çıkmış "evet, yeni Osmanlıcınız" diyor. Hiç olacak iş mi?

İyice çevirsinler rotayı Ortadoğı'ya da, görsünler o zaman babasının şarap çanaklarını.

Bu Tayyip de Özal gibi. O Kenan Paşa'yı kandırıyordu, bu da bizi. Şimdiye kadar posta(lı)mızı sert koymadık diye tepemize bindi. Ama Amerika'yı da kandırmaya çalışıyor bu. Onlar yemezler. Üç beş yazı çıktı mı "Türkiye nereye gidiyor" diye, deliğe süpürürler nasıl olsa.

"Burası Ergenekon buradan çıkış yok" desek, biraz paradoksal olacak galiba, çıkış var mı yok mu, kim çıkıyor, kim içerde kalıyor, anlamı pek karışık.

En iyisi her şeyin birbirine karışması. Ortalık toz duman olunca, nasıl olsa bundan en çok kurtlar istifade eder. Vadide kurt bol ne de olsa.

Bütün bunlar neyin nesi? Ne bileyim işte. Bayram neşesi...

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Açılalım da, bu kadar saçılmayalım

Elif Çakır 08.12.2009

Çok şükür ki Başbakan'ın "çok konuşuyorlar" dediği yazarlardan değilim, sadece haftada bir kez burada boşboğazlık ediyorum. Ankara'da üst düzey bürokrat, milletvekili veya bakan tanıdıklarım da iki elin parmaklarını geçmez. Askerî bürokrasiden ise hiç kimseyi tanıdımlıgım yoktur. Ama Ak Parti il ve ilçe yönetimlerinin, belediyelerinin temel davranış reflekslerini iyi gözlerim. Hani bir nevi saha araştırmacısı gibiyim. Refah Partisi döneminde kapı kapı gezen ekiplerde hasbelkader bulunmuş biri olarak, tabanın tepkilerini bir parça bildiğimi iddia edebilirim. Ne de olsa Ak Parti de, Refah Partisi tabanına yaslanan bir hareket olarak ortaya çıktı, söylemindeki ve liderindeki değişimin iyi ifade edilmesiyle toplumdaki yankısını buldu, kitle partisi haline geldi. Türkiye'deki klasik sağ kitleyi etkileyerek onları biraz daha muhafazakârlaştırırken, kendi kitlesini de daha liberal hale getirdi. Bu hususta Türkiye toplumunda bir uzlaşma sağlandığı söylenebilir.

Ancak, başta Tayyip Erdoğan ve çevresindeki çekirdek kadro olmak üzere, Ak Parti'nin politikalarını belirleyen kolektif aklının kodları Türkiye'deki dindar insanların temel reflekslerinden pek uzakta değildir.

Türkiye'nin kendi içinde nasıl bir ülke olması gerektiği ve dünya üzerinde oynayacağı rol konusunda üretilmiş kimi ütöpik kimi reelpolitige uygun politikalar bu dönemde kendini göstermeye başlamış ve genel kitle bundan memnun görünmektedir.

Türkiye'de halk artık askerın sadece kendi işini yapması gerektiği konusunda mutlak derecede hemfikirdir.

Türkiye'de halk artık Kürt meselesi diye bir şey kalmaması, kimsenin dağa çıkmaması, terörün yerini huzur ve barışın alması konusunda mutlak derecede hemfikirdir.

Türkiye'de halk artık Alevi-Sünni meselesinin kimler tarafından kurcalandığını öğrenmiştir ve bu tezgâhlara düşmeyecek kadar zihinleri berraktır.

Türkiye'deki halk, başörtüsünü ve imam-hatipleri yasaklamak için uğraş verenlerin tıneyitini anlamış ve onlardan fersah fersah uzakta duracak kıvama gelmiştir. Artık bu gibi kişiler dünyanın en doğru sözünü etseler de kendilerine inanılmayacak duruma düşmüşlerdir.

Türkiye'deki halk artık, namazında niyazında, inandığı gibi yaşamak isteyen kimselerin iktidara gelip de inanmayanları keseceğini, her şeyi yasaklayacağını diline dolayan çığırtkanların çocuklara masal bile anlatamayacak seviyede olduklarını anlamıştır.

Türkiye'de halk artık, ne devletin ne askerın ne de herhangi bir zümrenin sürüsü olmaktan nefret etmiş, bunların hepsinin kendini daha iyi yaşatmakla mükellef vekilleri olduğunu öğrenmiştir.

Türkiye’de halk artık dört tarafının düşmanlarla çevrili olduğu zırvalarından bıkmış, her milletle yerine göre çıkarlarına yerine göre ortak hedeflere yönelik işbirliği yapmayı daha akıllıca bulmaktadır.

Fakat işin bir de şu tarafı var ki, Türkiye’de halk artık AB’nin ikiye bölünmüş politikalarından da bıkmış, “muasır medeniyet”in Batı’da olduğu söylemine dudak bükme başlamıştır.

Bunları böylece sıralamak mümkün. Fakat yazının sonunda Kürt açılımı konusuna tekrar dönerek bitirmek istiyorum.

Evet, herkes kimsenin evladı ölmesin, analar ağlamasın söylemine bütün yüreğiyle katılmaktadır. Ama Başbakan’ın –iyi niyetinden hiç şüphe duymadığım, ancak sonuçta net bir tabloyu kendisinin de göremediğine inandığım- söylemine rağmen DTP çatısı altında Kürt vatandaşların son dönemde Türkiye çapında yaptığı provokasyonların en iyi niyetli insanları bile çileden çıkardığını görüyorum.

Bugünlerde, en basit ifadesiyle “Ne istiyor bunlar, tepemize bindiler, yeter artık” şeklinde dile getirilmeye başlanan söylemlerin, vaziyetin böyle devam etmesi halinde ciddi bir basınç oluşturacağını ve büyük tepkilere yol açacağını, takside dolmuşta çay bahçesinde konuştuğum her insanda görüyorum. (Yazının burasına gelmişken, otobüse molotof atan canilerin yaktığı genç kızın ölüm haberini okuyorum.)

Emine Ayna başta olmak üzere, DTP’li vekillerin sorumsuz beyanları, sokaklardaki ahmakça gösteriler, Kürt açılımının bir yere varmamasına yönelik olarak okunmakla kalsa iyi. Türkiye’nin başka hiçbir meselesi yokmuş gibi davranan, hiçbir ciddi konuda bir politikası olmayan DTP’nin, eline taşlar ve molotof kokteylleri verilmiş çocukların kentleri dehşet alanına çevirmesinden umduğu nedir, bir an önce çıkıp açıklamaları gerekiyor...

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

N’olcak şimdi!

Elif Çakır 15.12.2009

Nasıl iştir hiç kimse anlamış değil. Türkiye’yi bir çatışma ortamına sürüklemek için birileri ellerinden geleni ardına koymuyor. “Birileri” diye yazılır çizilir hep. Siyasiler kullanır, aydınlar kullanır, gazeteciler kullanır. Eskiden beri bu “birileri” sözcüğünden hazzetmem ama ben de lafın gelişi yazdım işte.

Bu “birileri” kimdir, bir türlü elle tutulur gözle görülür bir adresi yoktur. Ama ortada görülen vakaları birbirine eklediğinizde, hani klasik tabirle yapbozun parçalarını yan yana koyduğunuzda, ortaya çıkan resimde hep “birileri” vardır, ama görünmezler. Üç boyutlu resimler var ya, tıpkı öyle. Biraz gözleri şaşı yapıp belli bir süre bu resme bakmak gerekiyor ki görebilesiniz. Gözleri sabitleyip üçüncü boyuttaki görüntüye baktığınızda da etrafınızı doğru düzgün göremiyorsunuz. Böyle de bir tuhaflığı vardır bu işin.

Şimdi, Anayasa Mahkemesi, iki yıldır uyuyan dosyayı birden eline aldı ve şipşak kapatma kararını verdi.

Devlet işleri gerçekten bu kadar birbirinden ayrı mıdır, pek kestiremiyorum.

Yani birinin yaptığını öbürü rahatlıkla bozar mı? Yani Anayasa Mahkemesi, Başbakan ile, Cumhurbaşkanı ile hiç görüşmeden mi bu tür kararlar alır, kimse birbirine danışmadan mı iş yapar, cevabı zor bir soru. Eğer gerçekten böyleyse güzel bir sistem. Ama bir yere kadar.

Ak Parti hükümeti yüzyıllık soruna el atmış, yanlışlarıyla doğrularıyla –ama el atması başlı başına güzel bir hareket- sürdürmeye çalışırken, pat, DTP kapatılıyor. Ülkeyi kaosa sürüklemek isteyenler hemen işbaşına geçiyor, sokaklarda çatışmalar başlıyor.

Bu durumda, Anayasa Mahkemesi'nin yaptığı güzel bir hareket mi oluyor?

Önümde bu dosya vardı, verilere baktığımızda ancak bu karar çıkardı...

İyi...

Ver kararı, memleket karışsın, hükümet başına yeni bir iş alsın.

Anayasa Mahkemesi siyasi bir esneklik sağlayarak bu işin üstesinden gelebilirdi, tıpkı Ak Parti davasında olduğu gibi. Ancak demokratik açılım süreciyle birlikte o kadar hızlı bir çatışma atmosferine girildi ki, PKK nedir, DTP kimdir, Öcalan ne istiyor gibi bir çelişkiler yumağının içinde bulduk kendimizi.

Sadece iki kişiyi yasakla, 19 kişi olduğu yerde duruyor. Yeni bir partiye yola devam edileceği apaçık olan bu ortamda, kapatma kararı falan trajikomik değil mi? Bu oyunun adı hukuk mu oluyor şimdi?..

Kararın açıklandığı ilk dakikadan itibaren herkes aynı fikirde: Nasıl oluyor da Ahmet Türk ve Aysel Tuğluk gibi barışçı zeminde duran iki kişi ceza alıyor da, saçma sapan kışkırtıcı beyanatlarıyla tüm Türkiye'nin öfkesini körükleyen Emine Ayna yasaklı olmuyor?

Efendim, dosya iki sene önce açılmış, burada Emine Ayna yokmuş.

Sürekli kışkırtıcı bir pozisyonda durup, içinde bulunduğu camiaya zarar vermekten başka bir şey yapmayan kimseler vardır. Bunlar ya gerçekten ahmak olduklarından yapıp ettiklerinin neye mal olacağının farkında değildirler, ya da bunu bilerek yapıyorlardır. Her iki durumda da karşı tarafa çalışır bu insanlar. Doğrusu, Emine Ayna'nın hangi kategoriye girdiği konusunda net bir fikir sahibi değilim.

Emine Ayna'yı uzun zamandır değil ama, yakından izlemeye çalışıyorum. Yakından derken, konuşmalarını kastediyorum. Önünü arkasını araştırmış değilim. Sadece ortaokul mezunu ve bekâr olduğunu okudum.

Son derece gergin, asık bir surat.

Bir kadına yakışmıyor.

İlk beyanatlarıyla görünür olmaya başladığından beri, onda bir Hind tavrı gördüm, Ebu Süfyan'ın karısı Hind'e benzettim nedense. Hazreti Peygamber'e karşı Kureyş'i sürekli savaşa kışkırtan o kadın. Hazreti Hamza'yı

öldürtmek için Vahşi'yi özel olarak görevlendiren, Hamza şehit olduktan sonra kalbini çıkartıp dişleyen kadın.

Hind, Kureyş'in önde gelenlerinden Ebu Süfyan'ın karısıydı ve bir nevi burjuva kadını sayılırdı. Hazreti Muhammed'in, köleler ve toplumun zayıflarıyla başlayan hareketinin büyümesi onu son derece öfkeliendiriyordu. Belki de kocası Ebu Süfyan'ın şahsında kendi statüsünün kaybolacağından endişesi vardı.

Öyle sanıyorum ki Hind olmasa, Kureyş bu kadar öfkeli davranmayacaktı Hazreti Muhammed ve yandaşlarına karşı. Sürekli Hind kışkırttı durdu Ebu Süfyan'ı... Savaş isteyen, kandan hoşlanan bir kadındı.

Emine Ayna da ona benziyor, DTP'nin erkeklerinden daha kışkırtıcı, daha öfkeli. Bunun sebebini sormak isterdim kendisine.

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Paşalar çıldırmış olmalı!

Elif Çakır 22.12.2009

Başbuğ Paşa, Oruç Reis Firkateyni'ndeki konuşmasıyla, çoğu meslek büyüklerinizin uykularını kaçırmış. Benim uykularımı filan kaçırmadığı gibi, ciddi işler listeme de eklenemedi. Paşa medyaya, akademisyenlere, savcılara, siyasetçilere "ayar" vermeye devam ettiği sürece, kendisine "asıl ayar verilmesi gerekenler" konusunda bilgi vermeye devam edeceğim bu köşeden.

Başbuğ, TSK'ya asimetrik saldırılar ninnisini söylemeyi bıraksa, emekli paşaların "kuruma" nasıl zarar verdiklerini fark edecek.

Kurum içinde cuntacılar cirit atıyor, kurum dışında emekli paşalar zıvanadan çıkıyor. Dört bir koldan çalışıyorlar. Paşa "canlı yayın"da ayar vermek yerine, orada burada konuşup duran "emekli paşalarına" sahip çıkarsa iyi edecek.

Konuşma yapacaksan onlara yap.

Hesap soracaksan onlara sor.

TSK'ya asimetrik saldırı düzenleyen ne medya, ne siyasetçiler, ne savcılar ne de akademisyenler.

Bakın ben hemen bir örnek verebilirim: 5 Aralık 2009 tarihinde kurumunuzdan emekli Tuğgeneral Osman Özbek, Nazilli'de "Kuşatılmış Türkiye'den Çıkış Yolları" başlıklı bir konferans vermiş. Konferansa Nazilli'den yetmiş kadar emekli sivil katılmış (aslında kırk kişi de ben moral olsun diye yetmiş yazdım.)

Paşa bozulmuş gençlerin katılmamasına ve emeklilerden oluşan katılımcıları "gençlerinizi tutup kolundan getiremediniz mi!" diyerek hafif yollu paylamış.

Çılgın paşa da medyaya yüklenmiş ama emekli olmanın dayanılmaz hafifliğiyle daha cesur davranıp isim vermiş; “*Taraf* gazetesini iyi okuyun, sakın ha sinirlerinizi bozmayın bu gazeteyi okurken, satır satır ezberleyin, buradaki adamları zihinlerinize kazıyın, belleyin hepsini, ilerisi için lazım olacak..” buyurmuş. Tehlikeli adamları sıralamaya devam etmiş paşa...

“Cumhurbaşkanı Abdullah Gül, Erbakan’dan daha tehlikeli bir adam, unutmayın!” diye parmak sallamış.

Tesisatçı, inşaatçı, bakkal ve esnaftan oluşan dinleyicilerinin dikkatini, “bu halkı kimlerin yönettiğine” çekmiş...

“Tayyip Erdoğan, başbakan olmadan önce ne iş yapıyordu biliyor musunuz? Muhasebeci ve sucukçuydu. Bizi bir sucukçu yönetiyor.”

Paşa hızını alamayıp Yaşar Büyükanıt Paşa’yla da kafa bulmuş. “Tayyip Erdoğan’la Dolmabahçe’de görüşme yapan Büyükanıt, artık Küçükanıt’tır.” Devam edelim...

“Tuncay Özkan’dan iyi olmasın, Mustafa Balbay iyi bir gazetecidir, iyi bir adamdır.” (Bu arada Balbay’ın Nazillili olduğunu unutmayalım.)

“Bu iktidar bize Amerika’nın hediyesidir.”

“Amerika Türkiye’de çokça parti kurulmasını istiyor. O yüzden partiler kuruluyor.” “Amerika artık bizi destekliyor, büyükelçiyle görüştük.” (Şu yaman çelişkiye bakar mısınız, Amerika’nın hediyesi bir iktidardan şikâyet et, sonra da, Amerika artık bizi destekliyor, de.)

“27 Nisan muhtırası AKP’ye destek amaçlı verilmiştir.”

Daha fazlasını söylemeye lüzum var mı? Dört bir yanımızı paşalar sarmış, ülkeyi kurtarmaya azmetmişler. Birisi yetkisinden dolayı medya üzerinden “canlı” yetmiş milyona hitap ediyor, emekli olanı da yetmiş kişiye...

Özbek Paşa buyurmuş ki, “Nazilli’de konuşmamın bir ayrıcalığı, özel bir anlamı var, umarım anlamışsınızdır.”

Kuşatılmış Türkiye’den çıkış yollarını anlatacaksın, bu nankör halk rağbet etmeyecek. Olacak şey mi? Nasıl gidip “sucukçuya, muhasebeciye” oy verirler! Paşam da haklı; “muhtıra vererek halkı ürkütmeye lüzum yok, az kaldı kurtulmaya.”

Şimdi Başbuğ Paşa kurum içinde ve dışında neler oluyor bir bakıverse. Memlekete sahip çıkacaksa önce onlara sahip çıksa...

Bakın, askerleriniz şüpheli bir şekilde teker teker intihar ediyorlar. Bunun bir açıklaması var mı? Bu askerler neden intihara zorlanıyorlar, kim hangi sebeple zorluyor? Onur intiharı diyerek mi açıklayacağız bunları? Kimlerin hayatına karşılık kendi hayatlarını feda ediyorlar? (ya da öldürüyorlar...)

İlginçtir, tıpkı Başbuğ gibi, çılgın paşa Osman Özbek de “Nazilli’de konuşma yapmamın özel bir anlamı var” diyor.

Taha Kivanç dünkü köşesinde, "Mesajı vermek için Trabzon'u neden seçmiş olabilir Org. Başbuğ, sorusuna cevap veremediğim için uykularım kaçıyor" demiş.

Hazır uykusu kaçmışken "Nazilli'de yapılan konuşmanın cevabını da arasa" diyorum.

Paşalar anlamlı anlamlı! yerlerden konuşma yaparken, bize de anlamsız yorumlar düşünüyor, ne yapalım.

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Kazablanka-İstanbul hattında düşündüklerim

Elif Çakır 05.01.2010

Geçen hafta Atlas dağlarının surlar gibi kuşattığı, yollarını turunc ağaçlarının süslediği ülkedeydim. Ülkemdeki onca hareketliliğe alışmış olan zihnim, oranın sakinliğine alışmakta hayli zorlandı. Ne kadar da monoton bir ülke, insanları sıkılmıyorlar mı gibi garip düşünceler içerisine dahi daldım. Hani evlerine bakıp ülkenin hangi şehrinde olduğunuzu anlayabilirsiniz. Toprağının kıvrıllığından adını alan şehrin kırmızı evlerini gördüğünüzde Marakeş; ya da palmiye ağaçlarının arasındaki beyaza boyanmış evlere baktığınızda Darul Beyda, bilindik ismiyle Kazablanka'dasınız.

Okulların ve üniversitelerin yoğunlaştığı Fez âdeta bir ilim şehri. Bu ülkenin Ankara'sı da, Rabat.

Bu kadar uzun laftan sonra bilenler anlayacaktır, geçen hafta beş günlük bir Fas gezisine katıldım. Bir grup akademisyenle birlikte Gazeteciler ve Yazarlar Vakfı'nın davetlisi olarak katıldığım gezi tek kelimeyle harikaydı. Tam da zamanında gitmişim sanki. Ben orada bambaşka bir atmosferin içinde yaşarken, bir de döndüm ki, neler olmuş neler. Ertuğrul Özkök GYY'yi bırakmış, kozmik oda muhabbeti almış yürümüş... Ertuğrul Özkök fenomeni üzerine herkes yazdı da, bir ben kaldım, onu da ihmal etmeyip bir başka zaman yorumlarım belki ama şunu hemen ifade edeyim ki, Özkök tam bir fenomendi. Yazılarında her zaman samimi olduğunu ifade ediyordu ya, yakın tarihimizin (bence) karakutularından biri olan Özkök'ün, yirmi yılda nelere şahit olduğunu bütün açıklığıyla hatıratında dile getirmesini bekliyorum. Türkiye'ye yapacağı en büyük hizmetin de en azından bu olacağını sanıyorum.

*

Fas'ta edindiğim izlenimler, Türkiye'nin gündemi kadar önemliydi benim için.

Çünkü biz burada o onu dedi, bu böyle yaptı diye konuşurken dünyada hayat bütün hızıyla devam ediyor ve başını ülke gündemine sokup kaybolarak pek çok şeyi ıskalıyor bu ülkenin insanları uzun yıllardır. (Ama ıskalamayanlar, dünyanın her tarafına samimiyetle yetişmeye çalışanlar da var, çok şükür.)

Yediğin içtiğin senin olsun, sen gördüğünü anlat kabilinden, ben de bu çerçevede birkaç şey söyleyeceğim. Türk okullarına ilişkin izlenimlerini dün bu sayfadaki köşesinde Ayhan Aktar detaylı bir şekilde yazdı.

Şahin Alpay'ın önerisiyle gerçekleşen gezi sadece bir ülke gezisinden ibaret olmadı elbette. Fas'ta açılan Türk okullarının yanı sıra diğer önemli husus, Türkiye'den Fas'a üniversite eğitimi için giden Türk öğrencileriydi. Çok geç saatlerde ziyaretlerine gittiğimiz üniversiteli öğrencilerle tanışma faslında, gelenlerin neredeyse yüzde

sekseninin güneydoğu kökenli olması ilgimi çekti.

Mardin'den Diyarbakır'a, Adana'dan Van'a kadar neredeyse Güneydoğu'nun tüm illerinden gelen bu gençler artık birer dünya vatandaşı olmuşlar. Hemen hepsi Kürt açılımını destekliyor. Kendi ırklarından insanların da katledilmiş olmasından dolayı PKK'ya karşı oldukça mesafeliler.

Özellikle içerinden, amcası dağa giden birinin hikâyesi çok ilginç. Diyarbakır'da amcası örgüte katılıp dağa çıkıyor. Daha sonra onu da dağa çıkmak için tehdit ediyorlar. Tam dağa çıkmaya karar verdiği esnada  ğretmenlerinin ilgilenmesi sonucunda İstanbul'a gönderiyorlar. Ve dağa çıkmak için hazırlanan o delikanlı şimdi Fas'taki Türk okulunda öğretmenlik yapıyor.

İmam-Hatip, başörtüsü ya da Kürt meselelerinden dolayı Türkiye'de imk nlarını tüketip yurtdışına giden gençler, bu ülkenin geleceğinde çok farklı bir vizyon oluşturacaklar, buna hiç kuşkum yok. Hepsi en az iki-üç dil öğreniyor, dünyada neler olup bittiğini çok iyi takip ediyorlar. Bulundukları  lkede Türk ticaret heyetlerine de yol gösterip bir nevi rehberlik yapıyorlar. Başını kuma gömmüş bir devletin yeni jenerasyonu, bugünkü saçma kavgaların hiçbirisini yapmayacaklar gibi görünüyor. Ama bunun için Türkiye'deki yöneticilere de çok büyük bir sorumluluk düşüyor.

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Bundan sonra...

Elif  akır 12.01.2010

28 şubat'tan bu yana içine girdiğimiz cendereden artık çıkmak üzereyiz.

Ancak cenderenin içinde bulunmaya alışmış bir halk olarak, çıkınca kendimizi ne gibi bir boşlukta hissedeceğimiz endişesini taşımaya başladık şimdi de.

Türkiye'yi dört bir yandan saran  elik korse artık patladı. Evvelce "demir ağlarla örülmüş" olan anayurdun "bundan sonra"sı üzerine değişik düşünceler ifade edilmeye başlandı.

Askerden kurtulduk(!), başımıza şimdi polis mi dikilecek, yoksa sivil bir diktatörlüğe mi gidiyoruz?

Bir tarafa bakarsanız, tam bir korku içinde yaşıyoruz. Her telefon dinlemede, her ofiste bir böcek var, ne konuşsan ertesi gün internet ya da televizyon haberlerine düşüyor.

Diğer tarafa bakarsanız, hükümetten hoşlanmayan ve onu alaşağı etmeye çalışan herkes Ergenekoncu.

Deveye sormuşlar yokuşu mu seversin, inişi mi? Bunun d z  yok mu demiş.

Evet, artık ordu ile işbirliği yaparak iktidar arama dönemi kapanıyor Türkiye'de. Ak Parti bu açıdan Cumhuriyet

tarihinde çok önemli bir misyona sahiptir.

Laiklik ve Atatürkçülüğü iligine kadar sömürmek de tarihe karışıyor.

Çeşitli aralıklarla halkına karşı "topyekûn savaş" açan bir devlet anlayışı sona eriyor. Halkının din, dil, ırk, mezhep gibi bütün renkleriyle barışık olan yeni bir devlet düzeni kurulmak isteniyor. Devlet, her vatandaşına barış elini uzatmakta kararlı görünüyor. (Bunu istemeyen, eski imtiyazlarını kaybetmek istemeyen küçük bir zümre kaldı. Bunlar da devletin bir kesimini oluşturduğundan, burada kavga kopuyor.)

15 yıl gibi bir sürede her şeyin tersyüz olması, keser döner sap döner, gün gelir hesap döner değişimin şu kısa sürede gözle görülür bir şekilde gerçekleşmesi, "eski düzen" taraftarlarını şaşkınlığa ve paniğe sürükledi. Hiçbir zekâ parıltısı olamayan düzenlerle birtakım provokasyonlara yöneldiler. Ancak, konjonktür artık kendilerinden yana değildi ve sap gibi açıkta kaldıklarını çok geç fark ettiler. Genelkurmay, asimetrik masimetrik diye pek aşına olmadığımız şeylerle durumu kurtarmaya çalışıyor. Bir kısım medya, göz göre göre maziye karışan ihtişamlı günlerinin yasını, "sivil darbe" olarak yutturmaya çalışıyor.

Bir köşeye sığmayacak şekilde bu örnekleri genişletmek mümkün ama asıl söylemek istediğime geçeyim.

Ak Parti de "bundan sonra" sorusuna sağlıklı cevap üretmek ve artık bu yönde ciddi icraatlar yapmak zorundadır.

Geçen hafta referandum süresiyle ilgili yapılan çalışmayı, anayasa değişikliği için bir ön hazırlık şeklinde yorumladı pek çok çevre.

Ak Parti, bundan sonrası için öncelikle şu Ergenekon korkusundan beslenmeyi terk etmeli, halkın refah ve huzuru için hiç durmadan çalışmak yerine bunu kullanmayı âdet edinmemeli. Toplumsal barışı sağlamak için her adımı çabucak atmak, Anayasayı da iki de bir orasında burasında değişiklik yapmaktan kurtararak yenilemek bir zorunluluk haline gelmiştir. Sekiz yıldır iktidarda bulunan bir parti, hâlâ "beni devirmek istiyorlar" bahaneleriyle halkın karşısına çıkmamalıdır.

Herkes çoluk çocuğunun işsizliğinden yakınıyor. Petrol, elektrik, doğalgazda en pahalı ülkeyiz. İnsanlar artık saçma sapan iktidar tepişmeleri istemiyor.

İktidarsan, kısa ve uzun vadeli planlarını yap, üzerine düşen vazifeyi yerine getir.

Hükümetler gelip geçer, ama bu ülke insanlarını, devletini saygıyla anar hale getir. Kendisi için çalışan, kişisel hukukunu koruyan bir devleti olduğuna inandır.

Birtakım bahanelerin arkasına sığınmak da bir iktidar için artık "eski düzene" ait bir şey olmalı.

Şeriat gelecek, ülke bölünecek, bilmemne olacak gibi bahaneleri kullananlara bu millet gerekli dersi verdi. Ak Parti, sadece 27 Nisan muhtırası için bu milletin büyük kısmının oy vereceği partiyi değiştirdiğini unutmamalı.

Türkiye'de belki Cumhuriyet tarihinden bu yana ilk kez millet devletin önüne geçti. Devleti değişim için zorluyor. Cumhuriyet, bu millete tepeden bir yön verme projesiydi. (Olumsuz ve kötü bir şeydi anlamında kullanmıyorum, iyi de demiyorum, sadece durum tesbiti.) Ama geçen seksen küsur yıl sonunda artık millet,

kısıtıldığı çelik korsenin canını yaktığını gördü ve elindeki tek seçenекle (oy) değişimi talep ettiğini ısrarla vurguladı. Artık bunun gereğini yerine getirme zamanı.

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Yok ama var bir bit yeniği

Elif Çakır 19.01.2010

Huylu huyundan vazgeçmiyor cancağızım.

Çıkmayan candan umut kesilmez beklentisini her daim canlı tutarak göle fitne mayası atmaya devam ediyor.

Ben kendisinden “hatıralarını” bekliyordum, o ise televizyon programlarında ve köşesinde keşkelerini ve hayıflanmalarını anlatıyor.

“Yuh olsun bana” diyor, “Yayın yönetmenliğim sırasında bir türbanlı kadın keşfedebilirmişim.. Iskalamışım.”

Ama bizler Özkök’ün başörtülü kadınları hiçbir zaman ıskalamadığını gayet iyi biliyoruz. Ak Parti’nin iktidara geldiği ilk yıldan bu yana, hangi hastanede başörtülü doktor var, Meclis’te kaç tane eşi başörtülü milletvekili var, bürokratik atamalarda kimlerin eşleri başörtülü (ayrıca bunun İmam-Hatipli versiyonu da var, o başka bir bahis).. çok iyi takip etmişti Özkök yönetimindeki *Hürriyet*. Üniversitelerin “ikna odaları”ndaki kızları da öyle.

17 Ağustos 2007’de şöyle yazmıştı kendileri:

“Günlerdir Doğan Haber Ajansı ve Hürriyet istihbaratındaki arkadaşlarımı kutluyorum.

Çok güzel bir araştırma gazetecilik yaptılar.

Türkiye’de en çok tartışılan konunun, Türkiye Büyük Millet Meclisi’ne nasıl yansıdığını ortaya çıkardılar.

Meclis’e giren milletvekillerinin kaçının eşi türbanlı, kaçının açık, onu buldular.”

Bakar mısınız, teşekkürü hak eden ne büyük bir icraat. Ne müthiş bir sosyolojik araştırma!.. Nereden bakarsanız bakın, “Türkiye’yi tanımıyoruz” (iktidara gelinceye kadar hiç de umurumuzda değildiniz) diye bağırın ifadeler.

Şimdi de Nuray Mert’i keşfetti Ertuğrul Özkök ve onun üzerinden yeni bir atraksiyona girişti, başörtülü (halen “türban” kelimesini kullanmakta ısrar ediyor kendisi) yazarları da işin içine katarak.

Oysa Nuray Mert’in, ülke gerçeklerini yakından takip eden biri olarak 28 Şubat sürecinden bu yana başörtülü kadınları ve ülkenin samimi dindarlarına verdiği desteği hiç görmemişti Ertuğrul Özkök.

Nuray Mert, Özkök'ün bahsettiği herkesle yakından görüşen, meseleleri "içeriden bilen" biridir. Dünkü söylediklerini de, bugünküleri de herkes yakından bilir ve takip eder.

Ancak, Nuray Mert'in eleştirileri üzerinden yeni bir dalga oluşturma çabasının altında, 28 Şubat'ta Refah Partisi'nin kapatılmasında ve Ak Parti'ye açılan kapatma davasında olduğu gibi, "gazete kupürlerinden delil hazırlayan" Yargıtay Cumhuriyet Başsavcılarımıza yeni bir ortam yaratma gayreti seziliyor. Niyet okumak ya da öküün altında buzağı aramak gibi bir yanlışın içinde olup olmadığını, şu sıralarda artık iyice dillendirilmeye başlanan yeni bir kapatma davasının içeriği ortaya çıktığında daha iyi anlayacağız.

"Herkes korku içinde", "kimse telefonla görüşemez oldu", "hükümete karşı çıkan Ergenekoncu diye yaftalanıyor", "sivil vesayet", "tek parti diktatörlüğü" gibi ifade ve kavramların yeni bir kapatma davası malzemesi olup olmayacağını zaman gösterecek.

Nuray Mert'in ve onun gibi açık yürekle birtakım doğruları dile getiren herkesin yanında olmak başka, onun üzerinden yürütülen ve artık bilinçli bir kampanyaya (ya da kumpasa) dönüştürülen fitneyi açığa çıkarmak başka bir şey.

Ne Sibel Eraslan, Ayşe Böhürler, Özlem Albayrak ve Nihal Bengisu ne de Cihan Aktaş, Hidayet Şefkat Tuksal, Yıldız Ramazanoğlu gibi kıymetli isimlerin Ertuğrul Özkök tarafından onanmaya, takdir görmeye ihtiyaçları var, bugünden sonra da olmaz olamaz.

Dostluklar için illa fikir birlikteliğine ihtiyaç olmadığını ara sıra fikrî ya da şahsi kavgalar da yaşanabileceğini bilirler. Kavgı etmesini bilenler yarın barışmasını da bilirler.

Dolayısıyla Özkök bunları bıraksın da hazır yoğunluğu bitmişken geçmişini muhasebe edip "gardırobunda ne kadar iskelet var" onlara baksın.

Dinç Bilgin gibi, "28 Şubat döneminde askeri bürokrasi, yargı ve basın rejimin üç ayağı olmuştı. Ben de o dönemin egemenlerindenim. Çok büyük kabahatlerimiz oldu" diyebilecek bir yüreklilik gösterse belki herkesin gönlünü alabilecek olan Özkök, yeni hamleler peşinde koşuyor, Nuray Mert'ten nemalanmaya çalışıyor.

İlgiyle izliyoruz.

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

'Savaş oyunları'

Elif Çakır 26.01.2010

Hepimiz bir zamanlar çocuktuk.

Başbakan da, Cumhurbaşkanı da, bakanlar da, Genelkurmay'daki omzu kalabalık paşalar da.

Oynadığımız oyunlar belki o zamanlar hep birbirine benzerdi.

Küçük yaşlarda kutu kutu pense ile başlayan oyunlarımız, bezirgân başı, saklambaç, körebe, elim sende, istop, yakan top, seksek, çelik çomak... vesaire olurdu. Erkek çocuklar bir de o zamanlar dekmancılık denilen tahta silahlarla savaş oyunu oynarlardı.

Okula başlayınca isim şehir, amiral battı falan oynanırdı. Kâğıt kalemle tanışma oyunları...

Üç beş erkek çocuk biraraya gelip "önümüze gelene bir tekme" oynarlardı teneffüslerde. Bu biraz sanki üçten fazla kişinin biraraya gelmesiyle oynanan dayanışmacı, birbirinden güç alan küçük çaplı bir çetecilik oyunuydu.

Bu oyunların içinde kişiliğimizi buluyorduk belki de. Oyun sırasında herkes "rakip" olarak gördüklerine karşı kendini ispatlama çabasında içinde olurdu.

Ama oyun esnasında rakipler olsa da, bunlar hiçbir zaman "düşman" olarak görülmezdi. "Birlikte oynadığımız", hoşça vakit geçirdiğimiz arkadaşlarımızdı hepsi...

Hayat yolunda rollerimiz belli olmaya başladığında değişiyor her şey sanırım. Şimdilerde önemli mevkilere gelmiş olanlara kızma birader diyerek sormak isterdim, çocukluğunda en çok hangi oyunu severdin diye... Özellikle de, Genelkurmay'daki paşalara... (Sabih Kanadoğlu'nu da çok merak ediyorum. Öyle sanıyorum ki, bütün oyunlardan atılan mızıkçı bir çocuktu. "Bu hükümet yeni anayasa yapamaz" diye buyurduğunu işitince, içimden "Mızıkçı, mızıkçı" diye seslenmek geldi.)

Belki bu soruşturmadan müthiş sosyolojik ya da pedagojik bulgular elde etmiş olmayacağım ama, son "balyoz savaş oyunu" üzerine böyle bir haletiruhiyeye büründüm.

Türkiye'de on yıllardır olup bitenlere bakınca, bu oyunları oynayan çocukların nasıl olup da bu hale geldiğini çözebilmiş değilim. Çeteler, mafyalar, gizli örgütler... Bir otopark için, bir çay bahçesi için, üç beş karış toprak için silah çekmeler...

Daha sonra ülke çapında daha büyük oyunlar... İktidar oyunları, darbe oyunları... Dünya ölçeğine bakınca da, savaş oyunları, egemenlik oyunları...

"Dünya hayatı bir oyun ve eğlenceden başka nedir ki" denir Kur'an'da. Evet, en küçük ölçeklisinden en büyüğüne, türlü oyunlar oynuyoruz dünyada. Beş milyar küsur insan bir küresel oyunun içindeyiz. Fakat, aslında "kendimiz için istediğimizi başkaları için de istemek" üzerine kurgulanmış bu oyunu, nasıl bu hale getiriyoruz? En fazla yetmiş seksen sene yaşayan insanların, dünya sahnesinde birbirlerine çektirdikleri nedir diye düşününce pek işin içinden çıkılmıyor.

Mesela, aralarında bulunmaktan kıvanç duyduğum *Taraf*'ın geçen hafta ortaya çıkardığı "Balyoz planı" da, Genelkurmay tarafından "rutin bir savaş oyunu" olarak geçiştirildi. Temsili yurtsever askerler, ülkeyi temsili milis kuvvetlerinden temizlemek için bir oyun oynuyorlar. Cami bombalamaca, adam öldürmece falan var içinde.

Kanlı bir oyun.

Bir askerî bölgenin kenarından geçerken nöbet kulübesinde bekleyen askerleri görünce yüreği merhamet dolmayan yoktur.

Çünkü onlar her bir yöreden gelmiş bu halkın çocukları.

Fakat, gönderdiğimiz çocukları sınırlarda, nöbet kulübelerinde bekleten “omzu kalabalık”ların, o çocukların sahiplerine karşı kalkıştıkları oyunları görünce, insanın yüreği burkuluyor.

Bu mudur, diyorsunuz. Türk Silahlı Kuvvetleri bu mudur?

Hani bazı çocuklar küçüklüğünden bellidir. Yanındaki çocukları oynatmaz, gözü hep karşısındakinin üzerindedir, diğer çocuk eline bir oyuncak alsa onu kapar, her yeri kırar döker, sürekli hoşnutsuzluk götürür gittiği yerlere.

TSK’nın generalleri de böyle çocuklardan oluşuyor sanıyorum. Başkasına hiç oynayacak alan bırakmak istemeyen, her karışı kendine ait zanneden, bu dürtüyle diğerlerini hep itip kakmaya çalışan...

Böyle çocuklar, bu huylarından vazgeçip “kardeş kardeş” oynamaya razı olmadıkça hiçbir ortamda sevilmez ve hiçbir oyuna dahil edilmezler.

Genelkurmay’ın sayın paşaları... Sanırım sizin de akıbetiniz böyle olacak.

Üzgünüm ama bunu siz istediniz.

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Şablonları kırmak

Elif Çakır 02.02.2010

Elimize bir ip almışız, çekiştirip duruyoruz. Artık neredeyse kopma noktasına gelmiş ama biz hâlâ “diyalog, empati” deyip duruyoruz. Büyük bir yanılgının içindeyiz ancak farkında da değiliz. Asıl konuşulması gerekenleri ıskalıyoruz gibi geliyor.

Şimdi birileri çıkıp bayram değil seyran değil nereden çıktı bu yazı diyebilirler. Memleket kafes, balyoz, emasya, sivil diktatörlük, kimler anayasa yapabilir konularıyla çalkanırken “sırası mı şimdi” itirazı yükseltebilirsiniz.

Ancak şu var ki, mevzular dillendirildiği ölçüde “yeri ve sırası”nı alırlar. Sonuçta hayat bütün hızıyla devam ediyor. Yurt içinde ve dışında binbir türlü gelişmeyle mücadele ederken, oturup sakin kafayla meseleleri konuşamıyoruz. Hep alevlendiği noktada, sorun haline geldiğinde beylik cümlelerle konuları geçiştirip duruyoruz.

Konuştüğümüz hangi konu olursa olsun, asıl cerahatli kısmını da patlatmak gerekiyor ki "samimiyet" çizgisine gelebilelim.

Hafta sonunu, Ankara'da Liberal Düşünce Topluluğu (LDT)'nin düzenlemiş olduğu *"Din Özgürlüğü, Çoğulculuk, Sünnilik ve İslam"* başlıklı toplantıda geçirdim. Yazar ve akademisyenlerden oluşan yaklaşık 70 kişilik bir grupta konu enine boyuna tartışıldı.

Mustafa Erdoğan'ın *"Dindarların aynı referansları paylaştıkları kişileri değil, asıl aynı referansları paylaşmadıkları kişileri ikna etmeleri gerekiyor. Bunun için de yeni bir dil oluşturmaları gerekiyor. İslam'ın çoğulculuğu ve özgürlükçülüğü kendi insanlarına geçerli bir tutum mudur? Gayrimüslimlerin ve diğer inanç ve kültüre sahip olanların durumu ne olacak, bunların tartışılması gerekiyor?"* sözleri üzerine yeniden düşünmeye başladım.

Kim ne der korkusunu bir tarafa bırakıp tuttuğumuz aynalarda biraz da kendimize baksak iyi edeceğiz. Bu toplantıdan sonra şunu daha iyi anladım ki, yanlış anlaşılmaktan bile korkmayı bir tarafa bırakıp içimizden geldiği gibi konuşmalıyız.

Evet, içimizden geldiği gibi. (Anadan doğma önyargılı olanlar önce bir derin nefes alsınlar, "bak biz diyorduk, bunlar takiyyeci canım" diyerek atlamasınlar hemen.)

Hangi düşünceye sahip olursak olalım, temel sorunumuzun, öncelikle karşımızdakini kendi kanaatlerimize göre tanımlayıp şablonlamak olduğunu düşünüyorum. Kendimizi anlatmaktan ziyade, karşımızdakinin nasıl olduğu üzerinde konuşmayı seviyoruz. Kimsenin kendisini anlatmasına müsaade etmiyoruz. Bu bir (bize özgü) Cumhuriyet kültürü olarak hepimize yerleşti galiba. Sen şöylesin, sen böylesin, böyle diyorsun ama asıl niyetin şu... Bakın yazarlara, konuşanlara, hep bu düzeyde sürüyor tartışmalarımız.

Toplantıda söz alıp konuşan entelektüellere bakınca, bu kadar ortalık toz duman olmasına rağmen, İslami referanslarımızın ne kadar zayıf olduğunu daha iyi anladım. Yanlış anlaşılmasın, bu konuda tartışmaya kendini yetkin bulanların aslında bu konu üzerinde ne kadar az referans gösterdiğini söylemek istiyorum. Çünkü toplantıda da ortaya çıktı ki, aydınlarımızın büyük bir bölümü İslam'ın çoğulculuk ya da özgürlükçülüğü konusunda (temel kaynaklardan uzak kaldığı için) önlerini karanlık görüyorlar ve sorularla yol almaya çalışıyorlar. Soruların cevap bulması, muhataplarının da bu konular üzerinde kafa yorması ve Mustafa Erdoğan'ın dediği gibi, öncelikle referanslarıyla karşı tarafı ikna etmesi gerekiyor.

Doğrusu, alışık olmadığım bir rahatlık hissettim bu toplantıda. Birçok konuyla birlikte şeriat, cihad gibi kavramlar rahatlıkla konuşuldu. Fakat "şeriat isteyen bir kimse bile, bunu açıkça söyleyebilmeli ve neden istediği konusunda sağlam bir donanımla karşısındakini ikna edebilmeli" fikrinin ileri sürülmesi, kulağa çok hoş gelmekle birlikte, kolaycılığa alışmış dindarları biraz zor durumda bırakabilir diye endişe ettim!.. Çünkü epeyce bir süredir toplumsal meselelere (ilahiyatçılar dışında) Batılı düşünürlerden derlediği referanslarla yaklaşan dindar aydınlarımız var. Doğrusu bu, basmakalıp düşüncelerle konuşup yazarları köşeye kıştırabilecek bir çıkış. Ancak, karnından konuşmayı bir kenara bırakıp her şeyi açık yüreklilikle dile getirebileceğimiz bir düzlem oluşturmak mümkün mü? Tabi ki mümkün olmalı ama Türkiye henüz LTD kıvamında değil.

Toplantıda konuşulanlardan uzun uzun bahsetmek pek mümkün değil. Fakat anafikir olarak kendime şunu çıkardım ki, bundan böyle herkes kendi düşüncesinden özgürlükler ve çoğulculuk adına neler katabileceğine çalışmalı.

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Şablonları kırmak

Elif Çakır 02.02.2010

Elimize bir ip almışız, çekiştirip duruyoruz. Artık neredeyse kopma noktasına gelmiş ama biz hâlâ "diyalog, empati" deyip duruyoruz. Büyük bir yanılgının içindeyiz ancak farkında da değiliz. Asıl konuşulması gerekenleri ıskalıyoruz gibi geliyor.

Şimdi birileri çıkıp bayram değil seyran değil nereden çıktı bu yazı diyebilirler. Memleket kafes, balyoz, emasya, sivil diktatörlük, kimler anayasa yapabilir konularıyla çalkanırken "sırası mı şimdi" itirazı yükseltebilirsiniz.

Ancak şu var ki, mevzular dillendirildiği ölçüde "yeri ve sırası"nı alırlar. Sonuçta hayat bütün hızıyla devam ediyor. Yurt içinde ve dışında binbir türlü gelişmeyle mücadele ederken, oturup sakın kafayla meseleleri konuşamıyoruz. Hep alevlendiği noktada, sorun haline geldiğinde beylik cümlelerle konuları geçiştirip duruyoruz.

Konuştüğümüz hangi konu olursa olsun, asıl cerahatli kısmını da patlatmak gerekiyor ki "samimiyet" çizgisine gelebilelim.

Hafta sonunu, Ankara'da Liberal Düşünce Topluluğu (LDT)'nin düzenlemiş olduğu "*Din Özgürlüğü, Çoğulculuk, Sünnilik ve İslam*" başlıklı toplantıda geçirdim. Yazar ve akademisyenlerden oluşan yaklaşık 70 kişilik bir grupla konu enine boyuna tartışıldı.

Mustafa Erdoğan'ın "*Dindarların aynı referansları paylaştıkları kişileri değil, asıl aynı referansları paylaşmadıkları kişileri ikna etmeleri gerekiyor. Bunun için de yeni bir dil oluşturmaları gerekiyor. İslam'ın çoğulculuğu ve özgürlükçülüğü kendi insanlarına geçerli bir tutum mudur? Gayrimüslimlerin ve diğer inanç ve kültüre sahip olanların durumu ne olacak, bunların tartışılması gerekiyor?*" sözleri üzerine yeniden düşünmeye başladım.

Kim ne der korkusunu bir tarafa bırakıp tuttuğumuz aynalarda biraz da kendimize baksak iyi edeceğiz. Bu toplantıdan sonra şunu daha iyi anladım ki, yanlış anlaşılmaktan bile korkmayı bir tarafa bırakıp içimizden geldiği gibi konuşmalıyız.

Evet, içimizden geldiği gibi. (Anadan doğma önyargılı olanlar önce bir derin nefes alsınlar, "bak biz diyorduk, bunlar takiyyeci canım" diyerek atlamasınlar hemen.)

Hangi düşünceye sahip olursak olalım, temel sorunumuzun, öncelikle karşımızdakini kendi kanaatlerimize göre tanımlayıp şablonlamak olduğunu düşünüyorum. Kendimizi anlatmaktan ziyade, karşımızdakinin nasıl olduğu üzerinde konuşmayı seviyoruz. Kimsenin kendisini anlatmasına müsaade etmiyoruz. Bu bir (bize özgü)

Cumhuriyet kültürü olarak hepimize yerleşti galiba. Sen şöylesin, sen böylesin, böyle diyorsun ama asıl niyetin şu... Bakın yazarlara, konuşanlara, hep bu düzeyde sürüyor tartışmalarımız.

Toplantıda söz alıp konuşan entelektüellere bakınca, bu kadar ortalık toz duman olmasına rağmen, İslami referanslarımızın ne kadar zayıf olduğunu daha iyi anladım. Yanlış anlaşılmasın, bu konuda tartışmaya kendini yetkin bulanların aslında bu konu üzerinde ne kadar az referans gösterdiğini söylemek istiyorum. Çünkü toplantıda da ortaya çıktı ki, aydınlarımızın büyük bir bölümü İslam'ın çoğulculuk ya da özgürlükçülüğü konusunda (temel kaynaklardan uzak kalındığı için) önlerini karanlık görüyorlar ve sorularla yol almaya çalışıyorlar. Soruların cevap bulması, muhataplarının da bu konular üzerinde kafa yorması ve Mustafa Erdoğan'ın dediği gibi, öncelikle referanslarıyla karşı tarafı ikna etmesi gerekiyor.

Doğrusu, alışık olmadığım bir rahatlık hissettim bu toplantıda. Birçok konuyla birlikte şeriat, cihad gibi kavramlar rahatlıkla konuşuldu. Fakat "şeriat isteyen bir kimse bile, bunu açıkça söyleyebilmeli ve neden istediği konusunda sağlam bir donanımla karşısındakini ikna edebilmeli" fikrinin ileri sürülmesi, kulağa çok hoş gelmekle birlikte, kolaycılığa alışmış dindarları biraz zor durumda bırakabilir diye endişe ettim!.. Çünkü epeyce bir süredir toplumsal meselelere (ilahiyatçılar dışında) Batılı düşünürlerden derlediği referanslarla yaklaşan dindar aydınlarımız var. Doğrusu bu, basmakalıp düşüncelerle konuşup yazarları köşeye kıştırabilecek bir çıkış. Ancak, karnından konuşmayı bir kenara bırakıp her şeyi açık yüreklilikle dile getirebileceğimiz bir düzlem oluşturmak mümkün mü? Tabi ki mümkün olmalı ama Türkiye henüz LTD kıvamında değil.

Toplantıda konuşulnlardan uzun uzun bahsetmek pek mümkün değil. Fakat anafikir olarak kendime şunu çıkardım ki, bundan böyle herkes kendi düşüncesinden özgürlükler ve çoğulculuk adına neler katabileceğine çalışmalı.

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Ya şimdi ya hiç!

Elif Çakır 09.02.2010

Bugün Başbakan'a bir davette bulunmak istiyorum, geçen hafta yaşadıklarımızı şöyle bir değerlendirdikten sonra.

Neredeyse siyasi bir gelenek haline dönüşen "şey"i telaffuz etmeden önce söyleyeceklerim var.

Nedense bu memlekette önemli insanlar ancak öldükten sonra "badem gözlü" olurlar ve kıymetleri anlaşılır. Yapıp yapmadıkları hep iş işten geçtikten sonra ortaya çıkar, eleştirilir ya da övgüler düzülür.

Nedense bu memlekette herkes vazifeden el etek çektikten sonra, bir ayağı çukurdayken hatıratlarını yazarlar... (Belki her şeyini yoluna koymuş, düzenini kurmuş ülkeler için anlaşılabilir bir şeydir bu, ama Türkiye henüz bu durumda değil.)

Anılarını yazdıklarında da ya çoğu muhatap zaten şu fani dünyadan göçmüş ya da köprünün altından çokça sular geçmiş olduğundan, karşımızda hesap soracağımız kimsecikler olmaz. Biz de bu hatıratları genellikle dumanını havaya savurduğumuz sigaraya karışan "ah vah"larla okuruz.

Son zamanlarda bunları sadece okumakla da kalmayıp "dönem dizileri" konseptinde de izliyoruz.

Milli Mücadele döneminde geçen *Kurşun Yarası*, *Kırık Kanatlar*; 1960 darbesiyle başlayan *Hatırla Sevgili*; 1980 darbesinde geçen *Çemberimde Gül Oya..* gibi. Tanıtımlarında 1980'den başlayıp günümüze kadar getireceklerini açıkladıkları *Bu Kalp Seni Unutur mu* dizisi var şimdilerde de.

Öyle görünüyor ki, 2000'den sonraki maceraları da yıllar sonra "Yan yüreğim yan, gör ki neler var?" ilahisi tadında izleyeceğiz.

Peki, soruyorum şimdi, bu ülkenin insanların kaderi midir bu? Artık işe yaramayacak "nostaljik hatıratları" okumak ya da "dönem dizileri, filmleri" olarak izlemek midir?

Tabii ne de olsa "ah çekmeye", duygusal soslar ilave edilmiş dizilerle maziye hatırlayıp gözyaşı dökmeye alışkın bir toplumuz.

Önemli adamlarımız hatıratlarını ancak iş işten geçtikten sonra yazarlar, senaristlerimiz "nostalji" kıvamına geldiğinde gerçek hayat senaryosunu bu sefer beyaz cama, beyaz perdeye "bu karakterler ve olaylar gerçekleri yansıtmamaktadır" uyarısıyla aktarırlar.

Ben bu kaderi istemiyorum. Bu kaderi çocuğuma miras bırakmak da istemiyorum.

Hele de böylesi bir dönemde hâlâ "konuşmak için yer ve zaman" bekliyorsak, bu beni umutsuzluğa düşürüyor. Ben umutlarımı kaybetmek istemiyorum.

Sayın Başbakan çıkmış, "çok şey var ama anlatacaklarımı bu ülke kaldırmaz" diyor.

Yanılıyorsunuz Sayın Başbakan.

Evet, yıllarca süttten ağzı yanmış bir millet olsa da bundan sonra yoğurdu da üfleyerek yemek istemiyor kimse. Dolayısıyla bu kaderi değiştirin ve bir iyilik yapın. Henüz vakti geçmemişken bildiklerinizi, yaşadıklarınızı anlatın.

Bu ülke ne darbeler, ne katliamlar, ne zulümler gördü de hepsini kaldırdı. Fakat hep görev başındayken sesini çıkarmayanlar yüzünden oldu bunlar.

Sürekli kendi halklarından düşman yaratmış bir rejimin ne olduğunu artık herkes biliyor. Bunların ülke insanlarını ahenk içinde idare etmek gibi bir niyetleri olmadığını, canını sıkmanın kafasını ezmekten başka bir şey bilmediklerini son on yılda artık herkes öğrendi.

Size düşen bir vazife vardı ve bu halk size artık canını acıtan demir kafesten çıkmak için oy verdi. Yapmanız gereken ne ise vakit kaybetmeden yapmak zorundasınız.

Yapamadıklarınızı yazacağınız hatıratın, kusura bakmayın ama hiçbirimize bir faydası yok.

Medine'ye Ağıt!

Din, evet cahillerin elinde tehlikeli bir silaha dönüşüyor. Tarikat şeyhlerinin kerametlerini birbirlerine anlatmaktan başka hiçbir ilim öğrenmeyen insanlar, dini, kendi zulümkârlıklarına dayanak yapıyorlar.

16 yaşında genç bir kızı diri diri gömen baba ve dede için söylenecek söz bulamıyorum. Din anlayışları onları bu yola sevketmiş görünüyor. Oysa bu genç kızın –bırakın erkeklerle konuşmayı- zina etmiş bile olsa cezası bellidir en basit kaynaklarda.

Adıyaman yöresindeki bu tarikatın (aslında sadece buraya has değil tüm Doğu illerimizde) töreye dönüşmüş yanlış anlayışını yok edecek acil eylem planı yapması gerekiyor Diyanet'in.

Tabî ki umurundaysa!

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

'Şu bizim İskender!'

Elif Çakır 16.02.2010

Genelkurmay Başkanı, geçen hafta birkaç gazeteciyle görüşüp beyanat verdi, "yeter artık" makamında. Bu beyanatlarda iki ilginç nokta vardı: Birincisi "biz de bildiklerimizi açıklarız" tarzında bir blöf, ikincisi de "ithal jargon" söylemi.

Öncelikle bu bir iskambil oyunu, tehdit ya da şantaj amaçlı bir durum değil.

Bugüne kadar TSK kendi ülkesinin halkına karşı her türlü operasyonu rahatça yapmış, kimse sesini çıkaramamış ya da duyuramamış... Buna alışmış bir statüko vardı.

Medyasıyla, yargısıyla, siyasetçisiyle herkes –kimi çıkarından kimi karşısındaki gücün büyüklüğünden çekinerek- buna seyirci kalmış (çıkarını gözetenler ayrıca destek vermiş). Fakat gelin görün ki, bugün geldiğimiz nokta Genelkurmay Başkanı'nın canını sıkıyor.

Sayın Başbuğ, size çok basit bir soru sorayım (Bugünlerde okuduğum İskender Pala'nın *İki Darbe Arasında* adlı kitabıyla yeniden gündeme gelen bir konu bu):

Şeref duyarak yaptığı askerlik vazifesinden, her türlü başarı ve taltiflere rağmen "namaz kıldığı" ve "eşinin başı örtülü olduğu" gerekçesiyle atılmak nasıl bir şeydir, düşündünüz mü? İşinize geldiğinde "peygamber ocağı" olan ve "nasıl böyle bir ordu cami bombalar" diyerek öfke nöbeti geçirdiğinizde, bütün bunların cami

bombalamaktan az bir şey olduğunu mu düşünüyorsunuz?

Bir de, Türkiye’de özellikle tek parti döneminde, camilerin nasıl kapatıldığını, Kur’an kurslarının nasıl yasaklandığını, köylere kadar jandarmaların basıp nasıl evlerin kuytu köşelerinde Kur’an kovaladıklarını bir araştırın. Anadolu’nun çeşitli köylerinden, kasabalarından, yaşları 70’in üzerindeki halkı bir gün Genelkurmay’a davet edin. Onlar anlatsınlar bir de, Türkiye Cumhuriyeti tarihinin bir başka boyutunu.

Kimileri depo, kimileri gazino, kimileri ahır yapılmış camilerin envanterini isteyin, size rapor olarak sunsunlar...

Öfkeli bir yüzle ekran karşısına çıkmak yerine, bir gün sabah kalkıp bütün samimiyetinizle “biz bu halka ne yaptık ki durum bu hale geldi” sorusuna cevap arayın.

TSK ile ilgili haber ve dosyaları, “ithal jargon” olarak nitelendirmişsiniz. Asıl bu millet TSK’nın ithal bir jargona sahip olduğunu düşünüyor!.. Bu milletin bin yıllık ordusuna ters bir gidişi var TSK’nın on yıllardır. Bu milletin camiine el uzatmış, Peygamberine dil uzatmış, Kur’an’ına göz dikmiş askerleri az görmedik. Fatih Camii’ni bombalama senaryosu onun için garip gelmiyor bu millete.

İthal bir jargon ile ülke halkının diniyle alay eden, hor gören, yanına yaklaştırmayan, arasına sokmayan TSK’dır!.. Bu jargon, Türklerin ordusunda bin yıldır görülen şey değildi... Bu millet maalesef (üzülerek söylüyorum çünkü, gururla değil) ordusuna gönülden bağlı değil artık. Binlercesi zulüm gördü, milyonlarca yürek yandı ama kimse ortalığı yangın yerine çevirmedi bugüne kadar, içine attı. Bunu siz belki “ne yapsak bu halk yiyor” olarak düşündünüz. Ama hiç öyle değil.

Halen güçlü kudretli olabilirsiniz.

“Şunlara günlerini bir göstersek” diye içinizden geçirebilirsiniz.

Belki darbe bile yapabilirsiniz yine. Ama bunların hiçbirisi ortadan kalkmış olmayacak.

Aranızdan attığınız Binbaşı İskender Pala’nın şu satırlarını lütfen tekrar tekrar okuyun Sayın Başbuğ:

“Bazen eski komutanlarımdan birinin öldüğünün haberini duyuyorum. Cenazesine gidip ‘merhumu nasıl bildiniz’ sorusuna ‘kötü bilirdim!’ diye bağırarak geçiyor içimden. İyi niyetimi bozmuyorum, varsın o da affedilenlerden olsun istiyorum. Ama vicdanım yine de onu affetmekte zorlanıyor.

Bazen bir mahkeme ilamı alıyorum. Deniz Müzesi’nde bir vukuat olmuş. Vaktiyle bana karşı art niyetle davranan insanların düştükleri durumu görünce ilahi adalet geliyor aklıma. Kişiliğimi bozmuyorum, hâkime doğruları anlatıyorum. Ama içimdeki acı asla dinmiyor.

Bazen benimle birlikte aynı kaderi paylaşan birilerinin aç kaldığını, ailelerinin dağıldığını, çocuklarının okula bile gidemediklerini, buldukları işlerden tekrar tekrar atıldıklarını, birilerinin artık dayanamayarak intihar ettiklerini duyuyorum. İçimden varıp sebep olanların yakalarına yapışmak geliyor, ama öfkem çabuk geçiyor, hatta dilim varıp bir beddua bile edemiyorum.”

Evet, bugün Başbakan olan Tayyip Erdoğan’ın ağzından çıkan “şu bizim İskender” cümlesinin karşılığı sizde

"Nereden onların İskender'i oluyor, derhal araştırılsın" oluyor. "Bizim İskender" aynı zamanda "sizin İskender" değilse, "sizin İskender" de "bizim İskender" olamıyorsa, önce buna çare bulalım.

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Parola: Cunta, İşaret: Kodes

Elif Çakır 23.02.2010

Paşalar geçidi izliyoruz televizyonlarda. Ekranları sevdiler.

Kimileri öfkesinden çıkıyor, kimileri emeklilikte keşfedilmenin hazzıyla tartışma programlarına koşuyorlar.

Ülke hayatına perde arkasından bu kadar nüfuz ettikleri halde onları tanıma imkânı bulamıyorduk daha önceleri.

İyi mi oluyor ekranların bu kadar paşayla dolması? Bence iyi oluyor.

Bunlar kendi aralarında konuştular hep Cumhuriyet tarihi boyunca.

Çıkıp sivil ortamlarda doğru dürüst ilişkiler kuramadılar.

Bildikleri tek şey, zaman zaman Genelkurmay'a gazetecileri davet edip direktifler vermektir.

Bu ülke nasıl bir ülkedir, halkı nasıl yaşar, nasıl düşünür, neler ister, pek bildikleri yoktu.

Askerî lojmanlarda oturup birbirlerine gider gelirler, emir komuta zinciri altında yaşarlar. Karşısındakinin rütbesini bilmeden pek konuşamazlar. Sivil hayatta temas kurmaları bundan dolayı zor oluyordu sanırım. Televizyona çık, toplantılara katıl. Karşındakilerin rütbesi ne?

Sivil!..

Nedir sivil?

Er ya da erbaş statüsünde midir bunlar?

Herhalde öyledirler deyip, emir komuta anlayışı içinde üst perdeden konuşuyorlar. Tabii ekranlara çıkanlar genellikle "paşa" dediğimiz general rütbesindekiler olduğu için, rahatlıkla herkesi alt kademe olarak görebiliyorlar. (Sadece televizyon değil tabii, yurdun çeşitli bölgelerindeki panellere, konferanslara da katılıyorlar. Bunu da aynı çerçevede değerlendiriyorum.)

Önceki haftalarda Osman Özbek Paşa'nın Denizli'deki konuşmasından istifade etmiştim. Bu hafta da, 32. Gün

programına katılan Nejat Eslen ve Haldun Solmazzürk Paşalardan.

Aman Yarabbi, ne fikirler ne fikirler!..

“Cücükten kaz çıkmaz, AKP’den demokrat olmaz” diyor biri.

“Bunlar demokrasiyi nereden öğrenmişler? İsmailağa’dan mı, Işık Evlerinden mi? Yoksa İskenderpaşa’dan mı” diye soruyor biri...

Eslen paşa daha önce de “demokrasi Türkiye’nin öncelikli meselesi değildir” demişti.

Paşaların halkın karşısında demokrasi tartışması bu minval üzere yürüyor.

İyi bir tarafları var, “artık darbe olmaz” fikrinde hepsi ittifak etmişler, öyle söylüyorlar. Darbe sözcüğüne de son derece karşılar.

“Amerika’da birtakım hareketlenmeler var. Önümüzdeki dönemde Türkiye’de bir şeyler olabilir” diyor biri. Kulak kabartıyorum acaba nasıl getirecek sonunu diye.

“Darbe kelimesini kullanmayalım. Halkın kafası karışıyor. Bunlar (yani AKP) kasıtlı olarak darbe deyip oy topluyorlar. Buna gizli siyasi müdahale diyelim... Pasif müdahale...”

Hımm... Demek ki darbe “out”, gizli siyasi müdahale “in” olmuş...

Paşaları dinlerken, onların ekran karşısına çıkmasının aslında ne kadar iyi olduğunu düşünüyorum.

Çıkıyorlar, yeterli veya yetersiz sözleriyle, kontrollü veya kontrolsüz tepkileriyle kendilerini daha iyi tanıtıyorlar.

Sivillerle konuşmayı öğreniyorlar her şeyden önce. Hiçbir emir komuta zincirine tâbi olmadan konuşabilmenin hazzını da yaşıyorlar aslında. Hayatını “emredersin komutanım” diyerek geçirmiş olanlar, böylesi hitaplar olmadan konuşabilmenin nasıl bir şey olduğunu fark ediyorlar.

Öfkelenip bağıyorlar, seslerini yükseltip kendilerinin konumunu hatırlatıyorlar inceden inceye. Ama karşılarındaki “sivil” denen kişiler onlara karşılık veriyorlar, kendi sözleriyle fiilleriyle köşeye sıkıştırıyorlar. Biraz şaşkına uğruyorlar ama, dışarıdaki hayatın bugüne kadar yaşadıkları fanustan farklı olduğunu görüyorlar.

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Emekler ‘hava’ya gitmiyor

Elif Çakır 09.03.2010

Hani nasıl derler, hacı hacıyı Mekke’de bulur, devamını da şöyle getireyim; muhalif de gösteriyi Bologna’da. Sabah gazetesinden Sevilay Yükseli’le bizimkisi o hesap. Sen Bologna’ya bolonez soslu makarnalar yiyeceğim diye git, daha otele adım atar atmaz, bismillah, dışarıdaki seslerin peşinden koşup “faşizme hayır” eyleminin içine düş.

Düne kadar kızıl şehir deyince Marakeş gelirdi aklıma. Fakat gidince gördüm ki Bologna da bir kızıl şehir. Ortaçağ mimarisini taşıyan şehirde binaların neredeyse tamamına yakını kıza boyalı. Aynı zamanda spaghetti ve makarna severlerin favori sosu olan bolonez sosu da ismini şehirden alıyor.

THY’nin yurtdışında 120., toplamda 157. direkt uçuş hattının açılışı vesilesiyle THY Yönetim Kurulu Başkanı Hamdi Topçu’nun ve Basın Müşaviri Ali Genç’in davetine icabet edip Bologna’ya gittim geçen hafta.

Bakmayın siz birilerinin çıkıp da “VIP salonunda terlikleriyle dolaşan yöneticiler” diyerek üst perdeden konuşmalarına. Aynı zihniyettekiler, Durmuş Yılmaz Merkez Bankası Başkanı olunca da kapı önündeki ayakkabıları fotoğraflayıp akılları sıra küçümsemişlerdi. Fakat Merkez Bankası’nı yönetme konusundaki başarısını görünce pek gerisini getiremediler. Son yıllarda büyük bir atak yapan, uçak sayısı, direkt uçuşlarıyla performansını sürekli arttıran THY yönetimini karalamak için de yine birileri özel gayret sarf ediyor. Kendi ülkesinin ulusal havayolu şirketini sırf yöneticilerinin dindarlığından dolayı karalamaya çalışmak nasıl bir tıynettir, anlamak zor.

Jüri makamından solo şarkılar söyleyenlerin asıl VIP’te CIP’te ve uçak içerisinde görevlilere, hosteslere nasıl davrandıklarını, maraza çıkarttıklarını dinleyivermek yeter. Bunları yeri gelince tekrar yazarım, ancak, hosteslerle ve hostlarla yapılacak “en arıza uçak yolcuları” haberleri bekliyorum arkadaşlardan ve en popüler maraza davranışları. Mesela “kocama mı bakıyorsun” diyerek yok yere hosteslere hakaret eden ünlü kadın gazeteci kimdir; okuduğu gazeteleri yerlere fırlatıp agresif davranışlar sergiledikten sonra “eğitimsiz yandaş hostesleri almaya başladılar” yazıları döktüren kimdir? Hostesler ve kabin görevlilerinin, ülkemizin nezih gazetecilerinin davranışları üzerine anlatacak çok şeyleri var.

Lafı fazla uzatmadan, Bologna’daki ırkçılık karşıtı gösterinin içine nasıl düştüğüme geçeyim. Basın toplantısı sonrasında dinlenmek üzere otele yerleştik. Tam odaya adım atmıştım ki, caddeden gelen slogan ve alkış sesleri dışarıda bir şeyler olduğunun habercisiydi. Neydi diye kulak kabartarak ilerlerken, Sabah gazetesi yazarı Sevilay Yükseli’le birlikte bir anda kendimizi Piazza del Nettuni Meydanı’nda bulduk.

İtalya’da yaşamlarını sürdüren Cezayirli, Faslılar, Tunuslular, Mısırlılar ve Afrika ülkelerinden gelmiş olan göçmenler, hükümete ilk manifestolarını duyurmak üzere toplanmışlar.

Aralarında İtalyanların da yer aldığı bu manifesto gösterisi adeta bir panayır şenliğini andırıyordu.

Meydanın her bir köşesinde kendi ülkelerine ait müziklerle, danslarla gösterilerine devam ederken, diğer tarafta her ülkenin temsilcileri bildirilerini okudular. Bir anda İtalyan basını Sevilay ve benim etrafımı kuşattı biz daha ne olduğunu anlamadan.

Pat çat derdimizi anlatmaya çalıştık, hele Türkiye’den geldiğimiz öğrendiklerinde yüzlerindeki mutluluk ifadesi görülmeye değerdi.

Mitinge katılan binlerce insan, saat 19.00’da yürüyüşe geçti. Tempolu müzik eşliğinde “İrkçı devlet” “Faşist iktidar” sesleri yükseliyordu Bologna caddelerinde. Sevilay’a “Polisleri görüyor musun, sanki gösteriye onlar da katılmış gibiler.

Bizde böyle bir eylem olduğunda akşam haberlerinde malum su püskürtmeleri, göz yaşartıcı biber gazları, olmadı cop devreye giriyor” dedim.

Gösteriye katılan İtalyanlar da, göçmenlerin ikinci sınıf muamele gördüklerini onaylıyorlar. “Onlar bizim çalışmadığımız kötü işlerde çalışıyorlar ve bizde onlara hep ayrımcı davranılıyor” diyor birisi.

Böyle hakkaniyetli olsa herkes, dünyada sorun kalmayacak...

Hayretle izledim gösteriyi içerden biri gibi.

Enteresan bir durumdu. Bizim ülkemizde “ırkçı devlet, faşist iktidar” diye bağırarak bir gösteri yapmaya kalk da, bakalım neler oluyor, diye düşündüm.

Birkaç gün sonra döndüğümde yine “bu hükümet anayasa yapar, yapamaz” meselesi etrafında döndüğümüzü görünce de, hiç bu konulara giresim gelmedi... elif.cakir@yahoo.com

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Yargı tapınağının şövalyeleri

Elif Çakır 16.03.2010

Demokrasi belli bir adalet anlayışının toplum vicdanında yankı bulmasıyla hayatiyet kazanır. Yani ‘kendine yapılmasını istemediğin davranışı başkasına da yapma’, ‘başkasına yapılan ve yanlış bulduğun davranışa kendine yapılmış gibi tepki göster’ ilkeleri, demokratik rejim için de gerekli olan, temel ahlak ilkelerindendir.”

Doç. Dr. Tanel Demirel’in konuşmasında bu cümleyi duyduğumda bir anda kulaklarım dikildi. Öyle ya, bildik bir referans işitmiştim.

Algıda seçicilik durumu yani.

12 Mart’ın yıldönümünde, Abant platformunda “Yeniden bir toplumsal mutabakat için demokratikleşme” konuşuluyor.

Ülkemizin sorun üreten kurumlarının ortasında, Türkiye Büyük Millet Meclisi’nin de tam karşısında bir otelde konuşlanmış, iki gün kendimizi adeta dünyaya kapatmışız. Tanel Demirel’le sonradan konuştuk, “Bunun hadis (yani Hz. Muhammed’in bir sözü) olduğunu bilerek mi konuşmaya aldın? Hani ortam da dindar, nabza göre şerbet vereyim türünden?”

“Hayır” dedi, “bunun bir hadis olduğunu bilmiyordum. Meşhur bir söz olarak bildiğimiz bir şey. Sonuçta dindarların demokrasiyle sorunları olduğunu söyleyenler için bir referans olarak kullandım.”

Dindar camiada artık geyik muhabbetine dönüşmüş bir söylem vardır, bir ayet bir hadis bulan, her şeye kendince yol açar. İslam’da komünizm de vardır, demokrasi de vardır, ne ararsan vardır. Evet, “kendine yapılmasını istemediğin şeyi başkasına yapma” buyurmuştur Hazreti Muhammed. Bunun demokrasi için iyi bir referans olduğunu Tanel Demirel’in ağzından duyunca üzerinde daha fazla düşünme kararı aldım...

Sonrasında da Osman Can konuştu: “Bir sitemin adillğine inanç, toplumun ihtiyaçlarına karşılık verebilmesine bağlıdır.

Eğer hukuku kutsallaştırırsanız, hukuk adına biri konuşunca herkesin susması özellikle siyasetin susması istenir. Bu da gittikçe tartışılmaz bir sistemi ortaya getirir...

Demokrasilerin geliştirilmesi anlamında dünya tecrübelerine baktığınızda, atılan ilk adım yargının demokratikleştirilmesi olmuştur.

Avrupa’da hukuku işleten bu kişiler herhangi bir tapınak rahibi değil, halkın temsilcisi kişiler. Kararlar müzakerelerle alınır. Türkiye’de henüz bu müzakere kültürü yok.”

Burada da aklıma “Onların işleri aralarında şûra iledir” Kur’an ayeti gelmez mi!.. Yani işlerini aralarında müşavere ederler, konuşurlar, tartışırlar, sonra bir karara varırlar.

Bu hafta için yargının sorgulanamazlığı üzerinde yazmayı düşünürken, Osman Can tam da üzerine bastı.

Önceki bir yazımda aktardığım, televizyona çıkan bir generalin “Bunlar (dediği, dindarlar) demokrasiyi nerden öğrenmişler, İsmailağa’dan mı, İskenderpaşa’dan mı?” müstehzi cümlesini hatırladım sonra. Acaba paşa burada konuşulanları duysa ne derdi diye düşünüp gülümsemeden edemedim.

Yargının kutsallaştırılması, “benim sözümün üzerine söz söylenmez” tavrı bir yana, başkalarının acılarına, sorunları karşı duyarsızlığı, hissizliğini konuşmak gerekiyor her şeyden önce bu ülkede.

Fatih Üniversitesi öğretim üyelerinden pedagog Adem Güneş’le konuşmuştum geçenlerde otistik davranışlar üzerine. Bunun Türkiye’de kişisellikten öte kurumsal bir hal aldığını düşünüyorum çünkü. Otistiklerin temel sıkıntısı, başkalarının acılarına karşı duyarsız olmak, hissizleşmektir, demişti Adem Hoca.

Türkiye’de devleti oluşturan bütün kurumlar sanki bu esas üzerine kurulmuş gibi. Birtakım kurumlar kutsallaştırılmış, haklarında hiçbir yorum yapılamıyor, eleştirilemiyorlar.

Osman Can gibi bir Molla Kasım şimdi gelmiş, alışılmadık laflar ediyor.

Bu seneki Abant’ın iki çalışan ismi Osman Can ve Tanel Demirel oldu bence. Yuvarlak laflar yerine, kurumların, demokrasinin ve toplumun yeniden bir mutabakat üzerinde buluşabilmesi yönünde dikkat çekici tesbitlerde bulundular.

Türkiye’de toplum, demokratikleşme yolunda ciddi mesafe almışken, kurumlar artık tapınak rahiplerine dönüşmüş kişilerin elinde ülkenin ufkunu kapatıyorlar. Özgürlükler ve demokrasi adına halk başını kaldırmaya kalktığında, kafasını çarptığı bir beton tavan buluyor üstünde.

Türkiye’de sorun altta değil üstte. Halkta değil kurumlarda. Bu artık gizlenemeyecek kadar kendisini göstermiş durumda. Yeni bir toplumsal mutabakatın artık bu yüzden gecikmeye tahammülü yok.

elif.cakir@yahoo.com

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Âlicenap olabilmek

Elif Çakır 23.03.2010

Pazar günü “Sevgi” sokağındaydım. Kumkapı’da Meryem Ana Kilisesi’nin bulunduğu sokak. O sokağın başka bir özelliği daha var. Hani malum “kaçak Ermeniler”in yoğun olduğu mekânlardan en bilineni. Başbakan’ın,

kaçak Ermenilerin sınır dışı edilebileceği imasından sonra, çalışmak üzere ülkemize gelen Ermenilerin işporta tezgâhı açtıkları Kumkapı'nın ara sokaklarına gittim. (Gittim dedimse, bu konulardaki çalışmalarını iyi bildiğim *Hürriyet*'ten Ersin Kalkan'a söyledim, birlikte gittik.) Meryem Ana Kilisesi'ne uğradım, büyük oruç ve kandil duası için toplanan Ermenilerle birlikte ayinlerini dinledim.

Sonra sokak aralarında kaçak Ermenilerin izini sürdüm(!) Her gün sokak aralarını dolduran Ermeni tezgâhlarından hiç iz yoktu. Civardaki esnaf, Başbakan'ın açıklamalarından sonra herkesin yaşadıkları mekânlara saklandığını söylediler. Ki bu Ermenilerin daha önce buralarla bağları olan insanlar olduğunu bir ayrıntı olarak öğrendim. Yani onyıllar önce bu topraklarda yaşayanların torunları belki de, ekmek parası için geliyorlar tekrar. Bir kısım insanların kafası bu durumda şöyle çalışıyor, biliyorum: "Bakın işte, Haliç kıyıları gibi buralara da tekrar Ermeniler gelip yerleşecekler, Avrupa Birliği bunun için fon verip buraları güzelleştiriyor!" (Epeydir halk arasında bu türden muhabbetler de yapılıyor, hepinizin kulağına gelmiştir.)

Başbakan'ın ilginç ruh hali doğrusu hepimizi şaşırtıyor. İyi niyetli, samimi olduğuna inandığımız konularda birden öyle sözler sarf ediyor, öyle çarklar ediyor ki, artık bunun sürekli bir hal alması kendisi hakkında kafa karışıklığına yol açıyor.

Kumkapı'da görüştüğüm iki papazdan birinin Başbakan hakkındaki cümlesi, derin derin düşündürecek cinstendi.

"Tüm dünyada egemenlik kurmuş koskoca bir imparatorluğun başbakanına bu cümleler hiç yakışmadı" dedi. İmparatorluğun başbakanı derken, düşünce yapısı olarak Osmanlı İmparatorluğu'na daha yakın olması hasebiyle Tayyip Erdoğan için bunu söylüyordu.

"Çünkü Osmanlı İmparatorluğu'nun temel özelliği âlicenaplıktır. Topraklarındaki her millete saygın davranmaktır. İnsanların yoksulluğu ve aczi üzerine politika bina etmek bu kültüre yakışmaz."

Meryem Ana Kilisesi'ndeki papaz ise çok tedirgindi. Bir insanın gözlerindeki tedirginliğin bu kadar belli olmasını ilk kez gördüm diyebilirim. Bu tedirginlik beni de tedirgin etti ve utandırdı. Ne diyeceğimi bilemedim.

"TC vatandaşıyız biz, bu olaylarla hiçbir ilgimiz yok" diyerek panik havası içinde söze başladı. Zaten çok fazla konuşmadı. "Başbakan böyle söylediyse vardır bir bildiği" diyerek kestirip attı. Ben, aynı referanslara sahip olduğumuz Başbakan'ın sözlerinden dolayı üzülüğümü dile getirince, "öyleyse bunları dile getirin" imasıyla yetindi.

Bugün yazıyı yazarken (pazartesi) anayasa paketinin açıklandığını gördüm haberlerde. Nedense ilgimi çekmedi. HSYK üyelerinin belirlenmesi, askere sivil yargı yolu gibi şeylerden önce, sanki bu topraklarda daha büyük bir sıkıntımız var gibi.

Belki Cumhuriyet tarihindeki en revizyonist bir iktidara ve en cesur başbakana sahip gibiyiz. Ama yüzyıllık sorunlarımıza "açılım" adı altında el atarken, Başbakan birdenbire değişiyor. Başlangıçtaki samimi konuşmalarını bir yana bırakıyor, aniden kısa devre yapıyor sanki. Bir bakıyorum İstanbul İl Başkanlığı günlerindeki merhametli Tayyip Erdoğan, bir bakıyorum, devletin soğuk yüzü.

Ak Parti, açılımlar konusunda oldukça tedirgin, ya da büyük bir kafa karışıklığı içinde hareket ediyor gibi. Sanki yüz yıllık sorunlarımızı tozlu raflardan indirip şöyle bir silkeliyor, tozunu alıyor, sonra sanki bunu tekrar yerine koymak için yapmış gibi, aldığı yere bırakıyor.

Ermeni papazın söylediği Osmanlı kültürünün, yeni anayasanın en önemli maddesi olması gerekiyor bana kalırsa. Devletin âlicenap olması, içerideki bütün halklara aynı saygınlıkta muamele eden bir devlet galiba bizim

aradığımız.

1915'te yaşananlar yaşanmış. Bunun derinliğine inmek burada mümkün değil ama kısaca şöyle ifade etmek gerekir ki, bu "bizim" yaptığımız bir iş değildi. Çünkü Kur'an'da belirtilen temel esaslardan biri de, "insanları yurtlarından çıkarmamaktır". İnsanları yurtlarından sürmek, en büyük zulümlerden biridir. Yurtlarından çıkarılmış olanların acısını paylaşmak, hiçbir Müslüman'a zül değildir.

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Görevini kötüye kullanan savcı!

Elif Çakır 30.03.2010

"Biz de tıpkı askerler gibi izole yaşarız. Lojmanlarda oturur, sosyal alanlarda birlikte hareket ederiz. Zaman içinde ailemizden başka sivil görmemeye başlarız. Bu olay yaşandıktan sonra 60 dairelik lojmanımda tek bir kişi bile selam vermiyor, evime gelmiyordu. 'Bir maniniz yoksa' diye komşulara gönderdiğimiz çocuklarımızın yüzüne kapılar çarpılıyordu. Üstelik başsavcı, görevden alındığımın ertesi günü adliyedeki odamın kilidini değiştirmiş beni tamamen açıkta bırakmıştı. Gidecek yerim yoktu. Aylarca evimden çıkamadığım oldu. Derin bir sessizliğe ve ıssızlığa mahkûm edilmiştim. Hücre mahkûmlarının konuşamamaktan dolayı zaman içinde işitme kayıpları yaşadığını öğrenmiştim. Aynı belirtiler bende oluşmaya başlamıştı. Üç yıl süren sessizlik döneminde iki kulağım da kademe kademe zayıfladı. Şimdi işitme cihazıyla duyabiliyorum."

Sacit Kayasu'yu hatırlayanınız var mı aranızda? Yukarıdaki sözler kendisine ait. Kendisi HSYK mağduru bir Cumhuriyet Savcısı. Hani on yıl önce "12 Eylül darbecileri yargılansın" diyerek iddianame hazırlayan ve hayatı kararan savcı.

Anayasa'daki geçici 15. maddenin değiştirilip 12 Eylül darbecilerine yargı yolunun açılması tekrar gündeme gelince, ailesinde pek çok subay bulunmasına rağmen "zaman aşımına uğramasın" diyerek iddianame hazırlayan ve görevini yaptığı için Genelkurmay Başkanlığı'nın talimatıyla "görevini kötüye kullanmaktan" hayatı karartılan Sacit Kayasu'yla irtibata geçtim. Ben sordum, o da çok samimi cevaplar verdi.

Kayasu, Anayasa'nın geçici 15. maddesi gerekçe gösterilerek ceza verilmeyeceğini düşünerek Kenan Evren'in 30 Ağustos 1980 tarihli konuşmasını da dava dilekçesine ekleyerek o konuşmadan cezalandırılmasını istemiş. İstemiş çünkü bir sanık hakkında dahi dava açılırsa diğer darbeciler hakkındaki zamanaşımı da kesileceğini düşünmüş. Sacit Kayasu, "Bu iddianameyi hazırlarken bunun elbette bir risk olduğunu biliyordum" diyor ama, "dokunulmazlara dokunma"nın "görevi kötüye kullanma" olarak karşısına çıkacağını hiç düşünmemiş. Fakat bir Cumhuriyet Savcısı'nın iddianamesi "şikâyet dilekçesi" olarak kabul edilip işleme bile konulmamış!.. Sonuçta, Tıpkı Şemdinli Savcısı Ferhat Sarıkaya gibi onun da hayatı karartılmış.

"Bu iddianameden sonra başıma gelecekleri kısmen tahmin edebiliyordum ama tahminimin ötesinde hayatım tam bir kâbus oldu.. Zira 19 Nisan 2000 tarihinde Genelkurmay Başkanlığı'nın şikâyeti üzerine HSYK tarafından açığa alındım ve üç yıl boyunca açıkta kaldım. Emekli olduktan sonra bile açığa alma kararı uzatıldı... Bütün suçum iddianame tanzim etmektir ve aslında bu benim görevimdi."

İşin tuhafı, Ak Parti döneminde de Sacit Kayasu'nun talihî dönmemiş. Bu süreçte Kayasu AİHM'e başvurmuş ve mahkeme onun görevine iadesine ve tazminat ödenmesine karar vermiş.

"İddianamem şikâyet dilekçesi kabul edilmiş ve işleme bile konulmamıştı ve buna rağmen, Kenan Evren hakkında iddianame tanzim ederek görevi kötüye kullandığımdan bahisle hapis cezası da alıyordum ve savcı

iken sanık, sanık iken de mahkûm oluyordum. Benim başıma gelenler tam bir hukuk skandalıdır ve maalesef kimse bu konunun üzerine gitmemiştir” diyerek yine de nazik konuşuyor Sacit Kayasu.

“Benim görevden alınmam, daha doğrusu ihraç edilmem AKP zamanında olmuştur ve bana hiçbir zaman yardımları olmadığı gibi, 24 Şubat 2009 tarihinde savcılığa geri dönmek için dilekçe verdiğim halde bir yıldan beri olumlu veya olumsuz bir karar verilmemiştir.”

Ak Parti milletvekili ve Anayasa Profesörü Burhan Kuzu, 2003 yılında bir panelde “gerekirse özel kanun çıkartırız” sözü vererek esip gülese de, maalesef AİHM kararı olmasına rağmen mesleğe geri dönmesini sağlayamamışlar.

Son olarak konuyu HSYK ve yeni anayasa paketine getiriyorum. Kayasu, “HSYK’nın hem yapısında hem de mensuplarının ideolojik ve politik tercihlerini müdahaleye dönüştürmekte yanlışlıklar olduğunu” belirtiyor kısaca. Anayasa paketini ise, “Eksik ve eleştirilebilir yanları olmasına rağmen olumlu bir yaklaşım” olarak değerlendiriyor ve muhalefetin toptan reddetmek yerine, hatalı gördükleri yerleri düzelttirmek ve eksik gördüklerini ekletmek yönünde çaba sarf etmeleri gerektiğini dile getiriyor.

Hamiş: *Hürriyet* ve *Milliyet*’ten uzman muhabirler gelip Kayasu ile röportaj yapmışlar. Siz okudunuz mu? Görmediğinizden eminim...

Neden acaba?

elif.cakir@yahoo.com

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Hangi ölüm daha acınası

Elif Çakır 06.04.2010

Gittikçe tuhaflaştığımızın farkında mısınız?

Başkalarının ölülerine ağıtlar yakıyoruz.

Evimizde ölülerimiz var!

Avazımız çıktığı kadar yükselttiğimiz seslerimizle “biz çocuklara gözyaşı döktürtmeyiz” diyoruz. Ağlamaktan yorgun düşmüş çocuklar dizimizin etrafını sarmışlar.

Hayatında bir adam öldüren katillere (M. Ali Ağca, Ogün Samast) hayatları zindan olsun diyoruz, ama medya, siyaset, ordu.. kendi içindeki seri katillerinden temizlenemiyor. Kararttıkları hayatlara inat dünya cennetinde ömürlerine ömür katarak yaşıyorlar.

Kendi insanlarımızın kıymetsizliği üzerine kafa yoranız var mı? Vardır elbette.

Bilmiyorum.

Sorduğum sorulara net olarak cevap veremeyişim beni kaosa sürüklüyor.

Mantiğim bulanıyor. Hangi ölü daha kıymetli? Dershane parasını ödeyemeyen annesinin cezaevine düşmesinden kendini sorumlu tutarak intihar eden delikanlı mı, İsrail askerinin silahından çıkmış bir kurşunla

ölen çocuk mu daha çok gözyaşı dökülmesini hak ediyor?

Demokratik açılım tam gaz devam ederken, "taş atan" çocukların bizim polisin copuyla dayak yemesi mi daha trajik yoksa başka ülkelerdeki çocukların durumu mu daha acınası? Sorular çoğaltılabilir, nasılsa cevaplar konusunda kafamız net değil!

Pazar günü gazetelerde gördük hep birlikte, dersane parasını ödeyemeyen annesinin hapse girmesine kendisinin sebep olduğunu düşünen Semih'in intihar haberini.

Bu vesileyle, uzun zamandır düşünüp de TSK, Ergenekon, anayasa derken ıskaladığımız ve günden güne kangren haline gelen "dershane sorunu"na girmek istiyorum. Dershane yaşı artık ilkokullara düştü. Bizim okul dönemimizde dershaneler pek de önemli değildi, herkes liseyi bitirene kadar okuluna gider, son sınıfta belki dershaneye uğrar, eksik bilgilerini pekiştirirdi.

Milli Eğitim sahasında yıldan yıla yapılanlar artık konuyu iyice çığırından çıkarmış durumda ve bu konuda hemen hiç konuşulmuyor.

Arkadaşılarımdan birçoğu öğretmen ve bu konudaki yakınmaları artık neredeyse, beni çıkıp Milli Eğitim Bakanı'na "yahu bu öğretmenleri dinlemiyor musunuz hiç" dedirtecek duruma getirdi.

İntihar eden Semih'in dramını konuştuğumuz bir öğretmen arkadaş, daha dün, *"artık çocuklar boşuna okula gidiyorlar, okullar kapatılıp dershanelere gönderilsin"* deyiverdi. *"Çünkü, Milli Eğitim'den gelen müfettişin bize söylediği ilk şey, 'eğer bir öğrenciyi sınıfta bırakırsanız karşınızda beni bulursunuz' oluyor."*

Özellikle Ak Parti döneminde –okul kitaplarını bedava dağıtmak bir yana- eğitim politikasının anlamsızlaştığı yönünde ciddi bir kanaat oluştu.

Sebebi de çok basit: AB standartlarına gelmemiz için herkesin lise mezunu edilmesi gerekiyormuş! Eğitim düzeyi istatistiklerinin yükselmesi tek hedef şu anda. Bakanlığın tek amacı var: Herkese diploma vermek!

Devlete, vatandaşlık hizmetleri için vergi ödeyen halk, hastalandığı zaman özel hastaneye, eğitim almak için özel dershaneye gitmek zorunda. (Bunlar, "liberal" politikalara aykırı düşen şeylerse varsın olsun, eğitim ve sağlık hiç de gözü kapalı liberalizmin ellerine atılacak şeyler değil çünkü. Eğitim ve sağlık hayatımızın temel direkleri ve her aileyi çok yakından etkiliyor. Kimilerini sarsıyor, bunalıma sürüklüyor.)

Artık Milli Eğitim Bakanlarının "dershane ortağı" olduğunu konuşuyorsa insanlar, (mahalle kahvesindekiler değil, eğitim camiasındakiler), bu işin (en terbiyeli şekliyle) çivisi çıkmış demektir.

Öğrencilere bedava kitap dağıtmak görünüşte iyi bir iş, ama eğitim meselesine derinlemesine bakınca tam bir fasa fiso. Aileler çocuklarına toptan 50 TL edecek beş kitabı mı alamayacaklar! Ama öte yandan dershanelere koşullandırılmış, dershanelerin başıboşluğuna bırakılmış çocuklar için aileler dershane parası ödemekten bezmiş durumdalar. En ucuzu iki bin liradan başlayan dershane ücretlerini ödemek için herkes aynı çırpının içinde. Bu, tek çocuk için. Birkaç çocuk okutanların kâbusunu varın düşünün. Sayın Başbakan ve hükümeti, en az üç çocuk yapılmasını isterken, 50 liradan 150 lira tutacak kitap parası yerine, iki bin liradan altı bin lira tutacak dershane parasını düşünmek zorundadır.

Hükümet sanki bütün bakanlarıyla Ergenekon ve anayasa meselesine kilitlenmiş durumda. Bütün bakanlar bu işlerle mi uğraşıyor? Eğitime ne zaman sıra gelecek?

elif.cakir@yahoo.com

İyi çocuklar

Elif Çakır 20.04.2010

Mahallenin iyi çocuklarıyız biz. Cumartesi akşamı Harbiye Kongre Salonu'ndaki "Birlikte Yaşama Ödülleri"nin verildiği gece, salonda hissettiğim buydu. Toplum içerisinde birlikte yaşamaya katkıda bulunan mahallenin iyi çocuklarına (gazetemiz *Taraf* içinde olmak üzere) ödüller verildi.

Mahallenin iyi çocuklarıyız biz. Özünde kötü olmayan çocuklara gösterilen iyi örnekleriz. Kırmızı kurdela takılmış örnek çocuklarız. (Yaşar Büyükanıt'ın, oraya buraya bomba koyan "iyi çocuk"ları gibi değil, belki eline pimi çekilmiş el bombası verilen iyi çocuklardanız!)

Sahnedeki her enstrümandan önce tek tek dinlediğimiz şahane müzikler... Keman, kanun, ney, bağlama... Sonra hepsi biraraya gelip de "Hayat bayram olsa" çalınca, bir bahar coşkısına kaptırdım kendimi...

Kendini akıllı sananların üç günlük dünya için ya çakmaya çalıştıkları ya da çıkartmaya çalıştıkları çivilere bakınca, akıllı olmak istemediğime karar veriyorum. Neyin kavgası diye düşünmeden edemiyorum.

Şimdi çıkmışız toplumun uslu çocuklarına ödül veriyoruz. Okuma yazma öğrenmek için başladığımız sınıflar, sınıfsal farklılıklara zemin hazırlıyormuş meğer. Bölünmeleri bir türlü bitiremiyoruz. Vicdanlara seslene seslene bitecek kavgalar. Kavga edenler, buna gerek olmadan yaşanabileceğine inanacaklar. En nihayetinde Adem'le Havva'nın çocukları değil miyiz. İnsan olmak neyimize yetmiyor!

Ödül almak güzel ama insanı temelden ilgilendiren konularda ödüller alıp vermeye gerek duymadan yaşanacak günlere...

Niye hep Gül!

Maksadım çıkan fitne ateşine odun taşımak değil, ancak cidden merak ettiğim bir şey var. Ne zaman Başbakan ve Cumhurbaşkanı'na ilişkin bir fitne kazanı kaynatılmaya çalışılsa, kaynayan suyu ıltmaya çalışıyor Fehmi Kuru. Doğru da yapıyor. Sonuçta bunu birilerinin yapması gerekiyor. Zaman zaman ben de "aslında bildiğiniz gibi değil, bunlar arasında müthiş bir çatışma var" fikri etrafında oluşan "Gül kanadı" ve "Erdoğan kanadı" fesadına inanacak gibi oluyorum. Ancak iktidar böyle bir şey olmalı. İnsanın aklına gelmeyenleri getirirler, kardeşliğin ötesinde dostluk şerbeti içmiş olanların şerbetine zehir katmaya çalışırlar. Böl parçala mantığı her zaman böyle çalışır.

İyi güzel de. Ne zaman bu tür haberler çıksa, Fehmi ağabey her zaman Abdullah Gül'ün koltuğu bırakabileceğinden, fedakârlığından bahsediyor.

Peki de sevgili Fehmi ağabey... Hep mi bu durumlarda fedakârlık yapacak mütevazılığa sahip olan Abdullah Gül'dür. İki kelam da niçin Tayyip Erdoğan için etmezsin... Tayyip Bey de "kardeşim" diye ona koltuğu devretmedi mi?

Bence doğru olan şu... Onlar kardeşlik sınırlarını geçmiş iki güzel insan. Onlar iki güzel dost. İkisi de gerektiği yerde kim ne yapacak diye bakmadan birbiri için makam, koltuk ve iktidardan vazgeçebilirler.

Meslekte yenisin, üslup böyledir dersin yine de sorarım. Haksız mıyım!..

CHP, Eski Kafa'da!

Atılğan Bayar arayıp da "Eski Kafa'da Kılıçdaroğlu ile bir yemekte buluşalım" deyince önce bir hah ha! deyiverdim. Kılıçdaroğlu ve eski kafa...

Eski Kafa, Fatih'te daha çok muhafazakâr entelektüellerin takıldığı bir mekân.

Oldukça istifade ettiğim bir o kadar da keyif aldığım buluşmaya Kılıçdaroğlu tek başına (Gürsel Tekin'siz) geldi.

Neler öğrenmedim ki! Deniz Baykal'ın Ramazanlarda beş vakit kıldığı gizli namazlarından tutun da otuz gün Ramazan orucunu tutmasına kadar... Bildiğimiz gibi değilmiş meğer Baykal, yakından tanısak ne çok severmişiz! Allah ile kul arasında gizlediği dindarlığını siyasete alet etmemesindeki faziletli davranışını duyunca, bir anda, dindarlığını görünür kılan bizler acaba gösteriş meraklısıyız da farkında mı değiliz, Allah muhafaza diyerek Rabbime sığındım!

CHP'nin dindarlar ile sorunu olmadığını anlatırken, önce kendini buna ikna etmeye çalışıyor gibiydi Kılıçdaroğlu. Geçmişte yaşanan kötü tecrübelerin farkında. Dindar insanlarla CHP arasındaki önyargıları kırmaya çalışıyor. (Deniz Baykal'ın Kutlu Doğum Haftası törenine katılıp konuşma yapması da bu çabayı artık gözle görülür bir hale getirdi.)

Söz dönüp dolaşıp başörtüsü yasaklarına gelince Kılıçdaroğlu, "Başörtüsü sorununu ancak CHP çözer. Bizi seçin çözelim" deyince, takılmadan edemedim, "beni de götürün Meclis'e, daha inandırıcı olur" deyiverdim. Kılıçdaroğlu'nun şaşkınlığına muzırca gülümseyerek göz kırptım. Amacım mata götürecek bir şah değildi elbette.

Beni asıl şaşırtan ise, "hangi vatandaşımız ibadetlerini özgürce yerine getiremiyorsa bana gelsin" demesi oldu. "Nasıl yani" dedim.

Nasıl yani!

elif.cakir@yahoo.com

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Mebuslar da bizi görüyor mu!

Elif Çakır 27.04.2010

Çorbadan dönenin kaşığı kırılınsın deyip az daha şu "CHP'den milletvekilliği" işine kendimi cidden(!) kaptırıp gidecektim. (Kılıçdaroğlu'nun kulakları çınlasın.)

İster döneke deyin, ister ulaşamadığı ciğere munda diyor deyin, ne dersiniz deyin ancak ben vekillik işinden vazgeçtim. Şöyle söyleyeyim de meramım daha net anlaşılınsın: Ben böyle bir Meclis'e talip değilim. Bakanlık verseler, başörtümün renginden halı serseler yine de yokum arkadaş.

Tam da, gittiğim yerlerde "Buyurun sayın vekilim" tezahüratlarına boğulurken, Sevilay Yükselir'in "Sen bilmezsin CHP'lileri, tavanını da tabanını da en iyi ben bilirim, siyaset oyunlarına yabancısın, sana benim gibi bir sözcü, danışman lazım, kalkanın olurum, koruman olurum, sözcün olur, ciğerin olurum" gazlarıyla "aman ha bırakma şu işin peşini, sözkonusu vatansa gerisi teferruattır, şu ayıbı biz temizleyelim, sistemle sorunu olmayan, Cumhuriyet'in temsilcisi CHP'ye çözdürelim şu başörtüsü ayıbını!" diyerek günlük andımızı tamamlayıp, bana

daha şimdiden “aman vekilim, canım bakanım” iltifatlarıyla gönlümü hoş ettiği bir sırada vazgeçtim hem de bu sevdadan... Diyorum ya, ister döneğ deyin ister cesaretsiz, hiç umurumda değil.

Baksanıza Meclis’in içler acısı durumuna. Devletin çeşitli şekillere bürünmüş “zalım” halleri henüz adil bir düzene evrilememişken bir de TBMM’deki bu zulme dayanmam!

İki “öteki” arkadaş olarak bazen bir mekânda buluşmak istediğimizde o gazeteci arkadaşım “yahu orası çok güzel de kafayı bulmadan çekilecek bir yer değil” der. Bu kafayı bulmadan çekilmeyecek mekânlar konusu, kafayı çekmeden çekilmeyecek kişilere kadar varır çoğu kez.

Kaç gündür televizyondan Meclis’teki anayasa değışikliğı görüşmelerini izlemeye (daha doğrusu buna katlanmaya) çalışıyorum.

Bir şair edasıyla çıkıp, “dalında limon, seled e zeytin, ne olacak bu memleketin hali” diyeninden tutun da, ne için ne yaptığını kendisi de pek bilmeyen bir vekilin, eylem meydanındaymışçasına “kıvırtan başbakan istemiyoruz” pankartı açmasına kadar... Hatta kendisini Kurtlar Vadisi’nin setinde sanarak “hepiniz şerreffsizsiniz” diye bağır anları görünce, semt pazarlarının daha masum olduğunu düşünmeye başladım.

Alkol almadığıma göre, ben bu Meclis’e ve vekillerine nasıl katlanabilir, nasıl tahammül edebilirim ayık kafayla. İlk kez AKP’li vekillere acıyıp “Allah yar ve yardımcınız olsun” diyerek dua ettim. Ne Pasiflora, ne Zanax keser bu eziyete katlanmayı. (MHP ve CHP’li vekiller kötü, Ak Partili vekiller iyi sonucunu çıkarmak için demiyorum. İzlediğim kısımlarla ilgili kanaatim budur.)

Nasıl bir kafaya sahip olduğunu anlayamadığım MHP’li vekilin racon keser edasıyla “Nesini beğenmiyorsunuz Anayasa Mahkemesi’nin!” konuşmasına bakınca biraz sonra bipleme sesi çıkar mı televizyondan diye kulak kesildim, ancak Sadullah Ergin’in efendice çıkıp, “Mesela AİHM’de 120 bin insan haklarına ilişkin dava var, bunun yüzde 10’u bizim ölkemize ilişkin. Bu büyük bir rakam. Bir de elbette Strasbourg’a gidemeyecek vatandaşlarımız var, neden Ankara’da kendi hakkını arayamasın? Strasbourg değil Ankara’da hakkını arayabilme imkânı da sağlamak istiyoruz” şeklindeki cevabını dinleyince “Helal” dedim.

Fakat, konuşmak için söz isteyen iki vekilin, zaman darlığı sebebiyle zor anlar yaşayan TBMM Başkanı’na, “ikimiz aynı anda konuşalım” demesiyle Mehmet Ali Şahin’in şaşkınlıkla “böyle bir ‘uygulamamız’ diyecekken ‘uykulamamız’ yok, nasıl olur böyle bir şey” cevabını duyduğumda, televizyonu kapatma vaktinin geldiğini hissettim.

TBMM’yi izledikçe kafam karışıyor, Aziz Nesin geliyor aklıma. Vekillerimiz gerçekten halkımızı mı temsil ediyor? Yoksa halk (halklar diyeceğim de.. Türk, Kürt, Laz, Çerkes, vekil olunca hepsi aynı) eğlenmek için bunları seçip Meclis’e mi gönderiyor, fehmedemedim. Hele bir Kamer Genç vakası var ki, “Tunceli halkı bu adamı niye seçer” başlıklı bir doktora tezi yapılmalı diye düşünmeden edemiyorum.

CHP ve MHP’nin işi görüşmeleri sabote etmek. Uzatmak, sonuçsuz bırakmak. Gereksiz önergeler, hatta Başbakan hakkında gensoru vermeler... Bir iş e çeşitli gerekçelerle karşı olabilirsiniz. Anayasa değışikliğı paketini de doğru bulmayabilirsiniz. Ama akıllara seza birtakım oyunlarla TBMM’yi maskaralıklara alet etmek de neyin nesidir? Yapılanların size göre niye doğru olmadığını, referandum vakti çıkar halka anlatırsınız. Onlar da ne yapacağını sizden iyi bilirler, siz vekilsiniz, onlar asıl!.. Di mi ama!

elif.cakir@yahoo.com

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Pedagoglar nerede

Elif Çakır 04.05.2010

Herkesin ahkâm kestiği, Siirt Pervari'deki tacize uğrayan çocuklar üzerinden başlayan mevzuda, asıl konuşması gereken uzmanlar nerede diye kimsenin aklına neden gelmez?

Psikologlar, psikiyatristler, hukukçular, sivil toplum kuruluşları konuşuyor da konuşuyor... Gazetecisi, feministi, kadın hakları uzmanı, aile uzmanları... Bir tek konuşmayan, konuşamayan pedagoglar var! Adı üstünde peda- çocuk logika-bilimci. Oysa yeni doğandan yetişkine kadar asıl söz sahibi olması gereken pedagoglardır. Niye konuşmazlar, niye ekranda yoklar diye bir aramaya başladım ki... Pedagog Adem Güneş geldi aklıma. Meğer o da çok dertliymiş: ülkede pedagog kalmamış, nesli tüketilmiş...

Nasıl olmuş peki bu? Çünkü 12 Eylül 1980 ihtilalinden hemen sonra üniversitelerdeki pedagoji bölümü kaldırılmış... Yetkililerin bu işi tam bildiğini de zannetmiyorum. Hepsinin klasik cevabı "pedagoji yok ama onun yerine PDR Psikolojik Danışmanlık Rehberlik bölümleri var" oluyor. Ama PDR başka, pedagoji başka, pedagojinin yerine konulacak bir bölüm değil bu, farklı bir alan. Niye bu kadar üzerinde duruyorsun, memleketin meselesi bitti de pedagog yetişmiyor bahsi mi kaldı demeye kalkışacaklar biraz nefeslensin, ondan sonra desinler diyeceklerini.

Eğer üniversitelerimizde pedagoji bölümleri kaldırılmasaydı ne olurdu? Pedagojinin bir alt branşı olan medya pedagojisi oluşurdu. Oluşmazsa ne olur?

Şu andaki durum ortaya çıkar...

18 yaşa hitap eden bir dizinin akıllı işaretleri yedi yaşa acemice indirilir. Medya sorumsuzca davranır. Çünkü bu işi kontrol edebilecek çocuk bilimcisi yoktur. Çocuk haklarını savunacak söz sahibi uzmanlarınız yoksa.. ortaya böyle çözümsüz, konuş konuş sonuca varamadığınız garabet bir tablo çıkar.

Yine merak ediyorum, çeşitli etnik kültürleri birarada tutan Anadolu coğrafyasında neden bir "transkültürel pedagog" yoktur? "O da kim" mi? Farklı kültürden çocuklar birarada bulunurken, toplumu dengeli bir zeminde tutabilme sanatkârına verilen bir isim bu.

Pedagoglarınız yoksa, taş atan çocukları da anlayamazsınız, tacize uğrayan çocukların haberlerini de ancak acıyarak verirsiniz.

Kafanızı karıştırmaya devam edeceğim. Daha Orthopedogog meselesini tartışacağız...

***

1 Mayıs ve PKK

Çocukluğumuzda bahar Nevruzlarla, Hıdrellezlerle karşılanırken, ne yazık ki senelerdir "bahar mevsiminin gelmesiyle birlikte artan PKK terörü" konuşulur oldu.

1 Mayıs'ın kanlı hatırasını on yıllar sonra bir parça olsun teskin edecek adım atılmışken, herkesin neşesi yüzünde donup kaldı ardı ardına gelen karakol baskınlarıyla.

Öte yandan bir Genelkurmay Başkanı var ki, "gazete köşelerinde bile bu eylemlerin nerelerde yapılacağı önceden yazılıp çizilirken, hiç mi tedbir almıyorsunuz, niye ölüyor gençlerimiz" diye sorulunca, "mütareke basını"ndan girip "hain"likten çıkıveriyor.

Ölen gençlere mi içimiz yansın, Genelkurmay Başkanı'nın diline pelesenk olan "hain" ithamlarına mı!..

Yüreklerle su serpici açıklamalar yapması gerekirken, İlker Başbuğ maalesef muvazenesini çabuk kaybeden bir yapıya sahip oluyor. Kolayına mı geliyor nedir, her meseleyi "hain"e bağlayıveriyor. Belki içinde bulunduğu askerî literatür bunu gerektiriyordur, bilmiyorum. Bildiğim şey, artık bu konuşmalar çok çirkin kaçıyor, can da yakıyor!..

1977'deki kanlı tezgâhın ardından 33 yıl sonra, tarihî bir güne şahitlik etmek için yola düşüp Taksim Meydanı'nda nasıl keyifli saatler geçirdiğimi anlatacaktım bu yazıda. 1 Mayıs İşçi Bayramı kavramına pek yakın yaşamadım her muhafazakâr ailede olduğu gibi. Büyüklerimiz "komünist bayramı" deyip geçerlerdi, hatta yapılan sert müdahaleleri olumlu bulanlar vardı. Benim Taksim yolunu tutmamın sebebi İşçi Bayramı kutlamak değildi belki ama bence daha önemli bir boyutu vardı. Türkiye'de karanlık bir dönemin sonuna doğru atılan güzel bir adıma kendi adımlarımı da eklemektir.

Peki, ülkenin iyiye gidişine dur demek istercesine PKK böylesi bir dönemde niye bu tarz eylemlere girişti? Burada, 1977'deki 1 Mayıs'ta halka kurşun sıkanlarla PKK'nın birkaç gündür süren eylemlerini yapanların, isimleri farklı da olsa aynı odak olduğunu işaret eden Başbakan'ın sözlerini çok önemişiyorum...

Düne kadar PKK eylemlerinde Amerika'ya ateş püskürülürdü. Peki, bugün Amerika böyle bir şey istemiyorken, PKK bu eylemleri niye yapıyor? 1 Mayıs'ı, 33 sene öncesine nazire yaparcasına kana kim buladı?..

elif.cakir@yahoo.com

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Deniz Baykal tam özgürleşecekken...

Elif Çakır 11.05.2010

Ne yaptın Deniz Baykal! Duygusal davranmanın sırası mıydı? Daha akılselim, daha soğukkanlı davranacakken, ne yaptın?

İlk kez beni şaşırtıyorsun, ilk kez bütün ezberlerimi altüst ediyorsun.

Köşelerinden sana "istifa et istifa et" diye bağıranlara bir baksana... Söz konusu Berlusconi, Sarkozy olunca başlarına taç edinenlere kına yaktırmanın sırası mıydı? Ki asıl onlar senin ardından timsah gözyaşı dökecek olanlardır.

Hele bir de bu komplodan hükümeti sorumlu tutman yok mu, ne olup bittiğini ya gerçekten anlamıyorsun ya da halen numara çekmeye devam ediyorsun.

Oysa tam da her şey yeni başlıyordu. Oyunları bozup kendi oyununu kurmanın, belki de asıl şimdi tertemiz bir sayfa açmanın tam vaktiydi. Cumhuriyetin temsilcisi olarak şantaj tehditlerini arkana atarak, asıl şimdi yapacaklarıyla tanıyacaktık seni Deniz Baykal. Eski statükocu, devletçi yapıdan, yapmak istemediklerinden, zorla yaptırılanlardan kurtulmuş bir Deniz Baykal olarak halkın karşısına çıkabilirdin.

Nelerle tehdit edildiğini söylemenin de tam sırasıydı. Açıklayamadığın her ne varsa ortaya döküp, "kaybedecek bir şeyinin olmadığı" restini çekebilirdin. Zira asıl kazananlar kaybedecek hiçbir şeyi olmayanlardır...

Dünya değişiyor, kurulan tuzaklar değişmiyor. Nedendir bilmiyorum ama, daha ilk andan itibaren, malum görüntüler ile Deniz Baykal'ın saf dışı edilmek istendiğini düşündüm. Sadece "niye" sorusuna alternatif cevaplar üretiyordum zihnimde.

Hani "kullanım dışına itilmek" diyeceğim de, yanlış anlaşılmaktan korkuyorum. Sonuçta zoraki bir kullanım değil belki bu, dünyaya aynı çerçeveden bakan insanların güçler savaşında aynı safta bulunmasıyla ilgili bir şey.

CHP bu ülkenin kurucu partisiydi ve liderleri, devleti oluşturan çeşitli organlarla uyum içinde çalışmaktaydı. Fakat bu ilişki zamanla öyle bir hale gelmişti ki, kendilerine ördükleri statükonun içinden çıkamayıp boğulanlar, CHP'yi de aynı kadere mahkûm etmek istediler.

Artık Türkiye halkı toplum mühendisleri tarafından istenildiği şekilde yönlendirilemiyor ve yaptıkları her plan ellerinde patlıyordu. Artık halk, bölücülük ve irtica adı altında Türkiye'nin üzerine geçirilen deli gömleğini yırtmak istiyordu ve muktedirler bunu pek anlamıyorlardı. Anlasalar da, "halktır, nasıl olsa hakkından geliriz" diyerek belki başlangıçta pek önemsemiyorlardı. Olan biteni çok geç algıladılar ve bu telaşla çok acemi ve kimi zaman da gülünç projelerle gidişatın yönünü değiştirmeye çalıştılar. Artık halkın bir sele dönüşen değişim talepleri karşısında hiç olmazsa barajın kapaklarını açmayı bile akıl edemeyip, arkasına yeni duvarlar örmeye çalıştılar.

Fakat son dönemde bu ataletten, statükonun mengenesinden kurtulacak hamleler yapmaya başlamıştı CHP.

Makaraya dolanan çarşaf açılımı, Baykal'ın Kutlu Doğum Haftası etkinliklerine katılması, partideki diğer kurmayların (Kılıçdaroğlu gibi) halkın arasına gezinmeye başlaması, muhafazakâr kitle ile diyalog yollarının aranması, ceberut statüko politikalarının dışına çıkmaya başladığının işaretiydi CHP için.

Taha Kivanç dünkü yazısında anayasa değişikliği konusunda iyi çalışmadıkları için bir uyarı diyordu ama bence –sebeplerden biri olmakla beraber- mesele sadece bununla sınırlı değil gibi geliyor. Deniz Baykal'ın CHP'sinin yukarıda bahsettiğim hususlarda samimi olmadığı yaklaşımına sıcak bakmıyorum. Samimiyetleri kendi sorunları, yapılmaya çalışılanları iyi niyetli çabalar olarak yorumluyorum.

Baykal'ın istifa etmesiyle birlikte, Kılıçdaroğlu'nun önü mü açılacak, bilmiyorum. Yoksa herkes Kılıçdaroğlu'nu beklerken başka bir sürpriz mi çıkacak? Fakat CHP'nin ne yönde hareket edeceği, bu komplonun ne amaçla yapıldığının da göstergesi gibi olacak kanaatindeyim. Devletçi, statükocu kafadan kurtulmuş, halkın önüne sürekli öcüler koymayan, özgürlüklerden, demokrasiden ve değişimden yana tavır alan bir CHP mi olacak, yoksa eski politikalarını daha da yoğunlaştıran bir CHP mi?

Baykal, bundan hiçbir çıkarı olmayan belki de tek parti olan Ak Parti'yi suçlamak yerine, "hakkınızı helal edin" deyip çantayı toplamak yerine, CHP'yi komplocuların emellerine teslim etmemek konusunda kafa yormalıydı.

elif.cakir@yahoo.com

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

CHP vizyonu değişir mi

Elif Çakır 18.05.2010

Kemal Kılıçdaroğlu, bir değil iki kez üst üste "aday değilim" dedikten sonra, nasıl olduğunu belki ilerleyen günlerde anlayacağımız ani bir kararla, CHP Genel Başkanlığı için aday olduğunu açıkladı.

Hasan Bülent Kahraman, Alevi olması nedeniyle, Kılıçdaroğlu'nun CHP'nin Genel Başkanı olmasını Obama'nın Amerika'ya Başkan olmasıyla eşdeğer olduğunu yazmasaydı, konuya buradan bakacak değildim.

Hatırlarsınız, kendi partisinden Onur Öymen'in Alevi katliamına ilişkin sözleri üzerine "gereğini yap" dediği halde, geri adımı kendisi atmak zorunda kaldığında bile çok eleştirilmedi Kılıçdaroğlu. Çünkü belli bir kesim tarafından, elinde –genellikle sonuç vermeyen- dosyalarla gezmeye başladığından beri sanki bugünler için hazırlanıyordu.

Ancak, İstanbul Büyükşehir Belediyesi'ne Başkan adayı olduktan sonra Ak Parti karşıtlarını CHP'de toparlamayı beceren Kılıçdaroğlu'nun, 'Gandi Kemal' gazlarıyla CHP Genel Başkanlığı'na geldiğinde nasıl bir vizyon değişikliği getireceği konusunda zihnim bulanık. Çünkü yolsuzluk dosyaları ile yıldızı parlayan Kılıçdaroğlu'nun, ülkenin genel meseleleri hakkında nasıl bir fikre sahip olduğunu hiç işitmedik.

Bir akşam yemeğinde birkaç gazeteci arkadaşla birlikte sohbet etme imkânı bulduğumuzda, aramızda geçen konuşmaların bir kısmını "CHP Eski Kafada" başlıklı yazımda paylaşmışım. O akşamki sohbette de Kılıçdaroğlu'nun, hani artık değişme yolunda epey mesafe alan devletin statükolarına ilişkin tek bir parlak itiraz cümlesi yoktu.

Eski Kafa'da buluşmamızda söylediği bir söz aklıma geldi. "Siz hep bizi eleştiriyorsunuz, bize yükleniyorsunuz. Peki, sadece suçlu biz miyiz? Yedi yıldır iktidarda AKP var, onlara bir çift sözünüz yok mu?"

Bunun üzerine Kılıçdaroğlu'na; "Olmaz olur mu, ama şu CHP her konuda ikide bir ana evine kaçan gelin gibi Anayasa Mahkemesi'ne bir koşmasın. Her konuda engel oluşturmamasın. Şöyle aradan bir çekilin bakalım. O zaman size söylediklerimiz onlara söyleyeceklerimizin yanında devede kulak kalır" demişim. Bu konuda bile bir şey söylemedi, gülümsemekle yetindi.

Demek istemem o ki, benim en çekindiğim –yani tuhaf bir belirsizlik duygusu içinde karşısında ne yapacağımı, ne söyleyeceğimi bilemediğim insanlar, karşımda hiçbir fikri yokmuş gibi duran insanlardır. Yani berraklık bir yana, şu şöyle olmalı diyerek belli bir duruş sergilese bir insan, bunu bir ipucu kabul eder, anlayışı hakkında genel bir fikir edirsiniz. Kılıçdaroğlu ile görüşmemizde böyle bir rahatlık hissedemedim, duruşu ve meselelere bakışı hakkında bir yol bulamadım sözlerinden hareketle.

Kılıçdaroğlu hakkında kafam muğlâk. "Gandi" diyerek yol verenlerin, yelkenine üfleyenlerin, hangi pasif direnişle hangi mesele hakkında çözüm sunmuştur, bunları da anlatması gerek demek ki benim gibilere... Anlamadıysam benim hatam diyerek, haftaya bu konuda daha geniş konuşmak üzere lafı şu vizede kulaklı fotoğraf engeline getirmek istiyorum.

Öncelikle sorunun üzerine düşüp derhal çözüm üreten Egemen Bağış'a ve şahsında Ak Parti hükümetine teşekkürlerimi sunarım.

Ak Parti tarihe adını yazdıracak adımlar atıyor. Hataları yok mu elbette ki var. Bunlar ayrıca tartışma konusu. Ancak hatalı adımlar atmasının sebeplerinden birisi de muhafazakâr medyadaki arkadaşlarımızın "aman bir sorun çıkmasın" mantığıyla yaklaşımları...

Acı sözüm hepinize.

Gazetelerin magazin sayfalarını süsleyen Safiye Soymanlı Seda Sayanlı medyatik umre haberlerini birinci sayfalarına taşıyan mütedeyyin kesimimizin gözünde, "Başörtünden kulakların ve boynun gözüksün" komedisinin bir kıymeti harbiyesi olmadı.

Sanırsınız Hermes marka çanta almaya gidiyorum da ayağım takılmış düşmüşüm. Böyle olsa eminim eğlenceli bulup haber yaparlardı. Mevzu ben değilim, sizin gazetelerinizde de aynı mağduriyeti yaşayan arkadaşlarımız var. Bana gelen "hay eline sağlık" telefonlarının haddi hesabı yok. Herkes kuzu kuzu çektirip veriyormuş kulaklı fotoğraflarını (kuzu kulağı gibi oldu ama bu da işin latifesi olsun).

Keyifli keyifli, "Towerlardan, fildişi kulelerden halka ulaşamazsınız" diyerek eleştirdiğiniz medyayla yan yana durmanıza ramak kaldı beyler.

Ne demek istediğimi anladınız değil mi?

elif.cakir@yahoo.com

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Kurultaydan veda!

Elif Çakır 25.05.2010

Hafta sonu iki gün Ankara'da CHP Kurultayı'ndaydım. Kargaşayı gördüm, kendilerinden olmayan medyaya tahammülsüzlüklerini gördüm, sevinçten ayakkabılarını çıkartıp masa üzerinde alkış tutan "duayen!" gazetecileri gördüm... Bütün bu olanları fotoğraflama ya da yazma becerisi olmayan ve bu şekilde bir nevi onlara kıyak çeken "yandaş medyayı" da gördüm...

Basın kapısından girip boyunlarında basın kartı taşıyan, partiye üye gazetecileri, MYK'ya seçildikleri halde basın kartlarını hâlâ boyunlarından indirmeyenini gördüm, "yayıncı kimliğimizle buradayız" diyenini işittim...

Kendilerine örnek olarak "ama ama Ayşe Böhürler de MYK üyesi ve gazetede yazıyor" diyerek, kalemlerini ve programlarını devam ettireceklerine dair gerekçelerini dinledim...

Kemal Kılıçdaroğlu'yu "Başörtülü kız bak buraya" deyince şaşkınlıkla bana sesleniyor sanıp "Bakıyorum buradayım" diye dikkatle dinlemeye başlayınca, "Sendikanı, sigortanı yapacağız, mağduriyetine son vereceğiz" deyince, "lahavle" çektiğim halde sigortamın attığını hissettim...

Tribünde Gürsel Tekin'i gördüm. Bin bir zorlukla yanına çıkmak isteyişimde "elinden tutabilir miyiz" hassasiyetine çıldırıp, az önce "hacı teyze.. aha o kadının gene burada.." diyenler kimler acaba şaşkınlığını yaşadım...

Dayanamayıp "ben misafirim, bana iyi davranın, asıl kendinizi bana anlatın" serzenişlerime karşılık yaka kartımın çekiştirilmesinin şaşkınlığıyla acayip korktuğumu hissettim...

Gürsel Tekin'in "iki medya kuruluşunu sevmiyorum, medyadan da saymıyorum, ciddiye almıyorum" deyişine acı acı gülümseyerek "galiba birisinden gidiyorum, diğerine başlıyorum" deyip, hallerine mi acidım, umutsuzluğa mı düştüm bilemedim...

Yine Gürsel Tekin'in tribünde bir gazeteci arkadaşına "off the record" olarak "listeden asla mutlu olmadığını yanlış liste yapıldığını" anlatırken duyunca memnuniyetsizliğinin sebebini de anlamış oldum...

Radisson Otel'de Sevilay Yükselir'le birlikte çorba içerken yanıma gelen Gürsel Tekin'in ağzından "Medya Kılıçdaroğlu'yu yanlış yönlendiriyor" cümleleri çıkarken kocaman dev ekrandan Kılıçdaroğlu'nun "yandaş

medyaya yüklenmesi"ne ilahi bir tecelli mi acaba desem diye düşündüm...

Kılıçdaroğlu'nun "yandaş medyası" tam bir çıkartma yaparken, Başbakan'ın "yandaş medyası"nın ilgisizliği ve meraksızlığı üzerine "makul bir muhalif medya" olması gerektiğine karar verdim...

Kurultay'da şahsıma yönelik "yandaşın yan tarafına geçmişsin, hayırlı olsun" tebriklerini "darısı sizin başınıza" diyerek kabul ettim...

Nihayet sözü getirebildim. Bütün bu cümleler, günlerdir acayip içimi sıkan, daraltan, kaçıp gideyim buralardan psikolojisine sokan vedalaşma yazısı içindi...

Yazı yolculuğumda direksiyon kırdım ve istikamet değiştirdim. Alıştığım yol güzeldi, Kürdü Türkü, dindarı dinsizi, Sünnisi Alevisi, Ermenisi Yahudisi herkes barış içerisinde yaşasın diyen, bütün bunlar için ölümü göze alan Ahmet kaptanla yolların engebesini, dikenini, tozunu ya hissetmedik ya da umursamadık...

Zarifliği kadar cesurluğuyla da öncülerden olan "önce parmaklarınızı indirin, bizler sizin emir erleriniz değiliz" sözleriyle gönülleri fetheden Yasemin Çongar...

"Haydi anacım, haydi prenses" diyerek benim gibi tüm yazarlarımızın ayrı ayrı nazlarını çeken Tamer Kayaş...

Yıldıray, Markar, Erkan.. daha isimlerini sayamadığım tüm arkadaşlarım...

Taraf, her inançtan, her ırktan, farklı gettolarda yaşayan her sınıftan insanı biraraya getirerek belki de Türkiye'nin özlemini kurduğu bir "mahalle" oluşturdu. Burası herkesin mahallesiydi ve "mahalle baskısı" denen şey burada hiçbir anlam ifade etmiyordu. (Geçmiş zaman eklerine bakıp aldanmayalım, bundan sonra hep böyle olacak. Geriye dönüşü yok bunun.)

Herkes fikrini rahatlıkla söyleyebildiği bir zemin olarak *Taraf*, kısa zamanda yüzbinler satan gazetelerin yapamadığını yaptı.

Adaletin tarafında durdu.

Barışın tarafında durdu.

Doğrunun tarafında durdu.

Hiçbir tehdide aldırmadan hem de...

Uzağa gitmiyorum...

Yeni bir kapı açıldı önümde... Bu kapıdan girmek istedim. Çünkü orada da yalnız olmayacağımı biliyorum. Ahmet Ağabey'in "vedalaşmayalım, burası baba ocağın sayılır, kapımız her zaman açık" sözünden aldığım cesaretle daha rahat gidiyorum. İyi bir *Taraf* okuru olmaya devam edeceğim.

elif.cakir@yahoo.com

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)